

İskoç Şövalyeleri

AMANDA SCOTT

Yalan da Olsa

Sisters Planet

epsilon

Bir yalanın iki yarısı, büyük bir tutkunun kıvılcım noktası…

Leydi Marsi Cargill aşkından çok, topraklarının peşinden olan bir adamla evlenmeyi reddeder. Bu evlilikten kaçabilmek için asil geçmişini saklayıp Kuzey İskoçya'da yapacağı gizli yolculukta İskoçların gelecekte Kralı olacak genç kuzenine katılır. Ancak bu güzel kızla, oğlunu koruması için Kral tarafından çağrılan Sör Ivor "Atmaca" Mackintosh arasında bir tutku yeşerir ve Marsi'nin gizli kimliği ortaya çıktığında sevgi yerini öfkeye bırakır…

Atmaca'nın elinde koruması gereken iki asil vardır artık. Bu cesur, iradeli kadın onun bütün düşüncelerine sızmış, kalbini ele geçirmiştir. Tabii aralarındaki tutku arttıkça, çevrelerindeki tehlike de büyümektedir. Atmaca ve Marsi, hem İskoçya'nın gelecek kralı için hem de kendi aşkları için savaşmak zorundadır.

"Renkli karakterleri ve aralarındaki ilişkiler okuyucuları içine çekecektir. Kurgusu, diyaloğu ve anlatımı harika. Amanda Scott, İskoç tarihi aşk romanlarının gerçek bir ustası."

Romance Reviews Today

ISBN 978-9944-82-978-6

b22

YALAN DA OLSA

Orijinal Adı: Highland Hero
Yazarı: Amanda Scott
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Zeynep Okan
Editör: Emirhan Aydın
Düzenleme: Nurhan Seyrekbasan
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ocak 2015

ISBN: 978-9944-82-978-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011 Lynne Scott-Drennan

Türkçe Yayım Hakkı: Onk Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No: 16053

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/4-5 Taksim / İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 (pbx) Faks: (0212) 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

YALAN DA OLSA

Amanda Scott

Çeviri:
Zeynep Okan

Epsilon®

25 Ağustos 2010'da doğmuş, gerçek bir cesaret ve boyun eğmez bir ruha sahip Caitlyn'e...

Önsöz

Perthshire, İskoçya, Aralık 1401

Ölmekte olan Kraliçe'nin Scone Manastırı'ndaki odası, majesteleri ile kocası olan İskoç Kralı arasındaki fısıltılar halindeki konuşma dışında sessizdi.

Bir süredir alçak sesle konuşuyorlardı. Yanlarında, St. Andrews'un ve İskoçya'nın başpiskoposu olan Walter Traill, dua etme minderinin üzerine diz çökmüştü. Dudakları majestelerinin çok yakında sonsuzluğa kavuşacak olan ruhu için sessizce bir dua mırıldanarak kıpırdıyordu.

Oradaki diğer tek kişi, Kraliçe'nin hizmetindeki kadınlardan en genç olanıydı. Üzerinde ağırbaşlı gri damasko kumaşından yapılmış bir elbise, beyaz file bir başlık ve saçlarını giz-

leyecek bir örtüyle pencere boşluğundaki mindere oturmuştu. Arada sırada sol elinin yüzük parmağındaki dar altın yüzüğe dokunuyordu.

Odanın kapısının dışından gelen kısık bir itiraz sesi duyuldu. Kısa ve özlü ama diğer taraftan anlaşılmaz bir söz bunu izledi.

Uzun boylu, zayıf, koyu renk saçlı bir adam odaya tek başına girdiğinde içeriye bir sessizlik çökmüştü.

Piskopos Traill haç çıkarıp doğruldu. Kraliçe'ye yöneltilmiş dikkatli bir bakışla birlikte konuşmaya başladı. "Lordum, saygılarınızı sunmak için gelmiş olmanız ne büyük incelik. Yine de majestelerinin doktorlarının onun huzurlu ve sakin olmasını arzuladıklarını unutmayalım."

Altmış bir yaşındaki Albany Dükü, Kral'ın erkek kardeşiydi. Ayrıca ekselanslarının oğullarından, yirmi üç yaşındaki Rothesay Dükü Davy Stewart ve Carrick Kontu yedi yaşındaki James Stewart'tan sonra tahtın üçüncü sıradaki vârisiydi. Gümüş düğmeler ve gümüş rengi bağcıklar Albany'nin siyah kıyafetinde eğreti duruyordu. Ayrıca bir zamanlar gösterişli olan siyah saçlarındaki gümüş rengi çizgiler de göze çarpıyordu. Koyu renk gözleri zekâ ve onun için alışıldık olan bencilce bir ifadeyle ışıldıyordu.

Kraliçe Annabella, Albany Dükü ölüm döşeğine yaklaşırken gözle görülür biçimde yatağının içinde büzülmüştü.

"Kardeşim," dedi Dük, "Bugün umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. Senin için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bakmaya geldim."

Annabella gözlerini kapatıp açtıktan sonra konuştu. "Teşekkür ederim. Fakat ben..."

Sessizlik uzayıp Kraliçe tekrar gözlerini kapattığında Kral

söze girdi. "Kraliçem bizden kendisi için dua etmemizi istemişti. Bunun dışında yapabileceğimiz bir şey yok. Şimdi biraz dinlenmesi gerekiyor."

Kral'ın sesindeki sertlik şüphesiz bu alışılmadık bir şey olduğu için odadaki diğerlerini şaşırtmıştı. İskoçya Kralı III. Robert nazik ve bilge birisiydi.

Hiç etkilenmemiş olan Albany konuştu. "Niyetim sadece oğullarıyla ilgili endişelenmesine gerek olmadığı konusunda onu temin etmekti. Onlarla ilgileneceğim ve başına hiçbir zarar gelmemesini..."

Albany burada durdu, çünkü Kraliçe'nin endişesi herkesçe biliniyordu. Pencere kenarında, Dük'ün arkasında duran genç kadın aniden ayağa kalktı. Dudakları sımsıkı birbirlerine bastırılmıştı ve Dük'ü izlerken bir şey söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu.

Annabella başını kaldırmaya yeltendi fakat Kral onun alnına elini nazikçe yerleştirerek "Hayır, aşkım," dedi. Boşta kalan elinin hareketiyle de erkek kardeşini oradan kovuyordu. Albany umursamayarak bakışlarını Kraliçe'ye dikti. Genç kadın bir adım daha ona doğru yaklaştı fakat Piskopos, Albany'nin yanına gidince durdu. "Burada olmakla iyilik etmiş olmuyorsun oğlum," dedi Traill. "Majesteleri sadece yakın akrabalarının onun yanında bulunmasını rica etmişti. O aramızdan ayrılmadan önce Rothesay'in yetişmesi için dua etmeliyiz."

"Ben de yakın akrabayım, Peder. Kalacağım."

"Gideceksin, çünkü majestelerinin huzur içinde olması gerektiği bir zamanda senin varlığın onun keyfini kaçırıyor. Bu yüzden senin için onu daha fazla rahatsız etmek," diye daha sert bir tonda devam etti adam, "eleştirilebilir bir hareket, hatta günahkârlık olacaktır, oğlum."

Albany tekrar itiraz edecekmiş gibi göründü ama Piskopos'un açık mavi gözleri onun koyu renk bakışlarına kilitlenmişti. Sesindeki sertliğe rağmen Traill'in tavrı yine de sakindi. Belli ki, Albany farklı bir şey görmüştü ve başını onaylayan anlamda eğerek dışarıya çıktı. Bunu yaparken, Kraliçe'nin yanındaki genç kadının sabit, suçlayıcı bakışlarıyla karşılaştı. Onun odadan kovulmasının destekleyen bir seyircisi olan bu genç kadının gözlerinde ruhunu ürpertmeye yetecek bir tavır olsa da Dük ona sakin bir şekilde ve hiç çekinmeden baktı.

Dük odadan çıkmış olmasına rağmen Annabella'nın tedirginliği yine de geçmemişti ve kocasının kolunu güçlü bir şekilde tutuyordu. Adam başını ona doğru eğdiğinde, Annabella endişeyle kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral başını sallayıp fısıldayarak karşılık verdi. Piskopos dua minderine ve dualarına, Kraliçe'nin hizmetindeki leydi de sessiz nöbetine geri dönmüştü. Albany'nin odayı terk etmesinden yarım saat sonra, Davy Stewart, Rothesay Dükü ve İskoçya tahtının vârisi odadan içeriye girdi. Annesine veda etmek için tam zamanında gelmişti.

1. Bölüm

İskoçya, Turnberry Kalesi, 19 Şubat 1402

Kadının teni, adamın çıkarmasına yardım ettiği üzerindeki ipek elbise kadar pürüzsüzdü. Adamın parmak uçları kızın teninin üzerinde kayarak, çıplak kolunu, omzunu, yumuşak koltukaltını ve sonra onun için yanıp tutuşarak kabarmış olan dolgun göğüslerinin yumuşak yükseltisini okşamıştı.

Adam kadının göğüslerinin yumuşaklığını avuçlarının arasına alarak, tutkulu iniltilerinin ve bedeninin bir yay gibi gerilmesinin tadını çıkararak başparmağıyla göğüs uçlarını okşamış ve dikleştiklerini hissetmişti.

Adamın da bir bölümü sertleşmişti. Bütün bedeni yatağındaki bu şehvetli güzelliği fethetmek için yanıyordu. Sabırsız

biri olmasına rağmen kadınlarla ağırdan almaktan da hoşlanırdı. Tecrübe —epeyce bir miktar tecrübe— işleri yavaşça ele aldığında sevişmenin her iki taraf için de daha iyi olacağını ona öğretmişti. İkisi de konuşmamışlardı, çünkü adam seks yaparken konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Heyecanlarının tadına varmayı öncelikli bularak, gevezelik etmeyen yatak arkadaşlarını tercih ederdi.

Hem kendini hem onu öpücükleriyle heyecanlandırarak kolunu kıza daha rahat sahip olmak için yanına koydu. Kadın bacaklarını onun için açarken, bir yandan da her bir sinir ucunda şehvetli tepkiler yaratarak adamın bedenini elleriyle, parmaklarıyla ve diliyle okşuyordu.

Onun bedenine sahip olmaya, ona hâkim olmaya ve yatakta kimin sözünün geçtiğini ona öğretmeye direnmek adama giderek daha zor geliyordu.

Bu düşünceyle hafifçe yatağın üzerinde kımıldadı. Kısacık bir an için rüya gördüğüne dair bir yarı bilinçlilik hali yaşadı, kısacık bir andı bu çünkü eğer doğruysa hemen uyanmamak için bu yarı biçimlenmiş düşünceyi derhal aklından çıkarıp atmıştı.

Ancak bir şekilde, rüyalarda olduğu gibi güzellik onu ele geçirdi. Artık kadını karanlığın içinde göremiyordu ama istekli bir halde bu loşluğa uyum sağlamak için bedenini hareket ettirdi.

Kadının ipeksi yumuşaklıktaki sıcak omzunu bularak, dirseklerinin üzerinde yükselip onun üzerine çıktı ve tekrar göğüslerine doğru uzandı. Kadının bedeninin gerildiğini hissetti. Ve araştıran eli onun yumuşak göğsüne ulaştığında önceki gibi biçimli ve yumuşak olsa da, öncekinden daha küçük gibi geldi ona. Tanrım, fakat kadının kendisi de daha küçük gibi görünüyordu!

Yine de en tuhafı, kızın çıplak teni yerine gerçek bir ipeğe dokunmuş olmasıydı.

Vazgeçmeyerek, bir şekilde kadının giderek artan sertliğini görmezden gelip esas amacına ulaşacak bir yol arayarak, elini o rahatsız edici ipeği yolunun üzerinden çekmek üzere aşağıya doğru kaydırdı.

Elini ipeksi baldırının üzerinden kaydırırken kadının bedeni inip kalkmaya başlamıştı. Nefes nefese bir çığlık adamın kulağının dibinde çınladı ve kadın bir anda ellerinden kurtuldu.

Yataktan uçarcasına çıkan kadın çıplak elinin yumruğuyla hayret verici bir darbeyi adamın yanağına indirip kaçmayı başardı. Adam bundan sonrasında sadece şimşek gibi hızlı hareketleri görebildi. Uyanık olduğunu ve yatağındaki bilinmeyen ama son derece baştan çıkarıcı bir kadın tarafından kullanıldığını bilmesine yetecek kadar kendini toplamadan önce kapının yanından gelen bir ses ona kadının orayı didik didik ettiğini gösteriyordu.

Yataktan atlayarak, kadına doğru fırladı. Fakat oraya vardığında kapı uzattığı eline ve parmaklarına hızla çarparak sertçe kapandı.

Koridordaki meşalelerin solgun ışığı, uzun, gür, kızıl saçları gözler önüne seriyordu. Koşarken uzun, güzel bacaklarını, tahrik edici incelikteki belini ve biçimli kalçasını zar zor örten pembe iç gömleğinin üzerindeki haki renk bir sabahlık oradan oraya savruluyordu. Adamın acıyan eli ve yanan yanağı öç almak için mükemmel sebepler sağlıyordu ona. Fakat kendi çıplaklığını anımsayıp aklını başına topladığında onu takip etmesinin pek de uygun olmayacağını çok geçmeden fark etti.

Bu çekici genç güzeli gecenin bir yarısı böyle bir durumda takip etmek belki erkeklere özgü başka herhangi bir yerde

kabul görebilirdi ama ekselansları Kral'ın sarayı Turnberry'de kesinlikle bu şekilde karşılanmazdı.

***

Genç kadın onu takip edenin kendisini görüp tanıyacağı korkusuyla arkasına bakmaya cesaret edemeyerek koridorda hızla ilerledi. Fakat kraliyete ait çocuk odasının kapı kolunu tutarken, dağınık saçındaki örtünün arasından geriye bakmadan edememiş, arkasındaki loş koridorun boş olduğunu görerek rahatlamıştı.

Adamın onu takip edeceğinden emindi. Ne kargaşa olurdu ama! Daha kötüsü onu tanıyabilir veya daha sonra tanıyacak kadar yüzünü görmüş olabilirdi.

Çocuk odasının kapısını itip açarak kendini içeri attı. Sessizce arkasından kapatarak kapının mandalını yerine yerleştirdi ve Hetty kapıyı daha önceden kilitlemediği için Tanrı'ya şükretti.

En sonunda kendini güvende hissettiğinde odanın içinde hâlâ yanmakta olan bir kandil ve ateşin kenarında toplanmış közlerin solgun ışığından Hetty'nin şöminenin yanındaki şiltenin üzerinde uyuyakaldığını fark etti. Odanın uzak köşesinde, etrafındaki cibinliği çekilmiş olan yatak onu Hetty'yi sessizce uyandırması konusunda uyarıyordu.

Dışarıdan gelmesi muhtemel olan Hetty'nin yatağında yatan adamın onu aramaya çıktığının habercisi olabilecek sesleri dinleyerek ot şilteye doğru yavaşça yaklaştı ve nazikçe tıknaz, orta yaşlı kraliyet çocuk odasının hizmetkârını sarstı.

"Hetty, uyan," diye fısıldadı. "Of bağırma, sadece uyan!"

Kadının gözleri kocaman açıldı ve yatağında doğruldu. "Leydim!" diye bağırdı ve sesini alçaltarak ekledi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

On yedi yaşındaki Leydi Marsaili Drummond Cargill yüzünü ekşitti. "Uyuyamadım, Hetty. Odana gittim ve her zaman yaptığım gibi yatağına çıktım fakat..."

"Ah! Bunu yapmamalıydınız! Kesinlikle bu gece olmaz! Saat kaç oldu?"

"Bilmiyorum. Gece yarısı sanırım. Of, Hetty..."

"Tanrım, fakat ekselanslarının adamı demişti ki..."

"Yatağında birisi vardı, Hetty. Bir adam!"

"Söylemeye çalıştığım da bu zaten. Kral'ın adamları..."

"O kişi Dennison olamazdı," dedi Marsaili. "Dennison asla..."

"Susun, hemen susun lütfen. Bana bir kulak verebilseniz, size anlatmaya çalışıyorum zaten. Tanrı bizi kutsasın, fakat ben sizin böyle ahmahça, düşüncesizce hareketlere gem vurmayı öğrendiğinizi..."

"Hetty, adam çıplaktı!"

Kraliyete ait çocuk odasının sorumlusu Henrietta Childs, Leydi Marsaili'yi omuzlarından yakalayıp sarstı ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Leydi Marsi, kesin artık! Bana hemen söyleyin, adamı uyanık mıydı?"

"İlk başta hayır."

"İlk başta mı?" Hetty'nin sesi kelimeleri tek tek vurgulamıştı. Köşedeki etrafı perdeli yatağa kaçamak bir bakış attıktan sonra sesini bir fısıltıya çevirerek alçaltıp ekledi. "Adam ne yaptı?"

"Dönüp üzerime çıktı ve... Ve... Ve onun sen olmadığını fark etmeden önce..."

"Tanrım! Size dokundu mu?"

Marsi anında adamın dokunuşunun içinde uyandırdığı o

güçlü, şimdiye kadar hiç tatmadığı fakat çok keyifli olan duyguları anımsayıp yutkundu. Fakat Hetty kızgın görünüyordu. Üstelik onu kundakta olduğu zamandan beri tanır ve bunu Marsi'ye her bakışı ve sözüyle hatırlatırdı. Bu yüzden olup biteni anlattı. "Dokundu, evet. Ama beni görmedi, Hetty. Yataktan atladım, sabahlığımı kaptım ve buraya, yanına kaçtım."

"Sabahlığınızı kaptınız, öyle mi? Onun altında ne vardı acaba?"

"İç gömleğim. Fakat Hetty, o adam kimdi?"

"Adını bilmiyorum ve hakkında kimseye bir şey söyleyecek değilim."

"Hetty, karşındaki Marsi. Kime söyleyeceğim ki hem? Senin dışında bu kalede bir tane bile arkadaşım kalmadı, yani Annabella Teyzem öldükten sonra." Marsi sol orta parmağındaki yüzüğü çevirerek sevgili teyzesini gözünün önüne getirirken ekledi. "Dahası, onlar Albany'nin yarın buraya gelebileceğinni söylüyorlar! Yarın değilse bile, salıya kadar kesin gelecektir. Ekselansları bana Albany'nin benim bir an önce evlenmemi istediğini ve Annabella teyzem için doğru dürüst yas tutacaksam geçmesi gereken bir yılı beklemeyeceğini söyledi."

"Leydim, Dük'ün yakında Turnberry'ye geleceğini ben de biliyorum. Zaten o adamın şu an benim yatağımda yatıyor olmasının sebebi de bu."

"Albany'nin adamı mı?"

"Hayır, değil." Hetty bir yardım beklermiş gibi yukarı doğru baktı. Sonra derin bir nefes alıp yavaşça bırakarak konuşmaya başladı. "Size söyleyeceğim, o halde. Fakat bunu sadece neler olduğunu kendi başınıza öğrenmeye çalışmayın diye anlatacağım, çünkü sessiz kalırsam sizi bunu yaparken bulabileceğimi çok iyi biliyorum. Ancak anlatacağım şeyden

başka birine tek bir kelime bile etmeyeceksiniz. Şimdi buna yemin edin."

"Hiç kimseye söylemeyeceğim tabii ki," dedi Marsi. "Sırları saklamakta onları ortaya çıkarmaktan daha iyiyimdir, Hetty. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum, yoksa zaten bunu size söylemezdim. Minik kuzeniniz Jamie'nin geleceği buna bağlı olabilir, o yüzden sözünüzü tuttuğunuzdan emin olun. Dinleyin, ekselansları o adamı, Albany buraya gelmeden önce küçük oğlumuzu alıp buradan uzaklaştırması için göndermiş."

"Uzaklaştırmak mı? Fakat ne zaman gidecekler? Ve onu nereye götürecek?"

"Dennison nereye gideceğimizi söylemedi," dedi Hetty. "Ben de bunu ona soracak kadar yüzsüz değilim. Fakat yarın olur olmaz yola çıkabiliriz çünkü Jamie'nin eşyalarını toplamam söylendi bana."

"Evet, elbette, Albany buraya geliyorsa ekselansları bir an önce Jamie'yi uzaklaştırmayı istemek zorunda. Albany'nin sevgili Annabella'ya Jamie ve Davy'yi göz kulak olup onlara herhangi bir zarar gelmesini önleyeceğini söylediğini hatırlasana. Fakat Kraliçe, o ölür ölmez Albany'nin Jamie'nin idaresini ele almayı planladığını düşünüp onu kendi çıkarları için bir piyon gibi kullanmasından korkuyordu, tıpkı beni kullanmaya niyetli olduğu gibi. Sonra da Kral öldüğünde Jamie'yi kontrol ederse ve Davy'ye bir şey olursa..."

"Jamie o zaman Albany ile taht arasındaki tek engel olacak," dedi Hetty. "Albany ne kadar acımasız olursa bizim ufaklığın hayatı da o zaman o kadar tehlikede olacak."

"Fakat gitmenizi istemiyorum, Hetty, ikinizin de..."

"Ben de gitmemeyi tercih ederdim," dedi Hetty. "Bizi feci

şekilde özleyeceğinizi biliyorum. Ama burada kalırsak, Albany de buraya gelirse ve derhal sizin evlilik hazırlıklarınızı yapmaya niyetliyse gerçekten, muhtemelen ikinizin de kontrolünü ele alacaktır. O zaman ikinize de eşlik etmeme müsaade edeceğinden şüpheliyim."

"Tanrım, benim onun değil, Kral'ın vesayeti altında olduğumu hatırlamasını isterdim," dedi Marsi. "Beni dalkavuğu Redmyre'la evlendirmeye ne kadar kararlı olsa da, bu evliliğe itirazımın Annabella Teyzem tarafından da desteklendiğini bilse de, Albany'nin itirazlarıma kulak vereceğini hiç zannetmiyorum, özellikle de Jamie onun ellerinden kurtulursa..."

"Yine de size kulak vermek zorunda kalabilir," dedi Hetty. "Kral'ın erkek kardeşi olmasına ve çok daha güçlü bir iradeye sahip olmasına rağmen, ekselansları daha önce de ona karşı gelmişti."

Marsi bir leydiye yakışmayacak bir homurtuyla karşılık verdi buna. "Evet, gelmişti, ama çok nadir. Sen de çok iyi biliyorsun ki, Albany onu tek başına yakalayıp da istediklerini yapması gerektiğini söylerse ekselansları fazla dayanamayacaktır. Ben ne yapabilirim ki, Hetty? Albany ona itaat etmezsem, beni şiddetli bir biçimde cezalandıracağını söylemişti ve açıkçası o adam beni korkutuyor."

"Evet, pek çok kişiyi her anlamda korkutuyor."

"Bizimle gel, Marsi," diye araya girdi üçüncü bir ses. "Nereye gidersek gidelim, orası, buradan, Albany Amca'nın bizi beklediği Turnberry'den daha mutlu bir yer olacaktır."

İki kadın da etrafında perdelerin çekili olduğu yatağa doğru başını çevirdi, karmakarışık saçlı kumral kafasıyla Marsi'nin kuzeni Carrick Kontu James Stewart başını mavi perdelerin arasından uzatmıştı.

"Jamie, sen bizi mi dinliyordun?" diye sordu Marsi. "Yaramaz velet!"

"Uyuyamadım," dedi İskoçya tahtının ikinci sıradaki vârisi olan koyu renk gözlü oğlan ciddi bir ifadeyle. Her zamanki gibi, yedi buçuk yaşına nazaran daha olgun bir şekilde konuşmuştu.

Hetty kalkıp yanındaki taburede duran sarı ipek sabahlığına uzandı.

"Biraz süt ısıtacağım, efendim," dedi. "Bu tekrar uykuya dalmanıza yardımcı olur."

"Süt istemiyorum. Sana bizimle gelmeni emretmem mi gerekiyor, Marsi?"

"Ah Jamie, keşke yapabilsen. Fakat kraliyete özgü tavırların beni kandıramaz, ufaklık. Sen de amcandan neredeyse benim kadar korkuyorsun."

"Evet, kesinlikle ama başka yerde olursak hiçbirimizi bulamaz," dedi James. "O Turnberry'den ayrıldığında geri gelip tekrar kral babamla birlikte sakin bir şekilde yaşayabiliriz. Bizimle gel, Marsi. Sen beni güldürüyorsun, Hetty bunu yapamıyor."

Marsi, Jamie'nin önerisini düşünürken, dalgın bir şekilde teyzesi Annabella'nın ona verdiği altın yüzüğü çevirerek duraksadı.

Hetty ona sert bir ifadeyle baktı. "Leydi Marsi, bunu yapmamalısınız. Rica ediyorum, bir kez olsun, iyiliğinizi düşünen şu yaşlı Hetty'ye kulak verin. Böyle pervasızca bir şey yapacak olursanız olası sonuçlarını bir düşünün. Asil sınıftan bir kadınsınız leydim ve hâlâ bir bakiresiniz! Kaçtığınız ortaya çıktığında bütün İskoçya sizden bahsediyor olacak. Albany'nin sizi bulduğunda yapacaklarından söz etmiyorum bile zaten ve sizi ke-

sin bulacaktır. O adam, geleceğinizle ilgili emir vermekte Kral kadar hakkı olduğunu düşünüyor ve ekselanslarının da eninde sonunda onunla aynı fikirde olacağını siz kendiniz söylediniz."

Fakat Marsi sonuçlara pek kulak asmazdı. Onu çok seven anne-babası ölmeden ve onu teyzesinin, İskoçya Kraliçesi'nin vesayetine bırakmadan önce çoğu sonuç olumlu olmuştu. Ve olumlu değillerse bile çok geçmeden bu sonuçlar da bir sona ermişlerdi. Yine de Annabella'nın ölümü ve artık onu koruyabilecek bir durumunun kalmamasıyla beraber Albany ile yüzleşmek için tek başına burada kalmanın bedeli Marsi'nin hayal ettiğinden de kötüydü.

"Yardımcın kılığına girebilirim Hetty ve Jamie'yle ilgilenmene yardımcı olabilirim."

"Ben de senin Marsi'yle ilgilenmene yardımcı olabilirim, Hetty," dedi Jamie, sırıtarak.

Henrietta asık suratlı bir şekilde Marsi'ye baktı. "Sana yapmaman gerekeni söylerken ne düşünüyordum ki sanki?" diye mırıldandı. "Albany'ye itaat edersen sadece istemediğin bir evlilikle karşı karşıya kalmış olacaksın, tıpkı çoğu asil sınıftan bakirenin babasına itaat ettiğinde olduğu gibi... Fakat neredeyse on sekiz yıldan beri seni tanıyan biri olarak seninle mücadele etmemem gerektiğini biliyorum."

"Sizinle başka biri de geliyor mu?" diye sordu Marsi. "Jamie'nin adamlarından birileri?"

"Hayır, ekselansları onlardan bazılarının Albany'nin hizmetinde olduğunu biliyor. Onlar uyanmadan önce yola çıkmış olmayı umuyoruz."

"O halde benim de durmamın hiçbir anlamı yok," dedi Marsi. "Eşyalarımdan bazılarını toplamalıyım fakat hemen geri geleceğim."

"Bir hizmetçiye uygun olacak kılığa sahip değilsiniz, leydim! Üstelik kimseyi bir hizmetçi olduğunuza da uzun süre inandıramazsınız. Bununla doğmadınız sonuçta."

Ancak Marsi artık kararını verdiği için bu tür itirazları tereddütsüz reddetti. "Ben kolaylıkla bir hizmetçinin konuştuğu gibi konuşabilirim, Hetty. Bunca zamandır beni bu konuda azarladığın için konuşabileceğimi sen de gayet iyi bilirsin. Annabella'ya hizmet etmiş olduğumu ve onun bana bazı eski kıyafetlerini verdiğini söyleyeceğim. Bana gerçekten de birkaç kıyafet vermişti, kenarları kürklü pelerinimi mesela. Majestelerinin ölümüyle hizmetim sona erdiğinde sana yardım etmeyi önerdiğimi, çünkü seninle İskoçya'nın aynı yörelerinden olduğumuzu söyleyebilirim."

"Ben de Marsi'yi iyi tanıdığımı söyleyebilirim Hetty, çünkü zaten tanıyorum," dedi Jamie.

"Ayrıca sadece eve gitmek istediğimi de söyleyebilirim," dedi Marsi. "Muhtemelen buradan kuzeye ya da doğuya gideceğiz, yani işler sarpa sararsa, bana herhangi birinin Perthshire'daki Malcolm Amca'nın yanına gidene kadar eşlik etmesini söylerim. O beni oğullarından biriyle evlendirmek istiyordu zaten ve sana yemin ederim ki Hetty, Albany'nin dalkavuğuyla sersem kuzenim Jack arasında bir tercih yapmam gerekse Jack'i tercih ederim."

İki saat önce

Turnberry'deki kraliyet kabul salonunun taş döşemeli zemininde ilerleyen uzun boylu, geniş omuzlu genç şövalye, karşısında oturan yalnız ve yaşlı kişinin önünde dizini kırıp başını selam vermek için eğdiğinde odayı coşkun bir canlılıkla doldurmuştu.

"Beni mi çağırmıştınız, majesteleri?"

"Atmaca denilen şövalye sensen, evet, çağırdım," dedi İskoçya Kralı, kulak tırmalayan sesi bir fısıltı halinde. "Sana ihtiyacım var."

"Atmaca benim," dedi Sör Ivor Mackintosh, üç sene önce Kral'ı en son gördüğünden bu yana onun ne kadar yaşlanmış olduğuna ve ne kadar çelimsiz göründüğüne dair şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. "Size nasıl hizmet edebilirim, majesteleri? Ulağınız acil olduğunu belirtmişti."

"Konu Jamie," dedi bu yüce makamı hiç arzulamamış ve bundan keyif almamış olan Kral.

"Jamie mi, kralım?" diye sessizliğin içinde nazik bir ifadeyle sordu Sör Ivor. "Küçük oğlunuz?"

Hemen yakınlarındaki şöminenin içinde bir kütük kaydı ve Kral konuşmaya başlamadan önce kıvılcımlar önüne düştü. "Annabella..." Kral sesinin çatlamasıyla duraksadı ve açık mavi gözlerine dolan yaşlarla konuşmaya devam etti. "Annabellam Jamie'nin geleceği için son derece endişeliydi. Oğlum sadece altı ay sonra sekiz yaşına girecek ve Annabella o gittikten sonra erkek kardeşim Albany'nin onun sorumluluğunu üstlenip oğlumuzu kendi hâkimiyeti altına alacağından endişe ediyordu."

"Pek çok kişi Albany'den korkuyor, kralım."

"Evet, belki de kimse bana böyle şeyler söylemediği için, ben onun bir çocuğa, kendi yeğenine zarar vereceğine inanamıyorum. Bu bütün ülkeyi öfkeye boğar ve ona hiçbir şey kazandırmazken, Jamie'nin büyüğü, Davy'ye tahtın adayı olarak çok daha fazla güç sağlar. Albany sadece kendisinin yanında kaldığında Jamie'nin benim yanımda olduğundan daha iyi yetişeceğini söylüyor. Ben de böylesine takatsiz olduğuma göre

belki de haklıdır. Fakat yine de Jamie'nin güvende olmasını sağlamak, daha sonra Annabella'nın haklı çıkması durumunda onun için gözyaşı dökmekten daha iyidir."

"Benden tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz, efendim?"

"İki hafta önce Albany'nin çocuğu kendi sorumluluğu altına almak için yarın ya da salı günü buraya geleceğine dair haber aldım. Bunu istemiyorum, ne var ki ona karşı gelmek benim için neredeyse imkânsız ve Albany bana Jamie'nin sorumluluğunu kendisi üstlenmezse başka nüfuzlu soyluların bunu yapmaya çalışabileceğini söyledi. Bununla beraber St. Andrews Piskoposu, Jamie'yi St. Andrews'taki herkesten koruyarak güvende tutabileceğine dair beni temin etti, bu yüzden de Albany'nin niyetini öğrenir öğrenmez ona bir haber gönderdim. Traill'i iyi bilirsiniz sanırım ve St. Andrews'u da."

"Bilirim, evet. Eğitimimi Traill'in yanında yapmıştım. Mesajınızı aldığında bana buraya acele gelmem için bir haber yolladı. Aklınızda bir plan var mı, majesteleri?"

Kral belli belirsiz bir el hareketi yaparak konuşmaya başladı. "Plana dair en ufak bir şey dahi bilmek istemiyorum çünkü kardeşime yalan söylemeyi beceremem. Her zaman benden daha güçlü olmuştur ve bildiğin gibi üç yıl önce oğlum Davy'ye benim yerime hükmetmesi görevini verene kadar Albany benim adıma yönetiyordu. Ona çok şey borçluyum. Fakat sen Jamie'yi St. Andrews'a götürmelisin."

"Oğlunuz o zamana kadar hazırlanabilirse sabah buradan çıkmış oluruz," dedi Ivor.

"Kalktığınızda, çocuk odasından sorumlu hizmetçiye emirlerinizi iletmeniz yeterli," dedi Kral. "Henrietta, Jamie'nin yarın buradan ayrılacağını ve ona eşlik etmek için hazırlanması gerektiğini biliyor. Ailesi Drummondlara çok uzun süredir

sadakatle hizmet etmişlerdir ve Henrietta, Annabella'ya son derece sadıktır. Ona itimadım tamdır."

"O halde, müsaadenizle, majesteleri, şimdi biraz uyuyacağım," dedi Ivor.

"Evet, elbette. Adamım, Dennison sizi çocuk odasının yanındaki odaya götürecek."

Sör Ivor başını eğip selam vererek Kral'a iyi geceler diledi. Sonra da Kral'ın adamını yatak odasına doğru takip ederken ondan şafakla beraber hazır olmalarını iletmesini istedi. Daha sonra Ivor dinlenmeye çekildi ve bazen rüyalarında gördüğü kız gerçek olduğunda uyandı.

Sonrasında da onca yıllık şövalye eğitimi ve savaş hazırlığı nedeniyle çok geçmeden yine uykuya daldı ve şafağın ilk gri ışıkları odadan içeriye süzülmeye başladığı zaman gözlerini açtı.

Zedelenmiş eli ve sızlayan yanağı ondan kızı hatırlatsa da hızla giyindi. Sonra çocuk odasının hangisi olduğunu etmeye çalışarak hafifçe kapıyı tıklattı.

***

Marsi kapıyı açtı, uzun zaman önce eşyalarını toplamak için odasına gidip üzerine gösterişsiz yosun yeşili bol bir elbise, beyaz bir önlük giymiş ve uzun kızıl saçlarını gizlemeye yetecek kadar büyük bir başlık takmıştı. Yatağına girdiği adamın onu bu halde tanıması imkânsızdı.

Marsi kapıda duran uzun boylu, biçimli, haşin bakışlı ve deri pantolonlu adama gergin bir bakış fırlattıktan sonra, hemen reveransta bulundu. Adamın büyük elinin kalçasında gezindiği anı hatırlayınca yanakları kızardı. Omzunun üzerinden geriye bakarak konuştu, "Hanımım, söylediğinden daha erken gelmiş olmakla beraber sanırım bu beklediğiniz beyefendi."

"Gevezelik etme kızım, ben beyefendiyle konuşurken, Lord Carrick'in giyinmesine yardımcı ol," dedi Hetty. "Ben Henrietta Childs efendim." Ve her zamanki ağırbaşlı üslubuyla "Kraliyet çocuk bölümü hizmetkârı," diye ekledi.

Marsi, Jamie'ye yardım etmek için ilerlerken, onlara doğru bir bakış attı. Daha fazla davet beklemeden adam içeriye girip kapıyı kapatmıştı. "Sanırım, durumu anlıyorsunuz, Bayan Childs," dedi Hetty'ye. "Elimizden geldiğince çabuk ve fazla gürültü yapmadan buradan gitmeliyiz."

"Bunu biliyorum, efendim," dedi Hetty. "Lord hazretleri hemencecik giyinmiş olacaklar ve birazdan uşaklardan biri kahvaltımızı yapmamız için buraya yiyecek getirmiş olacak."

"Güzel fakat lord hazretlerinin oyalanmasına izin vermeyin."

"Bununla ilgili olarak efendim, lord hazretleri..." Kapının sertçe vurulmasıyla konuşmasını yarıda kesen Hetty devam etti. "Lütfen, efendim, uşağı kabul edin. Yiyeceğimizi getirmiş olmalı."

Fakat uzun boylu adam kapıyı açacağına Hetty'ye onun açmasını işaret etti. Hetty kapıyı açarak Kral'ın adamı olan Dennison'ı içeri almak için geriye çekildi.

Ziyaretçileri kapının arkasından belirdiğinde "Burada olacağınızı düşünmüştüm, efendim," dedi Dennison yumuşak bir tonda. "Aşağıda bir ziyaretçiniz var. Sizi ona götüreceğim."

"Adamlarımdan biridir sanırım," dedi genç adam başını sallayarak.

"Ayrıca, Lord Carrick'in kahvaltısını da bir an önce getirmelerini emrettim efendim. Bu yüzden hemen aşağıya inmemiz gerektiğini belirtmek isterim." Bununla birlikte Dennison kapıyı Sör Ivor için açtı ve iki adam odadan çıktılar.

Adımlarının uzaklaştığını duyan Marsi "Dennison adamı bize takdim etmeden çıkıp gitti," dedi. "Daha ismini bile bilmiyoruz!"

***

Yürürlerken, Kral'ın adamı mırıldanarak konuştu. "Eminim ki lord hazretlerine kahvaltısını veren uşaklar tarafından görülmemeyi tercih edersiniz, efendim."

"Doğru düşünmüşsün," dedi Sör Ivor, grubun liderinin bir sorunla karşılaşıp karşılaşmadığını merak ederek. Fakat Dennison koridorun sonundan sol yerine sağa döndüğünde Ivor onu durdurdu.

"Bu avluya çıkan yol değil."

"Hayır, efendim. Ziyaretçiniz onunla deniz geçidinde buluşmanız konusunda ısrar etti."

"Tanrım, Turnberry'nin bir deniz geçidi olduğunu bilmiyordum," dedi Ivor. "Ve bahse girerim ki adamlarım da bundan benim gibi habersizler. Beni orada görmek isteyen kim olabilir ki?"

"Sadece sizi tanıdığını söylediğini biliyorum efendim. Ve mümkün mertebe kimselere görünmemek istediğini..."

Ivor kafası karışmış bir vaziyette, devasa, meşalelerle aydınlatılmış, su dolu bir mağaraya çıkan dar, nemli merdiven boyunca Dennison'ı takip etti. Ivor'ı şaşırtan bir şekilde, burası açıkça bir liman görevi görüyordu. On beş metrelik kıç tarafında *Zee Handelaar* yazılı bir Kuzey İskoçya gemisi ana iskeleye dayanmış duruyordu.

Ona doğru yaklaşırken, geyik derisi pantolon ve çizmeyle bol beyaz bir gömlek ve deri bir yelek giymiş olan bir adam hemen yakınlarındaki gölgelerin içinden çıkıverdi.

Sırıtarak onlara doğru ilerledi adam. Şapkasız, yumuşak,

paspas gibi siyah kıvırcık saçları meşalelerin ışığında turuncu-altın rengi yansımalarla ışıldıyordu. Koyu renk gözleri muzip bir ifadeyle parıldıyordu.

"Özel olarak konuşmak isteyeceksinizdir, efendim," dedi Dennison. "Beklediğiniz kişileri getirmem için bana emir verene kadar yukarıdaki iskelenin orada sizi bekliyor olacağım."

"Hayır, onları ben getireceğim," dedi Ivor. "Burada gerekenden fazla kalmayacağım ve oğlan da herhalde acele etmeden kahvaltısını yapmak isteyecektir." Kadırganın içinden çıkan adama doğru geniş bir gülümsemeyle bakarak döndü, "Kurt, seni şeytan, seni buraya hangi rüzgâr attı?" dedi.

El sıkışırlarken diğeri konuştu. "Sen attın, Atmaca, dostum." Adam kadırgaya doğru başıyla işaret etti. "İşte yolculuğunun ilk ayağı için sizi götürecek olan nakliye aracı."

***

"Düşünüyorum da," dedi Jamie, Marsi'ye kahvaltısını getiren adamlar dışarı çıktıklarında. "Dennison'ın o adamı götürmeye geldiğinde sana dikkat etmemesi iyi oldu. Sana 'leydim' diye hitap etmeden önce oradan uzaklaşmıştın. Peki, ama ya geri döndüklerinde ne olacak? Babamın izni olmadan Dennison'ın bizimle gelmene izin vereceğini zannetmiyorsun herhalde."

"Bu olduğu zaman endişeleniriz," dedi Marsi. "Fakat şimdi yemeğini ye, Jamie. O adamın oyalanmaman konusunda ciddi olduğuna bahse girerim. Ve bizi buradan sağ salim çıkaracak kişi oysa, daha yola çıkmadan onu kızdırmasak iyi olur."

Jamie bu sözler karşısında yorum yapmadan Hetty'ye döndü. "Neden Dennison gelmeden önce o adamı bana takdim etmedin, Hetty?"

"Çünkü onun hakkında sizden daha fazlasını bilmiyorum,

efendim," dedi Hetty. "Üstelik Marsi haklı. Geri geldiğinde gitmeye hazır olmamız gerekiyor. Hizmetkârlar birazdan eşyalarımızı alıp beygirlerine yüklemek için burada olacaklardır."

"Adamın ismini bilmememizin sebebinin Dennison'ın bilmemesinin nedeniyle aynı olduğuna eminim," dedi Marsi. "Ve bütün Turnberry'nin Jamie'nin ayrıldığını bilmesindense ikisinin eşyalarımızı aşağıya götüreceklerini düşünüyorum."

"Yardımcım gibi davranacaksan, ona buyruğu altındaki biriymişsin gibi hitap etmekle işe başlayabilirsin," dedi Hetty yumuşak bir tonda. "Jamie demeye devam edersen adam anında senin çocuklarla ilgilenen bir hizmetçi olmadığını anlar. Zaten bütün bu numara saçmalıktan başka bir şey değil."

"Hayır, değil. Fakat yerimi hatırlatman akıllıca olur Hetty. Rol yapmak düşündüğümden daha zor olabilir ama bunu başaracağım. Sırf babam olacak yaştaki bir adamla evleneceğimi ve onun sadece Cargill'i ve topraklarının benimkiyle birleşmesini istediğini düşünerek bunu yapacağım... Ve bunu önlemek için her şeyi yapacağım, söz veriyorum."

"Canını sıkma, Marsi," dedi James. "Hatırlatılmaya ihtiyaç duyduğun zaman sana nasıl davranman gerektiğini hissettiririm."

"Buna hiç şüphem yok," dedi Marsi iğneleyici bir şekilde.

Jamie kıkırdadı ama Marsi'nin daha fazla bir şey söylemek için vakti yoktu. Çünkü kapı hiçbir uyarı olmadan açıldı ve onlara eşlik edecek olan adam içeriye girdi.

"Eşyalarınızı toplayın. Bizi ne kadar az kişi görürse o kadar iyi, o yüzden eşyalarınızı deniz geçidine taşımanıza yardım edeceğim."

"Deniz geçidi mi?" Marsi'nin ağzından bu heyecanlı cümle düşünmeden çıkmıştı. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak ja-

mie'ye baktı ve gözlerinin saf bir neşeyle parıldadığını gördü. Marsi tekrar ziyaretçilerine dönerek konuştu. "Peki nereye gidiyoruz?"

Adam sert bir tonda konuşmaya başlayan Hetty'ye baktı. "Çeneni tut, çocuk. Bağırıp kendini böyle öne atmamalısın. Doğru durmayı beceremezsen, seni buracıkta bırakırım."

Marsi çabucak başını önüne eğerek, yaptığından pişman olmuş gibi görünmeye çalıştı. Fakat daha nasıl bir özür cümlesi kurması gerektiğini bulamadan James de en az Hetty'ninki kadar sert bir tonda konuşmaya başladı. "Marsi bizimle gelmeli, çünkü onu yanımda istiyorum. Ve gemiye bineceksek Hetty, ona ihtiyacım olacak. Gemilerin seni tuttuğunu gayet iyi biliyorsun."

Marsi tekrar gözlerini kaldırıp ziyaretçiye baktığında yüzünde her zamankinden daha sert bir ifade olduğunu gördü. Jamie daha konuşmasını bitirmeden adamın bakışları ona yönelmişti. Önceki gecenin anıları bir anda Marsi'nin kafasında canlandı. Yanaklarının kızardığını fark ederek, dudaklarını yaladı ve onların kıvrılıp gergin bir gülümsemeye dönüştüğünü fark etti.

Adamın yüz ifadesi düşünceli bir hal almıştı. Fakat sadece Hetty'nin onları acele ettirmesi gerektiğini söylemekle yetindi.

Marsi adamın onunla ilgili her şeyi unuttuğu kanaatine vardı. Dün gece yatak odasından kaçan kız olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu büyük ihtimalle. Marsi bunu sağlamak için, sadece yeşil bir elbise, beyaz önlük giymiş ve unutulmaz, gür, uzun, koyu kızıl buklelerini büyük, fırfırlı bir başlığın altına gizlemişti zaten. Yine de adamın tanımadığı için rahatlamasına rağmen sanki tanıması gerekirmiş gibi, tuhaf bir hayal kırıklığı hissetmişti.

2. Bölüm

Ivor bu genç hizmetçinin hâlâ onu kirpiklerinin altından süzüp, göründüğü kadar uysal olmadığını fark ettiğinde, çocuk odası hizmetkârı Hetty'ye bu yolculuk için iki kadın alamayacaklarını bildirmek üzereydi.

Kızın kirpikleri uzun, kalın ve koyuydu. Gözleri elbisesiyle aynı tondaki yosun yeşiliydi, gül rengi dudakları dolgundu ve oldukça öpülesiydi. Ufak tefek olmasına rağmen bedeni baştan çıkarıcı bir şekilde esnek ve kıvrımlıydı.

Sonra dudakları davetkâr bir şekilde kıvrılırken yanakları pembeleşiverdi.

Tanrım, bu fingirdek kız ona kur yapıyordu!

Babasının, ağabeyinin ya da diğer erkek akrabalarının bu kıza çoktan askerlere kur yapmasının aptalca olduğunu öğ-

retmek için dizlerine yatırıp dövmüş olmaları gerekirdi. Bir savaşçı fırsatını bulduğu yerde gönlünü eğlerdi, her ne kadar ahmak değilse kraliyetin çocuk odasında bir hizmetçiyle bunu yapmasa da.... Böyle bir kadının muhtemelen nüfuzlu asil bir aileyle bir bağı olmalıydı.

Dennison belli ki, Ivor'ın sadece çocuk odası sorumlusu olan hizmetçiyle genç Carrick Kontu'nu götürmesini bekliyordu. Fakat Dennison onunla beraber odaya dönmemişti.

Söz verdiği gibi Kral'ın kişisel emanetlerini almak için buraya kendisi gelmiş ve Dennison'ı yeni emirlerle birlikte ahıra göndermişti. Kral açık bir biçimde çocuk odası sorumlusu Hetty ve James'in gitmesini istediğini ifade etmişti. Ve Ivor, bu kız, çocuğun ihtiyaçlarını anladığı için onu yanına almakla akıllıca davranmış olacağını biliyordu. Ancak küstah yardımcısını da götürmek bambaşka bir meseleydi.

Kız şimdi daha ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu, tavrı da kur yapmaktan ziyade onaylamayan bir hal almıştı. Bu kız genç bir nadide parçaydı ve bu durum başka sorunlara yol açabilirdi.

Bununla birlikte James'in gemi tutması konusunda söyledikleri de dikkate alınması gereken başka bir unsurdu. Bu yüzden de Ivor düşünmek için kendine zaman vererek çenesini kapalı tuttu.

Yanlarına alacakları eşya yığınını gördüğünde Dennison'ı dışarı gönderdiğine pişman oldu. Bir başka el bunların daha fazlasını çabucak taşıyıp götürmelerine yardımcı olurdu.

Fakat birini çağırtmak bu ziyareti güvenli kılmaktan çıkarıp bir başkasının daha gideceklerini bilmesi demekti. Bu haliyle onu görenler kendi adamlarıyla beraber gittiğini düşüneceklerdi. Her zaman yanlarında fazladan at olduğu için, kimsenin

insanları veya atları saymakla uğraşmayacağını düşünüyordu.

Ufak tefek fakat kıvrımlı hizmetçinin en büyük bohçayı kaldırmaya çalıştığını gördüğünde, Ivor hemen onu kendisi kaldırmak için davrandı. Bohçayı kaldırırken, Hetty'ye "Bunlardan bazılarını yeniden düzenlemeniz gerekebilir," dedi. "Deniz geçidine gitmek için sadece bir kez yürüyeceğiz. İlk birkaç gün ihtiyacınız olmayacak şeyleri burada bırakın."

Hetty şaşkın bir ifadeyle konuştu. "Sadece gerekli olanları toparladım, efendim."

"Burada üç kişinin ihtiyacı olandan fazlası var," dedi Ivor.

"Belki öyle görünebilir, efendim. Fakat unutmayınız ki, lord hazretlerinin alışkın oldukları yatak takımı ve kendi..."

"Carrick Kontu olarak seyahat etmeyecek. Mümkün olduğu kadar şüphe çekmememiz gerekiyor. O yüzden de en son istediğimiz şey Carrick'in aramızda olduğunu dünyaya duyurmak."

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama onun açığa çıkıp tanınabileceği asillere uygun evlerde ya da manastırlarda kalmayacağımızı gayet iyi biliyorum. Fakat zaten bu da lord hazretlerinin neden ihtiyaç duyacağını açıklıyor..."

"Hayır." Kendini açık bir şekilde ifade etmesi gerektiğini fark eden Ivor ekledi. "Sıradan insanlar gibi, tantana olmadan seyahat edeceğiz. Zaten adamlarım iki ya da üç gün içerisinde bize katılacaklar ve Dennison sizin sonrası için istediğiniz şeyleri onlarla gönderme işini ayarlayacak. Lord hazretlerinin çarşaflarını ya da onun yaşında bir çocuktan çok bir prense uyacak kıyafetlerini bu eşyaların arasında bulmayı beklemeyin."

Ivor, James'in kızgın yüz ifadesini ve hizmetçi kızın Prens'in omzuna elini koyduğunu görünce şaşırdı. James bu hareket karşısında itaat edip sessiz kaldığında ise daha fazla şaşırdı. Bu

kızı yanlarına alma konusundaki son gönülsüzlük kırıntısı da böylece kaybolup gitti. Böyle bir etkisi varsa, yolculukta epeyce faydalı olabilirdi.

"Muhakkak ki, bizim sıradan insanlar gibi yolculuk etmemizi beklemiyorsunuzdur, efendim," dedi Hetty. "Lord hazretleri, ekselanslarının ondan yapmasını istediği şey olduğu için kılavuzluğunuzu kabul etmek için kendini zorlayacaktır elbette. Ancak kendisi henüz çok genç. Ve tahtın ikinci sıradaki adayı olarak o da sizin gibi emirler vermeye alışkın. Tanrı yardımcımız olsun, fakat sıradan insanlar gibi davranmak bizim için epey zor olacak."

"Öyle olacağını zannediyorum, evet," dedi Ivor. "Kraliyete ait hizmetlilerin çoğunlukla asillerin içinden çıktığını biliyorum. Siz de onlardan biri misiniz, bayan?"

"Sadece ikinci dereceden bir kuzenimin asillerle bağı olduğunu söyleyebilirim, efendim. Fakat ailem çok uzun yıllardır Drummondlara hizmet etmekte. Yaklaşık sekiz yıl önce çocuk odası başhizmetçisi olmadan önce bu ailenin pek çok üyesiyle ilgilendim."

"Anlıyorum," dedi Ivor. "Daha sonra, gemide tanıştıklarımızla paylaşabileceğimiz bir hikâyenin detaylarını konuşuruz. Lord hazretleri amcasının avucuna düşmekten kaçınmak ister, öyle değil mi?"

"Elbette," dedi James, daha önce de kullandığı sert tonla. Doğrudan Ivor'a gözlerini dikerek ekledi. "Yine de onu nereye götürdüğünüzü bilmek isteyecektir."

"Bütün saygımla, efendim," dedi Ivor bakışlarını lord hazretlerinden çekmeyerek. "Bu odanın içindeyken, sorunuzu elimden geldiğince yanıtlamaya çalışacağım. Ne zaman baş başa kalacak olsak bunu yapacağım. Fakat aksi takdirde ya-

şıtınız herhangi bir oğlan çocuğu gibi davranmak zorundasınız. Yani emirlerime uyacaksınız ya da herhangi bir sıradan çocuğun katlanacağı sonuçlara katlanacaksınız, özellikle de başkaları etrafımızdayken... Böyle bir anlaşmaya varmadan bu görevi üstlenemem, çünkü sizi güvende kılmak için sizinle işbirliği yapmaya ihtiyacım var."

James, tartıp ölçer gibi uzun uzun baktı ona ve sonra kaşlarını çattı.

"Tanıştığım herkes bana önemsizmişim gibi mi davranacak o halde?"

"Kimse öyle bir şey yapmayacak," dedi Ivor. "Ne de ben sizden bir ahırda büyümüşsünüz gibi davranmanızı bekleyeceğim. Sadece karşılaştığımız yetişkinlere nezaketle ve saygın tabakadan olanlara da gereken saygıyı göstererek davranmanız gerekiyor. Bize eşlik edecek olursa, hizmetçiniz de size alışılagelmiş bir şekilde hürmetle davranabilir. Fakat sanırım siz, Hetty'ye saygı göstermeniz gereken herhangi bir akrabanıza davrandığınız gibi davranmalısınız. Bu da onun size 'efendim' veya 'lordum' diye hitap etmemesi anlamına geliyor. Ve siz de bir daha benimle az önce yaptığınız gibi konuşmayacaksınız." Ivor sert bir biçimde devam etti. "Yoksa külahları değişiriz."

Oğlanın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ancak yüzünü buruşturup konuşmaya başlamadan önce bir süre için sessiz kaldı. "Tanışıklığımızın faydalı olacağını umuyorum, o halde... Efendim."

Ivor, oğlanın faydalı derken kendisi için mi yoksa onun için mi faydalı olmasını kastettiğini merak etti. Sonuçta ikisi de muhtemelen bir şeyler öğreneceğinden, bunun bir önemi olmadığına karar verirken Hetty'nin bir bohçadan diğerine eşyaları aktarmakla uğraştığını gördü.

En sonuncuyu bağlamayı bitirdiğinde, Hetty başını kaldırıp James'e baktı. "Bu mavi bohçayı ve yastığınızı taşıyacaksanız efendim, ben de bunu ve kendi eşyalarımı alabilirim. Sen de kendi eşyalarını ve şu beyaz bohçayı alırsın Marsi. Size de..." Dilini şaklatarak duraksadı ve Ivor'a baktı. "Efendim size nasıl hitap edeceğimizi bilmemiz gerekiyor."

"Bana şimdilik Atmaca diyebilirsiniz," dedi.

"Bu oldukça alışılmadık ve fazla samimi... Fakat öyle istiyorsanız ve Marsi'den aldığınız o bohçayı da taşıyacaksanız artık gitmeye hazırız."

***

Marsi kendine Atmaca diyen adamın ne düşündüğünü merak etti. Jamie'ye nasıl davranmasını söylediği anlar dışında, yüz ifadesinden bir şeyler çıkarması oldukça zordu. Sert ifadesi o zaman yeterince açık bir hal alıyordu.

Marsi gri, şapkalı, siyah astarlı pelerinini giyerken Prens'le bu şekilde konuşan tek kişinin Albany olduğunu anımsadı. Yine de bu düşünce aklından geçer geçmez Marsi durumun böyle olmadığını fark etti.

Bildiği kadarıyla Albany asla biriyle böyle kesin bir şekilde konuşmamıştı. Dük'ün ses tonu insanın kanını damarlarında donduracak kadar soğuk olurdu. Ve o kadar sessiz bir şekilde konuşurdu ki, karşısındaki onun ne dediğini duymak için çaba göstermek zorunda kalırdı.

Atmaca ise başkalarının ona itaat etmesine alışkın bir adam gibi konuşmuştu. Fakat bu Atmaca da ne tür bir isimdi, tanrı aşkına? Marsi, bunu ona sormak isterdi.

Ne var ki şu an içinde bulunduğu hizmetçi rolünden ötürü bunu sormaya cesaret edemezdi. Atmaca, Jamie'nin bile emirlerine uymasını bekliyorsa, bir hizmetçiden gelecek küstahlığa hiç tahammül etmezdi.

Bu düşünceyle Marsi içinde böylesine kesin bir hâkimiyet ona meydan okuyormuş gibi bir his duydu. Çocukluğundan beri hayatındaki yetişkinlerin çoğunu sınamıştı ve Atmaca'nın nasıl biri olduğunu anlamak için onu sınamaya dair dürtüsüne kolayca yenik düşebilirdi.

Marsi bu dürtüsüne karşı mücadele etti ve isteğini bastırdı. Fakat böyle bir dürtünün kendini yine görünür kılacağını ve göz ardı edilmesi çok zor bir hale geleceğini biliyordu. Hizmetçi rolünü Turnberry'den kaçmaya yetecek kadar sürdürmesi gerekecekse, Marsi ne kadar zor olsa da bu dürtüyü kontrol altına alması gerektiğine karar verdi. Tam o anda Hetty'nin sert bakışlarını üzerinde hissedince aceleyle kenara çekilip Hetty'nin ve Jamie'nin geçmesine izin verdi.

İlk önce odadan çıkmak bir hizmetçinin hakkı değildi elbet. Zaten Marsi de sorgulayacak başka bir dürtünün onu mahvetmemesi için Atmaca'nın arkasında olmak istemiyordu.

Atmaca zaten gidecekleri yere ilişkin sorduğu için Marsi hakkında olumsuz bir izlenim edinmişti. Kişisel soruları daha da olumsuz karşılayacağı aşikârdı.

Aslında Marsi taş merdivenleri diğerlerinin ardından aceleyle inerken önünde uzanmakta olan büyük uçurumu görmeye başlamıştı. Kendisi için yarattığı bu rol yapma durumunu süresiz olarak devam ettirecek miydi, yoksa Atmaca'ya meydan okumak için hissettiği arzu onu mahvedecek miydi?

Marsi sadece bu yakışıklı adamla ilgili tehlikeli bir şekilde meraklı değildi. Aynı zamanda önemli bir detayı da göz önüne almayı ihmal etmişti, başkalarına hizmet etmekten hoşlanmayışını...

Annabella'yla ilgilenmek oldukça tatmin ediciydi, çünkü Kraliçe yardımcılarının kendisi için yaptığı her şeyin içten bir

şekilde değerini bilir ve minnettar olurdu. Marsi'nin en fazla üstlendiği şey, Kraliçe'nin yatağını yapmaya ve onun giyinmesiyle ilgilenmeye yardım etmekti. Diğer bütün yorucu görevler başka kadın ve erkek hizmetkârların sorumluluklarıydı. Gerçi yine de majestelerinin odasına Kral ve Annabella'nın oğulları dışında hiçbir erkek girmemişti.

Bununla birlikte Annabella'nın diğer leydileri, Marsi'nin, en gençleri olarak onlara da hizmet etmesi gerektiğini düşünmüşlerdi. Marsi olması gerektiğini bildiği kadar hürmetkâr biri gibi davranmış ama çok geçmeden Annabella'nın başkalarının onu küçümsemesine müsaade etmeyi reddettiğini öğrenmişti. Annabella, Marsi'nin bu gerçekten birden fazla kez yararlandığını biliyordu. Ne var ki artık Annabella onu koruyamazdı.

Hetty de ona siper olmayacaktı çünkü Marsi onun bakıcılığını yaptığı Drummond çocuklarından biriydi. Hetty onun içini dışını bilirdi.

Marsi içinde bulunduğu bu hizmetçi rolündeyken, Hetty'nin ondan daha önce hiç kimse için yapmak zorunda kalmadığı şeyleri yerine getirmesini biliyordu. Yine de bu sorun değildi.

Marsi kafasına koyarsa her şeyi yapabilirdi.

Merdivenlerin son dönüşünü de tamamladıktan sonra Marsi önlerinde uzanan mağaraya doğru şaşkınlıkla baktı. Tümüyle etrafa göz atmak için yeterince vakti yoktu. Çünkü Hetty ve Jamie aceleyle Atmaca'nın ardından ilerliyorlardı. Atmaca'nın önündeyse iskeleye bağlı büyük bir gemi vardı.

Atmaca gemiye doğru yaklaşırken bir adam sandaldan iskeleye atladı ve Atmaca'ya doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. Atmaca'nın taşıdığı bohçayı ondan alarak gemideki üçüncü bir adama fırlattı. Sonra Hetty'nin ve Jamie'nin bohçalarını alması için başka birine işaret etti.

"Umarım daha fazla şey almanız gerekmeyecektir," dedi adam oldukça alçak olmasına rağmen kolayca duyulabilen bir sesle. Marsi tam suyun üzerinde olmalarına rağmen mağaranın dışındaki denizin sesini neredeyse hiç duyamadığını fark etti.

"Şimdilik ihtiyaç duyacakları her şeyi getirdik," dedi Atmaca. "Sonra ihtiyaçları olabilecek şeyleri benim oğlanlar arkadan getirecektir."

"İyi çünkü ne kadar erken yola çıkarsak o kadar iyi olur. Buranın gelgitin yön değiştirmesiyle birlikte epey yoğun olması muhtemel. O kız kim?"

Atmaca Marsi'ye baktı. "Hizmetçi kız. Adamlarından birine şu bohçaları da ver, hey sen, sen de buraya gelip gemiye bin."

Hâlâ gemide olan üçüncü adam da kıza seslendi. "Hadi, kızım, sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Marsi adama sıcak bir gülümsemeyle bakarak konuştu. "Benim adım Marsi, efendim."

"Hoş bir isim," dedi adam da sırıtarak. "Bu tarafa gel şimdi, kalasın üzerinden devrilmeden yürüyüp yürüyemeyeceğini bir görelim."

"Siz adınızı söylemeyecek misiniz, efendim?" diye sordu Marsi.

"Bu taraftan," diye tekrarladı adam Atmaca'ya ve yanındaki adama endişeyle bakarak.

Atmaca'nın sert bakışlarının onun üzerinde olduğunu görerek Marsi eteklerini tuttu, kalasın üzerine çıktı ve yeni arkadaşının onun elini tutup sandala çıkarması için beklediği yöne doğru yürüdü.

"Onlara efendinin kamarasını göster," dedi Atmaca'nın ya-

nındaki adam. "Kadınlar ve çocuk orada kalabilir. Gerekirse Atmaca üst güverte kamarasını benimle paylaşabilir."

Marsi geminin bir kenarında sekiz tane kürek çekme bölümüyle bir tür kadırga olduğunu fark etmişti. Gemiye binmesine yardımcı olan denizci şimdi Marsi'yi geminin arka tarafına doğru yönlendiriyordu. Orada, arka tarafında üst üste iki tane yatak bulunan küçük bir kamaraya açılan kapıyı açtı. Sağ tarafta sevimli bir lavabo, duvarı kucaklıyordu ve hemen yanındaki banklarıyla küçük bir masa sol taraftaki girintiyi işgal ediyordu.

"Bu kamara, üç kişi için çok küçük," dedi Marsi adama. "Bu minicik masa her bir bankına ancak bir yetişkini alabilir."

"Oğlan yerde uyuyabilir," dedi adam. "Bohçalarınız şurada, onlara nerede ihtiyacınız varsa oraya taşıyın. Kullanmak isterseniz şuradaki kapağın altında küçük bir ambar da var. Neden bana öyle bakıyorsun?"

Marsi adamın ses tonundaki aşinalığa duyduğu şaşkınlığı yutkunarak gizlemeye çalışıp konuştu. "Affedersiniz. Size gözlerimi dikmek istememiştim. Çok irisiniz sadece, hepsi bu."

"Evet, elbette, öyleyim," dedi adam gülümseyerek. "Kürekçiler iriyarı olmak zorundalar."

"Nereye gittiğimizi biliyor musunuz?" diye sordu Marsi.

"İşte, bu sır vermek olur," dedi adam, göz kırparak. Sonra da ciddi bir şekilde devam etti. "Hiçbir şey söylemememiz gerekiyor, kızım. O yüzden benim ya da diğer delikanlıların başına musallat olma, tabii efendinin öfkesinin şiddetine maruz kalmak istemiyorsan."

Marsi, Jamie'nin arkasında Hetty'yle birlikte aceleyle ona doğru geldiğini gördüğünde "Nezaketiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Tamam," cevabını veren adam ve dönüp uzaklaştı.

Hetty'nin rengi atmıştı, bu yüzden Marsi hemen müdahele etti. "İçeri gel Hetty ve otur."

"Bayan Henrietta demiyorsan bile, Bayan Hetty diye hitap etmelisin," diye mırıldandı Jamie kadının arkasından. Marsi arkasını döndüğünde Jamie'nin kendini yatağın üstüne atmış olduğunu gördü. "Bunu sevdim," dedi, altındaki ince şilteye eliyle vurarak. "Ben burada uyuyacağım."

Arkasını döndüğünde Hetty'nin kalacakları yeri endişeli bir hoşnutsuzlukla süzdüğünü gördü. Yüzü bir dakika öncekinden daha da solgundu şimdi.

"Oturun, *Bayan* Hetty," dedi Marsi, küçük masayı işaret ederek. "Buraya temiz hava girsin istiyorsanız, masanın üzerindeki pencere açılabilir sanırım."

"Ona lomboz diyorlar, sanırım," dedi Jamie. "Mandalı var, yani onu açabileceğimize eminim. Ama sen tırmanmamalısın, Marsi. Bunu ben yaparım."

"Yapıp yapamayacağımızı sorana kadar olmaz, efendim," dedi Hetty. Yorgun bir ifadeyle kapıya bakan yatağa oturdu.

Marsi çaresizce, onu daha iyi hissettirecek ne yapabileceğini düşünerek etrafa baktı. Odadaki ışık azalmıştı. Döndüğünde kapının ağzında Atmaca'nın durduğunu gördü.

"Kaptanın ismini öğrenebilir miyiz, efendim?" diye sordu Hetty.

"Ben ona Kurt diyorum."

"Tanrım," diye bağırdı Marsi. "Siz hayvanlar âlemine falan mı..."

"Yeter," dedi Hetty sert bir sesle. "Eşyalarımızı yerden kaldır ve ayırıp bir yerlere koy."

"Derhal yola çıkıyoruz," dedi Atmaca. "Kız geminin ha-

reketlendiğini ve denizin hareketini hissedene kadar dediklerinizi yapabilir. O zamana kadar üçünüzün de aynı noktada yerinizde kalmanızı öneririm."

Marsi konuşmaya başladı. "Efendim, beni buraya getiren adam ayağınızın altındaki gizli kapağı açıp oraya eşyaları yerleştirebileceğimizi söylemişti. O çıktığında Bayan Henrietta ve Jamie buraya..."

"Jamie mi?"

Marsi yanaklarının yandığını hissederek Jamie'nin dediklerini duyduğunda ona minnettar kaldı. "Ona böyle hitap edebileceğini söyledim çünkü Hetty'yle bana sıradan bir çocukmuşum gibi davranmaları gerekiyor. Hetty bunu yapmakta Marsi'den daha fazla zorlanıyor. Hâlâ bana 'efendim' diyor. Ayrıca aklıma geldi, gerçek isimlerimizin etrafta duyulmasını istemiyorsanız, Hetty'ye Marsi'nin yaptığı gibi 'Bayan Henrietta' diye hitap edebilirsiniz."

Atmaca Jamie'nin söylediklerinin ve söyleyebileceklerinin birer taktik olduğunu fark etmiş gibi, hepsinin üzerinde sırayla bakışlarını dolaştırdı. Fakat sonra başını sallayarak konuştu. "Bu iyi bir fikir, evlat." Ardından Marsi'ye döndü. "Buraya eğer boşsa istediğin şeyi koy. Ama şimdi gemi hareket etmek üzere, o yüzden biz açılana kadar bekle. Yere yapışmak istemezsin," dedi.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Marsi. Gülümsedi ama adam çoktan arkasını dönmüştü bile. Hetty onu izlemiyor olsaydı, Marsi adamın arkasından dilini çıkarma isteğine dayanamayabilirdi.

***

Ivor arkasından kapıyı kapattı ve anında daha rahat nefes almaya başladı. Artık hizmetçinin diğerlerine eşlik etmesine

izin verdiğine pişmandı. Hayır, yine de oğlan haklıydı. Ona Bayan Henrietta diye hitap etmeliydi.

Yine de bu kız, hem kahrolası bir çekicilikte hem de kahrolası bir küstahlıkta olduğu için şimdiye kadar çekmediyse bile muhakkak gemideki her erkeğin dikkatini çekecekti.

Kurt kesinlikle bu kızın bulaşıcı gülümsemesine dikkat etmişti. Ve ona gemiye binmesi için yardımcı olan adam da onunla oldukça ilgilenmiş gibi görünüyordu.

Şimdi Kurt'u aramakta olan Ivor, onu sağında kısa bir mesafe ilerde dümencisiyle konuşurken gördü. Gemi limandan ayrılıyordu ve Ivor birden neden içerideki suyun durgun olduğunu fark etti.

Uzun, ağzı açık tünelin dış tarafındaki kayadan duvar girişe dik olarak iniyor ve gelen dalgaların şiddetini azaltıyordu. Bu duvar, mağaranın ağzından kadırganın limandan tünelin içine girmesine izin vermesine yetecek kadar uzaktaydı. Belli ki burası tıpkı mağara gibi, deniz tarafından oyularak oluşturulmuştu ve dalgakıran işlevi görüyor, tünel kolay bir çıkış sağlıyordu. Özellikle de her bir kürekte iki adamı olan bir kadırga için...

Kurt'un bakışlarını yakalayan Ivor, o yanma gelene kadar olduğu yerde bekledi ve konuştu. "Arka taraftaki kamaradan başka seninle özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı yoksa yelkenler açılana kadar beklememiz mi gerekiyor?"

"Üst güverteye gideriz. Orada haritaları koyduğum küçük bir kamara var. Haritaları ve geçtiğim kıyı şeridinin detaylarını ve başka yerlerle ilgili diğer gemicilerden derlediğim bilgileri yazdığım bir defteri oraya koyuyorum. Babamla her zaman o kamarada uyumak için ot şilteler bulundururuz. Hâlâ orada iki tane şiltemiz var."

Ivor uyumayı düşünmemişti. "Gideceğimiz yer ne kadar uzakta?"

"Bildiğin gibi, varacağımız yer İskoçya'nın diğer bölümünde bulunuyor, yüz elli mil uzaklıkta," dedi Kurt. "Zaman kazanmak için, sizi Dunglass Kalesi ile Dumbarton arasındaki Clyde Körfezi'nde Milton denilen ufak bir yere götüreceğiz. Dumbarton, oradaki ana limandır ve güneydeki Glasgow Limanı gibi sıkı denetlenir. Milton'ın çekici tarafı yanınızdakilerin kim olduğunu tanıyabilecek yerleşik halkın pek gelmediği küçük ama rahat bir hanı olması. Asil sınıfın üyeleri genelde Dumbarton ve Glasgow gibi yerleri tercih eder."

"Yolculuk ne kadar sürecek?"

Gemi tünelden çıkmış ve dalgaların arasına girmişti. Kurt düşünceli bir ifadeyle bulutlu gökyüzüne baktıktan sonra yüzünü soğuk esen rüzgâra çevirdi.

"Bu yaklaşık elli mil eder, yani on saat ya da daha fazlası anlamına geliyor. Tabii rüzgâr artmaz ya da yağmur yağmazsa... Şu an yelkenlerimizi şişirmeye yetecek kadar rüzgârımız zar zor var. Fakat güneybatıdan esecektir. Böyle devam ederse en azından bizi engellemeyecektir. Dinle, sizi gün ışığı yerine gece karaya çıkarmayı tercih ederim, benim Dumbarton'ı ziyaret etmek için yasal bir sebebim olsa da, siz muhtemelen mümkün olduğunca fark edilmeden ilerlemeyi tercih edersiniz."

"Doğru," diye ona katıldı Ivor. "Albany'nin adamları büyük ihtimalle bütün o bölgeyi karıştırmışlardır."

"Bütün limanlarda bir gözcü bulunduruyor. Milton'daki hancıya barınmanız konusunda güvenebilirsiniz fakat başka konularda ona güvenmeseniz iyi olur. Albany'nin adamları onu sorgularlarsa bütün bildiklerini anlatacaktır. Her ne kadar

Dük artık eyalet yöneticisi değilse de, adamları hâlâ öyleymiş gibi davranıyor."

"Evet, tabii, çünkü Albany'nin kendisi de öyle davranıyor," dedi Ivor.

Konuşarak, kürekçilerin sırasının arasındaki dar, yükseltilmiş yolu takip ettiler. Alçak, düzenli bir çan sesi küreklerin darbelerine karıştı ve Ivor bu ritmi, tuz kokulu, yumuşacık bir meltem gibi huzur verici buldu. Üst güvertedeki kamaraya açılan dar kapıyı çeken Kurt, Ivor'a önden içeri girmesi için işaret etti.

Kamara Ivor'm beklediğinden daha genişti fakat o gemide uyumak zorunda kalmayacaklarını ummuştu. Arka taraftaki kamarada gördüğünün aynısı olan haritalar için alçak bir raf, girintiye yerleştirilmiş küçücük bir masa ve banklar gözüne çarpmasına karşın hiç yatak görmemişti. Orada uyuyacak kişi yerde yatmak zorundaydı.

Kurt kapıyı kapatarak konuştu. "Sana Atmaca demeye devam mı etmeliyim yoksa sonunda gerçek isimlerimizi birbirimizle paylaşacak mıyız?"

Ivor sırıttı. "St. Andrews'tan arkadaşımız Aslan'ı hatırlar mısın?"

"En meşhur kılıç ustamızdan mı bahsediyorsun? Elbette, hatırlıyorum. Senin yayınla olduğun kadar o da kılıcıyla meşhurdu, dostum."

"Savaşların Kanadı ismini biliyorsan, Aslan'ın çok daha meşhur olduğuna katılıyorsundur," dedi Ivor.

"Tanrım, Savaşların Kanadı Edinburgh Kalesi'ndeki Kraliçe'nin şampiyonlar turnuvasından sonra Davy Stewart'ı ayakta diken tek kılıç ustasıydı. Üstelik dediklerine göre majesteleri onları ancak yarım saat mücadele ettikten sonra durdurmuştu

ve tek sebebi de kraliçenin Davy'nin kaybedeceğinden korkmuş olmasıydı ki bu da kraliyet ailesine oldukça kötü yansırdı. Yine de kimse aldırış etmemişti çünkü onlar son derece güzel bir kılıç gösterisi ortaya koymuşlardı. O muhteşem adam St. Andrews'taki kardeşliğimizden bizim Aslan mıydı?"

"Aynen öyle. Ve o şimdi benim enişte m. Kardeşim Catriona ile evlendi."

"Hatırladığım kadarıyla," dedi Kurt düşünceli bir ifadeyle, "Kraliçe'nin turnuvasında okçuluk müsabakası yoktu. Fakat aylar sonra Stirling'de yapılan bir yarışmanın hiç atış kaçırmayan bir okçu, Mackintosh tarafından kazanıldığını duymuştum. Senin hiç ok menzilini kaçırdığın oldu mu, Atmaca?"

"Elbette kaçırdım. Annemin karnından elimde yayla çıkmadım sonuçta!"

Kurt bir bekleyiş içerisinde kafasını yana doğru eğdi. Ivor, kolaylıkla bu bakışı yorumlayarak konuşmasına devam etti. "Pekâlâ, benim ismim Ivor Mackintosh. Babam, Chattan Klanı'nın savaş lideri Shaw MacGillivray."

"O zaman, şimdiye kadar, bahse girerim Sör Ivor olmuşsundur."

Ivor başını salladı. "Peki ya sen?"

"Jake Maxwell. Ben de aynı şekilde şövalyelere layık bir şekilde kendimi ispat ettim. Babamın ailesi Nithsdale'de yaşıyor. Fakat ben çocukluğumun çoğunu onun gemisinde ve sonrasını da bu gemide geçirdim. Annem ben altı yaşındayken öldü. Ondan sonra beni St. Andrews'taki Piskopos Traill'e gönderene kadar babamla kaldım. Sekiz yaşımdayken babam Duncraig'daki MacLennanların hizmetine girdi. Kintail'in kuzeybatısında... Bu yüzden de biz Isles Lordu Donald'a hizmet ediyoruz." Lombozdan dışarıya baktı. "Turnberry'nin surlarından

görülemeyecek bir konumdayız, o yüzden de şimdi Donald'ın bayrağını yukarı çekebiliriz." Kapıyı açarak, Mace adında bir adama Hollanda bayrağını indirip, Hollandaca gemi ismini kaldırması için seslendi.

"O halde, bu MacLennanların gemisi olmalı," dedi Ivor, Jake tekrar kapıyı kapattığında. "Onlar bizim girişimimizden haberdarlar mı?"

"Bu gemi benim," dedi Jack. Yaramaz bir gülümsemeyle ekledi, "Yıllar önce, bu gemi Albany Dükü'ne aitti, o hala Fife Kontu iken."

Ivor gözlerini kısarak eski dostuna baktı, şaka yaptığından kuşkulanarak.

Jake, her iki elini de havaya kaldırdı, avuçları dışarı bakacak şekilde. "Yemin ederim," dedi gülerek. "Tanrım, meşhur öfkenin ne kadar çabuk tepene çıktığını unutmuşum."

"Bu gemi gerçekten Albany'ye mi ait?"

"Evet, yirmi yıl önce denizde seyahat etmeyi seveceğini düşündüğü için gemiyi yaptırtmıştı. Fakat gemi hayatından oldukça güçlü bir hoşnutsuzluk duyduğunu keşfetti. Yüzemediğinden dolayı, biri ona korkak demeye tereddüt edebilir..."

"Evet, fakat fiziksel olarak öyledir zaten," dedi Ivor. "Geçen sene, Kuzey İskoçya'daki yuvam Rothiemurchus'a saldırması için adamlarını yolladı. Fakat iki ordu göndermiş olmasına rağmen, ne onları yönlendirdi ne de onlara eşlik etti. Karla kaplı Cairngorms ve kuvvetlerimiz onlar için fazla haşin olduğunu ispatladığında liderleri akıllıca bir hamleyle geri dönmüştü."

"Bunu duymuştum," dedi Jack.

"Yine de, Albany istediğini elde etmek için kendi postunu pek riske atıp ellerini kirletmez. Adamın altmış iki yaşma gir-

diğini ve hâlâ her zamanki gibi korkutucu olduğunu unutma. Kuzeye hükmetmek istediği bir gerçek. Fakat Tanrı aşkına, Isles'ın Donald'ının istediği de bu."

"Doğrusunu istersen," dedi Ivor, "bizi senin götüreceğini bana söylediklerinde, daha da kuzeye gideceğimizi düşünmüştüm."

"Bu mevsimde olmaz," dedi Jake.

"Kış hâlâ bütün ülkede sürüyor ve kuzeyde daha da şiddetli. Eminim ki sen de Lochaber, Glen Mór ve yüksek vadilerin şubattan hazirana kadar nasıl olduğunu bilirsin. Şu anda Isles'da denizde bir metre boyunda dalgalar vardır. Bu da yolcularını dehşete düşürecektir. Dumbartonshire'da St. Andrews'a daha yakın olacaksınız ve daha kolay geçeceksiniz. Dar vadilerin arasından Lomond Gölü'nden Doune'a geçmesi zaten sizler için yeterince zor olacak. Çoğu hâlâ muhtemelen karla kaplıdır."

"Haklı olabilirsin. Ben Strathspey'ta Rothiemurchus'dan yeni geldim. Kış bu sene yumuşak geçiyormuş fakat yolcularımıza öyle geleceğinden emin değilim."

"Turnberry, Stirling ve Edinburgh'deki havaya alışkın olduklarından mümkün değil," dedi Jack.

"Albany'nin peşimizden gelme olasılığı nedir?" diye sordu Ivor. "O zalim dük her şeyi biliyor gibi gözüküyor. O yüzden de çoktan ekselanslarının James'i daha güvenli bir yere gönderdiğini biliyorsa buna hiç şaşırmam."

"Benim de onunla ilgili tecrübelerim bu yönde," dedi Jack.

"Ayrıca, herhangi biri ona bu gemiden bahsederse, denize açıldığımızı da bilecektir."

"Hayır, bu gemiyi *Kraliyet Yılanı* adıyla biliyor. Bense ona *Deniz Kurdu* adını verdim."

"St. Andrews'deyken kendine taktığın isim," dedi Ivor gülümseyerek.

"Evet. Bu tasarım, Albany gemiyi inşa ettirdiğinde yeniydi, fakat bugün böyle pek çok gemi var sularda. Sadece tarif edilmesiyle hatırlayamayacaktır. Kadınlar büyük olasılıkla senin için daha büyük bir sorun yaratacaklardır. Şüphesiz o kız oldukça güzel ve üstelik fingirdek de..."

"Fazla fingirdek hem de," dedi Ivor, kızın gülümsemesini ve şuh tavırlarını hatırlayarak. "Sanırım adamlarını kontrol edebilirsin."

"Evet, elbette," dedi Jack. "Gerçi oldukça huzur verici bir kucağı var gibi."

"O halde kendini de kontrol edeceksindir, sanırım."

Jack sırıttı. "Kıza ilgin mi var, delikanlı?"

"Hayır, yok. Her halükârda, oğlan St. Andrews Kalesi'nde ve Traill'in dikkatli gözleminin altında güvende olana kadar böyle bir ilgiye vaktim de yok."

"Şey, benim görme gücüm seninkiyle kıyas kabul etmez ve de mağaradaki ışık oldukça loştu ama yine de yanağındaki morluğu hemen fark etmiştim. O yüzden de merak ettim."

Ivor konuyu değiştirdi. Yine de güverteye geri döndüğünde gördüğü ilk şey o hizmetçi kız oldu. Dümencinin yanında cazibeli bir şekilde ona gülümseyerek, bütün kürekçilerin onu görebileceği bir biçimde geminin arka tarafında duruyordu.

Kuşkusuz Jack'in onun yanağındaki çürükten bahsetmesi yüzünden, zihni Turnberry'deki rüyasına ve de yatağında bulduğu o ateşli kızıl saçlı haspaya kaydı. Bu görüntü Ivor'ın hizmetçi kızla ilgili huzursuzluğunu daha da arttırdı.

Derin bir nefes aldı ve uzun adımlarla ilerlerken yavaş yavaş soluğunu ağzından bıraktı.

3. Bölüm

Hetty'den Jamie'yi onsuz da çok geçmeden yatıştıracağına dair güvence aldıktan sonra Marsi onları eşyalarını yerleştirmek üzere yalnız bırakmıştı. O zamandan beri de temiz deniz havasının ve ona nazik bir biçimde görevlerini açıklayan dümendeki adamla keyifli bir sohbetin tadını çıkarıyordu.

İşinde uzman olan böyle bir adamla sohbet etmek ve onu kendi dengiyle konuşurcasına kolaylıkla konuşturabilmek olağandışı ve büyüleyici bir tecrübeydi. Sonra da yeni arkadaşının geminin pruvası dediği yerdeki kamaradan Atmaca'nın çıktığını görmüştü. Aynı anda Jamie de kamaralarından çıkmıştı.

"Buraya gelsen iyi olur, Marsi," dedi oğlan. "Sana midesinin bulanacağını söylemiştim. Tanrım, bir keresinde Leven Gölü'nde küçük sandaldayken bile kusmuştu."

"Hay aksi," diye bağırdı Marsi, çocuğa doğru aceleyle ilerlerken.

Jamie dönüp onun için kapıyı iterek açtı. Fakat Marsi tam Jamie'nin yanından geçip içeri girmek üzereyken Atmaca'nın "Bir dakika, genç bayan," dediğini duydu.

Atmaca merkezi geçitten aşağıya inerken Marsi arkasını döndü ve aklına yine adamın kaslı vücudu geldi. Kaşlarını çatmasını görmezden gelerek konuştu. "Beni mi istediniz, efendim? Hetty... Yani, Bayan Henrietta biraz hasta. O yüzden de önemli bir şey yok..."

"Önemli," dedi Atmaca. "Burada böyle tek başına bulunmaman lazım."

"Biraz temiz hava almak istedim. Kamara çok ufak. Ve üçümüz de içeride olunca..."

"Mazeret bulma, kızım. Sana yalnız dışarı çıkmamanı söylemem yeterli. Bunu Bayan Henrietta'ya da söyleyeceğim, çünkü..."

"Az önce Hetty'nin midesinin bulandığını söyledim. O yüzden onu rahatsız..."

"Bir daha sözümü kesme," dedi Atmaca.

Marsi kızgın bir şekilde az önce Atmaca'nın da onun sözünü kestiğini söylemek üzere ağzını açtı fakat içinde bulunduğu rolü hatırlayınca çenesini tekrar kapattı. "Affedersiniz, efendim. Bayan Henrietta için öyle endişelendim ki haddimi aştım. Yine de onun da bana davranışlarıma dikkat etmem gerektiğini söyleyeceğine eminim. Jamie sen de şimdi içeri gir, lütfen."

"Hayır," dedi Jamie. "Orası kötü kokuyor. Neredeyse benim de midem bulanacaktı. Bu yüzden Hetty dışarı çıkmamı istedi."

"Sen içeri girip ona bak," dedi Atmaca, Marsi'ye. "Ben çocuğa göz kulak olurum."

"Bir sorun mu var burada?"

Marsi'nin bakışları Atmaca'dan, iskelenin ucundaki Kaptan'a kaydı. Kaptan sırıtınca Marsi de ona sırıttı. Atmaca, ona doğru dönerek konuştu. "Bayan Henrietta hastaymış, Kurt. Oğlan o kamaraya girmek istemiyor."

"Onu suçlayamam," dedi Kaptan. "Satranç oynuyorsa, üst güvertedeki kamarada eski bir takımım var. Ya da hizmetçi kız Bayan Henrietta'yla ilgilenirken ikinize geminin geri kalan bölümlerini gösterebilirim. Çok mu kötü durumu?"

"Köşede duran kovaya kustu," dedi Jamie.

"O halde onu buraya getir, genç bayan, biz de senin için boşaltıp yıkayalım," dedi Kaptan. "Kovayı orada, içeride tutmayı istemezsiniz herhalde. Bununla beraber içerideki hanımın varlığıma itirazı olmazsa hava girmesi için lombozları da açabilirim."

"Ben onu yapmak istedim," dedi Jamie. "Fakat Hetty bekleyip size sormamız gerektiğini söyledi. Fakat kimse gelmedi. O kustuktan sonra da lombozları açamayacak kadar midem bulanmaya başlamıştı."

"İçeri gir, kızım," dedi Kaptan, Marsi tereddüt edince. "Kovayı getir ve ona lombozları açıp açamayacağımı sor. İtiraz ederse, sana nasıl yapılacağını anlatayım."

"Peki, efendim," dedi Marsi. Atmaca'nın sert bakışlarından kaçınarak kamaraya girdi ve Jamie'nin kötü kokuyla ilgili söylediklerinde haklı olduğunu gördü. Midesi bulanmaya başlamış, arkasını dönüp kaçmamak için elinden geleni yaptı.

Hetty lavabonın yanındaki duvara yaslanmış, hâlâ kovayı ve kötü kokulu içeriğini tutuyordu. Yüzü külrengiydi.

"İzin ver de şunu alayım Hetty," dedi Marsi nazik bir şekilde. "Oturman gerekiyor."

"Hareketsiz bir şekilde durmak için elimden geleni yapıyorum ki daha fazla sarsılıp içimdekileri çıkarmayayım," dedi Hetty zayıf bir sesle. "Hareket edersem bu korkunç zemin tekrar yükselir ve ben de düşerim diye korkuyorum."

"Yatağa ya da masaya oturmana yardım edebilirim, sen nereye oturabilirsen."

"Hayır, ben senin için fazla ağırım, kızım..."

"Sus, Hetty! Ya seni duyacak olurlarsa?"

"Onlara kim olduğunu söylemelisin," dedi Hetty, sesi daha kuvvetli bir şekilde.

"Evet, belki daha sonra," dedi Marsi. "Kaptan Kurt ve Atmaca hemen dışarıdalar. Boşaltıp yıkayabilmeleri için Kaptan bana kovayı getirmemi söyledi. Ayrıca senin içeri girmesine bir itirazın yoksa şu pencereleri açmayı da teklif etti. Şüphesiz o ya da Atmaca sana oturmanda da yardım ederler."

"Onlara zahmet vermek istemem, özellikle de nereye kusacağım belli değil..."

"Salaklaşma, Hetty," dedi Marsi ters bir şekilde, onun kusabileceği yerler hakkında bir şey duymak istemeyerek. "Sana yardım etmek Atmaca'nın aklını başına toplamasını sağlar. Az önce güverteye yalnız başıma çıktığım için beni azarladı. Kaptanları bir adım ötedeyken bu gemideki herhangi bir adam beni rahatsız edebilirmiş gibi..."

"Benden anlayış bekleme," dedi Hetty her zamanki tarzıyla. "Bu gemide olmaman gerekiyordu, o yüzden de olmadığın biri gibi görünürken bir yandan da kaderin hakkında şikâyet edip durma."

"Ama Hetty, kalmış olsaydım, Albany beni yakalayacaktı.

Ve beni Lord Redmyre'la evlenmeye zorlayacağını sen de çok iyi biliyorsun. Redmyre'dan hoşlanmıyorum, Hetty. O bana karakterimi ıslah etmeyi ve topraklarımı kontrol etmeyi dört gözle beklediğini söylemişti."

"Öyle bile olsa..." Hetty dilini şaklatarak duraksadı sonra tekrar devam etti, "Kaptan sana bu kovayı götürmeni söylediyse Atmaca'nın azarları gibi onunkileri de duymak istemiyorsan adamın dediğini yapsan iyi olur. Ama lütfen kovayı çabuk geri getir!"

"Evet, elbette," dedi Marsi, dikkatli bir şekilde kovayı Hetty'den alırken. Kovanın içindekileri görmezden gelmeye çalışırken Hetty'nin o dönmeden önce tekrar kusmayacağını umdu. Dışarıdayken elindeki kovayla ne yapacağını bilemeyerek, Atmaca ve Kaptan Kurt'a bakındı.

Marsi birilerine rica etmek zorunda kalmadan, Kaptan kovayı alması için kürekçilerden birini çağırdı.

Marsi rahatlayarak taze deniz havasının tadını çıkardı ve sonra Kurt'a dönüp konuşmaya başladı. "Hetty içeri girmenizde sakınca olmadığını söyledi, efendim. Aslında biriniz onun yatağa ya da masaya oturmasına yardım edebilirseniz daha rahat hissedecektir."

"Kovayı dışarı getirmeden önce ona yardım etmeliydin," dedi Atmaca.

"Ona yardım etmeme izin vermedi, efendim," dedi Marsi hizmetçi gibi konuşmaya çalışarak, bir yandan da Atmaca'yla konuşurken konuşmasına dikkat etmediğini fark ederek. "Benimle yürümeyi denerse düşebileceğini söyledi. Sizden bunu sormamı rica eden Hetty'nin kendisi."

"Lombozları açmadan önce ona yardım ederim," dedi Kurt. "Onu kımıldatmak için yardım ettiğimde bana teşekkür

edeceğinden şüpheliyim ama biraz temiz hava almaya istekli olacaktır."

"Kovayı alın, efendim," dedi Marsi. "Hâlâ biraz midesi bulanıyor."

Kurt sırıttı. "Tabii, elbette, bayan. O tümüyle temizlenmiş zemin şimdiye çoktan rezil olmuştur. Ben de pek çok kez temizlediğim için bunu çok iyi bilirim."

Aniden daha az asil bir aksana geçmesi bir yana ses tonu da Marsi'yi şaşırtmış, az önce yaptığı gafla kendini ele verdiğinden korkmasına neden olmuştu.

Kurt başka bir şey söylemedi ve kovayı, içini boşaltan adamdan alıp içeriye girdi. Marsi içeriden gelecek sesleri dinleyerek nefesini tuttu. İşte ancak o zaman kovayı Hetty'ye kendisinin götürmesi gerektiğini fark etti. Bunu Kaptan'dan kesinlikle istememesi gerektiğinin farkında olarak Atmaca'nın ona bunu söylemesini bekledi.

Atmaca hemen onun arkasında dikiliyordu ve Marsi orada sonsuza kadar duramayacağını biliyordu. Ne var ki Atmaca'nın bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini öğrenmeden yürüyüp gidemezdi.

Daha iyi bir taktik bulamadan arkasını dönüp sordu. "Hâlâ bana kızgın mısınız, efendim? Bu geminin kurallarını bilmiyorum ama kesinlikle sizi ya da Kaptan'ı kızdırmak istememiştim."

Atmaca, konuşması bitene kadar Marsi'nin yüzünü inceliyor gibiydi. Sonra konuşmaya başladı. "Kızgın değilim hareketlerin tamamlamaya çalıştığımız işi tehlikeye atmadığı sürece seni azarlamayı ya da seni düzeltmeyi düşünmüyorum. Kurt'a kovayı içeri götürmesini söylemense..."

"Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi Marsi.

Sonra Atmaca'nın sözünün kesilmesine dair yaptığı uyarıyı geç de olsa hatırladığında alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Tekrar Marsi onun yüzüne bakana kadar sessiz kaldı Atmaca. Sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle konuştu. "Görüyorum ki sana söylediğim bazı şeyleri hatırlıyorsun."

"Evet, elbette hatırlıyorum," dedi Marsi, temkinli bir şekilde gülümseyerek. "Sizce Kaptan bana kızgın mı? Konuşmamla alay ediyormuş gibi geldi."

"Hayır, daha çok eski zamanki haline döndü bile denilebilir. İlk karşılaştığımızda onun aksanı bana anlaşılmaz gelmişti. Keltçe konuşulan Kuzey İskoçya'dan gelmiştim. O da Keltçeyi biliyor fakat ilk önce İskoççayı öğrenmiş. Buna rağmen birbirimizle İskoççа konuşmaya çalıştığımızda sanki iki farklı dil konuşuyor gibiydik. Onu Keltçe konuşurken daha iyi anlıyordum."

"Nerede tanışmıştınız? Siz onun ailesiyle birlikte mi büyüdünüz?"

"Beraber büyüdük fakat bu tür şeyleri bir başka zaman konuşuruz. Şimdi Bayan Henrietta'yla ilgilenmeni istiyorum. James'i yanımda tutarım."

Jamie'yi hatırlayıp ortadan kaybolduğunu ve muhtemelen kamaraya geri dönmediğini fark eden Marsi etrafına bakındı.

"Üst güverte kamarasının yanında durup kürekçileri izliyor," dedi Atmaca.

Marsi o zaman Jamie'yi gördü. Çocuk yere çömelmiş, kollarını bacaklarına sarmıştı.

"Bunu nasıl bildin? Ona bakmadın bile!"

Atmaca omzunu silkti. "Giderken onu görmüştüm. Sen Kurt'la konuşuyordun."

"Onun adı gerçekten de... Kaptan Kurt mu?"

"İçeri gir kızım. Görevlerini yap."

"Giriyorum, efendim," dedi Marsi iç çekerek. "Yine de bir sorum daha var."

"Neymiş?"

"Sizce Albany bizi takip edecek mi?"

"Sanırım edecek, ama bu seni ilgilendirmemeli. Sonuçta o hizmetçilere ilgi göstermez."

Marsi, Albany'nin ortadan kaybolduğunu öğrenir öğrenmez ona ilgi göstereceğini bilmenin suçluluğuyla yanaklarının kızardığını hissedip Atmaca'ya teşekkür ederek aceleyle kamaraya girdi. Oradaki havayı daha öncekine göre çok daha temiz buldu, bir yandan da Kaptan Kurt'un onu şüpheli ve kur yapar bir ifadeyle süzdüğünü fark etti.

Turnberry Kalesi

"Ne demek *şu anda* James burada değil?"

Albany Dükü Robert, kraliyetteki konumuna yakışır altın madalyonlu yakasıyla her zamanki siyah kadifesini giymişti. Ağabeyine ses tonu gibi soğuk olan buz gibi bakışlarıyla bakıyor ve bir cevap bekliyordu. Kraliyete ait kabul salonundaydılar.

Albany oraya kaslı bir görünümü olan, koyu renk saçlı, kendinden on yaş kadar küçük, gümüş bağları olan şarap kırmızımsı kadife kıyafet giymiş bir beyefendiyle gelmişti.

İki kölesi de Kral'ın yanında hazır bulunmaktaydı.

Her zamankinden daha kırılgan görünen ekselansları koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Bak, Robbie," dedi Kral. "Kızma. Annabella'yı ne kadar korkuttuğunu biliyorsun. Tanrım, onu öylesine korkutmuştun ki ölüm döşeğinde bana Ja-

mie'nin sorumluluğunu almana izin vermemem konusunda yemin ettirdi. Verdiğim sözü tutmaktan başka çarem yoktu."

"O halde sadece bana öyle demeniz gerekiyor, ekselansları. Bu... Bu sinsilik, James'i gizlemek, size yakışmayan bir hareket."

"Katılıyorum, evet," dedi Kral iç çekerek. "Fakat neredeyse her zaman beni kendi düşündüğün şekilde bir şeyleri yapmaya ikna ettiğini sen de çok iyi biliyorsun. Tanrım, sana karşı çıktığımdaysa bütün huzurumu kaçırıyorsun. Geçmişte Ülke Yöneticisi olarak pozisyonunundan —haklı olarak, katılıyorum— kendim yönetmiyorsam yaptıklarına karşı çıkmaya hakkım olmadığına dikkat çekerek faydalanmıştın. Ama şu anda benim için ülkeyi yöneten oğlum Davy. O yüzden de Jamie konusunda doğru mu yanlış mı yaptığıma Davy karar vermeli."

"Evet, belki," dedi Albany, öfkesini bastırarak. Hiddetini belli etmenin ona hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordu. Ekselanslarının üç yıl önce ülkeyi yönetmesi için Rothesay Dükü Davy'yi görevlendirmesi, Albany'nin asla affetmediği, onur kırıcı bir hareketti. Bundan sonra da affetmeyecekti. Her ne kadar Davy tahtın vârisi ise de Albany kendisinin daha iyi bir yönetici olduğunu biliyordu. Ve yakında, her şey planladığı gibi giderse, o tekrar Yönetici olacaktı.

Bu maksatla Turnberry'ye küçük prensi gözetimi altına almaktan daha da büyük önemi olan bir gayeyle gelmişti. Bu yüzden James'in nerede olduğu konusunda Kral'ı daha fazla suçlamayacaktı. Çocuğu kendi başına da kolaylıkla bulabilirdi zaten. Sadece diğer nüfuzlu asiller James'in kontrolünü ellerine geçirmeden önce onu bulması gerekiyordu.

"İmzalamanız için bazı belgeler getirdim, ekselansları," dedi Albany normal bir ses tonuyla.

Kral gözle görülür bir şekilde rahatlayarak başını sallayıp konuştu. "Evet, elbette, Robbie, sen hâlâ bizim Stirling Kalesi'ndeki görevlimiz olduğuna göre eminim oraya ait belgelerdir."

Albany kendisine odada eşlik eden adamına işaret ederek konuştu, "Lindsay Klanı'ndan Redmyre'da kâğıtlar. Sanırım Redmyre'dan bahsettiğimi duymuştun."

"Evet, duymuştum." Kral, Dük'ün yanındaki adama doğru başını salladı, "Turnberry'ye hoş geldiniz, bayım. İlaveten, sanırım Leydi Marsaili Drummond Cargill'e saygılarınızı sunmak için geldiniz."

"Evet, doğru, ekselansları," dedi adam, başını eğip selam vererek.

Albany açık bir şekilde konuştu. "Redmyre gelinini istemeye geldi, ekselansları. Onu da başka yere yerleştirmediğinizi umuyorum."

***

Ivor üst güvertedeki kamarada James'e katıldı. Çocuk başını kaldırıp ona bakıp da ayağa kalkmak için hamle yapmayınca Ivor da onun yanına oturdu.

"Kaptan az önce yaptığım gibi yanına yaklaşırsa, ayağa kalkmalısın, evlat. Bu, bırak yedi yaşında bir çocuğu, onun bu gemideki her adamdan bekleyeceği bir şeydir."

"Bana böyle şeyleri hatırlatman gerekecek," dedi James, dizlerinin üzerinden kürek çeken kürekçilere bakarak. Hava soğuk olmasına rağmen birkaçı üzerlerindeki bol gömlekleri çıkarmışlardı.

Ivor bir an için durdu, sonra konuşmaya başladı. "Sanırım senden daha düşük seviyedeki insanların sana nasıl davranmalarını beklediğini düşünürsen, senin de nasıl davranman

gerektiği hakkında bir fikrin olur. İnsanlar senin yaşında bir çocuktan hata yapmasını beklerler. Fakat hiçbir çocuğun, herkesin ona boyun eğmesini istiyormuş gibi hareket etmesi yanına kalmaz. Bu şekilde davrandığını görenler ya deli olduğunu düşüneceklerdir ya da olmadığın biri gibi davrandığını... Sonra da bunun hakkında konuşacaklardır. Amcanın bu konuşmaları öğrenmek konusunda yöntemleri var, o yüzden dikkatli olmalısın."

"Evet, elbette fakat aldatmacadan hoşlanmıyorum."

"Ben de öyle," diye yanıtladı Ivor. "Aldatmacalardan nefret ederim ve genellikle böyle hilekârları cezalandırırım. Söylerken yakaladığım vakit yalancıları en şiddetli biçimde cezalandırırım. Bu yüzden benimle bu konuda aynı fikirde olduğuna sevindim."

"Peki, o halde neden böyle bir aldatmaca gerektiren bir görevi kabul ettin?"

"Çünkü ekselansları babanız bunu benden istedi. Bu görev ben ya da fikirlerimle ilgili değil. Bu İskoçya'nın geleceğiyle ilgili, James. Yeterince uzun süre hayatta kalmayı başarırsan İskoçya'nın geleceği olabilirsin. Belki de bu küçük yaşında sana böyle şeyler söylememem lazım. Seni korkutmak istemem, evlat. Ancak..."

"Böyle söyleyerek beni rahatlatıyorsunuz, efendim," dedi James, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. "Çok küçük olabilirim fakat gözlerim ve kulaklarım var ve onları kullanabiliyorum. Ağabeyim Davy'nin amcam da dahil pek çok nüfuzlu adamı kızdırdığını biliyorum. Ve amcam eski pozisyonu olan Ülke Yöneticiliği'ni geri almaya ve bunu Davy'den ele geçirmeye kararlı. Ekselansları öldüğü zaman Davy'nin kral olacağını da biliyorum. Ben ölmeden önce ağabeyim vârisi olmadan ölürse, kral olacağım. O yüzden Davy'nin yüz yıl ya da

en azından benim büyüyüp nasıl bir kral olunacağını öğrenmeme yetecek kadar uzun süre yaşamasını umut ediyorum."

"Ben de öyle umut ediyorum, evlat," dedi Ivor ve belkemiğine bir soğukluk yayıldığını hissetti.

Bu histen silkinerek kurtulup Kurt'un onlara doğru geldiğini gördü ve ayağa kalktı.

Kurt'ın sırıtışı onlara doğru yaklaşırken her zamanki gibi yüzüne yayılmıştı

Kurt, James'e doğru döndü. "Bu geminin nasıl idare edildiğini öğrenmek ister misin, evlat?"

"Evet, elbette," dedi James, gözleri çocuksu bir sevinçle parıldayarak.

"O halde gidip şuradaki dümencim Coll'a, bunun nasıl yapıldığını sana göstermesini istediğimi söyle. Ama sana buraya gelmen gerektiğini söylerse, derhal buraya geleceksin ve sorular sorup kalmana izin vermesi için onu ikna etmeye çalışmayacaksın."

James başını sallayıp Ivor'a baktı ve "Dediğiniz gibi yapacağım, efendim," dedi.

"Terbiyeli çocuk," dedi Jack, oğlanın omzuna vurarak.

James arkasını döndüğünde, Ivor ekledi. "Kurt ve ben konuştuktan sonra geri gelebilirsin. O zaman sana nasıl satranç oynanacağını göstereceğim...Tabii eğer zaten bilmiyorsan."

"Ekselansları, babam, bana taşların nasıl hareket edeceğini göstermişti," diye yanıtladı James. "Fakat nasıl iyi oynanacağını bilmiyorum ve öğrenmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi Ivor, oğlanın omzuna dokunarak. "Şimdi arka tarafa gidebilirsin."

Çocuğun aceleyle ilerlemesini izlerken Jake konuştu, "Çocuk şimdiden fırtınalı havada güvertede dolaşabilme becerisine sahip. Çabuk öğreniyor."

"Evet, insan bazen yedi buçuk değil de yetmiş yaşında olduğunu düşünüyor," dedi Ivor.

"Kraliyete uygun bir tavır sergiliyor fakat beni kaygılandıran oğlan değil, Atmaca." Ivor kaşlarını kaldırınca, Jack omzunu silkti. "Şimdilik Atmaca ve Kurt olarak kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Adamlarıma yaptıklarımız konusunda sessiz kalacaklarına dair güveniyorum fakat oğlanın —ya da senin— gerçek kimliğini söyleyecek kadar değil."

"Pekâlâ o halde," dedi Ivor. "Fakat seni endişelendiren oğlan değilse, kim?"

"Şu kız, Marsi. İlk başta İskoçya'nın güneyinden olduğunu zannettim. Fakat sürekli güneyli ve güneyli olmayan aksanlar arasında gidip geliyor. Hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Bu önemli mi?"

"Emin değilim. Sadece merak ettim. Muhtemelen değişik aksanları —asillerin aksanları da buna dahil— kapacak kadar uzun bir süre kraliyet sarayının pek çok mensubuna hizmet etmiş ve şimdi bunların hepsini durmadan deniyor herhalde. Bunu çocukken ben de yapardım. Ancak az önce onunla konuştuğumda afallamış göründüğü için aklıma takıldı."

"Konuşma tarzından ötürü onunla dalga geçtiğini düşünmüş. Ben de ona çocukken konuştuğunda seni pek anlayamadığımı anlattım."

"Tanrım, bu, St. Andrews'ta Kuzey İskoçyalıları diğerlerinden ayıran tek şeydi," dedi Jack sırıtarak. "Bu bile pek kesin değildi çünkü hepimiz her iki dili de kolayca öğrenmiştik. Hayatımın ilk yıllarını Galloway'de geçirdim ama Keltçeyi MacLennanlarda öğrendim. Sen tanıştığımızda her iki lisanı da konuşuyordun."

"Evet, elbette. Çünkü babam ve büyükbabam da konuşuyorlardı," dedi Ivor. "Şimdi bana şu satranç tahtasının nere-

de olduğunu göster. Kız Bayan Henrietta'ya bakarken James'i oyalayacağıma söz verdim."

"Bayan Henrietta'nın o kızın etrafında dolaşmasına ne kadar süre izin vereceğini bilemiyorum. Ben ayrıldığımda çoktan homurdanmaya başlamıştı. Şimdi rüzgâr daha güçlü ve delikanlılar kürek çekmeyi bırakmalılar. Bu Bayan Henrietta'nın rahatsızlığını biraz yatıştırır."

Ivor gülümsedi. "Ben de midem bulanırken etrafta dolaşan hizmetçilerden hoşlanmam. Ne var ki kıza kamarada kalmasını söyledim. Gelip geçenlerin gemide bir kadın görmemelerini tercih ederim."

***

Marsi'nin eli ayağına dolaşmıştı. Daha önce deniz tutmuş birisi bir yana, hiç kimseyle bu kadar yakından ilgilenmemişti. Ve Jamie, Hetty'yi denizin tuttuğunu söylediğinde bunu hiç ciddiye almamıştı. Şimdi Hetty'nin kendi kendine bakma konusunda ısrar edeceğini düşünmenin ne kadar aptalca olduğunu anlıyordu.

Hetty bunu yapacak durumda değildi. Marsi'nin daha ne kadar çıkarabileceğini şaşkınlıkla düşünmesine neden olacak biçimde kovanın içine tam üç kez kusmuştu. Kaptan birkez gelip kapıya vurmuş ve ona bir sürahi su verip fincanları nerede bulacağını söylemişti.

"Ona arada sırada biraz su içir," demişti Kurt.

"Tanrım, hepsini bir daha çıkaracak, efendim,"

"Evet, belki," dedi Kaptan. "Fakat çıkaracak hiçbir şey olmazsa midesinde bu onun için daha acı verici olur."

O yüzden de Marsi su içirmeye çalışmış ama Hetty içmek istememişti. Ne de Marsi'nin rahat etmesi için önerdiği yastığı ya da herhangi başka bir şeyi de kabul etmemişti.

Sonunda bir lombozdan girip diğerinden çıkan rüzgâr içerideki kötü kokuyu uzaklaştırmıştı. Ayrıca gemi de düzenli bir salınımla yol almaya başlamıştı. Hetty alnında nemli bir bezle alçaktaki yatağın üzerinde uzanıyordu.

Marsi kamarayı düzenlemek için elinden geleni yapmış, kendi yüzünü de yıkamıştı. Böylece kendini daha iyi hissetmişti. Fakat Hetty'nin alnından bezi tekrar ıslatmak için aldığında Hetty ona "Şimdi dinleneceğim, leydim. Yeterince uğraştın," dedi.

"Fakat yanında birine ihtiyacın var. Çok halsizsin..."

"Beni endişelendirmekten başka bir şey yapmıyorsunuz zaten," diye mırıldandı Hetty.

"Tanrım, çok üzgünüm! Fakat ne yapacağımı bilemiyorum. Ne yapacağımı söyleyebilirsen..."

"Söyledim ya. Gidin ve beni yalnız bırakın."

"Ya tekrar miden bulanırsa?"

"Geminin sallanması durdu. Artık deniz üstünde olduğumu pek fazla hissetmiyorum."

"Ama ya..."

"Tanrım, leydim! Kovayı yatağın hemen yanına, yere koydunuz, o yüzden kendim de becerebilirim. Gerçekten de siz olmadan daha iyi olacağıma eminim."

"Demek öyle!" Marsi anında pişman olarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzgünüm, Hetty. Hastasın biliyorum ve kızmaya hakkım yok. Ama gerçekten... İstemediğine emin misin yani..."

"Hayır, şimdi sadece beni yalnız bırakın. Yüce Tanrım merhametini gösterirse karaya varana dek uyuyacağım. Jamie'nin diğerlerini rahatsız etmesine izin vermeyiin ve kimseye cilve yapmayın. Bahse girerim Atmaca'nın seninle limoni olmasının nedeni de budur."

"Kimseye cilve yapmıyorum."

"Tanrım, tatlım, nefes alır gibi cilve yapabiliyorsunuz. Gülümsemekte fazla tezsiniz. Şimdi, gidip insanlardan uzak durun ve beni uyuyamam için rahat bırakın."

Marsi neredeyse Atmaca'nın ona güverteye çıkmamasını söylediğini hatırlatacaktı. Fakat kendini hapsedilmiş gibi hissediyordu ve Hetty uyuyakaldığında bu duygu daha da baskın olacaktı. Üstelik o erkeklerin hiçbirisinin herhangi bir saygısızlık yapmayacağından emindi.

Kaptan'ın o zehir gibi bakışlarının altında bu mümkün değildi.

Bu yüzden her şey yolundaymış gibi ya da bu şartlar altında olabileceği kadar yolundaymış gibi bir tavır takınarak dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Yelkenler açılmış, kürekler içeri alınmıştı ve kürekçiler de dinleniyordu. Üst güverte kamarasının kapısı kapalıydı. Ne Atmaca ne de Jamie kapının önünde oturuyordu.

"Neye ihtiyacın var kızım?" diye sordu Kaptan Kurt, onu şaşırtıp aniden arkasına dönmesine yol açarak. Dümencinin yanında geminin kıç tarafına yaslanmıştı.

"Bayan Hetty uyumak istedi, efendim ve onu huzursuz ettiğimi söyledi," dedi Marsi. "Ancak Atmaca içerde kalmamı söylemişti. Sanırım endişeleniyor, adamlarınızın birinin..."

"Kimse seni rahatsız etmeyecek." Kurt göz kırparak ekledi. "Atmaca gemide bir kadın olduğunun ortaya çıkmamasını tercih edeceğini söyledi. Belki de üst güverte kamarasında ona ve çocuğa eşlik etsen daha iyi olur. Atmaca oğlana satranç oynamasını öğretiyor."

Marsi içinden geçen 'Atmaca mı Jamie'ye öğretiyor, Jamie mi Atmaca'ya?' sorusunu, Kaptan'ın daha önceki cin gibi bakışlarını hatırlayarak bastırmaya çalıştı.

Kaptan Kurt'la elinden geldiğince az şey konuşmaya karar verdi. "O zaman onların yanma gideyim, efendim."

"Aferin kızım," dedi Kaptan başını sallayarak.

Marsi daha fazla bir şey söylemeden üst güverteye doğru ilerlemeye başladı.

4. Bölüm

"O adamlar kim olduğumu biliyorlar mı?" diye sordu James, Ivor bir piyonu öne doğru hareket ettirirken.

"Kaptan biliyor, diğerleri bilmiyor."

"Sıradan bir çocuk onlardan birinden nasıl yapıldığını görmek için kürek çekerken yanlarına oturmasına izin vermelerini ister mi?"

"Sorabilir fakat adamın çocuğa ayak altında dolaşmamasını söyleyeceğine bahse girerim," dedi Ivor. "Yine de bunu Kaptan'a sorabilirsin. Sadece nasıl konuştuğuna dikkat et ve ona, adamlarına emir verme."

"Hep konuştuğum gibi konuşurum," dedi James, bir piyonu hareket ettirip sonra geri çekerek.

"Konuştuklarımdan ne kadar pişman olsam da sustuklarımdan hiç olmadım," dedi Ivor.

James onu dikkatli gözlerle süzdü. "Bu, Publius Syrus'ın."[1] dedi.

Ivor oğlanın yetişkin gibi konuşmasına çabucak alışmış olsa da bu onu şaşırtmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?"

James omzunu silkti. "Ekselansları, babam, bana söylemişti. Onlar beni eğitiyorlar. Romalılara ait özdeyişlerin çoğunu öğrendim. Siz, kendiniz bir gün kral olabileceğimi söylemiştiniz. Kimsenin ileride başlarındaki tahtta bir ahmağın oturduğunu söylemesini istemem."

"Hiç kimsenin hakkında böyle düşünebileceğini zannetmiyorum," dedi Ivor.

"Ben de zannetmiyorum. Fakat kendim değilmişim gibi davranmaktan da hoşlanmıyorum."

"Sana bu konuda bir tercih hakkı sunduğumu hatırlamıyorum," dedi Ivor soğukça. "Kral baban bu girişim için beni görevlendirdi. Bu da sana söylediğimi yapman anlamına geliyor."

Taşım Ivor'm piyonunu karşılamak üzere ileri doğru iterken James ona bakmadan konuştu. "Bunu biliyorum. Dediklerini yapmazsam neler olacağını da biliyorum ama bence en azından baş başa olduğumuzda bana 'efendim' diye hitap etmelisin."

Ivor sabrını muhafaza etmeye çalışarak cevap verdi. "Katılmıyorum. Biz yalnız olduğumuzda da insanların arasında olduğumuz gibi davranmalıyız. Çünkü Publius Syrus ayrıca 'Pratik en iyi öğretmendir,' de demiştir. Bir başka deyişle, sen, Bayan Henrietta ve Marsi, sürekli pratik yaparsanız rollerinizi daha iyi oynarsınız."

1 **Publius Syrus**: Milattan önce 1. yüzyılda yaşamıştır. Suriye'den İtalya'ya köle olarak getirilmiş ünlü bir düşünürdür. Ahlaki ve insani özellikler üzerine meşhur özdeyişleri vardır. –ed.n.

"Evet, belki."

"Şahın tehlikede, evlat."

James satranç tahtasına baktı. "Kazanacaksın!"

"Sanırım öyle, evet."

"Babam her zaman kazanmama izin verir. Beni tehlike konusunda uyarır ama bulabilirsem bana bir çıkış yolu da bırakır. Senin bunu yaptığını sanmıyorum."

"Hayır, evlat, öyle bir şey yapmayacağım. Kendi başına kazanmayı öğrenmen daha iyi. Bu hızlı bir oyun oldu. O yüzden tekrar oynayabiliriz ve sana kurduğum tuzaktan nasıl kaçınacağına dair birkaç taktik ve strateji öğretebilirim. Bu şekilde sen de öğreneceksin. Hem tek başına kazanırsan, sırf başkalarının sen çocuksun ya da ileride güçlü bir adam olacaksın diye yenmene izin vermelerinden daha fazla zevk alırsın."

"Artık daha fazla oynamak istemiyorum." James kaşlarını çatarak ayağa kalktı.

"Otur, öfkeni kontrol et ve oyunu bitir," dedi Ivor. "Her halükârda suratın bu haldeyken dışarı çıkmamalısın. Çok fazla dikkat çekersin."

"Bu oyun bitti," dedi James, tahtanın kenarını tutup üzerindeki taşları masanın üzerine dökerek. Taşların bazıları yere yuvarlanmıştı. Ivor ayağa kalkıp oğlana uzandığı anda kapı açıldı ve Marsi içeri girdi.

Onları görünce Marsi bağırmaya başladı, "Sakın ona elini süreyim deme!"

***

Marsi'yle James göz göze geldi. Çocuğun yüzündeki şaşkınlığı ve bariz pişmanlığı fark ettiğinde Marsi çok ciddi bir hata yaptığını anlamıştı.

Atmaca hâlâ Jamie'yi kolundan tutmaya devam ediyor ve

çok öfkeli görünüyordu. Fakat baktığı kişi Jamie değildi. Atmaca ona bakıyordu. Marsi telaşla ilave etti, "Ben... Ben özür dilerim, efendim. Sizin daha önce ne dediğinizi..."

"Sessiz ol," dedi Atmaca sertçe. "Az önce yaptığın gibi haber bile vermeden içeri ne cesaretle giriyorsun? Sana kamarada kalmanı..."

Marsi konuşmak için ağzını açtı ama adamın sözünü kesme konusunda ne dediğini hatırlayıp tekrar kapattı.

"Sonunda biraz olsun akıllıca bir davranış örneği gösterebildin," dedi Atmaca, Marsi'nin aklından geçenleri tahmin ederek. "Kamaranın dışında ne yapıyorsun?"

"Hetty bana gitmemi ve Kaptan Kurt da buraya gelebileceğimi söyledi. Gemide bir kadın olduğunu diğer gemilerdekilerin görmemesini tercih edeceğinizi ona söylediğinizi belirtti. O yüzden de buraya geldim."

"Marsi'ye kızmayın efendim," dedi Jamie, Atmaca hâlâ onu kolundan tutmuyormuş gibi sakin bir şekilde. "Hatalı olan bendim ve sizden özür dilerim. Umarım bana olan öfkenizin hıncını Marsi'den çıkarmazsınız."

Marsi, Atmaca Jamie'nin ciddi suratına bakıp konuşurken nefesini tuttu. "Özrünü kabul ediyorum, James. Ancak bu seni son uyarışım. Böyle bir davranışın tekrarlandığını görürsem, bundan sonra öyle rahat bir şekilde oturamayacaksın. Kendimi yeterince açık bir şekilde ifade edebildim mi?"

"Kesinlikle, efendim," dedi Jamie.

"Şimdi gidip Kaptan'a kürek çekmekle ilgili sorunu sorabilirsin. Tabii," diye ilave etti Atmaca sertçe, "önce satranç tahtasını ve taşlarını yerine koymalısın."

Oğlan kafasını sallayarak hızlı bir biçimde yere düşenler de dahil olmak üzere taşları topladı. Onları duvardaki bir kumaş

cebin içerisine tahtasıyla beraber koyduktan sonra Marsi'ye soru soran bakışlarla baktı ama o sırada Atmaca, "Kız burada kalacak. Onunla konuşmak istiyorum," dedi.

Jamie yüzünde anlayışlı bir ifadeyle dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Marsi yine nefesini tuttuğunu ve Jamie'yi savunmak için kendini ortaya atarak muhtemelen kendini ifşa ettiğini fark etti. Gerçi tam olarak ne dediğini ve ne şekilde söylediğini anımsamıyordu.

"Bayan Henrietta neden gitmeni istedi?" diye sordu Atmaca.

"Onu huzursuz ettiğimi söyledi. Ona daha fazla rahat etmesi için ne yapmam gerektiğini bilmediğimi söylediğimde, sadece çıkıp gidersem daha rahat edeceğini söyledi. Ben..." Marsi ona daha fazla bir şey anlatmak istemiyordu. Sözlerinin onun öfkesi üzerinde pek bir etkisi olmadığını görebiliyordu.

"Söyle bakalım küçük hanım. Ne kadar zamandır, çocuk bakımından sorumlu hizmetçisin?"

Tanrım, bu adamın aklından acaba şimdi ne halt geçiyordu ki?

Marsi yüzüğüne dokunarak konuştu, "Neden sordunuz efendim?"

"Nedenini boşver. Sadece sorumu yanıtla."

"Pek uzun değil," dedi, Atmaca'nın onun göreviyle ilgili daha ayrıntılı sorular soracağından korkarak. Atmaca hizmetçilerin sorumluluklarını ondan daha iyi bile sayabilirdi belki!

"Hiç şaşırmadım," dedi Atmaca. "Çocuk bakımında uzun süre çalışan herhangi bir hizmetçi Bayan Henrietta'nın yaşadığı sıkıntıyı çeken biriyle nasıl ilgileneceğini bilirdi. Üstelik herhangi deneyimli bir hizmetçi, bir geminin kaptanına midesi bulanan yolcuya kovayı götürmesini söylememesi gerektiğini de bilirdi. Peki, sen nasıl oluyor da kraliyete ait çocuk

bakımı bölümünün hizmetçisi olabildin? Bayan Henrietta ve James bir yana ekselansları çok daha becerikli birini isterdi."

Herhangi biri ama özellikle de Atmaca onun beceriksizliğinden bahsettiği için Marsi'nin içi öfkeyle kaynamaya başlamıştı. Ne var ki şu an yapacağı en ahmakça şeyin öfkesini belli etmek olduğunu düşünerek kızgınlığını bastırdı.

"Ben... Size beceriksiz gibi göründüğümü biliyorum, efendim. Ama aslında, çok hızlı öğrenirim ve Bayan Henrietta da bunu çok iyi bilir." Şimdi Marsi'nin kafası normal hızında çalışıyordu ve yapabildiği zamanlarda gerçeği söylemeye karar verdiğini hatırladı.

"Efendim, ölmeden önce Kraliçe'ye hizmet etmiştim ve üçümüz Perthshire'dan gelmiştik. O yüzden Bayan Henrietta'ya 'Hetty' diyorum, çünkü majesteleri öyle derdi. Ama öyle dememem gerektiğini biliyorum. Jamie'ye öyle hitap etmemeliyim. O bana edebileceğimi söyledi, siz ona sıradan halktan birileri gibi davranmamızı söyledikten sonra ama..."

Marsi şimdiden çok fazla şey söylediğini fark edip sustu.

Atmaca, hâlâ ona rahatsız edici, ölçüp tartan gözlerle bakarak "Anlıyorum," dedi.

Marsi bir şeyler daha söylemesi gerekiyormuş gibi hissetse de diyeceğini bilmiyordu.

Her halükârda Atmaca'yla belirli bir lehçeye benzer bir şekilde konuşmakta zorlanıyordu. Ona yalan söylemek neredeyse fiziksel olarak bile acı vericiydi. Ayrıca Marsi hâlâ Atmaca'ya meydan okumak, kraliyet vazifesi olsun olmasın kraliyetten birine el sürmeye hakkı olmadığını söylemek istiyordu.

"Kraliçe'ye ne kadar süre hizmet ettin?" diye sordu Atmaca aniden.

Bu soru da Marsi'yi gafil avlamıştı ve konuşmaya başlama-

dan önce beklenmedik bir hüzün dalgası içini sardı. "Vefat edene kadar."

"Hatırladığım kadarıyla birkaç ay önce hastalandı ve Scone Manastırı'nda vefat etti. Herhalde orada da hizmet etmemişsindir."

"Evet, ettim," dedi Marsi. Kederi onu yenmek üzereydi. Gözlerine yaşlar doldu ama onları bastırmayı başararak kendini Atmaca'nın gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Bütün yardımcılarının asillerden oluştuğunu zannediyordum," dedi Atmaca.

Marsi, Hetty'nin sesinin zihninde yankılandığını duyuyordu, ona gerçeği anlatmasını söyleyen sesini... Fakat mantığı bunu yaparsa Atmaca'nın onu doğruca Turnberry'ye yollayacağını hatırlatıyordu.

Marsi onların Clyde Haliçi'ne kadar geldiklerini ve buradan başka çıkış olmadığını biliyordu. Gemi açıldıkları yere geri dönmek zorunda kalacaktı.

Kaptan Kurt da muhakkak onu geri götürme konusunda aynı fikirde olacaktı ve onu iskeledeki mağarada karşılaştıkları ilk kişiye teslim edeceklerdi. Bildiği diğer şeyse Albany'nin onu pençelerine alacağı ve kendini göz açıp kapayana kadar o yaşlı ve iğrenç Lord Redmyre'la evli bulacağıydı.

Marsi çaresizce konuşmaya devam etti. "Kraliçe Annabella beni severdi, efendim. Bana onu güldürdüğümü söylerdi ve gerçekten de güldürürdüm. Onun için ve yanındaki diğer yardımcı kadınlar için başka şeyler de yapardım. Bu yüzden de beni geçen yaz Kraliçe Perth'e, orada yaşayan oğlu Davy'yi görmeye gittiğinde yanlarında götürdüler. Sonra Kraliçe hastalandı ve onu Scone Manastırı'na götürdüler, böylece keşişler onunla ilgilenebileceklerdi. Biz orada kaldık, ta ki..." Sözlerinin geri kalanı boğazında düğümlenmişti. Devam edemedi.

Marsi'nin duygularının farkında olmayan Atmaca konuştu. "O halde söyle bakalım neden Bayan Henrietta dinlenirken sessizce oturmadın? Eminim ki bunu yapmayı becerebilirdin, tıpkı Kraliçe hasta olduğunda yapmış olman gerektiği gibi."

"Size söyledim, orada bulunmam Hetty'yi rahatsız etmişti ve gitmemi söyledi. Dışarı çıktığımda Kaptan Kurt'a sizin bana ne söylediğinizi anlattım. O da bana buraya gelmemi ve bu gemideki hiçbir erkekten tehlike geleceğinden endişelenmeme gerek olmadığını söyledi."

"Bunu gerçekten de söyledi mi?" diye sordu Atmaca yumuşak bir ses tonuyla.

Marsi, Atmaca'nın bakışını gördüğünde omurgasında karıncalanan bir endişe hissetti. Yine de bunu cesurca karşıladı ve cevap verdi. "Evet, söyledi."

"Yanılıyor ve buraya ilk girdiğindeki gibi benimle tekrar konuşacak olursan sana onun ne kadar yanıldığını da gösteririm. Sen benim gözetimim altındasın, genç bayan. Eğer sen de James'in yüzleşeceği aynı sonuçlara katlanmak istemiyorsan benimle bir daha o şekilde konuşmasan iyi edersin."

"Eder miyim?" Bu meydan okuma istemdışı olarak çıkıvermişti Marsi'nin ağzından.

"Evet ve aynı şekilde bana itaat edip bu gemide hiçbir yere tek başına gitmezsen de akıllılık etmiş olursun," dedi Atmaca.

"Burada sizinle... Güvenliğimden sorumlu kişinin yanına bile mi?" diye mırıldandı Marsi.

Atmaca'nın bakışları onunkilere sabitlenmişti.

"Özellikle de burada, benimle tek başınayken."

Marsi'nin dudakları hafifçe aralandı ve yatakta Atmaca'nın ona dokunduğu, iç gömleğini çıkarıp çıplak bacaklarını okşadığı görüntü geldi aklına. Gergin fakat nefis bir davetkârlıktaki gözleriyle Atmaca'ya bakmaya sessizce devam etti.

Tanrım, ona cilve yapıyordu! Marsi onun öfkesini hissettiği kadar aralarındaki güçlü çekimi de hissedebiliyordu.

Atmaca onu omuzlarından yakalayıp mırıldandı. "Eğer bir ders istiyorsan kızım, sana bir ders vereceğim." Ve Marsi'yi kendine çekerek sertçe öptü.

Marsi buna karşı koymadı çünkü bedeni buna kendisini bile şaşırtan bir hızla karşılık vermişti. Atmaca'nın ellerinin sıcaklığını elbisesinin kollarının üzerinden duyumsarken, dudaklarında da dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Fakat başka hisler de vardı fark ettiği, aşina olan ve olmayan hisler... En kuvvetlisi içinde, derinlerinde, yepyeni ve keyifli bir şekilde akıyordu.

Marsi daha önce hiçbir erkekte böylesine bir fiziksel farkındalık hissi yaşadığını anımsamıyordu.

Atmaca'nın dudaklarının baskısı azaldı. Ancak Marsi'yi şaşırtan bir biçimde Atmaca'nın dili, dudaklarını aralayıp içine girecekmiş gibi baskı yapmaya başlamıştı.

Tam o anda, Marsi kapıda bir ses duydu ve Atmaca onu aceleyle bırakıp birkaç adım uzaklaştı. Kapı açıldı ve Kaptan Kurt içeri baktı.

Marsi, Atmaca'ya bakmamaya özen göstererek sakinliğini korumaya çalıştı.

Kurt ters giden herhangi bir şey gördüğüne dair bir imada bulunmadan konuştu. "Rüzgâr şiddetleniyor Atmaca ve bizi batıdan uzaklaştıracak şekilde yön değiştiriyor. Bayan Henrietta'nın çok geçmeden tekrar kıza ihtiyaç duyacağını düşünüyorum."

O konuşurken gemi öyle bir sallandı ki, Marsi yakındaki duvara savruldu.

Atmaca ise dengesini sağlamak için sadece tek bir ayağının yerini değiştirmişti.

"Gemide dengede durma becerisini yeniden bulmuş gibi görünüyorsun," dedi Kurt.

"Bulacağım," dedi Atmaca. "Gel bakalım kızım. Seni kamarana götüreyim."

Marsi hâlâ dudaklarının üzerinde Atmaca'nın dudaklarını hissediyordu ve yine bir gece önce elinin bacağının içinde ona verdiği hissi hatırladı. Bedeni sıradışı bir şekilde Atmaca'ya karşı hassastı. Marsi, bu kadar yakınındayken Atmaca'nın o gece yatağında olan kızın kendisi olduğunu anlamamasını inanılmaz buluyordu.

Tabii bunu fark etmesini istiyor değildi!

***

Ivor, onun arkasından dışarıya çıkarken bir basamağı atlarsa Marsi'yi yakalayabilmek için elini hazırda tutuyordu. Atmaca yürürken, kendini az önce kamarada yaptığı hareketten dolayı paylıyordu. Aklı neredeydi?

Kızı öpme dürtüsü baskın gelmişti. Bu olacak şey miydi?

Bu kız kendi gözetimi altındaydı, bu yüzden de en az bu kız ya da oğlan kadar iyi bir şamarı hak ediyordu.

Kurt muhakkak ki bununla ilgili bir şeyler söyleyecekti. Adam ne aptal ne de kördü sonuçta! Ne de aklından geçenleri söylemekten çekinen biriydi. Ve onun içeriye zamansız girişine karşılık Ivor'ın suçluluk taşıyan tepkisini değilse bile elbette kızın yüzünün kızardığını fark etmiş olmalıydı.

Yine de fingirdek kız o dersi hak etmişti. Bu sabah, çocuk odasının kapısını açtığı andan beri ona cilve yapıyordu. Bu yine de yaptığı davranış için mazeret olamazdı. Kız ayrıca Kurt'a, gemiye binmesine yardım eden herife ve dümenciye de cilve yapmıştı. Onlardan biri bundan faydalanmaya cüret edecek olursa...

Belki de kız sadece arkadaş canlısı biriydi. Ama kızdaki bir şeyler ilk karşılaştıklarından beri Atmaca'nın ilgisini çekiyordu. Zaten Kurt da onu huzur verici bir kucak olarak tarif etmişti. Ivor ise kısa bir süre sonra kızın ona kasıtlı olarak meydan okuduğunu görmüştü.

Kurt yorum yaptıktan sonra Atmaca kızın konuşma tarzına da daha fazla dikkat etmiş ve kolayca Kurt'un ne demek istediğini anlamıştı. Fakat kızın sadece Kraliçe ve etrafındaki asillerin konuşmalarını taklit ediyor olması yeterli bir açıklama sayılır mıydı?

Atmaca kafasındaki bu tamamen biçimlenmemiş düşünce karşısında kafasını salladı. Marsi tam içeri girdiğinde Atmaca satranç tahtasını devirdiği için James'e hak edilmiş bir azar ya da daha kötüsünü vermek üzereydi. O anda Marsi bir hizmetçiden ziyade intikam tanrıçasına dönmüştü.

Kız, onunla son derece ters bir biçimde, eşiti gibi konuşmuştu.

Atmaca, kızla kraliyet çocuk odasında ilk karşılaştığında bir an için aklından önceki gece yatağına gelen kişinin o olup olmadığını geçirmişti. Fakat o kızın muhteşem kızıl uzun saçları vardı ve muhakkak kaşları da saçlarıyla aynı tonda olmalıydı. Marsi'nin kaşları ve kirpikleri o kadar koyuydu ki neredeyse kömür karasıydı. Ve kafasındaki başlığı o kadar gür saçları içine alabilecek kadar büyük görünmüyordu.

Hem zaten Marsi o gün yatağındaki kadın olsaydı Atmaca onu her gördüğünde rahatsızlık hissetmesi gerekirdi.

Ancak Marsi onun yanındayken, yatağına girmiş kadın olamayacak kadar rahattı.

Ayrıca çocuğun kraliyet odasındaki şöminenin hemen yanında ikinci bir ot şilte daha vardı ki bu da çocuk odası hizmetçisinin alışıldığı şekilde orada uyuduğunu gösteriyordu.

Cilveleşmesine gelince, bunu kasıtlı olarak cazibeli olmaktan ziyade dostane bir tavırla yapıyor gibi görünüyordu. Bu kız Atmaca'ya klan toplantılarında kuzenlerine kur yaptığı zamanlardaki haliyle kardeşi Catriona'yı hatırlatıyordu. Fin Cameron'la evlenmeden önce Cat de böyle düşüncesizce davranırdı.

Her halükârda yatağındaki o kızla bir daha karşılaşma olasılığı çok düşüktü. Üstelik onunla ilgili Atmaca'nın özellikle anımsadığı belirli bir şey de yoktu. Uzun bacakları, gür saçları ve sevişirken hayalden gerçek bir kadına dönüşmesinden başka bir şey hatırlamıyordu. Bir de ipeksi tenini hatırlıyordu. Onun dışında kız çok tuhaf bir rüyanın hayal ürününden başka bir şey değildi.

Atmaca, yanağındaki çürük ve berelenmiş parmağı zaman zaman aklına getirmese o kızı bir daha düşünmezdi bile.

Şimdi önünde güvertedeki dar geçitten hızlı bir şekilde kalçasını sallayarak yürüyen bu genç kadınsa bambaşka bir meseleydi. Atmaca bu kızın ona yalan söylediğine emindi. Bunun böyle olduğunu işaret eden bazı şeyleri fark etmişti ama kızın hangi yorumlarının yalan hangilerinin gerçek olduğundan tam olarak emin değildi.

Atmaca onu yalan söylerken yakaladığında -tabii bunu yapmaya devam ederse- Marsi yaptığı hatanın ne kadar tehlikeli olduğunu çabucak öğrenecekti.

Marsi güverteden aşağıya inerken eteklerini topladı ve doğrudan kamarasına gidip içeri girdi. Kapıyı kapatmadan önce, Ivor elini araya sokup "Bayan Henrietta uyanık mı?" diye sordu.

"Uyanığım, efendim, evet," diye seslendi kadın içeriden. "Umarım Marsi'miz size sorun çıkarmamıştır, James de tabii."

Marsi'yi güverteden aşağıya inerken izlediği sırada Atmaca'nın aklı düşüncelerle meşgul olmasına rağmen James'i, iki

iriyarı kürekçinin arasına oturmuş, küreklere elinden geldiği kadar uzanıp adamlar gibi bir öne bir arkaya gelip giderken görmüştü. Çocuğun halinden memnun olduğunu bilerek kamaraya girerken kendinden emin bir şekilde konuştu. "Endişe etmenize gerek yok. Sesinizin daha iyi geldiğine sevindim."

"Daha iyiyim, efendim. Fakat bu gemi yol aldığı müddetçe, sizin için de sorun değilse burada kalmam daha iyi olacak."

"Tabii, elbette. Artan rüzgârdan yararlanmak için yelkenleri açtılar. Böyle devam ederse karaya çabucak varacağız. Hem doğuya döndüğümüzde rüzgârı arkamıza almış olacağız ve böylece gemi de bu kadar sallanmayacak."

"Nerede karaya çıkacağmızı öğrenebilir miyiz acaba, efendim?"

Atmaca başını salladı. "Dumbarton Kalesi'nden pek uzak olmayan Milton diye bir yer."

"Milton'ı iyi bilirim," dedi Bayan Henrietta. "Drymen kasabası civarında büyüdüm, efendim. Oraya seyahat edeceğiz sanırım, değil mi?"

Atmaca ona kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Neden böyle dediniz?"

Hetty gülümsedi. "İlahi efendim, doğuya gidiyorsak Glasgow'da karaya çıkarız ve Stirling yolundan ilerleyeceğiz demektir. Daha üst bölgelerdeki vadilere seyahat etmeye niyetiniz varsa ki bana göre kış hâlâ hüküm sürmekte olduğna göre bu pek de makul olmaz, Leven Nehri'nin batısına ulaşırdık. Ancak durum böyleyken, muhtemelen Drymen'in kuzeydoğusuna, Lomond Gölü'nün güney ucundaki Leven Vadisi'ne, yani doğuya geliriz."

"Demek nereye gitmekte olduğumuzu biliyorsunuz?"

"Öyle zannediyorum," dedi Hetty. "Ekselansları James'in

eşyalarını toplamamı söylediğinde bundan şüphelenmiştim. Kraliçe'nin ölmeden önce oğlunun güvenliğinden endişe ettiğini söylediğini ve orada başka kim olduğunu da biliyorum. Belki bunu söylememem lazım..."

Yumuşak bir nefesini tutma sesi duyan Atmaca kıza baktı ve dudaklarının hafifçe aralandığını gördü. Marsi, Bayan Henrietta'ya düşüncelerini kontrol ediyormuş gibi bakıyordu.

Ivor konuştu. "İsimleri anmamız zaruri değil Bayan Henrietta. Nasıl seyahat edeceğimizi tartışmalıyız ama rotamız hakkında uluorta tartışmamayı ve varış noktamızın adını açıkça söylememeyi tercih ederim. Adamlarımın en azından bir ya da iki gün sürecek bize yetişmeleri çünkü atları dinlendirmeleri gerekiyor. Sizin James'in teyzesi rolünü üstlenebileceğinizi düşünmüştüm. Buradaki kızın hizmetçiniz olduğunu ve benim de size akrabanızı ziyaret ederken eşlik ettiğimi söyleyebiliriz."

Bayan Henrietta düşünceli görünüyordu ve kız da kendini toplamıştı.

Ancak Ivor, bu kızın nasıl bir oyun oynadığını öğrenmek istediği kadar, bu gemide oldukları müddetçe ondan cevap talep etmenin bir hata olacağına da çoktan karar vermişti. Bir gemi dolusu kürekçinin ortasında yaşanacak bir sahne değildi böylesi...

Bu kız James'e tehdit oluşturursa o zaman harekete geçebilirdi. Fakat oğlana karşı bu kadar koruyucu davranan biri olarak çocuk için tehlike oluşturacağından şüpheliydi.

Turnberry

Albany burnundan soluyordu. Hiç kimsenin Leydi Marsaili Drummond Cargill'in nerede olduğuna dair bir fikri ol-

madığını anladığında aynı şekilde Kraliçe'nin diğer yardımcı hanımlarının da ya memleketlerine döndüğünü ya da Kral'ın başka aile üyelerinin hizmetine girdiklerini de öğrenmişti. Herkes Leydi Marsaili'nin hâlâ Turnberry'de kaldığında hemfikirdi fakat hiç kimse onun yerini gösteremiyordu.

Yüz yüze geldiklerinde Kral onun nerede olduğuna dair malumatı olduğunu reddetmişti. "Tanrım, burada olmalı," demişti Kral kaşlarını çatarak. "Başka nerede olabileceğini bilmiyorum. Burada ne bir ailesi ne de Jamie dışında bir arkadaşı var."

"Onunla gitmiş olabilir mi?"

"Benden gitmek için izin almadı. Ve hiç kimse iznim olmadan kraliyetin vesayetindeki bir kişiyi Turnberry'den dışarı çıkaramaz, Robbie. Muhtemelen senden gizleniyordur ve gittikten sonra ortaya çıkacaktır. Burası büyük bir yer. Ayrıca burada olduğuna göre belki niye meclisi toplamak istediğini açıklarsın. Bu şu anda Davy'nin istemeye hakkı olan bir şey."

"Davy'nin Ülke Yöneticisi olarak üç yıllık geçici dönemi ocak ayının birinde sona erdi," dedi Albany. "Verdiğin emre göre bu süre dolduğu zaman meclis toplanıp onun hükmetmeye devam edip etmemesi gerektiğine karar verecekti. Sen bile onun kötü bir yönetim sergilediğini kabul ediyor olmalısın."

"İnsanlar onu seviyorlar Robbie ve henüz çok genç. Öğrenecek."

"İskoçya onun öğrenme sürecindeki hatalarını telafi edemez," dedi Albany sertçe. "Neredeyse ilk yaptığı şey March Kontu'nun kızıyla evlenmeyi kabul etmek oldu. Bir aydan daha kısa bir süre içindeyse bunun yerine Douglas'ın kızıyla evlenmek için Douglas Kontu'ndan yüksek bir çeyizi kabul etti. Böylece Marchların can düşmanı olmasına yol açtı. Sonra da..."

Kral itiraz anlamında bir jest yaptı fakat Albany bunu görmezden gelerek konuşmasına devam etti. "Sonra da Douglas öldü. Davy evlilik yeminini umursamayıp eşine kötü davranınca kızın ağabeyi yeni Douglas Kontu da onun bir başka güçlü can düşmanı haline geldi. Davy'nin eşinden başka pek çok kadınla gizli ilişkisi olduğuna dair detaylı bir listeyi temin edebilirim istiyorsanız. Hizmetçisi olsun ya da evli olsun hiçbir kadının yanında güvende olmadığı bir oğulla gurur duyamazsın."

"Davy geçen sene İngilizlerden Edinburgh Kalesi'ni kurtardı," dedi Kral.

"Evet, elbette, oğlun iyi bir savaşçı fakat fazla saldırgan ve pervasız biri. Galip gelse de bunu yaparken adamlarının yarısını kaybediyor. Çoğu durumda siyaset savaşmayı önleyebilir. Fakat Davy savaşmaktan zevk alıyor. Nadiren ölçülü davranıyor, yataklar üzerinde zıplayan şehvet düşkünü biri gibi davranıyor ve acilen adam edilmesi gerekiyor. Eğer meclisi toplamasını beklersen boşuna bekleyeceksiniz demektir çünkü bunu yaparsa yaşayacağı risklerin farkında. Adınıza hazırladığım çağrıyı lütfen imzalayın efendim. Davy gerçekten İskoçya'nın nasıl yönetileceğini bilmek istiyorsa izleyip benden öğrenebilir."

"İlk önce meclistekiler bunda hem fikir olmalılar," dedi Kral.

"Siz önerdiğinizde hem fikir olacaklardır, bu ülkeyi yönetme kabiliyeti olan benim gibi birinden başkasının ismini vermezseniz tabii."

"Öyle biri olmadığını sen de çok iyi biliyorsun. Fakat meclisteki sadece az sayıda lord senden hoşlanıyor, Robbie." Kral iç çekti. "Gerçi Davy'yi de çok sevmedikleri bir gerçek. Peki o halde, meclisi toplayacağım. Yine de, diğer meseleye gelince, Marsi'ye, ben..."

"Leydi Marsaili, Redmyre ailesinden Martin Lindsay'yle evlenecek," dedi Albany soğuk bir sabırlılıkla. "Sanırım bunu kabul etmiştin. Bu belgeler sadece Redmyre'la görüştüğümüz evlilik düzenlemelerini belirleyen evraklar."

"Evet, tabii ama dinle, o kızı istemezse evliliğe zorlamayacağıma dair Annabella'ya söz verdim ve Redmyre ondan çok yaşlı. Tanrım, benim bildiğimden bile yaşlı. Ve Marsi dedi ki..."

"Marsaili söylediği şeyi yapacak, herhangi bir asilzade kadının yapması gerektiği gibi..."

"Korkarım kızın kendi karar verme hakkı var, Robbie. Fakat bu mesele hakkında düşüneceğim ve kızı bulduğumda sana cevabımı bildireceğim," dedi Kral.

Albany bununla, o an için tatmin oldu; sonuçta asıl amacına ulaşmış, meclisi toplamayı başarmıştı.

Yine de çok yakında olacağı gibi Marsaili'yi eline geçirdiğinde başına böylesine bir dert açtığı için onunla samimi birkaç dakika geçirmek konusundakendine söz verdi.

Adamları kaledeki herkesi sorguluyorlardı.

5. Bölüm

Marsi, Hetty ile Atmaca arasındaki tartışmaya kulak kesilmişti. Milton'ı bilmiyordu fakat Drymen'a aşinaydı. Çünkü orası Drummondların ismini aldığı kasabaydı. İlk Drummondlar oradan gelmişlerdi ve Marsi'nin anne-babası Drymen'ın on mil kadar kuzeyindeki Inchmahone Manastırı'nda defnedilmişti.

Marsi, Drymen'i ziyaret etmeyeli yıllar olmuştu fakat manastırın bulunduğu Menteith Gölü'nün yakınlarına gidecek olurlarsa anne-babasının mezarlarını ziyaret etmenin bir yolunu bulabilirdi. İyi bir hikâye bulup uydurmalıydı, içinde...

Zihnini yorarak düşüncelerini buna yoğunlaştırdı. Faydalı olduğunu düşündüğünde ve neredeyse her zaman başarılı bir şekilde sık sık hikâyeler uydururdu. Gerçi tam olarak yalan

söylüyor sayılmazdı. Birisi sadece gerçekleri anlatıyor ama uygun olmayan detayları atlıyorsa bu kesinlikle yalan söylemekle aynı sayılmazdı. Marsi'nin şu anki rolünde bile, gerçekten yalan söylüyor sayılmazdı. Marsi çocuk bölümü hizmetçisi ya da başka biri olduğunu hiç *söylememişti*. Sadece kendini öyleymiş gibi sunmuştu. Yine de şu anda bu yüzden kendini huzursuz hissediyordu.

Bu adamda bir şeyler...

Hetty rotalarını tahmin edebildiğini söylediğinde ve Annabella'nın ölüm döşeğinde oğlu James için hissettiği endişeyi dile getirmesinden bahsettiğinde Marsi, Atmaca'ya kendisinin de o zaman orada bulunduğunu söylediğini hatırladı.

Marsi gözlerini Hetty'ye dikerek içinden daha fazla konuşmaması ve Atmaca'nın onun orada bulunduğunu bildiğinden bahsetmemesi için dua etti.

Atmaca ona bir göz attı ve bu oldukça kısa bir bakış olmasına rağmen öyle yoğundu ki, Marsi bu bakışı iliklerinde hissetti. Bununla beraber Atmaca sadece rotalarını tartışmaları gerektiğini söyledi.

Hetty çekingen bir biçimde konuştu. "Lord hazretlerinin teyzesi rolü yapmaya gelince efendim, kuzen olduğumuzu söylemenin daha akıllıca olacağını belirtmek isterim. Ben yalan söylemekte zorlanırım ama annesinin kardeş torunuyum, böylece..."

"Bunu daha sonra tartışabiliriz," dedi Atmaca. "Gönülsüzlüğünüzü anlıyorum ama söylememiz gerekenler konusunda oğlana ne düşündüğünü sormak daha iyi olabilir."

Marsi sessiz kalıp onların konuşmalarına müsaade etmekten dolayı memnundu. Hetty ve Atmaca'nın herhangi bir konu hakkında soru sormayı bırakın ona neredeyse hiç bak-

mamaları bile Marsi'yi rahatlamıştı. Onu fark etmiş gibi göründükleri tek an, Hetty'nin öğlen yemeklerini ne zaman yiyeceklerini öğrenmenin iyi olacağını söylediği zamandı. Hetty o sırada Marsi'ye bakmış, fakat Atmaca bunu Kaptan'a soracağını söylemişti.

Atmaca gittikten sonra Hetty kurnaz bir ifadeyle Marsi'ye baktı. "Bir şeylere kafa yorduğunu görüyorum ama sessiz kalmakla en akıllıca işi yaptın. Söylememen gereken ne kadar çok şey olursa, onları ağzımdan çok daha kolay kaçırabilirim."

"Biliyorum, Hetty. Benim için de aynı şey geçerli. Fakat Atmaca'ya bizi kıyıya ulaştırana kadar gerçeği söyleyemem. Yoksa beni derhal Kaptan'la birlikte Turnberry'ye yollar."

"Seni bu kadar adamla birlikte geri göndereceğinden şüpheliyim!"

"Bunu gözünü bile kırpmadan yapar ve benim için iyi bir ders olduğunu düşünür," dedi Marsi. "Özellikle de ona, Kaptan'ın gemide yalnız dolaşsam bile buradaki adamların yanında güvende olacağımı söylediğini anlattıktan sonra."

"Tanrım, adama böylesine münasebetsizce bir şey mi söyledin?"

"Evet, söyledim, çünkü beni bu kamaraya kapatmasının çok aptalca bir şey olduğunu düşündüm. Hem Kurt arkadaşı olduğuna göre Atmaca'nın ona benim güvenliğimi sağlama konusunda güvenmesi gerekir. Ve kaçtıktan sonra Turnberry'ye dönersem neler olacağını biliyorsun. Albany'nin çoktan oraya gittiğine eminim ve beni eline geçirirse..."

Hetty yüzünü buruşturunca Marsi daha fazlasını söylemesine gerek olmadığını anladı.

Yine de Marsi rolünün çok uzun ömürlü olmayacağını ve eninde sonunda Atmaca'nın öfkesiyle yüzleşeceğini de biliyor-

du. Kendisinin de öfkesi ve ters tarafı olduğunu hatırlattı kendine ama bunu hatırlatması yine de pek bir işe yaramamıştı. Atmaca'nın hiddeti şüphesiz onunkine nazaran çok daha büyük ve çok daha tehlikeli olacaktı.

***

Güvertede Ivor büyük yelkenin çekilip geminin yön direklerine bağlandığını gördü. Kürekçiler hâlâ yerlerindeydi ama yelkenler tam olarak açılmışken gerekmediği için küreklerini denizden çekmişlerdi. Jake dümencinin yanında ayakta duruyordu ve James de onların arasında ayaktaydı.

Oğlan gemideki hayattan keyif alıyor gibiydi ama Ivor günlerce böyle yaşamak zorunda kalsa o kadar da mutlu olmayacağını düşündü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Jake kaşlarını kaldırarak.

"Yeterince," diye yanıtladı Ivor. "Bayan Henrietta henüz kendisinin değilse bile diğerlerinin ne yiyeceğini düşünecek kadar iyi. Oğlanın belki öğle yemeği için acıkmış olabileceğini söyledi. Onlara yiyecek bir şeyler verelim mi, yoksa bu rüzgâr fazla mı güçlü?"

"Çabucak bir şeyler yiyebiliriz," dedi Jake. "Yiyecekler soğuk ama dilimlenmiş etimiz, ekmeğimiz, epeyce elmamız var. Birileri çok acıktıysa..." Kurt, James'e baktı.

Oğlan omzunu silkti. "Ben iyiyim," dedi.

Jake önlerinde uzanan gri gökyüzüne baktı. "Greenock'taki halicin dar kısmına girmeden önce henüz biraz vaktimiz var. Adamlarımdan birine kamaraya götürmek üzere bir sepet hazırlamalarını söyleyeceğim. Sonra da oğlan ne zaman isterse bir şeyler yiyebilir."

"Bu bana uyar," dedi James, Ivor'a bakarak.

Dümencinin yanlarında olduğunu bilerek Ivor yumuşak

bir tonda konuştu. "Sanırım Bayan Henrietta sepet kamaraya getirildiğinde ona eşlik etmeni bekleyecektir."

James konuşmaya başlamadan önce sabit gözlerle ona baktı. "Bunu hatırlayacağım, efendim, evet. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Akıllı çocuk," dedi Ivor.

"Benimle birlikte yürümek istersen ben de bu yemek işini ayarlarım," dedi Jake, Ivor'a. James ve dümencinin yanından ayrılmak üzerelerken kısık sesle ekledi. "Bu oğlan kendi kıymetini biliyor, diye düşünüyorum. Herhangi bir zorluk çıkarmasını bekliyor musun?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi Ivor. "Emir vermeye ve itaat edilmeye alışkın. Ama St. Andrews'a kibirli bir şekilde geldiğimizde bizim de nasıl zorluk çıkardığımızı kendime hatırlatıyorum da... O iyi bir çocuk, Jake."

"Güzel, çünkü ikimizin de bildiği üzere Albany ve adamları burnunuzun dibinde bittiğinde, muhtemelen Stirling'e yaklaştıkça başını yeterince belaya sokacaksın. Orası nihayetinde Fife ve Menteith gibi Albany'nin toprağı. Perthshire'ın içine, kuzeye yönelip Kraliyet kasabalarından ve Fife'ın çoğundan kaçınsan iyi edersin."

"Albany, Perth'e de adamlarını yollayacak," dedi Ivor. "Geçen sene Davy Stewart oradan kuzeye yöneldiğinden haberdar olmuş ve Rothiemurchus'a geldiğini öğrenmişti."

"Perth kasabasından kaçınmalısın, evet. Ama ben burada, batıda olduğu kadar doğu kıyısında da gemilere ulaşma imkânına sahibim."

"Bu nasıl mümkün olur?"

"Orkney Kontu hakkında bir şey biliyor musun?"

"Henry Sinclair'in küçüğü mü? Evet, elbette. Oldukça büyük bir gemi filosu var."

"Babasını tanırdım," dedi Jack. "Daha önemlisi Sinclairler beni tanır ve ne zaman ihtiyacım olsa onların gemilerine ulaşıp kullanma imkânım vardır. Neredeyse her zaman bir tanesini Edinburgh yakınlarındaki Leith Limanı'nda tutuyorlar. Traill bana elimden gelen her şekilde sana yardımcı olmamı söyledi. O yüzden burada işimizi bitirdikten sonra *Deniz Kurdu*'nu dümencim eve götürebileceği için ben Glasgow'dan Edinburgh'a seyahat edebilirim. Böylece sen Tay Körfezi boyunca bir noktadan St. Andrews'a doğru gemiyle açılmayı daha güvenli bulursan, Newburgh yakınlarındaki Lindores Manastırı'ndaki başrahip vasıtasıyla bana bir pusula gönderebilirsin. Yolunun üzerindeki herhangi bir rahip ona bu mesajı iletecektir."

Jake dinlenmekte olan kürekçilere emir vermek için durdu, sonra da üst güverte kamarasına doğru işaret etti. "Sana bir harita göstereceğim Atmaca ve aklımda ne olduğunu sana açıklayayım."

Ivor, Jake'in onların karşılaşabilecekleri potansiyel tehlikelerle ilgili gerektiğinden çok daha fazla düşünmüş olduğunu fark ederek istekli bir şekilde onu takip etti.

***

Kürekçilerden biri çok geçmeden bir yiyecek dolusu sepeti arkasında onu izleyen Jamie'yle beraber Hetty'nin bulunduğu kamaraya götürdü. Adam gider gitmez oğlan sepeti açtı. İçindekilere şöyle bir göz atıp "Bence en iyisi Atmaca'ya kim olduğunu söylemen, Marsi," dedi.

"Söyleyeceğim," diye yanıtladı Marsi. "Zamanı gelince."

"Bence ona *şimdi* söylemelisin," dedi Jamie. "Bak, o sert bir adam ve duygularını açık bir şekilde ortaya koyuyor. Aldatmacadan hoşlanmadığımı söylediğimde kendisinin de hoşlanmadığını, bu olduğumuzdan farklı kişilermiş gibi davranma

işinin onun da doğasına ters olduğunu söyledi. Genellikle hilekârları cezalandırdığını belirtti. Bu yüzden yanında Hetty ve ben varken ona gerçeği söyler ve neden Turnberry'den kaçmak zorunda kaldığını açıklarsan, bence seni dinleyecektir. Fakat şu durumu sürdürmeye devam edersen ve bunu kendi ortaya çıkarırsa..."

"Ona henüz söyleyemem," dedi Marsi Hetty'ye bakarak ama oradan da destek gelmeyeceğini biliyordu. Hetty hâlâ aşağıdaki yataktan kımıldamamıştı ama buna rağmen Marsi artık onun yüzüne biraz daha renk geldiğinin farkındaydı. Marsi Jamie'ye gerçeği şimdi söylemeyip bu sırrı biraz daha saklama konusundaki nedenlerini açıklamaya çalışsa da, Jamie onun dedikleri karşısında kafasını iki yana salladı.

"Bana anlatman gerekmiyor," dedi. "Neden geri gitmek istemediğini çok iyi biliyorum. Tanrım, aklı başında herkes Albany'den korkmalı zaten. Davy hiç doğmasaydı İskoçya'nın daha iyi durumda olacağını ve güçlü bir kralın, yani kendisinin, çağımızdaki bütün krallardan İskoçya için daha faydalı durumda olacağını düşündüğünü açıklığa kavuşturdu. Aklı olan hiç kimse de buna karşı çıkmıyor. Babam bile..."

Oğlanın sözleri Marsi'de şefkat duygusu uyandırmıştı ve omzuna dokunacak kadar çocuğa yaklaştı. Marsi'nin Albany'yle ilgili korkusu haklıydı ama Hetty'nin de dediği gibi yüzleşmek zorunda kalacağı en kötü şey mutsuz bir evlilikti. Jamie'nin yüzleşeceği şeyse ölümcüldü.

"Bence ikiniz de bir şeyler yeseniz iyi olur," dedi Hetty.

"Hetty haklı," dedi Marsi, onun omzunu dostça sıkarak. "Atmaca güvende olmamızı sağlayacak ve geri gönderemeyeceğini bildiğim an, en kısa zamanda ona gerçeği anlatacağım."

Marsi sepetten bir elma alarak Jamie'ye uzattı ve üzerine

bir parça et koyduğu bir dilim ekmeği ona verdi. Jamie onları masanın üzerine koyarken kaşlarının altından Marsi'ye bakıp konuştu. "Nereye gittiğimizi tahmin ediyorsan, sence Atmaca Turnberry'de sessiz kalacağın konusunda güvenir mi Marsi? Eğer Atmaca, Albany'nin senin ağzından laf alabileceğinden korkuyorsa muhtemelen seni yanında tutmak için elinden geleni yapacaktır."

"Fakat ben asla..."

"Yeter," dedi Hetty sertçe. "İkiniz de oturup yemeğinizi yiyeceksiniz. Ve ben de sizin teyzeniz gibi davrancaksam eğer efendim," diye ekledi Jamie'ye doğrudan gözlerini dikerek, "sanırım bir an önce öyle davranmaya başlasam iyi olacak."

Jamie kıkırdadı. "O halde bana Jamie diye hitap etmeyi de hatırlaman gerekecek."

Hetty gülümsedi. "Otur, Jamie ve yemeğini ye."

"Evet, bu çok daha iyi oldu," dedi Jamie, yanındaki sandalyeye oturarak. Sonra da ilave etti. "Hetty'ye biraz su koy, Marsi. Kaptan onun sürekli su içmesi gerektiğini söyledi. Belki şuradaki sepetin içindekilerden birini bile sindirebilir artık midesinde."

Marsi oğlanın dediğini yapmak için ayağa kalkarken Hetty'nin yuvarlak yüzündeki minnettar gülümsemeyi görünce memnun oldu. Üstünkörü bir şekilde kapıyı tıklattıktan sonra içeriye giren Atmaca geldiğinde Marsi ona fincanını uzatıyordu.

"Bute Adası'na yaklaşıyoruz," dedi Atmaca. "Bu gemi kıyıdan ve gelip geçen gemilerden görünür durumda olacak artık. Bu yüzden de karaya çıkana kadar kamaranızda kalmanızı istiyorum. Satranç tahtasını ve taşları getirdim, James. Belki Bayan Henrietta ya da Marsi'ye nasıl oynanacağını öğretebilirsin."

Marsi küstah bir şekilde zaten çok iyi satranç oynadığını söyleme isteğiyle aynı derecede küstah sırıtışını bastırmaya çalıştı.

Atmaca satranç setini oğlana uzatırken hepsinin yüzüne tek tek baktı. Bakışları Marsi'nin yüzünde diğerlerinden daha fazla oyalanmıştı.

Marsi de bu bakışa sessiz ve ağırbaşlı bir biçimde karşılık verdi.

Atmaca belli ki onların itaat etmelerinden dolayı tatmin olarak tekrar dışarıya çıktı. Marsi Jamie'nin muzip bakışlarıyla göz göze geldiğinde, "Oynamak ister misin?" diye sordu.

"Belki daha sonra," diye cevap verdi Jamie. "Ya da belki onun yerine dama oynayabiliriz. Onda daha iyiyim, bildiğin gibi." Marsi kafasını yana yatırıncaya kadar duraksadı Jamie, sonra ekledi. "Sadece Atmaca'nın, insanların kazanmama müsaade etmelerini onaylamadığını sana söylemem gerektiğini düşünüyordum."

"Şimdiye kadar damada senin kazanmana müsaade ettiğimi düşünüyorsan evlat, sana söylemeliyim ki, böyle bir şey asla yapmadım. En azından sen altı yaşma geldikten sonra."

Jamie sırıttı ve tekrar yemeklerini yemeye koyuldular. Onlar yemeklerini bitirene kadar Hetty uykuya dalmıştı.

James dama oynamak için satranç tahtasını yerleştirdi. Marsi'yle sessizce oynadılar, kamaradaki gün ışığı iyice azalana dek bir oyunun ardından diğerini... James bankın üzerine çıkarak limanı görebildiğini belirtti.

"Güneş neredeyse tamamen battı," diye ekledi sağına doğru bakarak.

"Bu lomboz güneye bakıyor," dedi Marsi. "Atmaca daha önce halicin kuzey kıyısından karaya çıkacağımızı söylemişti. Hayır, dışarıya çıkma," dedi Marsi, Jamie'nin bu niyetle kapıya yöneldiğini gördüğünde.

Jamie yüzünü buruşturdu. "Artık kıyıdaki birinin beni tanıması için fazla karanlık oldu."

"O zaman Atmaca'yı bu dediğine ikna etmeye çalış," diye sertçe karşılık verdi Marsi.

Jamie iç çekerek geri gelip Marsi'nin taşları toplamasına yardım etmeye başladı.

Gemi yavaşladı ve kamaralarının dışında giderek artan bir hareketliliğin gürültülerini duymaya başladılar. O sırada Hetty de ne kadar uzun süredir uyuduğuna dair şaşkınlığını ifade ederek uyandı.

"Evet, uyudun ve sanırım biz de artık geldik," dedi Jamie. Birkaç dakika sonra Atmaca içeri geldiğinde bunu onayladı. "Şu an Milton'a demirledik. Kurt handa bu geceyi geçirmemiz için yer olup olmadığını öğrenmeleri amacıyla kıyıya adamlarını yollayacak. Yer yoksa başka ne gibi seçeneklerimiz olduğunu düşüneceğiz."

"Milton'm yaklaşık iki mil ötesinde —yol kenarında küçük bir meyhane ve kalacak bir iki kulübesiyle— küçük bir han var, efendim," dedi Hetty. "Daha ileriye gidersek Stirling'e giden ana yola varmış olacağız ki orası da oldukça işlektir."

"Kaptan ondan da bahsetti," dedi Atmaca. "Bize artık nerede bulursak bu gece için kalacak bir yer lazım. Fakat Dumbarton'da kalan yolcular kahvaltılarını yapmaya başlamadan önce sabahleyin erkenden ayrılmak istiyorum."

"Ya adamlarınız efendim?" diye sordu Marsi. "Onlar bize katılmayacaklar mı?"

"Evet, katılacaklar ama bize yetişmeleri bir-iki günü bulacak. Onların, James'in ayrılışıyla ilgili herhangi birinin bağlantı kurmasını engellemek için önlem almaları gerekiyor."

"Fakat belki Albany daha Turnberry'ye bile ulaşmamış olabilir."

"Biz onun ulaştığını varsayarak tedbiri elden bırakmayacağız," dedi Atmaca.

James gelişigüzel konuşmaya başladı. "Bana öyle geliyor ki, o neredeyse her zaman her şeyi biliyor, hatta çoğunlukla daha olmadan önce bile. Ayrıca eğer o ekselanslarına, babama soracak olursa zaten..."

Marsi, James duraksadığında Atmaca'nın yüz ifadesinin yumuşadığına dikkat etti.

"Ekselansları nihai varış noktamızı bilmiyor, evlat. Ama işin doğrusu bunu amcanın kendi başına tahmin etmesi de muhtemel. Bunu ben de biliyorum, Kaptan Kurt da... Biz sizi koruyacağız. Üstelik Kral'ın rotamızdan haberi olmayacak."

"Gittiğimi öğrenince amcam küplere binecek," dedi James.

"Evet, muhtemelen. Ama çok uzun süre saklanamazsın. Baban ve Rothesay sağ kaldığı müddetçe çok az İskoç'un senin gözetimini kendi üzerine almasını destekleyeceğini bilecek kadar akıllı biri. Bu yüzden de bizi çok büyük bir kuvvetle takip edeceğinden şüpheliyim. Muhtemelen gitmemizi beklediği yere ulaşmamızı görmek isteyecektir."

Marsi yutkunarak Jamie'ye bakma isteğine direnmeye çalıştı.

Albany'nin onu takip etme konusunda tereddüt etme ihtimali olsa da Dük'ün onların peşinden adamlarını göndermeye tereddüt etmeyeceğini iyi biliyordu. Bu takibi ona aynı zamanda James'i de kazandırırsa Albany bu olayı sadece ek bir kazanç olarak görecekti.

***

Ivor kızın tepkisine dikkat etti ve onunla mümkün olduğu kadar yakın bir zamanda baş başa kaldığında çözmek istediği belli detaylara ait zihnindeki listeye bunu da ekledi. Şu durumda en azından onlar sağ salim kıyıya çıkana kadar bekle-

mesi gerekiyordu. Daha önce de söylediği bir şeyle ilgili Marsi yaramaz bir yüz ifadesiyle eğlenmiş gibi görünmüştü. Şimdi de endişelendiği, gerildiği veya üzüldüğünde yaptığı gibi parmağındaki yüzüğü çeviriyordu.

Atmaca bu kızı alışılmadık bir kolaylıkla okuyabiliyordu ve bunun neden böyle olduğuna şaşırıyordu.

Üçüne de içeride kalmaları gerektiğini hatırlattıktan sonra güvertenin arka tarafına gitti ve Jake'in sandalı kıyıya gönderdiğini öğrendi. Tüm gün boyunca hava bulutlu olmasına rağmen batmakta olan güneşin ışınları bulutların arasından ve batıdaki ufuk çizgisinden geçecek noktalar bulmuştu ve turuncu pırıltılar suyun üzerinde yollar oluşturuyordu.

Muhteşem bir görüntüydü. Fakat bu, karanlık tamamen çökmeden önce sadece bir saatleri olduğu anlamına geliyordu.

Sandal onların beklediğinden daha erken geri gelmişti. Sarı, kıvırcık saçlı ip merdivenden çabucak yukarıya tırmanan adamın yüzüne bir kere baktığında Atmaca haberlerin pek de iyi olmadığını anlamıştı.

"Albany'nin adamlarından altısı Milton'daki handa bekliyor, Kaptan," dedi adam.

"Albany'nin adamları olduğundan emin misin, Mace?" diye sordu Jake.

"Evet, efendim, her zamanki gibi simsiyah giyinmişler ve rozetlerini takmışlar. Hana hiç acele etmeden yavaşça girdim ve bir bira ısmarlayıp oradaki arkadaşımla konuştum. O, hanın arka tarafındaki ormanlık alana iki tane at bağlayacak. Bir tane yük beygiri ve bir tane de kadını taşıyacak küçük bir at."

"Güzel," dedi Jake. "Sizi kıyıya biraz daha ileride bırakacağız, Atmaca. Kıyının bitiminde tam sağda bir yol var doğrudan ormanlık alana giden. Mace de sizinle birlikte gelecek. Bu

şekilde eğer bir birahaneden at kiralamayı başarırsanız, onları adamımıza geri getirecek. Yok başaramazsanız Mace bunu sonra adamımızla halledecek."

Ivor ona bütün yaptıkları için teşekkür ederek diğerlerini topladı. Bayan Henrietta'yla ilgili endişeliydi. Ancak bunu ona söylediğinde Hetty enerjik bir şekilde konuştu. "Benim için endişe etmenize gerek yok, efendim. Ayağım karaya bassın bir hele, hiçbir şeyim kalmaz."

Karaya çıktıklarında Hetty söz verdiği gibi süratle düzelmiş görünüyordu. Yine de onlar atları bulduktan ve yük beygirine ellerinden geleni yükleyip kalan bohçaları da ikinci atın eğerine bağladıktan sonra Ivor, "Sen süreceksin," dedi Hetty'ye.

"Ah, ama efendim, bunu ben yapmamalıyım!" dedi Hetty umutsuzluk içinde bir James'e, bir Marsi'ye bakarak.

"Tartışmayı bırak," diye yanıtladı Ivor sertçe. "Dediğimi yap."

"Evet, Hetty," dedi James. "Biz bütün gün oturduktan sonra yürümek istiyoruz."

Mace atı yönlendirirken Marsi ve James de onu takip ettiler ve Ivor da Bayan Henrietta'nın atının yanında yürümeye başladı. James'in yürümesi söylendiğinde itiraz etmemiş olması karşısında hissettiği rahatlama hâlâ oğlanın sıkıntı yaratacağından endişelendiğini gösteriyordu. Lakin oğlan artık rolüne ısındığı konusunda umut da veriyordu.

Serin yamaç ormanı boyunca ilerlemeye devam ettiler, ayaklarının altındaki ince kar tabakasını Milton'ın ilerisindeki ana yola gelene kadar ezdiler. Bayan Henrietta, Ivor'ı rahatlatan bir şekilde yetenekli bir binici olduğunu kanıtlamıştı ve bu dar yolda başka bir yolcuya da rastlamamışlardı.

Bulduklarında ,birahanenin yolun yanındaki açıklıkta, saz-

dan çatısı ve arkasında iki tane de ufak ek binası olan alçak bir yapı olduğunu gördüler.

"İlk önce ben gireyim, efendim. Şüphesiz neyin ne olduğunu anlayana kadar, burada kadınlara ve oğlana göz kulak olmayı tercih edersiniz," dedi Mace.

Ivor bunu onayladı ama on dakika sonra Mace geri dönmeyip James ona endişeli bir bakış fırlattığında Ivor, Mace kadar oğlanın iyiliği için de mırıldandı. "Sabırlı olmalıyız. İçeride Mace'in güvenmediği adamlar olabilir."

James başını salladı ve bekleyişleri dakikalar sonra, beş kişi, hepsi de içkiden dolayı neşeli adamlar dışarı çıkıp yoldan aşağıya doğru giderek uzaklaşmaya başladıklarında sona erdi.

Hemen arkalarından Mace göründü. "Her şey yolunda, efendim," dedi. "Adamın sadece iki küçük odası var ama bunlarda kalmanızda hiçbir sorun yok. İyi viskisi de var. Atları sordum ama hiç boşta atı yokmuş. O yüzden de Milton'daki adamımıza bunları Balloch ya da Drymen'den geri yollayacağınızı söyleyeceğim."

Kız boğazını temizledi ve Ivor ona döndüğünde aklında aynı şey varmış gibi kız da ona ciddi bir ifadeyle baktı.

Ivor, Mace'e dönerek konuştu. "Kimseye gideceğimiz yeri söylememeni tercih ederim."

"Milton'daki hancıya atları hakkında bilgi vermeliyim efendim. Bu yoldan başka nereye gidebilirsiniz bilmiyorum."

"Sakıncası yoksa bir önerim var," dedi Bayan Henrietta, "belki ona atları Callendar'dan geri yollayacağımızı söyleyebilirsiniz, efendim. Bu insanları nerede ana yoldan ayrılacağımızı sormaktan alıkoyar."

"O halde söyleyeceğimiz şey bu olacak," dedi Ivor ve kızın da başını onaylar bir biçimde salladığını içinde bir keyif his-

siyle fark etti. Mace'nin Milton'daki hancıya vermesi için Ivor para kesesine uzandı ama Mace bunu yüzünde bir sırıtmayla reddetti.

"Kaptan sizin bunu önereceğinizi söylemişti efendim ama paranızı saklamanız gerek. Kaptan o hancıya gayet iyi bakıyor. O yüzden de ne zaman ihtiyacımız olsa bize yardım etmek zorunda. Milton'daki adamlar Albany'nin adamları olmasa adamımız sizin için onları dışarıya atardı."

"Pekâlâ, bu yer kuytu ve bize daha çok uyuyor sanırım," dedi Ivor.

On beş dakikadan az bir zaman sonra meyhanenin üzerindeki iki küçük odaya yerleşmişlerdi. Her bir odada dar bir yatak ve yerde de ot şilte vardı. James'in Bayan Henrietta ve Marsi'yle odayı paylaşması için yer olmadığı belliydi. Bu yüzden de Ivor oğlanı yanına aldı ve onun huzursuz bir şekilde uyku uyuyan biri olduğunu fark etti.

Gecenin bir yarısında oğlanın huysuz mırıltıları onu uyandırdı. James'in bir kâbusun ıstırabı altında olduğunu anlayınca kalkıp onun yanında diz çöktü.

Oğlanın omzuna dokunarak mırıldandı. "Güvendesin, Jamie."

James olduğu yerde kıvranarak endişeyle mırıldandı. "Neredeyim ben?"

"Benimlesin." Ivor'ın elinin altındaki gergin, zayıf omuz gevşedi ve James'in nefes alıp verişleri düzenli bir hal alana kadar sessizlik sürdü. Ivor yatağına geri döndü. Yastığına başını koyarken içinde başarmış olmanın sıcacık hissini duydu ve giderek Jamie Stewart'ı daha fazla sevmeye başladığını fark etti.

Uyumadan önce aklındaki son düşünce buydu. Salı sabahı uyandığında şafağın ilk ışıkları odadan içeriye giriyordu. Yan tarafına döndüğünde Ivor, oğlanın kendisini izlediğini gördü.

"Sonunda," dedi James. "Kalkarsam seni uyandıracağımdan korktum."

Ivor ona bakıp sırıttı. "Pekâlâ, şimdi kalkabilirsin."

James yattığı ot şiltenin üzerinden ayağa fırladı ve rahatlamak için köşedeki kavanoza doğru ilerledi.

"Pantolonumu ve çizmelerimi giyerken, elini yüzünü yıkamak için lavabodaki leğeni ve ibriği kullan," dedi Ivor ona yataktan kalkıp eliyle saçlarını düzeltirken. "Sonra da aşağıya inip kahvaltıyı hallederiz."

"Peki ya Marsi ve Hetty?"

"Geçerken onların da kapısını çalarız."

Ivor dediğini yaptı ve karşılık olarak sert bir kadın mırıltısı duydu. Uzunca bir süre bekledikten sonra seslendi. "Aşağıya inip kahvaltı ettikten sonra yola koyulacağız, oyalanmayın." Sonra da James'i yiyecek bir şeyler bulmak için aşağıya götürdü.

Meyhaneci kadın mutfakta koşuşturuyordu. "Evet, elbette," diyerek Ivor'ın sorusunu neşeli bir şekilde yanıtladı. "Göz açıp kapayana kadar yulaf lapasını hazır ederim, efendim ve eğer isterseniz yumurtaları ve ekmeği de."

Dört kişi olduklarını hatırlatarak James'le beraber meyhanedeki masanın yanındaki sıralara oturdular.

Daha yeni oturmuşlardı ki kapı açıldı ve Marsi içeri girdi. Ivor'ın siniri tepesine çıkmıştı, ayağa fırladı. "Nereye gittin sen?" diye sordu.

***

Marsi eşikte durdu, kalbi Ivor'ın bu ani öfkesi karşısında hızla çarpıyordu. Fakat Ivor ona doğru bir attığında Marsi çenesini yukarı kaldırarak karşılık verdi. "Tanrım, beni öldürecek misin? Yemin ederim, sadece şey için dışarıya adımımı..."

"Sana dışarıya çıkmamanı söylemiştim."

"Evet, elbette ama uyanıp şeye ihtiyaç duyduğumda..." Marsi yanaklarına kan hücum ettiğini fark ederek duraksadı, sonra da aceleyle ekledi. "Hetty'yi uyandırmak istemedim."

"Eminim ki aradığın yer arkadadır ve meyhaneci kadın seni en kısa yoldan gitmen için mutfaktan geçmen konusunda yönlendirmiştir," dedi Ivor sert bir biçimde. "Peki, nasıl oluyor da ön kapıdan çıkıp geliyorsun?"

Marsi'nin dudakları kupkuru olmuştu ama yine de mantıklı bir şeyler söyleyebilmek için çırpındı. "Ona sordum ve o da bana arkadaki kulübeyi gösterdi. Ben de orada sadece tavukları besleyen bir oğlanı ve yolda başka hiç kimsenin olmadığını görünce..."

"İçeri gir ve kapıyı kapat," diye tersledi Ivor onu.

"Ne yapacaksın?"

Ivor tehditkâr bir adım attı Marsi'ye doğru, Marsi telaşla kapıyı kapattı. "İşte, kapattım. Ama demem gereken bir şey..."

"Aklın varsa, susarsın."

"Sözünün kesilmesini sevmeyen biri için..."

"Tanrım, öyle ya da böyle sana itaat etmesini öğreteceğim..."

"Kime itaat etmemi? Benim üzerimde nasıl bir otoriteniz var, efendim? Aslında siz pek fazla yetkiniz olduğunu düşünüyorsunuz," diye devam etti Marsi, ne dediğini veya bir kez daha Ivor'ın ona söylemek istediğinden ve akıllıca olandan daha fazlasını söylettiğini fark etmeyerek. Annabella'nın ölümünden bu yana haftaların getirdiği sıkıntıya artık dayanamamıştı.

Ve kelimeler başka biri onun dilini ele geçirmiş gibi ardı ardına ağzından dökülmeye başlamıştı. "Biraz temiz hava almak

için sabahın köründe arka kapı yerine ön kapıdan girmekte ne gibi bir tehlike gördüğünü anlayamıyorum. Ama işler her zaman dediğin gibi olmalı değil mi? Asla başkasının dediği gibi olamaz. Albany'nin adamları bizi henüz burada arıyor olamazlar, o yüzden de yaptığım şeyde bir tehlike yok."

"Yok mu? Sana gemide tehlike anlayışının seni tehdit eden tek şey olmayabileceğini kanıtladığımı düşünmüştüm," dedi Ivor, Marsi'ye uzanarak.

O bunu yapar yapmaz James araya girdi. "Kuzenime dokunma!"

Ivor dehşet içerisinde bakarken Marsi, Atmaca'nın olduğu yerde donup kaldığını gördü. İçinde en ufak bir rahatlama hissi varsa da kayboldu Ivor'ın yüzündeki ifadeyi görünce. Marsi ancak o zaman Ivor'ın ne duyduğunu idrak edebildi. At sesleri, bir sürü atın sesi yaklaşıyordu avluya. Hatta yaklaşmıyorlardı, avludan içeri giriyorlardı.

"Hemen yukarı çık James," dedi Atmaca. Sesinde tartışmaya açık bir ton kesinlikle yoktu.

"Marsi de benimle gelmeli," diye yanıtladı çocuk kendinden emin bir şekilde.

Atmaca onun da gitmesi için onaylayan bir şekilde kafasını salladığında Marsi de aceleyle çıktı.

6. Bölüm

Meyhaneci kadın telaşla koşuşturup kulplu bir bardakla bir sürahiyi önündeki masaya yerleştirdiğinde Ivor tekrar yerine oturmuştu.

"Bu birayı denemek isteyeceğinize eminim efendim," dedi kadın sürahiden kupaya birayı koyarken. "Bununla beraber yemeniz için size biraz da sıcak ekmek getireceğim."

Ivor teşekkür etmek için başını kaldırdı. Fakat konuşmaya başlamadan önce kapı açıldı ve siyahlar içindeki, Albany Dükü'nün meşhur amblemini taşıyan, ifadesiz suratlarıyla iki adam ilk önce pelerinleri görünecek şekilde içeri girdi.

"Günaydın, bayan," dedi uzun olan meyhaneci kadına.

Kadın reverans yaparak cevap verdi. "Size de günaydın, efendim. Siz ve dışarıdaki diğerleri bira ya da yemek isterler mi acaba?"

"Hayır, kahvaltımızı yaptık. Bu gece için çok konuğunuz var mı?"

Meyhaneci kadın Ivor'a doğru başıyla işaret ederek konuştu. "Sadece şu delikanlı ve hâlâ yukarıda uyuyan yaşlı teyzesi."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu adam, Ivor'a.

"Teyzemin Callendar'da akrabaları var," dedi Ivor.

"Peki, o halde umarım oraya kar yağmaya başlamadan önce ulaşırsınız," dedi adam. "Havada kar kokusu var." Sonra da yanındakine başıyla işaret ederek dışarıya çıktılar.

Ivor meyhaneci kadına baktı. "Yaşlı teyzem mi?"

"İşim beni ilgilendirdiğinden efendim, sizinki de başkalarını ilgilendirmez. Ve siz bir sürü aptalca soruyu da cevaplamayı tercih etmezsiniz. Ayrıca onlar çocukları saymıyorlar, o halde biz niye sayalım ki? Şimdi yumurtalarınızı rafadan mı yoksa yağda mı tercih edersiniz?"

"İki tane, iyi kaynamış," dedi Ivor. "Albany'nin adamları geri gelecekler mi?"

"Hayır, dün geceyi Milton'da geçirdiler ve şimdi Stirling'e geri dönecekler. Bakın, Dük'ün adamları her ay fırsat buldukça gelirler ve ellerinden gelen her şeye burunlarını sokarlar. Mümkün olduğunca onlardan uzak durmak en iyisidir."

"Tavsiyeniz için teşekkürler, bayan," dedi Ivor. Kadının Marsi'yle aralarında geçen kızgın konuşmanın ne kadarını duyduğunu merak ediyordu.

Kadın gülümsedi. "Yemeğinizi, onların sizden daha önce gitmelerine müsaade etmek için, rahat rahat yemek istiyorsunuzdur herhalde, efendim. Gerçi onlar her zaman olduğu gibi eve geri dönmeye istekli olacaklardır."

Kadın mutfağa geri döndüğünde ve Ivor da birasından bir yudum aldı ve ziyaretçilerin duyulan son seslerinin uzaklaşmasını dinledi. Sonra yukarıya çıkıp kadınların kapısını çaldı.

Bayan Hetty'nin içeri girmesine müsaade eden sesini duyduğunda girdi.

"Albany'nin adamlarıydı," dedi diğerlerine. "Şimdi gittiler, yemeğimizi yiyebiliriz. Fakat aşağıya inmeden önce meyhaneci kadının onlara sizin benim teyzem olduğunuzu söylediğini bilmelisiniz, Bayan Hetty. Kadın Jamie'den ya da kızdan bahsetmedi."

"Çok şükür, efendim!" dedi Hetty. "Sizce bizi mi arıyorlardı?"

"Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum," dedi Ivor. "Meyhaneci kadın dün geceyi Milton'da geçirdiklerini ve şimdi de Stirling'e geri dönüş yolunda olduklarını söyledi. Albany biz ayrıldıktan hemen sonra Turnberry'ye ulaşmış olsa bile adamlarına bizi burada arama emri vermek için mantıklı bir sebebi ya da vakti olacağını zannetmiyorum."

"Bu doğru, Hetty," dedi kız. "Ekselanslarının rotamızı bilmediğini unutmayın ve Dennison dışında Turnberry'deki hiç kimse bizim bir gemiyle oradan ayrıldığımızı bilmiyor."

Bayan Henrietta başını salladı. "Hemen aşağıya ineriz, efendim. Sadece sizin bu gelenlerin zararsız olduğundan ve buradan ayrıldığından emin olmanızı bekliyorduk."

"Sen ve Jamie gidin, Henrietta Teyze," dedi Ivor.

Hetty ona, sonra Marsi'ye, sonra tekrar ona baktı. "Teyzeniz olacaksam efendim, beni Jamie'nin de yapacağı gibi Hetty Teyze diye çağırmanızı beklerim."

"Göreceğiz," dedi Ivor, bakışlarını Marsi'ye çevirerek. "Devam edin şimdi, bayan."

Hetty duraksadı. "Ama efendim..."

"Gidin," dedi Ivor bakışlarını Marsi'den ayırmadan. "Şu andan itibaren bir aile olarak seyahat ettiğimize göre, bir aile gibi davransak iyi olur."

Marsi'nin yanakları kıpkırmızı olmuştu ama hiçbir şey söylemedi ve bir saniye sonra odada yalnız kalmışlardı. Ivor, Hetty'nin kapıyı aralık bıraktığını fark etti. Çarparak kapıyı kapattı ve kızın hızla nefesini içine çektiğini duydu.

***

Marsi onu endişeli gözlerle süzüyordu. Ivor daha önceki gibi kızgın görünmüyordu ama şu an olduğu gibi onunla yalnız kaldığı zaman kendini her zamankinden daha savunmasız hissediyordu.

Tuhaf bir şekilde Marsi onu bütün hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissediyordu. Marsi onun biraz önce sarf ettiği öfkeli sözlerinden ötürü kendini cezalandırmaya karar verdiyse bunu kesinlikle yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Onu durdurması mümkün değildi.

Gerçekte kim olduğunu öğrendiğinden ona karşı tavrı belki değişebilirdi ama bundan şüpheliydi. O kendini iyi bilen biriydi ve ne statü ne de zenginlik onu etkisi altına alabilirdi. Kral ona Jamie'yi emanet edecek kadar çok güveniyor ve söz verdiği şeyi yerine getirmek için ne gerekirse yapacağına inanıyordu.

Aralarındaki gerilim neredeyse elle tutulabilir bir hale gelmişti.

Sonunda Ivor ondan beklenmedik bir yumuşaklıkla konuşmaya başladı. "Sanırım bana kim olduğunuzu ve böyle bir hilekârlığa sizi ne haltın ittiğini söyleyeceksiniz leydim. Daha fazla yalan söyleyerek oyalamayın beni. Öfkem bunları hoşgörecek durumda değil."

"Size yalan söylemedim, efendim." Marsi bunu elinden geldiğince kesin bir şekilde söylemiş olsa da, yanaklarının yeniden kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. "Bazı detayları atlamış olabilirim fakat..."

"Orada dur," dedi Ivor sesinde tehlikeli bir tonla. "Eğer James'in kuzeniysen birkaç detaydan daha fazlasını atlamışsın demektir. Sadece buradaki varlığın bir yalan değil, bana majestelerine hizmet ettiğini de söyledin."

"Bu doğruydu," dedi Marsi, sakin kalmaya çalışarak. Marsi tamamen başarılı değilse bile, en azından Ivor öfkesini kontrol ediyordu. "Annem ve babam öldükten sonra," diye devam etti Marsi, "Annabella Teyzem beni onun yanında hizmet eden hanımlara katılmam için Turnberry'ye çağırdı. Ben... Onlardan bazılarının yaşıma yakın olduğunu zannediyordum ama hepsi oldukça büyüktü. Yine de bana karşı çok naziktiler. Ben... Kraliçe'yle birlikte geçen yaz Perth'e gittim ve... Ve o hastalandıktan sonra Scone Manastırı'nda kaldık. Aralıkta o öldükten sonra Kral..."

Marsi kendini toplamak için bir an duraksadı, onun söze girip konuşacağını umarak ama Ivor bir şey söylemedi. Yaşadığı sıkıntı bir yana, onun gözünden akan yaşların farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Ivor'ın sadece sözüne devam etmesi için sabırsız bir hali vardı.

Ivor'ın bu tavrı yine de Marsi'nin biraz sakinleşmesine yardımcı olmuştu. Marsi devam etti. "Kral, o zaman perişan bir haldeydi. O yüzden de onunla birlikte Turnberry'ye dönmemi rica ettiğinde, Jamie'ye Kraliçe'nin vefatıyla ilgili korkunç haberi verirken yanında olmamı istediğinde, ben... Ben..."

Marsi gözyaşlarına boğuldu ve konuşmasına devam edemedi.

"Anlıyorum," dedi Ivor sessizce.

Marsi orada bekleyen Hetty ve Jamie'yi hatırlayana kadar neredeyse Turnberry'ye dönmek istemediğini, çünkü kendisini teyzesinin de ölümüyle tümüyle terk edilmiş gibi hissetti-

ğini anlatacaktı. Sonra oraya geri dönmek mantıklı gelmişti. Gerçi başka da seçeneği yoktu, sonuçta Kral onun vasisiydi; çünkü ölümünden önce de Kraliçe Marsi'nin vasisi olmuştu.

Marsi, Atmaca'ya bakarak onu tekrar kızdırmamak için daha fazla açıklamaya girmemesinin yerinde olacağına karar verdi. Duyguları şu anda sınırda olduğu için Ivor tekrar öfkelenirse sakinliğinden geriye kalanları da muhafaza edip edemeyeceğinden emin değildi.

"Tam adınız ne?"

"Marsaili Drummond Cargill. Annabella'nın en küçük kardeşi olan annemin adını vermişler bana."

"Pekâlâ, Leydi Marsaili. Bununla ilgili daha sonra konuşacağız ama şimdilik, sadece daha fazla yalanı hoşgörmeyeceğimi söylemekle yetiniyorum. Eğer kendi kardeşim sizin gibi davransaydı, iyi bir tokat yerdi. Şu andan itibaren James'le benim kurallarıma uyacaksınız ve bunu yapmazsanız buna uygun şekilde karşılık alacaksınız. Daha önce yaptığınız gibi bana öfkeyle karşılık vermeden önce bunu düşünün."

"Onun için özür dilerim, efendim," dedi Marsi, sesini pişmanlık hissediyormuş gibi bir tona büründürerek. Fakat kendi kulağına gelen sesinde sadece bitkinlik duyuyordu. Bu ondan çıkacak bir sese benzemiyordu ama diğer taraftan daha önceki gibi cadaloz da çıkmıyordu sesi. Ya Ivor gerçekten onun kötü birtakım emelleri olduğunu düşünseydi? Ya gerçekten böyle emelleri olsaydı?

Neyse ki, Ivor başını sallayıp kapıyı açtı ve ona çıkmasını işaret etti.

Marsi onun yanından geçerken Ivor'ın ne kadar yakınında olduğunun farkına vardığında teni karıncalandı. İçinde ona doğru dönmek için, davranışları konusunda ondan tek-

rar özür dilemek ve Hetty'ye veya vefatlarından önce ailesine yaptığı gibi onun gücenmişliğini, kızgınlığını yumuşatmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ancak içgüdüleri Atmaca'nın bunu onlardan biri gibi karşılamayacağı konusunda uyardı.

Bu düşünceleri takiben hemen akabinde Marsi içinden asıl gelenin Atmaca'nın ona sarılması arzusu olduğunu fark etti. Sadece o güçlü kolların onu sarmalayıp sıkıca tuttuğu düşüncesi...

Marsi iç çekerek bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı, Atmaca'nın onunla işinin henüz bitmediğini bilerek... Yine de Atmaca'nın onu James ve Hetty'nin önünde azarlama ihtimali yoktu, bu yüzden de adamları onları yakalayana kadar dördü birlikte seyahat etmeyi sürdüreceklerdi. Bir süre soluklanma fırsatı olacaktı yani. Tam merdivenlerin yarısına geldiğinde Marsi'nin aklına Albany'nin en az Jamie kadar onu da ele geçirmeye istekli olduğunu ve bunun nedenini anlatması gerektiği geldi.

Marsi böyle bir şeyi Atmaca'ya merdivenlerin ortasında durup anlatamazdı. Fakat ona bunu hemen anlatabilmenin başka bir yolunu da bulamıyordu. Bunu daha sonra yapacaktı.

Eğer bu korkaklıksa varsın korkak olsundu.

***

Ivor kendine şaşarak Marsi'yi takip etti. Kızın meyhanedeki öfke patlaması onu şaşırtmıştı ama onun pozisyonundaki herhangi bir aklı başında adamın davranacağı gibi tepki vermişti. Kıza ne zaman çatışırlarsa kendisinin kazanacağını öğretmeliydi.

Bu kadar fazla risk altındayken kızın kimin işbaşında olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Aklında bu amaç varken kıza unutamayacağı bir paylamay-

la karşılık vermesi gerekirdi ama bunun yerine onun ıstırabının derinliğini görerek teselli etmek istemişti. İçinden gelen bu isteği bastırmış ama böylece kızın yaptıklarına dair düşüncelerini bile tam olarak söylememişti. Tanrım, kızdan almak istediği bütün cevapları bile talep etmemişti, en önemlisini bile: Ne halt etmeye bir hizmetçi kılığına girmişti?

Kızdan onun daha fazla yalana tahammül etmeyeceğine inanmasını bile bekleyemezdi. Şu an onu parmağında oynatmayı becerdiğini düşünüyor olmalıydı. Ve düşündüğü şey buysa, bir dahaki sefere ne söyleyip ne yapabileceğini Tanrı bilirdi.

Ivor'ın bu durumu düzeltmesi gerekiyordu, hem de hemen.

Ani öfkesi genellikle insanları korkuturdu. Adamları bundan dolayı kendisine derin bir saygı beslerlerdi.

Jake'in sadece kaşlarını çatmasına karşı gösterdiği tepki düşünülürse, Ivor, Marsi'nin kendisini böylesine yumuşatabilmesine şaşıyordu. Bu kız kesinlikle ondan çok daha ufak tefekti ama kardeşi Catriona da öyleydi. Ve kardeşi onu kızdırdığında bütün öfkesini Cat'e ifade etme konusunda hiç problem yaşamamıştı.

Cat kesinlikle ona yalan söylemeyecek kadar akıllıydı ama Marsi davranışlarıyla ve ihmalleriyle ona yalan söylemişti. Şüphesiz söylemediği konusunda ısrar etmeyi sürdürecekti ama bu aldatmacanın kendisi zaten bir yalandı ve Ivor bunu ona hatırlatacaktı.

Hetty ve James'i zengin bir kahvaltıyı iştahla yerken buldular. Ivor'ın yerinde ekmek tahtası, sıcak yulaf lapası çanağı, küçük bir sepetin içinde iki tane kaynamış yumurta ve büyük bir sepet dolusu sıcak pide vardı. Böğürtlen reçeliyle bir kâse tereyağı masanın ortasında duruyordu.

James, Marsi'yi şüpheli bir ifadeyle süzdü. Marsi masada onun karşısındaki yere oturdu, Jamesi, bakışları Marsi'nin üzerinde, konuştu. "Seni hâlâ tek parça olarak gördüğüme sevindim. Öyle sessizdiniz ki, seni boğazladığından korktum."

Ivor oğlana sert bir ifadeyle baktı fakat James, Marsi'yi süzmeye devam etti.

Marsi'nin yanakları kıpkırmızıydı ama Ivor daha önce fark ettiği gözyaşlarından eser görmüyordu yüzünde. Marsi yine de James'in yorumu karşısında sessiz kaldı.

Hetty araya girdi. "Şu ufak kâsede taze krema var, benim..." Sonra dilini şaklatarak sustu, Ivor'a baktı ve sessizce ilave etti. "James sırrını açığa vurduğunu anlattı, efendim. Yine de ona Marsi olarak hitap etmeye devam etmemiz gerektiğini zannediyorum, doğru mu?"

"Doğru," dedi Ivor. "Ayrıca bu odanın içinde olduğumuz müddetçe havadan ve bunun gibi sıradan konulardan bahsedeceğiz. Yemeyi bitirdiğimizde, üçünüz gitmek için hazırlanırken, ben gidip ahır görevlisinin atlarımızı hazırlayıp hazırlamadığına bakacağım."

"Bundan sonra gideceğimiz yer buradan on mil kadar uzaklıkta sanırım," dedi Hetty. "Tabii oradan devam etmeye niyetiniz yoksa."

"Hayır, orada adamlarımı bekleyeceğiz," dedi Ivor. "Kurt bana kasabanın kuzey tarafının sonunda bir han olduğundan bahsetti. Turnberry'den ayrılmadan önce, onun tavsiyesi üzerine, adamlarıma bizi ilk önce Lomond Gölü'nün güney bitimindeki Balloch'da aramaları emrini vermiştim. Bizi orada bulamadıklarında bizim yanımızdan geçip gitmemeye dikkat ederek diğer hana doğru devam edeceklerdir."

Ivor, Marsi'nin ona baktığını gördü ve kız sessiz kalmaya

niyetliymiş gibi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyor olsa da konuşacak olsa onun ne sormak istediğini kolayca anladı. "Adamlarımı, en geç yarın günbatımına kadar göreceğiz."

Marsi'nin gözlerindeki, ona daha önce baktığında gördüğü neşeli, hatta muzip ifade kaybolmuştu ve Ivor bunu görmeyi özlemişti. Marsi başını sallayıp yemeğine döndüğünde biraz kederli görünüyordu ama somurtkan değildi. En azından ne zaman üzülse yemek yemeyi reddeden kadınlardan değildi.

James konuşmaya başlayarak ayağa kalkmaya davrandı. "Ben bitirdim, bu yüzden yukarı..."

"Doğru düzgün izin iste, evlat," dedi Ivor.

"Evet, elbette ama ben sadece dışarı çıkıp tuvalete..."

"O halde beni bekle," dedi Ivor. "Tek başına dışarı çıkmanı istemiyorum James. Ne burada ne de gidebileceğimiz başka bir yerde. Bu şartlar altında olmaz. Hanlarda ve meyhanelerde kaldığımız müddetçe odaya da yalnız gidemezsin."

"Gitmem o halde, efendim," dedi James. "Birazdan bitireceksiniz zaten, değil mi?"

Kızdan gelen ve bastırılmaya çalışılmış bir kıkırdama olduğundan şüphe duyulmayan alçak sesi duyan Ivor, James'e bakmaya devam etti ama gülümsedi. "Acelen mi var evlat?"

"Gülmeme erdemini gösterebilirsiniz," dedi James. Sonra bakışları Marsi'ye yöneldi. "Sen de öyle. İkiniz de beni güldürmemelisiniz."

"Fakat Jamie," diye mırıldandı Marsi. "Gelmemi isteme sebebinin Hetty'nin değil, benim seni güldürmem olduğunu söylemiştin."

"Evet, elbette ama şu an bu konuda şüphelerim var," dedi James. "Geliyorsanız, efendim, kıçınızı hemen kaldırmanızı tercih ederim."

"Bu korkunç ifadeyi de nereden duydun?" diye sordu Bayan Hetty, kaşlarını kaldırarak.

"Dümenci, Coll, ne zaman adamlardan birinin işini ağırdan aldığını düşünse böyle diyordu," diye yanıtladı James yüzünde geniş bir sırıtmayla. "Bunu sevdim."

Ivor hâlâ gülümsemeye devam ederek konuştu. "Şüphesiz, kibar bir ortamdayken bu ifadeyi mümkün olduğunca kullanmamaya dikkat etmelisin, evlat. Bir dümencinin gemisinde söylediği şeyin babanın kabul salonunda ya da başka herhangi bir yerde senden duymak istemeyeceğine iddiaya girerim."

"Yanılıyorsun, o halde," dedi James. "Güzel kelimeleri ve eğlendirici ifadeleri sever. Ve dün ona söyleyecek bir dolu güzel ifade öğrendim. Bunları sürekli tekrarlarsam babama söylerken hepsini daha iyi hatırlarım."

Ivor, Marsi'ye baktığında gözündeki o muzip pırıltının geri döndüğünü görmekten memnun oldu.

Marsi lafa girdi. "Belki de ekselansları için bir liste hazırlayabiliriz, Jamie. Her ikimiz elimizden geldiği kadar o güzel ifadelerden hatırlamaya çalışırsak..."

Marsi'nin onunla dalga geçtiğinin farkında olan oğlan ona doğru bakıp kafasını salladı. Fakat Jamie tekrar kaygılı bir ifadeyle Ivor'a döndüğünde adam başını salladı. "Tamam, şimdi gideceğiz."

Marsi'ye dönüp aceleyle ekledi. "Bayan Hetty'ye eşyaları toplaması için yardım et. James ve ben döndüğümüzde bohçaları alıp her şeyi aşağıya taşıyacağız."

Marsi başını salladı ama o neşeli ifadesi kaybolmuştu. Bu değişiklik Ivor'da ona dokunma isteği uyandırdı. Sonra aniden James'i takip etmek üzere ayağa kalkıp ilerlemeye başladı.

***

Onların gitmesini izleyip Hetty'nin çoktan ayağa kalktığının farkında olan Marsi iç çekti. Yukarı çıkmaya istekli değildi. Hetty'nin ona Atmaca'nın söylediğinden çok daha fazla söyleyecek şeyi olduğuna emindi.

Marsi, Hetty'nin onun Atmaca'yla ya da odada yalnız başına kalmalarıyla ilgili hiçbir şey sormamasına şaşırdı. Sadece her zamanki tarzında toparlanmak için telaşla koşuşturmaya başlamıştı.

"Hetty, benimle konuşmak için can attığını iyi biliyorum," dedi Marsi en sonunda. "Ne demek istiyorsan söylemeni istiyorum."

"Söylemem gereken hiçbir şey yok, leydim. Yatağındakinin sen olduğunu söylemediğini iyi biliyorum. Ve bu gerçeği kendine saklaman gerektiğini düşünüyorum."

"Tanrım, bunu ona söylemek istediğimi mi sanıyorsun! Söyleyemem, Hetty. Asla!"

"Ona kraliyetin vesayeti altında olduğunu söyledin mi?"

"Söylemedim, neden söyleyeyim ki? Albany'nin peşimde olduğunu da söylemedim ama ona bunu söylemem gerektiğini biliyorum. Burada, yukarıda yalnız kaldığımızda bunu anlatacağım. Ama gerçekten Hetty, merdivenlerin yarısına gelene kadar bu aklıma gelmedi. Ve ondan sonra da... Söyleyemedim."

"Endişelenme, çok yakında bunu söyleme fırsatın olacak," dedi Hetty.

Marsi merdivenlerden gelen adımları duyduğunda, Hetty'nin haklı olduğunu anladı.

Atmaca ve Jamie bütün bohçaları aldılar. Kadınlar ve Jamie aşağıya doğru inerken Ivor'ı takip ediyorlardı ki, meyhaneci kadın elinde iki çıkınla mutfaktan çıktı.

"Yemeniz için bir şeyler hazırladım," dedi. "Gün ortasında bunun için müteşekkir olacaksınız."

Kadına teşekkür edip ona yiyecekler için birkaç bozukluk verdikten sonra Atmaca onları, seyisin yanında atlarla beklediği avluya çıkardı. Ona da birkaç bozukluk vererek Hetty'nin atına binmesine yardımcı oldu ve seyisten yük beygirinin dizginlerini aldı. Tek bir kelime etmeden atı boş yola doğru yönlendirdi. Yanında Jamie ile yürüyen Atmaca'yı takip eden Marsi, Albany'nin daha önceki adamları dışında buradan geçen hiçbir atlının sesini duymadığını fark etti.

Hava soğuk ve zindeleştiriciydi. Onların hemen batısındaki Clyde Körfezi'ne doğru güney istikametinde akan Leven Nehri'ni duyabiliyordu. Başlarının üzerindeki gökyüzü hâlâ griydi ama gündoğumundan sonra bu pus hızla dağılmıştı. Vadinin hemen yanındaki tepeler yüzünden güneş dağa yüzünü göstermemişti. Alçak bir sis hâlâ yerin büyük bir bölümünü kaplıyor ve yol boyunca puslu bulutlar halinde ilerliyordu ama Marsi'nin pelerini ve çizmeleri onu ısıtıyordu.

Atmaca yük beygirini ilerleterek onların önünden yürüyordu. O hala konuşmamış ya da arkasını dönmemişti, belli ki onun uzun adımlarına kolaylıkla yetişmelerini bekliyordu.

Marsi alaycı bir ifadeyle yüzünü buruşturarak Jamie'yle bakıştı ve yavaşladı. Jamie'nin gözleri ışıldadı. "Eğer arkasını dönüp bizim kaybolduğumuzu görse ne düşünür sence?"

Hemen arkalarındaki Hetty lafa girdi. "Sanırım, onun sizi bulmamasını tercih edersiniz."

Jamie ona bakıp sırıttıktan sonra tekrar Marsi'ye döndü. "Deneyelim mi? Ben cesaret edebilirim."

"Kendin dene," dedi Marsi. "Beni aptal mı zannettin? Hayır, buna cevap verme. Atmaca'nın gerçekleri öğrendiğinde

bana kızacağı konusunda beni uyarmış olduğunu duymak da istemiyorum."

"Evet, şey, ben seni ele vermek istememiştim," dedi Jamie sert bir sesle.

"Hiçbiri senin suçun değildi," dedi Marsi ve Atmaca'nın en sonunda arkasına dönüp onlara bir göz attığını görünce "Ayrıca henüz hiçbir şey bitmedi," diye ekledi. Onlar kendisine yetişene kadar Atmaca adımlarını yavaşlatmıştı.

"Jamie, bir süre için Bayan Hetty'nin yanından yürü," dedi Ivor. "Ve giderken gözlerini dört aç. Olağandışı bir şey görürsen derhal bana haber et."

"Sen nerede olacaksın ki?" diye sordu Jamie.

"Hemen önünüzde ama şu an Leydi Marsaili'nin benimle yürümesini istiyorum. Konuşmamız gerek. Senin ve Bayan Hetty'nin bizi duyamayacağınız mesafede kalmanızı ve biz konuşurken etrafa dikkat edip fazladan ihtimam göstermenizi istiyorum."

"Evet, tabii," dedi Jamie, Marsi'ye canayakın bir ifadeyle bakarak.

Marsi anlayışa ihtiyacı varmış gibi hissetmeyi bekliyordu ama aslında öyle hissetmiyordu. Bir süre için kahvaltılarını ederlerken söylemesi gereken şeyin geleceği andan korkmuştu. Fakat şimdi o an gelmişti ve Marsi kendini rahatlamış hissediyordu.

Atmaca yola devam etmek için tekrar önüne döndüğünde Marsi ona yetişmek için acele etti. Kendine Atmaca'nın ona söyleyebileceği her şeyi kabul edebileceğini hatırlattı. Fakat Atmaca ona baktığında, kalın, koyu kahverengi kaşlarının altındaki ela-yeşil bakışları kasvetliydi ve Marsi'nin belkemiğinden aşağıya doğru kaygılı bir ürperti gezindi.

Atmaca tekrar önüne baktı ve sessizliğini sürdürdü. Sonra omzunun üzerinden bakarak konuştu. "Şimdi bizi duyamazlar. O yüzden de az önce James dediğin şeyin, onların yanında olma sebebinin James'in bunu senden istemiş olduğu anlamına gelip gelmediğini açıkla."

Marsi yalan söylemek için her ne kadar istekli olsa da bunu yapmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Atmaca'nın söze böyle başlamasını da hiç beklememişti üstelik. Bir an başını kaldırıp Atmaca'ya bakarak adamın ruh halini anlamaya çalıştı.

"Hayır, küçük hanım," dedi Atmaca kafasını iki yana sallayarak. "Sadece konuş, bana neyi söylemenin en iyisi olduğunu tahmin etmeye çalışmayı bırak. Gerçeği anlat."

"Buna niyetliyim zaten," dedi Marsi. "Sadece beni hemen azarlamaya başlamamanıza şaşırdım. Sadece göründüğüm kişi olmadığım için değil, size daha önce söylediklerim için de bana diyebileceğiniz her şeyi duymayı hak ettiğimi iyi biliyorum."

"James senden gelmeni istedi mi?"

Marsi, Jamie'nin kafasını cibinliğin arasından uzatıp onu ve Hetty'yi yorumuyla şaşırtmasını hatırlayarak bunu düşündü.

"Hetty ve ben onun uyuduğunu zannediyorduk. Onlar gideceği için üzgündüm ve Jamie benim de gelmem gerektiğini söyledi. Hatta bana emir vermeyi bile teklif etti. Fakat bu kararı ben verdim, efendim." Marsi o geceyle ilgili daha fazlasını da hatırlayarak durdu. "Hetty gelmemem gerektiğini söylemişti."

"Hetty haklıydı," dedi Atmaca.

Marsi bakışlarını önünde uzanan yola çevirdi. Atmaca'nın

sesinde yine o tehlikeli ton vardı, Marsi onun yanında yürüyüp en sonunda açık açık konuşurken hissettiği rahatlama duygusu yok olmasın diye adamın yüz ifadesini görmek istemiyordu.

Marsi, Atmaca'nın ona hâlâ kızgın olması gerektiğini biliyordu ama ondan ya da cezalandırma şeklinden korkmuyordu. Bunun yerine, onu kızdırabileceğini bilse de düşüncelerini daha fazla ortaya sermek istiyordu.

Atmaca başka bir şey söylemeyince Marsi konuşmaya başladı. "Hetty geldiğim için bir kaçık olduğumu söyledi."

"Öylesin."

"Evet, belki de. Fakat o aynı zamanda beni bütün hayatım boyunca tanıdığını, gelmemem gerektiğini söylemesinin bir faydası olmayacağını da söyledi. Korkarım bu konuda da haklıydı."

Marsi onun tepki vermesini bekledi ama Atmaca sessiz kaldı. Birkaç adım sonra Marsi daha fazlasını söyleyeceğinden emin olarak Atmaca'nın yüzüne bakma isteğine karşı koydu. Sonra artık daha fazla direnemedi. Başını kaldırdı ve Atmaca'nın dudaklarını birbirine bastırarak kendisini izlediğini gördü.

Göz göze geldiklerinde Atmaca'nın dudakları aniden kıpırdadı.

Marsi rahatlayarak konuşmasına devam etti. "Düşünmeden hareket etmek korkunç bir hata, biliyorum."

"Seni böylesine gözükara hareketler yapmaya itiyorsa bu hatadan daha da fazlası demektir."

"Belki de öyle," diye kabullendi Marsi. "Ama Turnberry'de Jamie ve Hetty dışında gerçekten kimseyi tanımadığımı anlamalısınız. Demek istediğim, ekselanslarını tanıyorum elbette

ama o da bir arkadaş ya da ahbap değil sonuçta. Hem, majestelerine hizmet eden bütün hanımlar onun ölümünün ardından ya evlerine dönmüşler ya da başka kraliyet prenseslerinin hizmetine girmişlerdi."

Asıl hesaplaşma anı gelmişti ve Marsi bunu biliyordu. Bir kez daha, daha fazlasını söylememe ve Atmaca'nın onun Turnberry'de kimse tarafından özlenmeyeceğini varsayması umudu son derece güçlü bir istek olarak onu ayartıyordu. Ancak Marsi bunu yapamazdı. Sadece ona verdiği söze ihanet etmiş olacağı için değil, aynı zamanda Atmaca son derece kurnaz olduğu için de ve Marsi...

"Demek orada yapayalnızdın," diye mırıldandı Atmaca. "Kaç yaşındasın?"

"Gelecek ay on sekiz olacağım ama Turnberry'den ayrılma sebebim bu değildi."

"Değil miydi?"

Marsi tekrar başını kaldırıp ona baktı ve Atmaca'nın hâlâ dikkatle onu izlediğini gördü.

"Hayır, efendim ve lütfen, ben anlatmam gerekeni anlatana kadar daha fazla bir şey söylemeyin. Albany'nin muhtemelen Jamie'yi takip etmeyeceğini ve daha da büyük olasılıkla Jamie'nin nereye gittiğini öğrenene kadar bekleyeceğini söylediğinizden beri kendimi suçlu hissediyorum."

"Sen onun, oğlanın hemen peşine düşeceğinden korkuyorsun, öyle değil mi?"

"Jamie'nin değil, hayır. Albany'nin büyük ihtimalle bekleyip önce Jamie'nin nereye gideceğini görmek isteyeceği konusunda haklısınız sanırım. Fakat korkarım büyük ihtimalle benim peşime düşecek."

7. Bölüm

Marsi'nin bu beklenmedik açıklaması hakkında kuşkusunu ifade etmek yerine Ivor kafasını toplamaya çalıştı. Kızın ne dolaplar çevirdiğinden emin olmasa da yine de temkinli bir şekilde devam etmesinin akıllıca olacağını bilmeye yetecek kadarını öğrenmişti.

Ondan hoşlandığı ve başından beri ona karşı güçlü bir çekim hissettiği bir gerçekti. O yüzden de Marsi'nin öfkesini canlandırmak istemiyordu. Çünkü Marsi'nin öfkesine kendisinin tepkisi, bu hoşlanmanın daha da körüklenmesi oluyordu. Ancak ilk önce Marsi'nin ona doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Neden Albany seni takip etsin?" diye sordu.

Marsi yüzünde bariz bir tiksinme ifadesiyle konuşmaya başladı. Beni yalakalarından biriyle evlendirmek istiyor. Bili-

yorum Redmyre hakkında böyle kaba bir şekilde konuşmamam gerekiyor ancak korkunç biri ve onunla evlenmek istemiyorum. Albany'nin Turnberry'ye geleceğini ve Redmyre'ın da muhtemelen onun yanında olacağını öğrendiğimizde..."

"Bundan nasıl haberiniz oldu? Orada bu kadar az insanı tanıyorsanız..."

"Ekselansları bana söyledi. Nasıl öğrenmiş olduğundan tam olarak emin değilim ama bana bunu söylediğinde benimle ilgilenecek biri olmasından dolayı memnun görünüyordu. Aksini söylememe rağmen bu evliliğin benim için münasip olabileceğine karar vermesinden korktum. Kral'ın maalesef benden çok Albany'ye kulak asması muhtemel."

"Bu Redmyre'ı tanımıyorum," dedi Ivor.

"Perthshire Lindsaylerinden biri," dedi Marsi. "Toprakları Cargill arazisinin güney sınırıyla bitişik. Annabella Teyzem bana, Redmyre'a kendisine sadık kalması için Albany'nin ona iyi bir sebep vermek istediğini söylemişti. Ayrıca bana hoşlanmadığım biriyle evlenmek zorunda kalmayacağıma dair de söz vermişti. Bununla birlikte Albany, Davy'yi koltuğundan ederken Redmyre'ın ona yardımcı olmasını istiyor..."

"Rothesay demek istedin, elbette."

"Evet, elbette." Marsi gözleri parlayarak Ivor'a baktı. "Davy de Jamie gibi benim kuzenim, efendim."

Ivor kaşlarını çattı. Elbette, Davy Stewart da onun kuzeniydi, sonuçta James ve o kardeşlerdi. Ne var ki Ivor, Davy'yi tanıyordu ve onun Marsi'nin akrabası olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. Çekici, sevimli bir adamdı ve bir gün İskoçya Kralı olacak iyi bir savaşçıydı ama Davy aynı zamanda etrafında herhangi bir dişi olduğunda güvenilmez biriydi. Onun için evli, bekâr ya da annesi olacak yaşta olması fark

etmezdi. Kuzenine diğerlerine nazaran daha fazla hürmetkâr davranabilirdi belki ama yine de kolayca Marsi'yi rahatsız edip onu taciz ettiği düşüncesi...

Ivor onu ilgilendirmemesi gereken bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak konuştu. "Hâlâ Albany'nin neden bizim nereye gittiğimizi öğrenmeyi beklemek yerine senin peşine düşeceğini anlatmadın."

"Evet, tabii ki anlattım. Redmyre yüzünden. Albany, Kral'ı evliliğe ikna ederse, başka birisi ekselanslarının fikrini değiştirmeye ikna etmeyi başaramadan önce derhal evlenmemizi isteyecektir. Kral bazen fikrini değiştirir bilirsiniz."

"Üstelik," diye ekledi Marsi iç çekerek, "birisi Albany'nin planlarını bozarsa aşırı derecede hiddetlenir. Jamie'nin varış yerini öğrenmek için bekleyecek ve İskoç halkının tepkisinden korktuğu için ona herhangi bir durumda zarar vermeyecek olsa da sırf küstahlığımdan ötürü cezalandırmak için Albany beni hemen evlendirmek isteyecektir. Şüphesiz bunu yapma arzusunu anlayabiliyorsunuzdur, efendim."

Atmaca, Albany'nin taktiklerini ya da Marsi'yle ilgili herhangi bir tür arzuyu tartışmanın faydası olmadığını görerek konuştu. "Ben sana yönelik sonuçlarını bildiğin halde onun planlarını bozmayacak kadar akıllı olman gerektiğini düşünüyorum."

"Evet elbette, siz bunu düşünürsünüz tabii," dedi Marsi ters bir şekilde. "Gerçek şu ki ben başkaları kaderime karar verirken beklemek istemiyordum. Redmyre'la evlenmek istemediğim ve Turnberry'de oturup beklemek başka seçeneğe sahip olmadığım anlamına geleceği için oradan ayrılmaya karar verdim."

"Kaçmaya," diye mırıldandı.

"Evet, kaçmaya," dedi Marsi. "Müttefikim olacağınızı ummuştum, aslında. Sizi —eğer Perthshire yakınlarına doğru gidiyorsanız— beni Stobhall'daki amcama, Sör Malcolm Drummond'a götürmeye ikna edeceğimi ummuştum."

"Bu delice planlarının bir parçası olsaydım bile kızım, oraya gitmekle ne elde edeceğinizi umuyor olabilirsin ki?"

"Malcolm Amca, Annabella Teyzemin Redmyre'la evlenmek zorunda olmadığıma dair söz verdiğini öğrendiğinde bu söze saygı göstereceğine ve benim adıma konuşacağına inanıyorum."

"Senin adına konuşmak mı?"

"Evet, Kral'la. Zaten tek başıma ekselanslarını Albany'nin isteklerine karşı gelmeye ikna edebileceğimden şüpheliyim, çünkü bunu çok nadiren yapar. Fakat Malcolm Amcam nüfuzlu bir adam ve Kraliçe'nin öz kardeşi sonuçta. Kral onu dinleyecektir."

Ivor onun bu mantık yürütmesinde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu ama ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu. Kaşlarını çatarak konuştu. "Anne ve babanın vefat ettiklerini anımsıyorum. Ama eminim ki ailenden biri, babanın vârisi..."

"Babamın tüm sahip oldukları bana miras kaldı," diye onun sözünü kesti Marsi. "O yüzden de Redmyre'ın çok istediği o Cargill arazileri bana ait. Benim için 'müstehcen bir ikramiye' dediğini işittim. Hakkımda böyle bir şey söylemeye cüret eden öyle bir adam istemiyorum, üstelik babam yaşında. Ayrıca şişko ellerini benim topraklarımın üzerinde görmek istiyorum."

"Şişko muymuş?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Marsi. "Onu görmedim ama eminim ki öyledir. Her halükârda engel olabilirsem Albany'nin beni o adamla evlendirmesine izin vermeye niyetim yok."

Ivor'ın elleri onu omuzlarından tutup sarsmak için kaşınıyor ve Albany'ye karşı böyle çılgınca düşünceler beslediği için onu azarlamak geliyordu içinden. Tabii bir de bu kadar fazla şeyi sakladığı için... Şu anki durumda Ivor hırsını yük beygirini ileriye doğru çekerek çıkardı. At kafasını sallayıp öfkeli bir homurtuyla bu çekiştirmeye karşılık verdi.

"James'i de düşünmen gerekirdi," dedi Ivor.

"O zaman sadece Jamie'yi güvende tutabiliyorsanız beni de tutabileceğinizi düşünmüştüm. Albany'nin sizi takip etmeyeceği aklıma gelmemişti. Albany'nin ikimizi de bulmasını engelleyeceğinizi zannetmiştim. Buna inandığım için aptallık yaptığımı görebiliyorum. Jamie bile amcamın adamlarının bizim için amcam kadar tehlikeli olduğunu fark ediyor."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Onlar atlarıyla avludan içeri girdiklerinde benim de onunla birlikte yukarıya çıkmamda ısrar etmesinin sebebi buydu. Şüphesiz, Jamie'nin beni senden korumaya çalıştığını düşündün ve itiraf etmeliyim ki, gazabından kaçabildiğim için o zaman minnettardım. Fakat aslında Jamie o adamların Albany'nin adamları olmasından korkmuştu. İçlerinden birinin beni tanıyabileceğinden endişeleniyordu."

"Bunun olası olduğunu düşünüyor musun?"

"Bu şekilde giyinmişken şüpheliyim," dedi Marsi. "Fakat ben Kraliçe'yle çok fazla vakit geçirdim ve Albany özellikle biz Perth'deyken onu ziyaret etti. Adamlarından birçoğu beni orada ya da Scone'da görmüş olabilir. Albany Kraliçe'yi orada da ziyaret etti."

"Ölüm döşeğinde bile mi? O kadar samimi olmadıklarını zannediyordum."

"Değillerdi zaten. Ama Annabella nazik biriydi ve o da

Kral'ın erkek kardeşiydi. Son zamanlarında Albany'nin varlığı Annabella'yı rahatsız ettiğinde, Piskopos Traill onu uzaklaştırmıştı göndermişti."

"Traill de mi oradaydı?"

"Evet, elbette İskoçya'nın Başpiskoposu olduğu için Annabella'nın ve ekselanslarının günah çıkardığı papazdı. Annabella'nın Scone'daki son törenini yönetti ve Dunfermline'da cenazesiyle ilgilendi."

Kız belli ki samimiydi ama Ivor, Marsi onunla böyle konuştuğunda neredeyse düşüncelerini okuyabilmesine rağmen yine de onu sınama ihtiyacı hissediyordu.

Ya da belki hâlâ onu sınama ihtiyacı duymasının nedeni buydu.

Anne-babasının ölümünden sonra Kraliçe onu hizmet eden leydilerine katılması için çağırmışsa ve Sör Malcolm Drummond onun Redmyre'la evlenmesini önlemek için Kral'la konuşmak dışında hiçbir şey yapamayacaksa, Ivor Marsi'nin başka bir önemli detayı atladığından şüpheleniyordu.

***

Marsi, Atmaca'ya endişeyle bakarak konuştu. "Bana hâlâ kızgın mısınız, efendim?"

"Öyle olsaydım bunu bilirdin," dedi Ivor. "Bütün bunları kendine sakladığın için boynunu kırmaktan hoşlanacağımı inkâr etmiyorum."

"Beni geri gönderirdiniz."

"Yolculuğun sona ermeden bunu yapmış olmamı dileyecek hale gelebilirsin," dedi Ivor ters bir biçimde.

"Hâlâ kızgınsınız."

"Önceki kadar değil."

Marsi sessizdi, Ivor'ı doğru biçimde okumuş olduğuna

memnundu fakat hâlâ aralarında açıklığa kavuşmamış bir şeyler bulunduğunu hissediyordu. Dar yoldan döndüklerinde Marsi tekrar konuştu. "Sanırım bu bizim önümüzdeki ana yol olmalı. Diğer yolcular kim olduğumuzu soracak olurlarsa ne söyleyeceğiz?"

"Kimsenin bizimle ilgileneceğini sanmıyorum," dedi Ivor. "Ne kavgacı ne de dikkat çekecek kadar zengin görünüyoruz."

"Neden bizi korumak için eşlik eden atlılar tutmadığınızı merak ediyordum."

"Kim olduğumuzun bilinmiyor olması bizi koruyacaktır, en azından buradakiler ve Albany'nin adamları James'in kayıp olduğunu öğrenene kadar," dedi Ivor. "Ya da senin kaybolduğunu..."

"Ama adamlarınız bize katıldıklarında..."

"Bir aile olarak seyahat etmeye devam edeceğiz," dedi Ivor. "O zaman daha zengin gibi görüneceğiz ama hırsızların dikkatini çekecek kadar değil. Genellikle yarım düzine adamla at binerim ve Turnberry'ye giderken de daha fazlasını yanıma almak aklıma gelmedi. Çünkü ekselanslarının benden ne istemeye niyeti olduğunu bilmiyordum."

"Altı çok fazla sayılmaz," dedi Marsi şüpheli bir şekilde.

"Albany'nin adamları da bunu düşünürse canımızı sıkmayacaklardır."

"Umarım haklısınızdır," dedi Marsi. Sonra Ivor'ın ondan başka bir özür bekliyor olabileceğini düşünerek pişmanlıkla ekledi. "Daha önce sizi kızdırdığım için özür dilerim, efendim."

Ivor, kız kendisine bakana kadar hiçbir şey demedi. Sonra ifadesiz bir ses tonuyla konuştu. "Bu asık yüz ifadesi, çok iyi başardığın cilveyle beraber birçok erkeğin seni affetmesini

sağlıyor olmalı. Bayan Hetty'nin üzerinde de işe yarıyor mu bari?"

Marsi kendine kızarak dudağını ısırdı ama Ivor'ın tepkisinin onu şaşırttığını söyleyemezdi. "Sanırım kadınlar hakkında çok şey biliyorsunuz."

"Sana söylemiştim, bir kardeşim var," dedi Atmaca. "Beni etkilemeye çalışırken bu bakışı onun yüzünde de sık sık görürdüm. Her halükârda pişmanlığını gelecekteki davranışlarınla değerlendireceğim, bir bakışla ya da söylediğin bir şeyle değil."

"O halde tam bir dürüstlük timsali olacağım," dedi Marsi, çenesini öne uzatarak.

Ivor güldü ve Marsi de onu kızdırdığında bile Ivor'ın harekete geçebilecek güçlü bir mizah duygusunun olduğunu fark ederek sırıttı.

Turnberry Kalesi

"Ekselanslarının benim geleceğimi önceden biliyor olduğu açık," dedi Albany sessizce.

İriyarı Redmyre başını sallayarak konuştu. "Hareketleriniz genellikle bilinir efendim, Turnberry gibi böylesine ücra bir yerde bile."

"Zannedildiği kadar ücra değil," dedi Albany. "Biz Glasgow'un elli mil güneyindeyiz, gemiyle birkaç saatten fazla değil."

"Bu engebeli sahil boyunca bir liman olduğunu fark edemedim ve sizin de gemilerin buradan mal yükleyebildiğini söylediğinizi unutmuşum," dedi Redmyre kaşlarını çatarak.

"Bu gemiler yine yola çıkıyorlar. Belli ki bir tanesi dün sabah erkenden yapmış bunu... Uzun görüş gücüne sahip kale

surlarındaki benim oğlanlardan biri yabancı isim taşıyan bir gemi görmüş. Ama hiç kimse böyle bir gemiyi ya da ne ticareti yaptığını biliyor gibi görünmüyor. Ekselansları da herhangi bir şey bilmiyor, yoksa bana söylerdi."

"İnsan ekselanslarının yalan söyleyebileceğini aklına getirmeye tereddüt ediyor."

"Ekselansları asla yalan söylemez, çünkü o yalan üretme kabiliyetine sahip değil. Bana James hakkındaki bütün bildiklerini anlatmıyor. Fakat Marsaili'nin nerede olduğunu gerçekten bilmediğine yemin edebilirim."

"İki kuzen aynı anda aynı yerde ortadan kayboluyorlarsa..."

"Kesinlikle," dedi Albany. "Onların birlikte yola çıktığından, belki o gemiye bindiklerinden şüphelenmek çok zor değil."

"Siz süratle James'in kaybolduğunu etrafa duyuracağınızdan..."

"Saçmalama!" dedi Albany ters bir biçimde. "Bu haberin etrafa yayılmasını istemiyorum. Sahip olduğum her düşman James'e zarar verme niyetim olduğunu söyleyecektir. Davy yöneticiliği elinde tutmak için bunu yüksek sesle söyleyecektir ve belki de parlamentoda yeterince lordu ona katılması için razı edecektir. Bunu göze alamam."

"Ama sadece James'in kaçırıldığını ilan etmeniz gerekiyor, lordum. İnsanlar onu kaçıranların yakalanmasının vazifeniz olduğunu anlayacaklardır."

"Sadece nereye gittiğini ve onu oraya kimin götürdüğünü bilmek istiyorum. Nerede olduğuna dair güçlü bir sezgim var ama Marsaili'nin varış noktası bir muamma olarak duruyor. Ekselansları ve belki kendi klanından birkaç kişi dışında pek az müttefiki olabilir."

"Drummondlar bile sizinle karşılaşmaya gönülsüz olsalar gerek!"

"Onlarla James ya da hanımefendileri yüzünden ters düşmek istemem ne de bunun olmasına izin veririm," dedi Albany. Drummondları kontrol edebileceğine dair yeteneğine Redmyre'dan daha az güveni vardı, özellikle de onlar kendisi de yarı Drummond olan James'i kontrol etmenin değerini fark ederlerse... Fakat Albany bu gerçeği Redmyre'la paylaşmakta bir sebep göremiyordu. Bu adam onun çok güçlü olduğuna inanıyordu ama Albany, zengin bir gelin olarak Marsaili'yi ona vermekte başarısız olursa bu değişecekti.

Kızı bulup başına böyle bir bela açtığı için onu pişman edecekti. Evlilik anlaşması düzenlemeleri bu işi görürdü.

Redmyre'ı göndererek Kral'ı aradı ve onu sıklıkla yaptığı gibi papazla birkaç dini metne konsantre olmuşken buldu.

Albany imalı bir şekilde konuşmaya başladı, "Ekselansları sizi daha sonra çağırtacak peder."

Papaz Kral'a bakıp başıyla onayladığını gördükten sonra odadan çıktı.

"Ne var, Robbie?" dedi Kral. "Marsi'mizi buldun mu?"

"Bulamadım. James ve Bayan Henrietta'yla birlikte gitmiş olmalı."

"Tanrım, emin misin? Sana yemin ederim ki, nerede olabileceklerini bilmiyorum."

"Ama onların nereye gitmekte olduklarını biliyorsunuz... James ve Henrietta'nın."

"Evet, belki ama sana söylemek istemiyorum."

"Bunu yapmanıza gerek yok, zira onları ben bulacağım. Sadece ayrılmak için izninizi istemeye geldim."

"Demek onları takip etmek niyetindesin?"

"Bunu neden yapayım ki? Ülkenin her yanında emirlerimi yerine getirecek adamlarım var."

"Fakat herkesin bizim oğlanın kayıp olduğunu bilmesini istemezsin!"

"Ah, adamlarım James'i aramıyorlar ki," dedi Albany yumuşak bir tonda. "Onlar doğu yönünde seyahat eden orta yaşlarda bir kadın, evlenecek çağda bir kız ve yedi yaşında bir oğlan arıyorlar. Böyle bir gruptan çok fazla olamaz, sanıyorum."

Ayrılırken söylediği bu iğneleyici laf üzerine Kral'ın ağzının açık kaldığını gördüğünde gülümsedi Albany.

***

Albany odadan çıkar çıkmaz, ekselansları Dennison'ı çağırttı.

Dennison odaya geldiğinde Kral ona emretti. "Yazma takımlarını getir ve ben yazarken mektubum biter bitmez gitmeye hazır olabilecek, güvenebileceğimiz bir ulak bul."

"Pek çok öyle sadık adam biliyorum, efendim," dedi Dennison, "Bu ulakla ilgili başka herhangi bir özel gereksiminiz var mı?"

"Bu evrakları hayatı pahasına korumaya istekli olmalı, St. Andrews'a giden birden fazla rotayı biliyor olmalı ve okuyamıyor olmalı."

Dennison başını salladı ve aceleyle dışarı çıktı, kısa bir süre içerisinde yazı takımı ve uygun bir ulağın acele bir şekilde at sürmek üzere hazırlanmakta olduğuyla ilgili haber getirerek geri döndü. Kral'ın işareti üzerine oturdu ve birkaç saniye sonra yazıdan başını kaldırdı.

"Albany seni sorguladı mı, Dennison?"

"Sorgulamadı efendim, bunu yapmış olsa da bir şey elde edemezdi zaten."

"Bir gemiyle fazlaca ilgiliydi, dün sabah şafak vakti ayrılan bir kadırgayla."

"İlgili miydi, efendim?"

"Evet, öyleydi. Albany, geminin kaptanına ya da gemideki diğerlerine sıkıntı yaratacak kadar fazla şey öğrenmiş olabilir mi?"

"Olası yolculardan bahsediyorsanız, bunu zannetmem efendim. Bahsettiğiniz kişiler, eğer onlarsa, gemiye güvenli bir biçimde binmişlerdir. Kaptanı ve tayfası da güvendedir. Burada hiç kimse onlar hakkında daha fazla bilgiye sebep olacak bir şey görmedi."

Kral başını salladı. Bir saat sonra Dennison yanına belgeleri de alarak oradan ayrıldı.

***

Ivor, Loch Gölü'nün güney bitimindeki Balloch Köyü'ne varana kadar Marsi'yle havadan sudan sohbet ederek yürüdü. Diğerleri hancının eşinin yola çıkarken onlara hazırladığı yiyecek paketlerinin içeriğini keşfederek dışarıda kalırken, Ivor handan içeri girdi. Orada onları Drymen'e götürmesi için üç tane daha at kiralayabileceklerini öğrendi.

"Bize geri getirmek için endişelenmeyin, efendim," dedi hancı. "Atları oradaki küçük meyhanede bıraksanız yeter. Meyhanecinin kızıyla evli bir oğlum var. Oğlum bana memnuniyetle atları geri getirecektir."

"Dediğin gibi yapacağım," diye söz verdi Ivor, aklındaki detaylardan birinin daha çözüldüğüne sevinerek.

James bir süre için yürümekten mutlu olmuştu ama bir saat geçtikten sonra yorulmuştu. Ve Bayan Hetty birden fazla kez Marsi ve James'in at binmesine ya da James'in onunla beraber ata binmeye müsaade etmesini önerdikten sonra Ivor onunla

uzlaşmıştı. Eğer hepsi için Balloch'da at bulamazsa Hetty'nin yöntemini uygulayacaklarını söylemişti.

Oğlan yemek yedikten sonra canlanmıştı. Böylece onlar yola devam ederek, Jake Maxwell'in tavsiye ettiği, Drymen'den yarım mil kuzeydeki hana öğleden sonra ulaştılar.

Ivor o zamana kadar Hetty'den o bölge hakkında ve bilmek istediğinden de fazlasını ve Drummondlarla ilgili de epeyce şey öğrenmişti. İskoçya'ya iki kraliçe vermiş olduklarını biliyordu ama Drymen'in on ila on iki mil kuzeyinde Aberfoyle denilen bir yerin yakınlarındaki Inchmahone Manastırı'nda o aile üyelerinin defnedilmiş olabileceğini bilmiyordu.

Marsi de Bayan Hetty'nin anlattığı bilgi akışına neredeyse onun kadarını daha eklediğinde, Ivor çok geçmeden Marsi'nin aynı zamanda Dumbartonshire ve Menteith hakkında kendisinden daha fazla malumat sahibi olduğunu fark etti. Marsi, anne-babasının Inchmahone'da defnedildiğini söylemişti.

"Aberfoyle'a gidersek ve sonra da doğuya, Doune'a," demişti hanın avlusunda attan inerken, "Menteith Gölü'nün hemen sağma varacağımızı söyledi Hetty. Manastır da orada olduğuna göre annemle babamın mezarlarını görmeyi çok isterim. Hem bırakın Cargill'den onların defnleri için onca yolu gelebilmeyi, cenazelerine katılacak kadar bile büyük değildim, o yüzden..."

Marsi durdu, Ivor'a umutlu gözlerle baktı.

"Bu, olayların durumuna göre değişir," dedi Ivor. "Hemen sağından geçeceğimiz doğruysa ve o ana kadar hiç kimsenin aşırı derecede dikkatini çekmemişsek, muhtemelen itiraz etmem. Fakat hiçbir şey elimizden geldiğince hızlı bir biçimde James'i güvenli bir yere götürme işinin önüne geçmemeli. Bu benim öncelikli görevim."

"Çok uzun sürmeyeceğine söz veriyorum efendim."

Ivor, Bayan Hetty'nin dudaklarını birbirine bastırıp ona baktığını gördü. Fakat arkasındaki hareketlilik, Ivor'ın bakışlarını, uzakta, hızla yaklaşmakta olan bir grup atlıya çevirmesine neden oldu. Sancakları mağrur bir şekilde dalgalanıyordu, gök mavisi zemin üzerinde sarı-kahve bir atmaca...

"Tam olarak seçemedim," dedi Marsi. "Sizin adamlarınız mı?"

"Evet, öyleler," dedi Ivor. "James ve sen Bayan Henrietta'yla birlikte içeri girin. Daha sonra daha detaylı konuşabiliriz. İstersen sana satranç oynamayı öğretirim."

"Gerçekten mi, efendim?" dedi Marsi mütevazı bir şekilde.

Ivor çoktan yaklaşan atlılara doğru iki uzun adım atmıştı bile ama Marsi'nin sesindeki keyifli ton onu durdurdu. Ivor keskin bir şekilde baktı.

Marsi'nin gözleri Ivor'ın genellikle görmekten hoşlandığı neşeyle ve o yaramaz ifadeyle parıldıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Ivor. "Bu kadar eğlendirici olan nedir?"

"Önemli bir şey değil, efendim. Sizden öğrenmeyi dört gözle bekleyeceğim."

"Seni arsız kız," diye mırıldandı Ivor arkasını dönerken. Sonra Marsi'ye satranç oynamayı öğretmesini önerdiğinde James'in gözlerinde de benzer bir bakışı gördüğü geldi aklına ve kafasına dank etti, Annabella satranç oynuyorsa, muhtemelen Marsi de oynuyordu.

***

"Atmaca'yı kandıramayacaksın," dedi Jamie. "O kurnaz biri."

"Biliyorum," dedi Marsi oğlanın keskin kavrayışına çok

sıklıkla olduğu gibi yine şaşırarak. "Az önce tereddüt ettiğini gördün mü? O sırada zaten satranç oynamayı bilmemin ne kadar muhtemel olduğunu fark ettiğine bahse girerim."

"Oynamaya başladığın anda zaten bunu göz açıp kapayana kadar fark edecektir," dedi Jamie. "Hile yapmakta ya da hizmetçi taklidi yapmakta pek iyi değilsin Marsi. Bunu bizzat gördüm, Tanrı aşkına. Adama sorular sormak bir hizmetçinin işiymiş gibi ne derse onun hakkında bir şeyler soruyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordu Marsi, James'in haklı olduğuna hiç şüphesi duymamasına rağmen. James kısacık hayatını esasen yetişkinlerin yanında geçirmişti ve şaşırtıcı bir şekilde gözlemci biriydi. "Biliyorum birden fazla kez pot kırdım," diye ekledi Marsi düşünceli bir şekilde. "Yine de bunu çok fazla yaptığımı düşünmüyorum."

"Sana söylüyorum, bunu kesinlikle yapmamalısın. Gerçek şu ki, sen hizmetçilikten hiçbir biçimde anlamıyorsun, üstelik işler ters gittiğinde ağzından çıkanı duymuyor ve kendini görmüyorsun. Çoktan felaketin eşiğine geldin. Atmaca seni önceden tanımıyordu, şimdiyse tanıyor, bu yüzden muhtemelen çaban başarıya ulaşmayacaktır."

"Haklı olabilirsin," dedi Marsi. "Fakat yıllar içinde başkalarının, benim yararıma hareket ettiklerini söylemelerine rağmen nadiren kendim için istediğim şeyi istediklerini gördüm. Bu yüzden amacımı gerçekleştirmek için bir yol bulabildiğimde, o yoldan giderim. Atmaca'nın da buna saygı göstereceğini düşünüyorum. Çünkü onun da neredeyse aynı şekilde davrandığını görebiliyorum."

"Evet, ama o bir erkek ve bir savaşçı. Sen o türden biri değilsin."

Marsi iç çekti. "Biliyorum, Jamie. Ve kesinlikle ona tekrar

karşı gelmeye niyetli değilim, özellikle de bana anne-babamın mezarlarını ziyaret etme konusunda söz vermişken."

"Öyle bir söz vermedi," diye hatırlattı James. "Duruma göre değişebileceğini söyledi."

"Evet, elbette ama Menteith Gölü'nün yanından geçersek manastırı görüp onların mezarını ziyaret etmeme izin vermeyecek kadar zalim olamaz."

Hetty, yine de Marsi'yi bu kadar emin olmaması konusunda uyardı. "Inchmahone'a giriş izni almanın zor olduğunu işitmiştim," dedi yumuşak bir tonda. "Manastır başrahibinin izni gerekliymiş. Ve hâlâ kış ayındayız. Onunla konuşmak bile mümkün olmayabilir."

"Ama en azından denemeliyiz," dedi Marsi.

Hetty daha fazlasını söylemeye başlayacaktı ki sustu. Bunun yerine başım salladı ve Marsi'ye akşam yemeği için hazırlanmasını önerdi.

Onların varmalarından kısa bir süre sonra Atmaca'nın adamlarının gelmesi, Marsi'nin, hanın hepsini birden almaya yetip yetmeyeceğini merak etmesine neden oldu. Fakat hancı, Atmaca'nın adamlarının hanın seyisleriyle birlikte ahırın çatı katını paylaşabilecekleri konusunda onları temin etti.

Akşam yemeğinde Marsi, Atmaca'nın grubunun önderi olan iriyarı, becerikli görünümlü Aodán isimli adamla ve Atmaca'nın eşlikçisi olarak hizmet eden daha genç bir çocuk olan Sean Dubh'la tanıştı. Marsi diğer dört adamı, iki ya da daha fazla yük beygiri de dahil olmak üzere bindikleri atları ahıra götürürlerken görmüştü sadece.

Çarşamba sabahı kahvaltılarını yaptılar, şafaktan sonra yola çıkmaya hazırlardı. Atmaca, ana yoldan ayrılıp ormanın yakınından geçen ve doğrudan Aberfoyle'a çıkan bir yoldan gitmeyi öneren Hetty'yle görüştü.

Yol boyunca karşılaştıkları kar yığınlarına rağmen eski orman yolu boyunca yapılan yolculuk iyi geçti. Öğle yemeklerini Atmaca'nın iki adamının tuttuğu ve küçük bir ateşin üzerinde çubuklara geçirerek pişirip istekli bir şekilde James'le paylaştıkları alabalıkları temin ettikleri küçük bir gölün kenarında, güneşli, açık bir alanda yediler.

İlk başta ağaçların arasından Aberfoyle Köyü'nü gördüler. Hızlıca akan bir nehrin ötesinde uzanıyordu, orada bayağı daralmasına rağmen Hetty bu nehrin Stirling'deki Forth Körfezi'ne akanla aynı nehir olduğunu söyledi. "Irmağı besleyen kolları yakında," diye ekledi Hetty ırmağın sığ yerinden yürüyerek geçerken.

Aberfoyle'daki han daha önce ziyaret ettikleri hanlara benziyordu ama onlar yerleştikten kısa bir zaman sonra bir terslik meydana geldi.

Marsi ve Hetty, hemen bitişikteki James ve Atmaca'nın kapılarının vurulduğunu duyduklarında akşam yemeği için hazırlanıyorlardı.

Marsi, neredeyse Atmaca'yla aynı anda kapısını açtı. "Evet, sorun nedir?"

Hancı orda durmuş, gerginlikle ellerini sıkıp büküyordu. "Affedersiniz efendim, fakat gece için sizden yan köye geçmenizi istemek zorundayım."

"Ne köyü? Burasıyla Doune arasında hiçbir şey yok. Tabii manastır başrahibi..."

"Ah, hayır, onlar manastıra kadınları almazlar. Yine de birkaç mil ötesinde bir meyhane var, acele ederseniz oraya karanlık basmadan önce varabilirsiniz. Fakat gitmeniz gerekiyor, efendim. Aşağıda benden bütün odalarımı talep eden bir grup var. Onları geri çevirmeye cüret edemem çünkü kraliyet sancağı taşıyorlar!"

"Ne şans," diye bağırdı Marsi, "bunlar..."

"Sus," diye Atmaca öyle sert bir şekilde onun sözünü kesti ki Marsi anında çenesini kapattı. "Ben bununla ilgilenirken odana dön," diye onun omzunun üzerinden ekledi, "Çocuk, sen de Hetty'yle birlikte kal ve çıkabileceğini söyleyene kadar dışarı çıkma. Hemen!"

Marsi, Jamie'yi tutarak onu önüne katıp kendi odasından içeri yönlendirdi ve kapıyı kapatıp ekledi. "Ah, evin ön tarafında olmamızı nasıl da isterdim. Böylece onun kim olduğunu görebilirdik. Herhalde Albany olmalı. Başka kim kendi yerleşmek için handa kalan herkesi dışarı çıkarttırmaya cesaret edebilir ki?

Jamie'nin gözleri parıldadı. "Doğru düşünemiyorsun, Marsi. Amcam dün sabah Turnberry'deyse bu kadar çabuk buraya gelmiş olamaz. Ne zaman isterse kraliyet sancağını dalgalandırdığını biliyorum ama bunu yapmaya daha fazla hakkı olan başkaları da var."

8. Bölüm

Aodán'a arka yoldan gözden görünmeden çıkıp gruptaki diğer adamları kimseye görünmemeleri için uyarması emrini veren Ivor ana girişe doğru aceleyle ilerledi. Ivor dışarıda kimin topluluğunu bulacağından neredeyse emin bir şekilde handan çıktığında Rothesay Dükü, Ülke Yöneticisi ve İskoçya tahtının vârisi Davy Stewart'ı atından inip dizginleri ahır görevlisi çocuğa uzatarak hana doğru ilerlerken buldu.

Onun yolunu kesmek için acele eden Ivor konuşmaya başladı. "Lordum bir şey söyleyebilir miyim?"

Davy tam adım atacakken durdu ve gözlerini kısarak ona baktı.

Atlarından inmiş olan iki adamı da kılıçlarına uzanarak onlara doğru ilerlemeye başlamışlardı ama Davy gözlerini Ivor'dan ayırmadan onlara eliyle işaret etti.

"Seni tanıyorum," dedi Davy.

"Evet, efendim tanıyorsunuz," dedi Ivor, Dük'ten başka kimsenin duymaması için sesini alçaltarak. "İsmimi burada yüksek sesle dile getirmemenizi rica ediyorum. Fakat sizinle çok acil bir mesele hakkında konuşmak istiyorum."

Neredeyse yirmi dört yaşındaki Davy, Stewardlardan daha fazla sarı saçlı güzel bir görünüme ve çekiciliğine sahipti. Sırıtarak yanıt verdi. "Bu handan dışarı çıkarttıklarımdan biriysen meseleyi acil olarak nitelendirdiğini tahmin edebiliyorum. Ama oldukça açım ve..."

"Rica ediyorum efendim, daha fazlasını söylemeden önce beni bir dinleyin," dedi Ivor sessizce. "Düşmanınız olmadığımı ve bana güvenmek için sebebiniz olduğunu biliyorsunuz."

Davy'nin yüzündeki sırıtış kaybolmuştu. Dönüp adamlarına seslendi. "Geri çekilin çocuklar. Bu adamla özel olarak konuşmak istiyorum. Pekâlâ, şimdi bütün bunlar ne demek oluyor, Sör Ivor?"

"James'le ilgili, efendim."

Davy'nin biçimli Stewart kaşları çatılmıştı. "Ne demek şimdi bu? Jamie ekselanslarıyla, babamızla beraber Turnberry'de."

"Kral, Albany'nin onu gözetimi altına almasından korkuyordu," dedi Ivor. "Beni çağırttı ve oğlanı güvenli bir yere nakletmem konusunda bana emir verdi."

"Seni mi çağırttı?" Davy ona gözlerini kısarak baktı. "Sanırım sizin klanınız, benimkine olması gerektiğinden daha fazla alaka gösteriyor, bayım."

"Bütün saygımla, lordum, geçen yaz bizi dahil etmeyi siz seçmiştiniz."

"Evet, öyle yapmıştım, fakat ekselansları..." Davy duraksa-

dı. "Size ve sizinkilere güvenmek için sebebi olanın sadece ben olmadığımdan şüphelenmeye başlıyorum, Sör Ivor."

"Hayır, efendim. Ve çoktan James'i aramaya başlamış olabilir."

Bu kez Davy'nin kaşları yukarı kalkmıştı. "Amcam hepimizi kontrol etmek istiyor. Fakat sizce o güneye —Turnberry'ye— gidecek mi?"

"Ekselansları onu pazartesi günü bekliyordu, evet, ya da en geç dün için."

"Fakat buradasınız. O halde Jamie sizin yanınızda mı? Çünkü öyleyse, Albany bu bilgiyi babamdan göz açıp kapayana kadar alacaktır."

"Ekselansları nerede olduğumuzu bilmiyor, bizim tam olarak kim olduğumuzu da... Beni sadece Atmaca olarak tanıyor efendim."

"Anlıyorum. O halde şu anda küçük kardeşimle bir araya gelmekten kaçınmamı tercih ediyorsunuzdur."

"Evet, efendim," dedi Ivor. "Size bu kadar yaklaşmış olmam bile yeterince kötü. Onu buraya, adamlarınızla dolu bu avluya getirmem mümkün değil. Çünkü pek çoğu onu tanıyacaktır ve en azından biri burada olduğunu haber edebilir. Ayrıca oğlan çok yorgun ve bir sonraki han Inchmahone'un birkaç mil ötesinde."

"Buraya otuz mil kuzeyden geldim, yolun çoğunda sulu kar ve çamurun içinden geçerek," dedi Davy. "Sıcak bir yemeği ve yumuşak bir yatağı dört gözle bekliyordum."

"Yani Aberfoyle'da kalmaya kararlı mısınız?"

Davy'nin mavi gözleri parıldadı. "Bu, duruma göre değişir. Hizmetçiler güzel mi?"

Ivor bu adam için oldukça tipik bu sorudan duyduğu ra-

hatsızlığı kolayca gizleyerek konuştu. "Elli yaşından daha genç olanını görmedim, efendim, ama belki bir-iki tane olabilir. Bununla beraber buranın biraz güneyindeki Drymen birkaç rahat görünüşlü hana sahip."

"Amcam Turnberry'ye gitmişse bu onun fesat sokmak niyetinde olduğunu gösterir. En sevdiği hedefi olduğumdan babamı ziyaret etmek yararıma olabilir. O yüzden Drymen mantıklı olacaktır."

Ivor söze girecekti ama fikrini değiştirerek sessiz kaldı.

Davy tekrar sırıttı. "Birisi sorarsa, buradaki bir kişinin hasta olduğunu ve her neyse onu kapmak istemediğimi söyleyeceğim. Sadece bana sadık kalacaklarına yemin etmiş olmalarına rağmen bu grubun içerisinde amcamın en azından bir casusu olabileceğini iyi biliyorum."

Ivor başını salladı ve Davy elini uzattığında samimi bir şekilde sıktı.

"Aileniz iyiler sanırım?" dedi sonra Davy. "Kardeşiniz ve Fin Cameron'ın mutlu olduğunu umuyorum. Yakında küçük bir Cameron'ın aramıza katıldığını görecek miyiz?"

"Henüz değil ama istekliler. Ben de onları çok geçmeden görmeyi umuyorum. Bir-iki gün içerisinde Perth'deki MacGillivray klanından akrabalarımızla bir ayı birlikte geçirmek için evden ayrılacaklar."

"Onları orada ziyaret edebilirim. Fin'i özledim. Tanrım, o adamın güzel kılıç kullanan kolunu özledim ve amcam yine bir dolaplar çeviriyorsa ona ihtiyacım olacağına dair de bir fikrim var."

"Biliyorsunuz, Fin'i çağırtırsanız efendim, gelecektir."

"Evet, gelecektir," dedi Davy. "Onu benden önce görürsen, benim adıma uygun gördüğün her şeyi söyle. Ve Piskopos Traill'e de selamlarımı ilet."

Ivor, Davy'nin yüz ifadesinden şaşkınlığını açığa vurduğunu anladı.

"Evet, elbette, tahmin ettim," dedi Davy. "Traill'den başka kim Albany'nin James'e yönelik gazabına karşı koyabilir ki? Albany de bunu tahmin edecektir ve o piskopostan hoşlanmaz ama Traill'in onu cehenneme göndermeye yetecek gücünü kullanacağından korkar. O yüzden dikkatli olun."

Davy unu söyleyerek topukları üzerinde dönüp tekrar atına bindi.

Kraliyet grubunun atlarıyla uzaklaşmasını izleyen Ivor, Davy'yi İskoçların kralı olarak hayal etmeye çalıştı. Ondan neşeli bir kral olurdu ama bilgeliğe ulaşması için öğrenecek daha çok şeyi vardı.

***

"Davy nerede?" diye sordu Jamie, Atmaca geri döndüğünde. "Onu görmek istiyorum."

"Hayır, evlat," dedi Atmaca fakat Marsi o nazik sesi tekrar duydu. "Onu görmek istediğini gayet iyi biliyorum. O da hayal kırıklığına uğradı. Ama tahmin ettiğin gibi durumu anladı, bizimle ilgilenmesinin diğerlerini de aynı şekilde üzerimize çekeceğini fark etti. Odalarımızdan vazgeçmemizi istemesi yeterince tehlike doğuruyordu. Hatta bunu istedikten sonra hâlâ buradan çıkmamamız ve buradan ayrılması riski arttırmış olabilir. Adamlarına burada birinin hasta olduğunu ve o hastalıktan kaçınmak için ayrıldıklarını söyleyecek. Ziyaretini seninle görüşerek uzatmış olsaydı, muhtemelen adamların daha sonra bundan bahsetmesine yol açacaktı."

"O halde ona Jamie'nin burada olduğunu söyledin," dedi Marsi.

"Evet, elbette, söyledim," dedi Ivor. "Şu anda Jamie, Rot-

hesay'in tek vârisi. O yüzden Rothesay'in onun nerede olduğunu ve kimin koruması altında olduğunu bilmeye hakkı var."

"Benimle ilgili bir şey söyledin mi?"

"Hayır." Marsi tam bu söz üzerine rahat bir nefes almışken, Ivor ekledi. "Senin de bizimle birlikte geldiğini söylemek aklıma gelmedi, gerçi söylemesem daha iyi olabilirdi. Davy, Turnberry'ye doğru yol almak niyetinde ve ekselansları senin güvende olduğunu öğrense rahatlardı."

Marsi'nin içinde, Atmaca'ya, kuzeni Davy'nin kendisinin de erkek kardeşiyle birlikte seyahat ettiğini bilmek isteyebileceğinin neden aklına gelmediğini sorma isteği uyandı. Fakat Marsi'nin içinden gelen bir ses, bu isteğin Jamie ya da Davy'yle ilgisi olmadığını, daha çok Atmaca'nın Davy'yle konuşurken onu tamamen unutmasından kaynaklandığını gösteriyordu. '*Bunu dert edecek kadar aptal mısın sen?*' diye sordu Marsi kendi kendine.

Marsi tatmin edici bir cevap alamasa da Atmaca'yı Inchmahone'da durmayı reddeder diye kızdırmak istemediği için Hetty araya girip Atmaca'ya akşam yemeğini hep beraber yemek salonunda yemeyip isteyip istemediğini sorduğunda kendini minnettar hissetti.

Atmaca bunun olabileceğini söyledi. Hancının daha fazla dikkatini çekmek istemiyordu.

"Ben de az önce o konuyu düşünüyordum efendim," dedi Hetty. "Rothesay'in burada bir hastalıktan bahsettiğini söylemiştiniz. Hancıya kendimi kötü hissettiğimi ve odamda hafif bir yemek yemeyi tercih ettiğimi söylerseniz..."

Hetty sustuğunda "Harika bir fikir," dedi Atmaca gülümseyerek. "Bunu benim düşünmem lazımdı. Fakat burada kalacaksanız, Leydi Marsi de sizinle kalmalı."

Marsi lafa karıştı. "Burada masa ya da sandalye yok efendim ve Hetty'nin yatakta olacağını düşünerek yemeğini tepside getireceklerdir. Bir aile olarak seyahat ettiğimize göre hiç kimse sizinle ve Jamie'yle akşam yemeği yememin uygunsuz olduğunu düşünmeyecektir. Tabii istediğiniz burada Hetty'nin yanında kalmam değilse..."

"Buna gerek yok," dedi Hetty. "Ben kendi başıma gayet iyi idare ederim."

"Pekâlâ bizimle beraber aşağıya yemeğe gelebilirsin," dedi Atmaca. Sonra kaşlarını kaldırıp Hetty'ye döndü. "Yemeğinizin ne kadar hafif olmasını istersiniz?"

"Beni açlıktan öldürmeyin efendim," dedi Hetty gülümseyerek. "Gündoğumundan hemen sonra yola çıkmak isteyeceğinizi bildiğim için yarma güç toplamaya ihtiyacım olacak."

Marsi yola çok erken çıkarlarsa Atmaca'nın Inchmahone'daki başrahibi rahatsız etmek istemeyeceğinden korkuyordu ama suskunluğunu bozmadı.

Marsi, Hetty'nin onun Atmaca'yla yalnız başına yemek yiyecek olmasına itiraz etmemesine biraz şaşırmıştı. Gerçi Jamie de orada olacaktı sonuçta ve de hancı ve hizmetkârlar ve belki diğerleri de...

Marsi'nin, çoktan merdivenlerden aşağıya inmeye başlamış olan Jamie'yi takip etmesi için belli ki sabırsızlanan Atmaca boğazını temizledi.

Marsi de Atmaca'ya kederli bir şekilde gülümseyerek ona itaat etti.

***

Yemek salonunu onları güleryüzlü bir şekilde karşılayan hizmetçi dışında bomboş buldular. Hizmetçi bir masayı gösterdiğinde, Ivor, Marsi ve Jamie'ye oraya geçmeleri için işaret

etti ve hancıyı çağırttı. Hizmetçi hızlı bir şekilde onu mutfaktan getirtti.

"Nasıl yardımcı olabilirim efendim?" dedi adam. "Neden Lord Rothesay'in atına binip gittiğini bilmiyorum. Zaten çoktan diğer konukları buradan göndermiştim."

"Rothesay bu konuda endişelenmişti ve söz konusu rahatsızlık için ödeme yaptı," dedi Ivor. Davy bunu düşünmemişti ama Dennison, Ivor'a masrafları için ihtiyacı olacağını düşündüğünden de fazlasını vermişti. "Hem," dedi Ivor, "teyzemin iyi hissetmediğini ve bu gece daha uzağa seyahat edemeyeceğini öğrenmesi üzerine Drymen'e doğru yol aldı. Yakalanma ihtimaline karşı herhangi bir hastalığa maruz kalabileceği fikrinden hoşlanmaz."

Bu en azından, doğruydu.

Hancı bozuklukları onlara kısa, tecrübeli bir ifadeyle bakarak yüzünde bir sırıtışla kabul etti ve kemerine iliştirilmiş olan kesesine koydu. "Bana iyilik yaptınız efendim. Bu mevsimde o kadar kişi için yeterli yiyeceğimiz yoktu. Teyzenize gelince, eşim ona, herhangi bir hastayı ayağa kaldırabilecek olan birayla kestirilmiş baharatlı süt yapar hemen."

Ivor gülümsedi. "Sanırım teyzem mutfağınızda bu kadar güzel kokan her neyse ondan yemeği tercih edecektir. Aslında bugün çok fazla at sürdü ve kuzenlerimin gevezeliklerinden fazlasıyla yoruldu. O yüzden de en azından bir saat için huzur istiyor. Ona bir tepsinin içinde hizmetçinizle lezzetli yiyeceklerinizden yollama nezaketini gösterebilirseniz..."

Hancı hemen başını salladı ve Ivor da masada Marsi ve James'e katıldı. Ivor'ın grup lideri Aodán, kısa bir süre sonra diğer adamların rahat bir şekilde yerleştiklerini ve hancının onlara kendi çocuklarıyla beraber yiyecek vereceğine söz verdiğini söyledi.

"Saat kaçta ayrılmak istiyorsunuz, efendim?" diye Keltçe sordu Aodán.

"Şafak ağarır ağarmaz," dedi Ivor aynı dilde. "Fakat hazır hancı da bu kadar hizmet etmeye istekliyken bizim çocukların iyi bir kahvaltı yaptıklarından emin ol."

Aodán başını sallayıp odadan ayrıldı ve kısa bir süre sonra yemekleri geldi. Hizmetçi dilimlenmiş bifteği, bir kâse doğranmış elma ve şalgamı, ekmek ve sıcak pide sepetini masaya bıraktıktan sonra konuştu. "Hemen ufak bir kap tereyağı getireceğim efendim ve de biraz daha bira."

O ayrıldıktan sonra, Marsi üstünkörü bir biçimde konuştu. "Şafakta yola çıkarsak ve manastır da buradan sadece bir-iki mil uzaklıkta olduğuna göre, başrahibi uyandırmak için fazla erken oraya varmış olmayacak mıyız?"

"Korkarım, manastırı ziyaret etmek tahmin ettiğimizden ya da ayırmamız gerekenden daha uzun bir zaman alacak," dedi Ivor. "Clyde Körfezi'yle aramıza mümkün olduğunca hızlıca mesafe koymalıyız. Albany nerede karaya çıktığımızı öğrendiğinde..."

"Anlıyorum," diye sözünü kesti Marsi, yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak.

"Sana bunu düşüneceğimi söylemiştim ve öyle de yaptım." Ivor daha net bir şekilde açıklamaya devam edecekti fakat hizmetçi elinde tereyağı ve birayla tam o sırada geri geldi. Hizmetçi Ivor'ın fincanını doldurup mutfağa geri dönene kadar Marsi tekrar soğukkanlılığını toplamıştı.

"Görevinizin her şeyden önce geliyor olması gerektiğini anlıyorum efendim," dedi Marsi. "Belki bana biraz daha kardeşinizden bahsedersiniz. Catriona benden ne kadar büyük?"

Ivor Marsi'nin sorularını onun bu müşterek yemek salonun-

da bir yaygara koparmayacağını anlamaktan dolayı rahatlamış olarak istekli bir biçimde yanıtladı. Marsi'yi, Catriona'nın ona karşı yaptığı yaratıcı haylazlıkları anlatırken güldürmeyi başardığında, Ivor kızın işlerin nasıl yürümesi gerektiğini ve bunun nedenini anladığına karar verdi.

***

Atmaca'yı izlerken Marsi duygularını başarılı bir şekilde gizlemeyi başardığını umdu. Jamie yemeğini bitirip on beş dakikadan az bir süre içinde üçüncü kez esnemesini eliyle kapattığında Marsi ona yatmaya gitmesini önerdi.

"Evet, hadi git evlat," dedi Atmaca. "Ben de birazdan yukarıda olacağım."

"Satranç oynamak isteyebileceğinizi düşünmüştüm efendim," dedi Marsi. "Henüz uykum gelmedi ve şimdi yukarı çıkarsam hemen yatmadığım sürece Hetty'yi de uykusuz bırakacağım. Hem, hancı, eşi ve hizmetçi de bir süre daha, geç saatte gelebilecek misafirler için ayakta olacaklardır. O yüzden burada bir oyun oynamamızda uygun görünmeyen bir durum olmayacaktır."

"Bir satranç seti olup olmadığına bakayım," dedi Atmaca.

Hancı düzgün bir şekilde oyulup cilalanmış ahşap taşları tahtanın üzerine yerleştirilmiş olan bir takım getirdi.

Atmaca son taşını da yerine yerleştirirken alaycı bir gülümsemeyle baktı ve "Oynayamıyormuş gibi davranmayacaksın, öyle değil mi?" dedi.

Marsi de onun bu gülümsemesine karşılık vererek yanıtladı. "Sormuş olsaydınız, efendim oynayabildiğimi söylerdim. Annabella'ya hizmet eden tüm leydiler satranç oynamayı bilirler. Çünkü Kral ona evlendikten hemen sonra satrancı öğretmişti ve sık sık oynamaktan çok keyif alır... Yani alırdı."

Marsi sevgili teyzesinin satranç tahtasının üzerine düşünceli bir şekilde eğilmiş olan görüntüsünü gözünün önünden çekmeye çalıştı.

Oynarken havadan sudan konuştular ve oyunu Atmaca kazanmış olmasına rağmen Marsi iyi oynadığını biliyordu ve onu birden fazla kere kapana kıstırmayı neredeyse başarmıştı.

Atmaca'nın aklı başka şeylerde olmasaydı hemen hemen eşit beceriydiler. Atmaca hamlelerini yapmak için Marsi'den daha az zamana ihtiyaç duyuyordu ama Marsi risk almaktan hoşlanırken Atmaca daha temkinli oynuyordu. Marsi bir risk başarılı olursa bunun çoğunlukla kişiyi zafere ulaştırdığını deneyimlerinden biliyordu. Marsi'ye göre temkinli bir oyuncu tahmin edilebilir bir oyuncuydu.

***

Ivor oyundan keyif almıştı. Daha önce bir kadınla hiç oynamamıştı. Marsi'nin belli hamleleri bildiğini tahmin ediyor olsa da onun stratejiyi anlayacağından şüpheliydi ve onu kolaylıkla yenmeyi beklemişti. Atmaca onun da kendisi kadar iyi oynadığını fark ettiğinde istekli bir şekilde ikinci oyunu oynamaya hazırdı. Fakat Marsi yorulduğunu söyleyip izin istediğinde, Atmaca kızın düşündüğünden de yorgun olduğunu tahmin etti.

Marsi'ye odasına kadar eşlik etti ve kendi odasına baktığında James'i uyurken buldu. Sonra tekrar merdivenlerden aşağıya indi ve adamlarını kontrol etmek için ahıra yöneldi. Hepsini orada sorunsuz bir şekilde dinlenirken bulunca tekrar odasına dönüp yatağına girdi.

Perşembe gününün şafağı yaklaşırken uyanıp oğlanı rahatsız etmeden giyindi ve kahvaltı için hazırlıkların tamamlanıp tamamlanmadığına bakmak için aşağıya indi. Ne zaman ister-

lerse yiyebileceklerini öğrenerek tekrar yukarı kata çıktı, hanımların kapısını çalıp James'i uyandırmaya gitti.

Çok geçmeden kapı vurulunca açmaya gitti ve endişeli bir ifadeyle ona bakmakta olan Hetty'yi gördü.

"Gitmiş," dedi Hetty. "Hiçbir fikrim yok efendim ama gitmiş."

"Nereye?" diye sordu Ivor.

"Bilmiyorum," dedi Hetty. "Kapıyı vurduğunuzda uyandım ve gitmişti. Kukuletalı pelerini ve güzel, sağlam çizmeleri de yok."

James, Ivor'ın arkasından seslenip söze girdi, "Belki de sadece dışarıya..."

"Hayır," dedi Hetty. "Marsi bir yere gitmeden beni ya da sizi uyandırması gerektiğini bilirdi efendim ve kızdırmayı göze alamazdı..." Hetty söylediği şeyin o anki durumda ne kadar saçma olduğunu fark edince sözünü yarıda kesti ve çaresizce Ivor'a baktı.

"Hanımefendilerinin hareketlerinin sonuçlarım pek önemsemediğini düşünmeye başlıyorum," dedi Ivor. "Anladığını zannediyordum, neden..."

"Ah, efendim! Ona manastıra gidemeyeceğimizi söylemediniz değil mi?"

"James'in güvenli bir şekilde gideceği yere varmasının öncelikli görevim olduğunu..."

"Ama sizi uyarmıştım efendim, ne zaman biri ona hayır dese, meselenin dizginlerini kendi eline alması muhtemeldir."

"Pekâlâ, yaptığı şey buysa, bu kez sonuçlarına katlanacak," dedi Ivor. "Bir at almış olamaz, çünkü adamlarımın ahırın üzerindeki çatı katında kaldıklarını biliyor olmalı. Bu da Menteith Gölü'ne doğru yayan yürüdüğü anlamına gelir. En azından civarı iyi bildiğine şükredebiliriz."

"Ah, fakat sadece küçük bir çocuk olduğu zamanlardan beri buraya bir daha geldiğini hiç zannetmiyorum," dedi Hetty. "O zamandan beri manastırı ziyaret etmek için hiç sebebi olmadığını iyi biliyorum."

"Tanrım, bu bölgeyi sizin kadar iyi bildiğini zannediyordum."

"Hayır, ben Drymen'de doğup büyüdüğüm için buraları bilirim efendim. Oysa Leydi Marsi, Cargill'de doğdu. Buraya sadece kuzenlerini ziyaret etmek için çocukluğunda bir kez geldiğini biliyorum. Ona kış vakti manastırı ziyaret etmemizin pek mümkün olamayacağını anlattım ama bunun sebeplerini açıklamaya çalışmadım. Menteith Gölü'ne vardığımızda orada işlerin nasıl gittiğini kendisinin görmesinin daha iyi olacağını düşünmüştüm."

"Anlıyorum," dedi Ivor kadının huzursuzluğunun farkında olarak. "Lütfen, giyinmenizi bitirin. James, sen de giyin. Sonra Bayan Hetty'ye aşağıya inerken eşlik et. Sizinle birlikte kahvaltı etmeleri için Aodán ve Sean Dubh'ı yanınıza göndereceğim, böylece yemek salonunda yalnız olmayacaksınız. Hazır olduğunuzda Sean Dubh yük beygirlerini yükleyecek ve Aodán'la diğer çocuklar sizi bana getirecekler. Söylediğim her şeyi anlıyor musun, evlat?"

"Evet efendim, anlıyorum. Gidip Marsi'mizi öldüreceğinizi söylüyorsunuz."

"Sanırım onu öldürmeyeceğime söz verebilirim," dedi Ivor, James'in saçlarını okşayarak. "Ve ona ne yaparsam yapayım çabucak atlatacağını umuyorum."

Onu sakinleştirmesini umduğu bir ifadeyle Hetty'nin endişeli yüzüne baktıktan sonra Ivor aceleyle ahıra doğru gitmek için dışarıya yöneldi. On dakika sonra adamlarının Hetty ve

James'e göz kulak olacaklarından emin bir şekilde atına binmiş avludan çıkıyordu. Atını buzlu ve çamurlu yolda mümkün olan en hızlı şekilde sürmeye başladı. Yirmi dakikanın ardından yoldaki bir kavisi döndükten sonra uzakta Marsi'nin ufak tefek bedenini gördü.

Kenarları kürkle çevrili gri yünden kukuletası ve peleriniyle hareketsiz duruyor ve Menteith Gölü'nün gri-beyaz yüzeyinin bulunduğu güney yönüne doğru bakıyordu.

Ivor etrafı yoğun bir şekilde ağaçlarla çevrili gölü ilk gördüğünde tamamı değilse bile çoğu yeri donmuştu. Ancak Ivor hâlâ Marsi'yle sert bir şekilde muamele etme niyetindeydi. Bu yüzden de onu gördüğünde duyduğu rahatlama hissi çabucak kaybolmuştu. Marsi onun atının toynak seslerini kesin duymuş olmasına rağmen kafasını çevirip arkaya bakmamıştı. Yine de, onun duruşundaki bir şeyler —umutsuz bir yenilgi havası— Ivor'ın onu omuzlarından tutup sarsma isteğini azalttı.

Ivor atından inerken Marsi hâlâ dönüp ona bakmamıştı. Ivor dizginleri bir çalılığa bağlayarak onun peşinden yürümeye başladı ve Marsi'yi omuzlarından tutup kendisine doğru döndürdü.

Kendini sert bir şekilde bakmak için hazırlayan Ivor'ın bu düşüncesi Marsi'nin yanaklarından sessizce dökülen gözyaşlarını gördüğünde kayboldu.

"Bu da nedir?" diye sordu. "Gözyaşların işe yaramayacak."

Ivor'ın aldığı tek cevap titremenin eşlik ettiği bir hıçkırık olunca niyetlendiğinden daha yumuşak bir sesle devam etti. "Buraya bu şekilde gelmemen gerektiğini biliyorsun."

"Başka nasıl gelecektim ki?" diye mırıldandı Marsi, yüzüğünü çevirerek. Eldivenlerini çıkarmıştı ve elleri kıpkırmızıy-

dı. "Gerçi bana bir yararı olmadı," diye ekledi. "Her şey kar ve buzla kaplanmış. Mezarlığı göremiyorum bile."

"Buranın yakınlarında değil," dedi Ivor. İleriyi işaret ederek ekledi. "Şu tarafa bak, gölün ortasına. Manastır o adadaki ağaçların ortasında. Bunu bildiğini sanıyordum."

"Daha önce buraya hiç gelmedim. Sadece onların manastırda defnedildiklerini biliyorum. Ben... Onlara bir akşam iyi geceler diledim ve sonra bir daha hiç görmedim. Uyandığımda ikisi de ölmüşlerdi. Sonra onlar... Yani akrabalarım... Onları görmeme müsaade etmediler."

"Anne-babanın ikisi de aynı zamanda mı öldüler?"

"Evet, Edinburgh'da yakalandıkları bir tür korkunç bir hastalıktan. Ben... Sadece görmek istemiştim..." Hıçkırıp tekrar ağlamamak için nefesini tutarak çaresizce Ivor'a baktı, kendini toplamak için mücadele ettiği belliydi. Fakat Ivor, onu teselli etme önerisini ima ederek, adayı işaret etmek için uzattığı elini kızın omzuna geri koyduğunda Marsi kendini ona doğru attı ve gözyaşlarına boğuldu.

Ivor bir an bile tereddüt etmeden Marsi'yi kendine iyice çekti ve kollarını ona sardı. Ivor onunla konuşmaya çalışmadı ama çenesini hafifçe aşağıya eğip kızın alnına yasladı. Sonra Marsi'yi sıkıca tutarak ağlamasına müsaade etti.

Ivor bunu yaparken, bakışları etrafta geziniyordu ve havada taze, zorlukla fark edilir bir duman fark etti. Sağ tarafına doğru kısa bir mesafede yukarıya doğru süzülen ince dumana dikkatlice baktığında yolla göl arasındaki ormanın içinde küçük bir kulübenin hatlarını seçebildi.

Marsi'nin ağlama krizi geçip sıradışı bir şekilde hareketsizleştiğinde, Ivor fısıldadı. "Diğerleri en azından yarım saat arkamda olacaklar ve şu tarafta bir kulübe gördüm. Muhteme-

len oradaki biri, bize adaya güvenli bir şekilde ulaşmak için bir yol olup olmadığını söyleyebilir."

Marsi başını kaldırıp ona baktığında sadece yüzünü çevreleyen fırfırlı beyaz başlığını açığa çıkararak kukuletası arkaya düştü.

Gözleri şişmiş ve yüzü de yaşlarla yıkanmış olsa bile Ivor onun şimdiye kadar gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündü.

"Kulübeye yaklaşmadan önce bu gözyaşlarını kurulasan iyi olur," dedi Ivor yavaşça.

"Benim... Onları kurulamak için eteğim ya da pelerinim dışında bir şeyim yok."

"Bunu kullan," dedi Ivor, Marsi'nin kafasındaki başlığı çıkarıp ona uzattı.

Marsi onu itiraz etmeden aldı ve itaatkâr bir biçimde yüzünü kuruladı.

Ivor ortaya çıkardığı örülüp sarmal yapılmış saç buklelerine baktı. Güneş doğudaki tepelerin kenarından kendini göstermeye başlamıştı ve altın rengi ışıkları Marsi'nin gür kumral saçlarındaki kızıl bakır parlaklıkları gözler önüne seriyordu.

Ivor'ın zihninde Turnberry'deki gecesinde beliren şehvetli görüntüler canlandı. Dikkatli bir biçimde elini Marsi'nin omzundan çekerek geriye doğru bir adım attı.

9. Bölüm

Marsi başlığı sonuna kadar kullanmış, hatta burnunu bile silmişti. O yüzden Atmaca'nın onu tutmayı bıraktığını fark etmedi. Ancak başlığı pelerinin içine dikilmiş geniş bir cebinE sokarken o başlığı belli bir sebepten dolayı taktığı aklına geldi.

Marsi birden Atmaca'nın varlığının şimdiye kadarkinden çok daha fazla bilincinde olarak başlığı düzgünce katlayıp cebine yerleştirmeye odaklanmaya çalıştı. Sonra başını kaldırmadan önce eldivenlerini yeniden takmak için biraz daha oyalandı. Bakışları Atmaca'nınkilerle buluştuğunda, adamın gözlerinde sabit ve pek bir şeyi açığa vurmayan bakışlar olsa da Marsi onun saçlarını anımsadığından emindi.

Marsi ona ne demesi gerektiğini ya da söyleyeceği bir şey olup olmadığını düşünürken Atmaca konuşmaya başladı. "Bu başlıklardan bir tane daha var mı?"

Marsi başını salladı. "İki tane getirmiştim."

"O halde diğerleri geldiğinde ikinciyi bulsan iyi olur. Herkese göstermek için fazlasıyla kolaylıkla dikkat çeken saçların var."

Marsi onun söyleyecek daha fazla şeyi olduğundan emin bir şekilde alt dudağını dişledi.

Fakat Atmaca'nın bütün dediği şuydu: "Hazırsan şuradaki kulübede kimin yaşadığına gidip bakalım."

Marsi derin bir nefes alarak, ona tanıdığı zamana neredeyse teşekkür edecekti. Ancak bunun pek de akıllıca olmayacağını düşünerek kendine hâlâ belki de mezarlığa gidebileceklerini hatırlattı.

Az öncekinden sonra ikinci kez kontrolünü kaybetmesi ona hiç uymayan bir şeydi. Fakat o duygusal patlamadan sonra kendini daha iyi hissediyordu ve daha önce hiç göğsünde ağlamak için kendini bir adamın kollarına atıp atmadığını hatırlamaya çalıştı. Böyle bir şeyi hiç anımsamıyordu. Babasını çok severdi ama bir sıkıntısı olsaydı babası birini Hetty'yi ya da o zaman onun yerine kim varsa onu getirmesi için gönderir ve ona bakacak kişinin gelmesini beklemesi için Marsi'yi bir hizmetçiye teslim ederdi.

Marsi bir şey söyleme ihtiyacı duyarak mırıldandı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Ivor yavaşça yanıtladı. "Yay fazla gerilirse kolayca kırılır kızım. Son zamanlarda aklında çok fazla şey vardı sanırım."

Marsi buna yanıt vermeyerek, en azından teklif etmeyi istediği hiçbir şeyi demeyerek, suskun kaldı.

O küçük çatısı samandan yapılmış kulübeye yaklaştıklarında kapı açıldı ve yaşlıca bir adam alçak verandaya çıkıp yakını pek göremiyormuş gibi onlara baktı. Uzun, incecik beyaz saçları omuzlarının hafifçe aşağısına iniyordu.

"Kayboldunuz mu?" diye sordu nazikçe.

"O adada gömülü olan akrabalarımız var bayım," dedi Atmaca. "Kuzenim anne-babasının mezarlarını hiç görmedi ve bunu yapmayı çok arzu ediyor."

"Elbette, leydim," dedi yaşlı adam hafifçe eğilip selam vererek ve dişsiz ağzıyla ona gülümseyerek. "Anne-babanızın orada olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet efendim," dedi Marsi. "Cargill'den, Leydi Marsaili ve Sör Edward Drummond. Anne ve babamın mezarları orada."

"Sizin kabristanda pek çok Drummond vardır. Yaşlı olanlar ve Menteith Kontları yatmaktalar, Sör William Drummond'dan en son bahtsız Menteith'e kadar."

"Atalarıma saygılarımı sunabilmemin bir yolu var mı acaba?" diye sordu Marsi.

"Evet, elbette. Yanınızdaki delikanlı gerekirse buzu kırabilecek kadar güçlü görünüyor. Ve dün akşam kürek çekerek geldiğim yerde hâlâ bu türden bir yol var. Sizi karşıya geçirmem birkaç dakikamdan fazlasını almaz. Fakat dikkat edin, manastıra giremezsiniz..."

"Adayı ziyaret etmek için başrahibin iznine ihtiyacımız olduğunu sanıyordum," dedi Atmaca.

"Ah, hayır, Nones ve Vespers arasındaki kiliseyi ya da mezarlığı, gömülü akrabalarınız varsa ne zaman isterseniz ziyaret edebilirsiniz efendim. Hem sizi dışarıda bırakmak Tanrı'ya ya da rahibe yakışmaz. İnsanlar akrabalarını görebilmeliler."

Atmaca kürek çekmeye gönüllü olduğunda yaşlı adam güldü. "Bu buz baltasını faydalı sonuç verecek biçimde kullansanız daha iyi olur, evlat. Benim düşünmem gereken bir romatizmam var ve kürekler baltadan daha iyi gelecektir."

Çok geçmeden küreklerde yaşlı adamla, dengesiz bir du-

rumda olan sandala bindiler. Oraya ulaşmaları sadece birkaç dakikalarını aldı ve taşla keresteden yapılmış rıhtıma vardıklarında, Atmaca, Marsi'nin sandaldan çıkmasına yardım etti.

Yaşlı adam onlara manastırın yakın kenarındaki yoldan yürümelerini söyledi ve ne kadar isterlerse o kadar bekleyeceğine dair söz verdi.

Geniş, yosunlu taşlarıyla manastırda hiç kimse yaşamıyormuş gibi görünüyordu ama derin bir şekilde oyulmuş süslemeli kapının yanından geçerken Marsi içeriden gelen alçak sesli ilahiyi duydu. Bu ses çok hoştu. Sonra yol bir köşeden kıvrıldı ve Marsi hemen ileride etrafı çalıyla çevrili mezarlığı gördü.

Bu mevsime rağmen oldukça düzenliydi, alçak çalı düzgün bir biçimde kırpılmıştı ve içerideki yollar temiz ve kuruydu.

Atmaca, Marsi'nin önünden gidip çalıdan çiti açtı. Sağına soluna bakındı ve mezarlığın içerisindeki yoldan hızlı adımlarla yürümeye başladı. Güneybatı köşesine yaklaşırken durdu ve "İşte büyükannen ve büyükbaban," dedi.

Mezar taşları Marsi'nin Scone ve Dunfermline'da gördükleri kadar özenli değildi ama büyükannesinin mezar taşının alçaktaki köşesine küçük bir kuzu resmi oyulmuştu. Marsi haç çıkararak her ikisi için de bir dua mırıldandı ama annesinin ebeveynini neredeyse hiç hatırlamıyordu ve çok geçmeden ilerlemeye devam etti.

Atmaca başka iki mezartaşının yanında durmuştu. Marsi onun yanına gittiğinde bunların da anne ve babasının mezar taşları olduğunu gördü. Az önceki gözyaşlarını hatırladı ve babasının az önce Atmaca'nın yaptığı gibi ona sarıldığını hiç anımsamadığını fark etti.

Marsi zorlukla yutkunarak Sör Edward'ın, çocuklarını pek

dikkate almayan onun yaşındaki pek çok erkekten hiçbir farkı olmadığını söyledi. Fakat Marsi onu çok seviyordu ve babası ona karşı hep nazikti. Derin bir nefes alarak annesinin mezar taşına bakmak için döndü. Tekrar gözyaşlarına boğulacağını sanıyordu ama akacak gözyaşı kalmamıştı, sadece çok iyi bildiği bir yalnızlık hissiyle karışık Annabella için hissettiği taze, derin kederle öylece bakakaldı.

Marsi'nin elleri eldivenlere rağmen buz gibiydi ve hiç düşünmeden Atmaca'nın daha sıcak olan elini tutuverdi.

Atmaca buna onun elini hafifçe sıkarak karşılık verdi. Marsi de hâlâ kendisine kızgın olması muhtemelen bir adamın varlığından böylesine teselli bulmasına şaşarak onun elini sıktı. Marsi'nin, Atmaca'nın onun Turnberry'de yatağındaki kadın olduğunu kesin fark ettiğine dair az önceki endişesi de yatışmıştı.

Marsi onda hiç sabırsızlık belirtisi hissetmiyordu. O da yaşlı adam gibi Marsi ne kadar kalmaya ihtiyaç duyarsa o kadar beklemeye istekli gibi görünüyordu.

Marsi etrafına mezarlığa koymak için çiçek ya da onun gibi bir hatıra bulmayı ümit ederek bakınırken Atmaca mezarlığın köşesindeki soğuğun kuruttuğu çalılığa ilerledi. Birkaç dalı kırarak döndü ve onları Marsi'ye uzattı.

"Biberiye," dedi Atmaca sessizce. "Hatıra olarak."

"Ne düşündüğümü nasıl bildiniz?"

Atmaca omzunu silkti. "Bu benim de düşüneceğim şeydi. Ondan sanırım."

Marsi sessizce biberiye dallarını dört mezarın üzerine de yerleştirdi. Sonra başını kaldırıp ona bakarak, "Teşekkür ederim, efendim. Bu yaptığınızı asla unutmayacağım. Benim için çok şey ifade ediyor," dedi.

Karşılık olarak Atmaca elini uzattı ve Marsi de onun elini tuttu. Öylece birkaç saniye boyunca kaldılar. Sonra artık gitme vakti geldiğine karar vererek Marsi arkasını dönecekken birdenbire hiç düşünmeden geri dönüp ona sımsıkı sarıldı.

Atmaca'nın kolları daha önce de olduğu gibi onu sarıyordu şimdi ve Marsi hiç ayrılmamayı dileyerek başını onun geniş, kaslı göğüskafesine yasladı.

Tekrar Atmaca'nın çenesinin nazikçe saçlarına değdiğini hissediyordu. Sonra Marsi başını hafifçe kaldırdığında Atmaca'nın dudaklarının yumuşak temasını hissetti. İkinci bir kez düşünmeyi bile denemeden Marsi başını yukarı kaldırıp ona baktı ve Atmaca'yı öptü.

Atmaca buna hemen karşılık verdi ve dili Marsi'nin dudaklarının ayrımına ilk seferinde olduğu gibi değdi. Bu kez Marsi onu içeri davet etti. Fakat Marsi'nin dili onu karşılamak için ileri hareket ederken Atmaca kendi dilini çekip onu tekrar tatlı bir şekilde öptü. Sonra yüzünde sevimli bir gülümsemeyle, "Sanırım, buranın kutsal sakinlerini şoke etmeden önce gitmemiz lazım," dedi.

Marsi isteksizce ve Atmaca'nın, onu öptüğü için kendisi hakkında bir ahmak mı yoksa daha beterini mi düşündüğünü merak ederek onun tekrar elini tutmasına izin verdi ve rıhtıma doğru geri yürüdüler.

Dönüş yolculuğu gidişten daha kısa sürmüş gibiydi ve yola vardıklarında diğerleri onları bekliyorlardı.

***

Ivor, Hetty'nin Marsi'ye kolaylıkla anladığı bir bakışla baktığını gördü ve Atmaca kızın Hetty'nin söyleyeceği ne olursa olsun onu duymayı hak ettiğini düşünse de hâlâ ona karşı kendini koruyucu hissediyordu. Dudaklarının hâlâ onun sı-

caklığıyla yanması ya da o mezarlıkta geçirdikleri birkaç dakikanın bedenini en saygısız biçimde heyecanlandırması da pek yardımcı olmuyordu.

Marsi'nin onun için getirdikleri ata binmesine yardımcı olurken Atmaca Hetty'ye döndü. "Onu bir süre için yanımda tutacağım."

Hetty başını salladı ama James kızgın bir şekilde söylendi. "Tanrım, bayım Marsi'nin gözleri şişmiş! Zaten onu ağlatmışsınız. Daha ne..."

"Fikrini istersem sorarım," diye onun sözünü kesti Atmaca. Fakat yumuşak bir tonda konuşmuştu. Marsi atın üzerine çıktığında, Atmaca oğlana dönüp sessizce konuştu. "Onu öldürmeyeceğime söz vermiştim ve öldürmeyeceğim de... Hem anne ve babasının mezarını ziyaret etti, o yüzden kendini üzgün hissediyor. Sanırım kederini yatıştırmayı becerebilirim."

James'in ciddi bakışları Atmaca'nınkilerle karşılaştı ve oğlan rahatladı. "Pekâlâ o halde. Yalnız başına bu şekilde çekip gittiği için onu daha fazla azarlayacağınızı zannetmiştim."

Başka bir yorum yapmadan Ivor atına bindi ve onu Marsi'nin atma yaklaştırdı.

Marsi adamı temkinli bir şekilde süzüyordu. "Sanırım bana hâlâ söyleyecek şeyleriniz var, efendim."

"O şeyleri duymaya ihtiyacın olduğunu zannetmiyorum ama birlikte sohbet edebiliriz gibi görünüyor," dedi Atmaca gülümseyerek atlarını ileriye doğru sürerken. "Sana kardeşimden bahsetmek hoşuma gitmişti ve ben de sen ve ailen hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Dayın Sör Malcolm Drummond hakkında çok az söz ettin. Nasıl bir adamdı?"

Marsi bir süre için Atmaca'ya baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Aslında annemin erkek kardeşi olmasına rağmen

benim için neredeyse yabancıdır çünkü beni pek önemsemez. Sadece benim adıma konuşabileceğini umuyorum çünkü ben... Ben Annabella Teyzemle çok yakındım."

Ivor onun rahmetli Kraliçe'yi ne kadar derinden sevdiğini fark etmişti. Şimdi anne-babasının Annabella'dan iki yıl önce öldüğünü de bildiği için Atmaca, Marsi'nin daha önce ağlamasının Kraliçe'nin yakın zamandaki ölümüne duyduğu kederden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Kız onu seven herkesi kaybetmiş gibi hissediyor olmalıydı.

Diğerlerinden biraz daha ileride giderlerken, Atmaca kendi tecrübelerinden onunla konuşmasının iyi geleceğini bilerek "Bana annenle babanı anlatsana," dedi.

***

Marsi, bunu niye bilmek istediğini merak ederek Atmaca'nın yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Fakat Atmaca, belli ki sadece onun neler anlatacağı konusunda meraklı bir şekilde, sabırla bekledi.

Sonunda Marsi konuştu. "Bana gerçek adınızı söyleyin o zaman."

"James'i sağ salim yerine ulaştırana kadar bana Atmaca demeni tercih ederim."

"Bunu başkaları etraftayken ve de istediğiniz müddetçe gönüllü bir şekilde yaparım. Fakat madem kendimi kollarınıza atıp ağlayarak baştan aşağı yeleğinizi ve zırhınızı ıslattım. en azından bana kim olduğunu söyleyebilirsiniz diye düşünüyorum. Ben altın rengi atmaca bayrağını tanıyamadım. Size mi ait yoksa sadece zaman zaman mı onu kullanıyorsunuz?"

"Zaman zaman kullandıklarımdan bir tanesi. Chattan Klanı'na mensubum."

"Fakat bu güçlü bir klan konfederasyonu. Birkaç yıl önce

Perth'deki büyük klan savaşında yer alan iki tanesinden biri, değil mi?

"Öyle, evet," dedi Atmaca zor anlaşılır bir sesle.

"Siz de o savaşta bulundunuz mu?"

"O savaşta her bir bölgeden seçilen otuz kişi dövüştü," dedi Atmaca.

"Benim sorduğum bu değil."

"Hayır, ama şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Seninle ilgili konuşmayı tercih ederim."

Marsi gülümsedi haklılığından memnun bir şekilde. "Oradaydınız. Ve dövüşlerini kazandınız sanırım çünkü Chattan Klanı'nın adamları kazanmıştı, değil mi?"

***

"Kimse için güzel bir gün değildi," dedi Ivor hüzünlü bir şekilde. "Bu sadece zamanı geldiğinde onu cehenneme yaklaştıracak olan Albany'nin işlerinden biriydi."

Marsi tekrar sessizleşti, düşünceli yüzünden anlayış, merak ve kabulleniş okunuyordu. "Anne ve babam saray hayatından çok hoşlanırlardı. O yüzden de benimle geçirdiklerinden çok daha fazla vakti Stirling ve Edinburgh'da ya da arkadaşlarının evlerinde geçirirlerdi. Evde oldukları zamanlar harikaydı. Bana hediyeler getirirlerdi ve annem de ben uyumadan önce odama gelirdi. Ama çoğunlukla Hetty'yle birlikteydim. Ta ki o Jamie'ye bakmak için gidene kadar."

"Onun yerini kimse almadı mı?" diye sordu Atmaca, kendi anne ve babasını düşünerek. Annesinin oğullarının ya da kızının yetiştirilmesini gönüllü olarak hizmetçilere bıraktığını hayal edemiyordu. Ne de, her ne kadar o bir savaşçı da olsa, babasının böyle yaptığını...

Atmaca'nın aklından bu düşünceler geçerken, Marsi'nin dudakları neredeyse gülümser gibi kıvrılmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu Atmaca.

Marsi kıkırdayarak cevap verdi. "Bana herhangi birinin Hetty'nin yerini alıp almadığını sordunuz. Onları saymaya çalışıyordum. Hetty sekiz yıl önce gitti. Ben o zaman on yaşındaydım, o yüzden en azından beş ya da altı yeni Hetty'm olduğunu biliyorum. Çünkü her sene yeni biri geliyordu. Ve o ilk sene, sanırım en azından üç kişi vardı. Benden hoşlandıklarını pek zannetmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Atmaca kaşlarını kaldırarak.

Marsi de ona göz kırptı ve Atmaca kızın gözlerinde tekrar o pırıltıyı görmekten memnun oldu. "Anladığınızı garanti ederim, efendim," dedi Marsi. "Annabella teyzem anne ve babam vefat ettikten sonra beni görmeye geldiğinde neler olduğunu gördü. On beş yaşındaydım ve o zaman benimle ilgilenen kadın korkunç bir cadalozdu. Ne derse onu yapmam gerektiğini ve asla kendi başıma karar alamayacağımı düşünüyordu. Onu asla memnun edemiyordum."

"Kadına acıdım. Onu memnun etmeye çalıştın mı peki?"

"Hayır, çalışmadım. Korkunç bir kadındı. Annabella'ya yanlışlarımı sayıp dökmeye başladığında teyzem tepeden bakıp 'Yeterli, Beatrix. Gidebilirsin,' dedi. Ve kadın da gitti çünkü teyzem Kraliçe'ye hizmet edecek leydilerden biri olmam için beni hazırlaması konusunda tavsiyelerde bulunup ona hizmet eden leydilerinden birini yanımda bırakmıştı."

"Anne-baban ve hizmetçilerinin seni son derece şımartmış olduğuna dair güçlü bir kanaatim var," dedi Ivor. "Sanırım büyükannemin 'şeytana pabucunu ters giydiren' dediği türden bir çocukmuşsun."

"Benimle ilgilenen kadınlardan biri bunu yüzüme karşı söylemişti. O yüzden sanırım büyükanneniz haklı," dedi Marsi. "Siz her zaman başkalarının dediklerini mi yaparsınız?"

"Ben bir askerim yavrum. Komutanlarımın bana dediklerini yapmak zorundayım. Ve büyürken de anne-babamla büyükanne ve büyükbabamın dediklerini yapmak görevimdi."

Marsi'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Her zaman mı?"

"Ben de herhangi bir çocuk gibiydim, o yüzden de her zaman değil elbette," dedi Atmaca. "Ama kesinlikle bir görev... Ya da onur meselesi söz konusu olduğunda bana söyleneni yaparım."

Vicdanı olarak görev yapan içindeki bir ses bu açıklamaya itiraz edermiş gibi gözünün önüne bu söylediğine apaçık bir istisna oluşturan en azından bir örnek geldi. Altı yıl önce değil de sanki daha dün gibiydi, kendini, az önce Marsi'nin bahsettiği Perth'in yakınındaki savaş alanında dikilirken gördü. Yüzü bitkin durumdaki rakibine dönüktü ve onun kaçmasına izin veriyordu— hayır, ona bunu emrediyordu.

Marsi konuşmaya başladı. "Ben bazı erkekleri ve onların bu kör görev aşkını anlayamıyorum. Ne kadar becerikli bir komutan olursa olsun herkes bazen yanlış yapabilir. Üstelik eğer biri, kendi için istedikleri yerine, her zaman başkalarının dediğini yaparsa bu nasıl da korkunç derecede sıkıcı ve önceden tahmin edilebilir bir hayat olur."

"Hiçbir zaman sana söylenileni yapmaz mısın?" diye sordu Atmaca.

Marsi ona gülümsedi. "O kadar da kötü değilim."

"Seninle ilgili tecrübelerime göre buna oldukça yakınsın."

"Size karşı gelmeye niyetim yok efendim. Fakat insanlar sizi dinlemeyecek olduklarında..."

Marsi şimdi haylaz bir çocuk gibi görünüyor, belli ki onu kışkırtmaya çalışıyordu.

Atmaca onu hizaya getirmenin vakti olduğuna karar ver-

diğinde sözünü kesti ve "Majesteleri, Turnberry'de yatağıma girmen konusunda ne düşünür sence?" dedi.

Marsi onu şaşırtarak bir kahkaha attı ve hafifçe omzundan geriye doğru baktı. Ama sonra konuşmak için gülmesini kesti. "Size yalvarıyorum, efendim. Hetty'ye o kişinin ben olduğumu bildiğinizi söylemeyin. Çok utanacaktır, çünkü sonuçta Hetty'nin yatağıydı."

"Peki, nasıl oldu da oraya geldin?"

"Korkunç bir geceydi ve Albany beni alıp götürürse neler olabileceğinden endişelenmekten uyuyamamıştım. Turnberry'de başka hiç arkadaşım, Hetty dışında konuşacak bir kişi bile yoktu. Aslında sekiz yaşımdan beri onun yatağına öyle süzülüvermişliğim yoktu ama bunu çocukken çok sık yapardım ve sadece Hetty'nin yakınında olmayı özlemiş, uyanıksa onunla konuşmayı istemiştim. Odaya fark ettirmeden girdiğimde hiçbir şey görmesem de nefes alıp verişlerini duyabiliyordum ve uyuduğuna karar verdim. Yanında yer vardı, o yüzden onu uyandırmamaya dikkat ederek yatağa girdim. Ne var ki siz Hetty değildiniz. Ve sonra bildiğim tek şey... Tanrım, her kadını böyle okşamaya çalışır mısınız? Hayır."

Marsi sözünün o kısmında gülmesini bastırmaya çalıştı, Ivor da güldü. "Yatağımdaki kadınlardan bahsetmeyeceğim. O gece bir rüyanın ortasındaydım ve sana ondan da bahsetmeyeceğim. Sana doğru uzandığımda hâlâ rüya gördüğümü zannettiğimi bilmen yeterli."

"Evet, şey Hetty ne yaptığımı biliyor. Çünkü ona söyledim ve bu onu dehşete düşürdü. Sizin, benim yataktaki kadın olduğumu bilmediğinize inanmak onun için daha rahat. O yüzden lütfen ona ben olduğumu söylemeyin."

"Peki ya bunu bilip bilmediğimi sorarsa sana? Ona yalan mı söyleyeceksin?"

"Hayır, söyleyemem. Bunu yapmak istesem bile hemen anlar. Jamie de öyle."

"Küçükken yalan söyleme denemeleri yaptıysan birileri seni bunun için iyice pataklamış olmalı."

"Bana vurulmasına izin vermezlerdi," dedi Marsi kaygısızca.

"Ah, belli oluyor!" dedi Ivor, ona bakarak.

Gözleri karşılaştığında, Marsi'nin gözleri parlıyordu, Ivor kasıklarında güçlü bir coşku hissetti.

***

Marsi'nin keyfi yerindeydi ama o sırada aklına bir şey geldi. "Bana hâlâ isminizi söylemediniz, efendim. Keşke söyleseniz. Etrafımızdaki bütün bu adamlar gerçekte kim olduğunuzu bilirken size Atmaca diye hitap etmek epeyce tuhaf oluyor."

"Haklısın," dedi Ivor. "Sadece tedbirli olmaya çalışıyordum. Şimdi artık Turnberry ve Clyde'dan epeyce uzaklaştığımıza göre bunu saklamak için artık bir neden yok. Adım Ivor Mackintosh. Babam Rothiemurchus'dan, Chattan Klanı'nın savaş lideri Shaw Mackintosh. Büyükbabam ise Chattan Klanı'nın şefi."

"Sör Ivor'sunuz o halde, değil mi?"

"Evet."

"Ben Rothiemurchus'ı bilmiyorum," dedi Marsi.

Öğle yemeği için durma vakti gelene kadar, Ivor'ın Kuzey İskoçya'daki evinden bahsettiler. Aodán Aberfoyle'daki handa onlar için yiyecekleri paketleme işini halletmişti, böylece herhangi bir kasaba ya da köyde oyalanmalarına gerek kalmayacaktı.

Thornhill Köyü'nün kenarından geçtikleri çok olmamıştı ki ışıl ışıl bir derenin taze, buz gibi suyunu sunduğu yerde bir orman buldular. Hava soğuktu ama güneş şimdi bulutlu gökyüzünde ara sıra parıldıyordu. İçlerinde siyah giyinmiş olan-

ların da bulunduğu pek çok başka yolcu görmüş olmalarına rağmen kimse onlara özellikle dikkat etmemişti.

Yemeklerini yedikten sonra tekrar yola koyuldular ve birkaç saat sonra uzakta sarp ve ağaçlık tepenin üzerindeki Doune Kalesi'ni gördüler. Ona doğru yaklaştıkça Marsi bu tepenin kavis yapmış bir derenin ve süratli bir şekilde akan ve ismini Menteith bölgesine vermiş olan, Teith Nehri'nin kesişmesiyle biçimlenmiş bir yarımada olduğunu gördü.

O ana kadar Hetty'nin yanında atını sürmüştü, çünkü Ivor, Aodán'la konuşmak istediğini söylemişti. Jamie de bir süre onlarla beraber at binse de çok geçmeden atını ileriye sürüp Sör Ivor'ın yanına gitmişti. Ivor da çocuğun yanlarında kalmasına izin vermişti.

Kalenin kuzeyindeki nehrin üzerinde yer alan Doune Köyü'ne yaklaştıkça, Marsi, Hetty'nin atının üzerinde kıpırdanıp huzursuzca etrafa bakındığını fark etti.

"Seni rahatsız eden nedir, Hetty?" diye sordu sonunda Marsi.

"Şimdi Menteith'in ortasındayız," dedi Hetty.

"Bu bölgeyi hatırlıyorum, evet," dedi Marsi. "Drummond'ın toprakları."

"Aynı zamanda da Albany'nin. Bunu unutma. Albany Dükü olmasına rağmen şimdi oğlu Murdoch Stewart'ın üstlendiği unvan olan Fife ve Menteith Kontu da aynı zamanda. Ve Murdoch, Doune Kalesi'ni ana merkezi haline getirdi."

"Fakat onlardan biri veya her ikisi birden orada olsa bile..."

"Doğrudan kasabanın ortasına girmemizin akıllıca olacağını düşünmüyorum ama bundan nasıl kaçınabileceğimizi de bilmiyorum. Teith'in üzerindeki tek köprü hemen ileride uzanıyor. Ve bu mevsimde nehrin kuzey ya da güneyindeki sığ yerin geçmek için güvenli olacağından şüpheliyim."

"O halde bunu Ivor'a söylemeliyiz," dedi Marsi.

"Kime?"

"Atmaca'nın gerçek ismi," dedi Marsi, Hetty'ye. "Chattan Klanı'ndan Sör Ivor Mackintosh. Bana bunu daha önce anlatmış ve sana da aktarabileceğini söylemişti. Ama bunu çok küçük olduğu için, Jamie'ye söylemememiz gerektiğini belirtti. Fakat ben Jamie'nin de herhangi bir yetişkin kadar sır saklamakta iyi olacağını ve gerçeği biliyorsak onun da bilmeye hakkı olduğunu söyledim."

"Razı oldu mu?"

"Evet, ama etrafta yabancılar olduğunda ona yine Atmaca diye hitap etmeliyiz."

"Şey, onun kimliğini Jamie'ye söylememize izin vermesine sevindim," dedi Hetty. "Fakat Doune'a doğru gidiyor olmamızla daha çok ilgiliyim şu an. Albany'nin adamları her yerde olacaklar."

"Muhakkak ki Stirling'de daha da çok olacaklardır," dedi Marsi.

"Evet, belki ama onlardan birçoğu Jamie'yi tanıyorlar. Murdoch Stewart, senin olduğu kadar onun da kuzeni sonuçta ve Jamie'yi iyi tanıyor."

Hetty'nin Fife ve Menteith'de işlerin nasıl yürüdüğü konusunda kendisinden çok daha fazla şey bildiğinin farkında olarak ama diğer taraftan Sör Ivor'ın rotasını sorgulamaya da niyeti olmayarak Marsi, Ivor ve Aodán'ın konuşmalarının bittiğini görene kadar bekledi. Sonra Hetty'ye Sör Ivor ile konuşmak istediğini söyleyerek atını Ivor'ın yanına sürdü.

"Sizinle konuşabilir miyim, efendim?" diye sordu.

"Evet, elbette. Ne oldu?"

Marsi, görünüşe göre arkalarındaki Jamie'ye katılmak için

efendisinden sadece bir baş işareti beklemekte olan Aodán'a anlamlı bir şekilde baktı.

"Şimdi, söyle bakalım," dedi Sör Ivor.

"Hetty, Doune'a girmemiz konusunda huzursuz. Orası Albany'nin oğlu Murdoch'ın bölgesi ve Hetty, Albany'nin adamlarının orada son derece kalabalık olacağından korkuyor."

"Ben de Albany'nin bölgesinde olduğumuzu iyi biliyorum. Ama şuradaki köprünün üzerinden Teith'i geçmezsek yolumuzdan çok uzaklaşmak zorunda kalacağız. Köprüden geçer geçmez daha önce yaptığımızın aynını yapacağız ve gidip Dunblane yolundaki kasabanın ötesinde bir meyhane ya da han bulacağız. Loch Leven ve Falkland'a yönelirken Stirling kasabasının kuzeyinden devam etmek istiyorum."

Marsi kendini düşünmeye zorlayarak anında içinden yükselen itirazı bastırdı.

"Ne oldu? Bir şey söylemek için yanıp tutuşuyorsun."

"Sizi tekrar kızdırmak istemiyorum," dedi Marsi ona bakarak.

"Bana ne düşündüğünü söyle," dedi Ivor.

Rahatlayarak konuşmaya başladı Marsi. "Leven Gölü'ne giden yol —ya da Fife'a doğrudan giden herhangi başka bir yol ya da patika— şimdiye dek çoktan izleniyordur efendim. Albany'nin Jamie'nin sığınması için götürülmesini beklediği ilk yer St. Andrews olacaktır. O yüzden kesinlikle oranın yakınlarından geçmekten kaçınmamız gerekir."

Ivor konuşurken gözlerini kısmıştı. "Bayan Hetty'nin varış yerimizi kendine saklayacağını umuyordum."

"Bana Hetty söylemedi. Gerçekten de St. Andrews'a mı gidiyoruz?"

"Evet, öyle ama bunu nasıl tahmin ettiğini bilmek istiyorum."

"Emin değildim ama ekselansları Piskopos Traill'e itimat

ederler ve Annabella da öyle. Üstelik Albany bile ona saygı duyar, hatta ondan biraz çekiniyor olabilir ya da belki kiliseden korkuyordur. Traill'in onu Annabella'nın ölüm döşeğinden uzaklaştırdığını hatırlasanıza... O yüzden de St. Andrews, Jamie için en olası sığınak. Ama Albany de bunu tahmin edecektir. O yüzden Jamie'yi başka bir yere götürmelisiniz. Aslında Kincardine Kalesi mükemmel bir yer olabilir."

Ivor kaşlarını çatarak konuştu, "Kincardine'in Perth'in güneybatısındaki bir Drummond kalesi olduğunu biliyorum. Bu mevsimde Stobhall'dan ziyade Sör Malcolm'ı orada bulmayı bekleyebilir miyiz sence?"

Marsi, Ivor'ın onu kurnazca etkilemeye çalıştığını düşündüğünü fark edince öfkelenmişti. Ama gerekçelerini sorgulamak için ona kendisinin sebep göstermiş olduğunu fark etti. Üstelik Sör Malcolm'ın Kincardine'de olması da mümkündü. Bu kale onun birçok mülkünden bir tanesiydi.

"Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum, efendim. O bildiğiniz gibi çoğunlukla Cargill'in yakınlarındaki Perth'in kuzeyinde uzanan Stobhall'da yaşıyor. Yine de bildiğim bir şey varsa Albany'nin kendi bölgesi olan Fife'a gidecek kadar çıldırmışsak..."

Marsi arkadan Jamie'nin bağırdığını duyunca sözünü yarıda bıraktı. Az önce Marsi'nin pek de aldırış etmediği bir grup atlının yanından geçmişlerdi. Marsi, Jamie'nin ne dediğini duymasa da arkasını döndüğünde, Jamie'nin atını, durmakta olan o gruba doğru sürdüğünü gördü.

Tam o sırada Jamie yine bağırdı. "Sen, dur orada! Bırak o çocuğu!" Jamie bunu yaparken de atından indi ve görünüşe göre kendi yaşlarında bir oğlanı atından indirip onu dövmek için kayışını eline almış bir adama doğru koşmaya başladı.

Marsi'nin yanındaki Sör Ivor küfredip atını o yana döndürdü ve hızla yanlarına yöneldi.

10. Bölüm

Dizginleri fırlatan çocuğu pataklamakta olan adam James'i yakalamak için elini uzattığında, Ivor dizginleri çekip James'in yanında attan indi. Ivor'ı gören kasabalı durdu, sağ eli hâlâ James'e doğru uzanmış vaziyetteydi.

Elini sol kalçasının üzerindeki kamasına yakın tutan Ivor, sesinin sakin çıkması için kendini zorladı ama yine de sert bir tonda konuştu. "Sorun nedir?"

Bariz bir şekilde kızgın olan James kasabalıdan başını çevirip Ivor'a baktı. Sonra bakışlarını, hâlâ adamın sol eliyle yeleğini tutmakta olduğu diğer oğlana çevirdi . "Bu adam çocuğu atından düşürdü. Sonra da gördüğün gibi onu dövmek için üzerine yürüdü. Ona durmasını emrettiğimde beni tehdit etme cüretini gösterdi."

Adam, James konuşurken uzattığı elini indirmişti. Şimdi Ivor'a ters ters bakıyordu. "Bu nasıl bir çocuk da büyüklerin işine burnunu sokuyor?"

Ivor genellikle insanların ondan kaçmasına neden olan bakışıyla kaşlarını yukarı kaldırdı. Ancak karşı karşıya kaldığı bu adam bir cevap bekleyerek olduğu yerde duruyordu.

Ivor sakin bir şekilde konuştu. "Anlaşılan çocuğa kızmak için sebebin var. Ama bana hesap vermek istemiyorsan ona elini sürmeyeceksin. Onun davranışından şikâyetçiysen, aynı şekilde bana şikâyet et."

"Edeceğim, o halde," diye çıkıştı adam. "Bu oğlan kendi hizmetkârım, atımın koşum takımından sorumlu. Dizginleri kaçırınca onunla sert bir biçimde konuştum. O da bana küstahça cevap verdi ve bu yüzden cezalandırılmayı hak etti. Oğlunsa daha beter davrandı."

"Bu şekilde davranmamalıydı," dedi Ivor, öfkeli olan James'e kızgınlığını yok edip yanaklarının kızarmasına neden olan biçimde bakarak.

Ivor ona sert bir ifadeyle bakmaya devam ederken ekledi. "Ona hatasını açıklayacağım. Dahası bunu öyle bir şekilde yapacağım ki bir daha aynı şekilde davranmaya cesaret edemeyecek, en azından tamamen bir yetişkin olup onun *burnunu sokabileceği* bir iş olana kadar. Bu beyefendiden derhal özür dile ve bunu yaparken de uygun bir şekilde terbiyeni takın."

Uzun, gergin birkaç saniye boyunca James isyankâr bir ifadeyle durdu. Fakat Ivor, James tuttuğu nefesi dışarı bırakıp öfkeli kasabalıya doğru dönene kadar bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam etti.

"Sizi kızdırdığım için özür dilerim, efendim," dedi James. "İşinize burnumu sokmamam gerekirdi. Size karışmamalıydım."

"Evet, tamam, bu yeterince iyi. Yine de yerinizde olsaydım, tıpkı benim bu oğlana yaptığım gibi kayışla iyice bir döverdim onu."

Ivor, James'in çenesini sıktığını gördü. James, tekrar konuşmaya başlamadan önce Ivor elini omzuna koyup onu atına tekrar binmesi için yönlendirdi. Sonra kaldırdı ve James eyere yerleşirken açıkça konuştu. "Hemen şu anda kıçına şaplak atmamı istemiyorsan tek bir kelime etmeyecek ya da tek bir hareket yapmayacaksın. Atının üzerinde düzgünce otur ve Aodán'a doğru atını sür. Sana daha sonra başka söyleyeceklerim de olacak."

James'in dişleri hâlâ sıkılıydı. Fakat sarsak bir biçimde başını salladı ve Ivor'ın dediği gibi atının dizginlerine asılıp ilerlemeye başladı.

Ivor kasabalıya döndü. "Çocuğun davranışı için özür dilerim efendim," dedi. Marsi'nin kendi hayatıyla ilgili hikâyesini anımsayarak ekledi. "Sanırım uzaktayken onu fazlasıyla hizmetkârların eline bıraktım. Onlar da oğlanı fazlasıyla şımarttılar. Ama onun süratle kendini toparlamasını sağlayacağım."

"Kayış," diye mırıldandı adam. "En iyi öğretmendir." Adam bunu söyleyerek diğer oğlanı yanına çekti. Ivor tekrar atına binerken çocuğun çığlıklarını duydu ve kendi çocukluğunun böyle birden fazla ıstıraplı dönemini anımsayarak yüzünü buruşturdu.

Aodán ve James'in yanma geldiğinde çocuğun hâlâ pişman olmadığım gördü. "O adamın çocuğu haksız yere dövmesine müsaade ettin," dedi James.

"Adam, onu cezalandırmak için her türlü hakka sahip," diye yanıtladı Ivor bunu.

"Fakat..."

"Şimdi susacaksın ve sana söyleyeceklerimi dinleyeceksin, aksi takdirde geceyi geçirmek için durduğumuzda bunun sonuçlarına katlanırsın. Sen ve ben bir anlaşma yaptık."

"Evet, yaptık. Ama ben daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sadece oturup bunun sürmesine izin veremezdim."

Aodán'ın onunla göz göze gelmeye çalıştığını fark edip ve soru sorar bir şekilde kaşlarını kaldırdığını görünce Ivor konuşmaya başladı. "Olduğun yerde kal, Aodán. Ona söyleyeceğim şeyi duymanı istiyorum. Gözetimine emanet etmem gereken bir zaman gelirse, benimkilere olduğu gibi senin emirlerine de uyacağını bilmek zorunda olduğuna dair iznim bulunduğunu bilmesini istiyorum. James bana kraliyete ait tavırların Turnberry'de kalacağına ve sıradan bir çocuk gibi davranacağına dair söz vermişti."

"Çocuk değilim," dedi James. "Ben..."

"Şu anki amacımız doğrultusunda evlat, ben ne dersem osun," diye onun sözünü kesti Ivor. "Ve prens ol ya da olma, o adamın işine karışmaya hakkın olmadığını söylüyorum. Oğlan ona karşı küstahça davrandı ve bunun için cezalandırılmayı hak etti. Sana o cezanın bu suç için fazla sert olduğu konusunda katılıyorum. Ama senin olmadığı gibi benim meselem de değil. Yaklaşık sekiz yaşında bir çocuk yerine kırk yaşında bir adam olsaydın belki konuşabilirdin ama hâlâ bir çocuksun ve ona göre davranmalısın. Senin yaşındaki herhangi bir çocuk cezadan muaf olma hakkında bir yetişkinle konuşamaz. O adam senin davranışınla ilgili herkesle konuşacak, eğer amcanın, bir oğlanın böyle bir adamla konuşmaya ve yaptığı şeyden vazgeçmesini emretmeye cüret edenin sen olduğundan şüphe duymayacağını düşünüyorsan zannettiğim kadar zeki değilsin demektir."

James önüne bakıyor ve çenesini sıkıyordu. Fakat Ivor onun gözlerindeki yaşları görmüştü ve taşı gediğine koyduğunu biliyordu. Sonra Aodán'a biraz geride kalması için işaret ederek, onun uzakta kalmasını bekledi ve sessizce ilave etti. "Ne yaptığını zannediyordun evlat?"

Hâlâ önüne bakmakta olan James alt dudağını ısırdı. Sonra duyulur bir şekilde nefesini içeri çekerek Ivor'a döndü ve konuştu. "Sadece onu durdurmak istemiştim. Haklısınız, efendim. Düşünemedim. Sadece hareket ettim. Niyetim yardım etmekti ama muhtemelen işleri o çocuk için çok daha beter bir hale getirdim."

"Cesaretini sergiledin," dedi Ivor. "Ama bir bilgelik örneği sergilemedin. Ve bilgelik olmadan cesaret neredeyse her zaman deliliktir. Ne zaman harekete geçmen, ne zaman sükûnetini koruman gerektiğini öğrenmelisin. Yine de hâlâ çok gençsin ve yaşına göre akıllısın."

"O kasabalının gerçekten benim yaptığım şey hakkında konuşacağını düşünüyor musun?"

"Tabii ki. Şimdi ben Bayan Hetty ve Leydi Marsi ile konuşurken, senin Aodán veya Sean Dubh ile birlikte at sürmeni istiyorum. Planlarımızda bir değişiklik yapmamız gerekiyor."

James ona temkinli bir şekilde bakmayı sürdürüyordu. Fakat Ivor, Aodán'a doğru eliyle işaret etti ve atını Marsi ve Hetty'nin yanına sürdü.

***

Sör Ivor atıyla yanlarına yaklaştığında, Marsi konuştu. "Umarım Jamie'ye karşı çok sert olmadınız efendim. James onu azarlayan insanlara alışkın değildir. Bununla birlikte azarlanmayı hak edecek herhangi bir şeyi de pek nadiren yapar zaten."

"Etrafı hep koruyucularla çevrili biri olarak öyle olduğuna şüphem yok. Ama bu kez azarı hak etmişti. Orada yaptığı gibi dikkatleri üzerine çekmemesi gerekirdi."

"Adama gitmesini sağlayacak ne söylediniz?"

Ivor suçlu bir gülümsemeyle konuştu. "Senin hikâyeni kullandım ya da hikâyenin bana ait yorumunu diyelim. Adama onu çok uzun süre hizmetkârların eline bıraktığımı, onların da oğlanı fazla şımarttıklarını söyledim."

"Yalan söylediniz yani."

"Evet, tam olarak yaptığım buydu."

Marsi kafasını ona doğru sallayarak ekledi. "Jamie'nin şımartıldığından şüpheliyim, efendim ama sözlerinizde gerçeklik payı da var. Sadece ikimiz de Hetty'nin ilgisinden yararlanmakla kalmadık, ayrıca ikimiz de yaşamlarımızı kendi yaşıtımız insanlar olmadan neredeyse sadece yetişkinlerle birlikte geçirdik. Sanırım böylesine iyi arkadaş olmamızdaki sebep de bu. Yaşlarımız arasında epeyce fark olmasına rağmen birbirimizi çoğunlukla başkalarının bizi anladığından çok daha iyi anlayabiliyoruz."

"James'in daha önce bugün yaptığı gibi başka bir çocuğu savunmak için böyle öne atıldığını hiç gördün mü?"

"Onun böyle bir fırsata sahip olabildiği bir zaman hatırlamıyorum. Bu yaptığı gerçekten çok kötü bir şey miydi?"

"Hayır, sıradan bir çocuğa karşı haksız muameleye böyle tepki vermesi güzel bir şey. Ama korkarım bu davranışı o tüccarın nereye giderse gitsin bundan bahsetmesine neden olacak."

"Anlıyorum," dedi Marsi. "Tabii, onun gibi yetişkin bir adamla karşı karşıya gelen bir çocuk..."

"Kesinlikle," dedi Ivor. "Sanırım görünüşümüzü biraz değiştirmeliyiz."

"Bir şeyler yapmak zorundayız," diye ona katıldığını belirtti Hetty de. "Dük'ün adamlarından pek çoğu James'i daha önce gördü. Ve tam kasabanın ortasından öylece geçmek..." Yüzünü buruşturdu.

"Doune'dan kaçınamayız," dedi Ivor. "Ama doğrudan Dunblane'e doğru atımızı süreceğiz. Adamlarım ve ben Kuzey İskoçya'ya özgü kıyafetler giyersek farklı bir topluluk gibi görünürüz. Şuradaki çalılıkta üzerlerimizi değiştireceğiz ve yanımızdan geçip gidenler daha önceden görmediğimiz ve bizi görmemiş olan yeni insanlar olana kadar bekleyeceğiz. Ekoseli kumaşlarımızı giydiğimiz zaman insanların onları giyenlerden ziyade kıyafetlere baktıklarına dikkat etmiştim."

"Başka bir sancak da taşıyacaksınız, öyle değil mi?" diye sordu Marsi.

"Evet, öyle yapacağız," dedi Ivor. "Mackintosh sancağımızı."

"Chattan Klanı değil mi yani?"

"Hayır, benim oğlanların hepsi Mackintosh'tur. O yüzden Mackintosh sancağı iş görür."

"Ama bu, kim olduğunuzun anlaşılmasına yol açmaz mı? Biz yine aynı topluluk olmaya devam edeceğiz hem de iki kadın ve bir çocuk olarak. Pek çok kişi bizi bu şekilde seyahat ederken gördü zaten."

"Kimse bize o kadar dikkat etmedi," dedi Ivor. "Ve kimse adımı bilmiyor."

"Kusura bakmayın, efendim, ancak bence Albany'yi hafife alıyorsunuz. O çok süratli bir biçimde seyahat eder ve adamları oldukça kalabalıktır. O yüzden de şimdiye kadar Stirling'e geri gelmiş ve adamlarını da her bir yola yerleştirmiş olmalı, her halükârda bunu yapar. Karaya ayak bastığımızdan beri adamlarını her gün görmekteyiz."

"Evet, belki yine de siyah yaygın bir renk olduğu için, her siyah giyeni Albany'nin adamı sanmamalıyız. Ayrıca iyi bir hız tutturmuş durumdayız. Dunblane'den sonra St. Andrews'tan sadece kırk mil uzaklıkta olacağız ve Fife yollarını çok iyi biliyorum. Ana yollardan uzak durursak yeterince güvende oluruz."

"Fakat ben henüz kimsenin bizi durdurmadığı ve sorgulamadığından çünkü gördüğümüz adamların bizi aramak için daha emir almadıklarından şüphelenirken siz sadece yapmayı kararlaştırdığınız şeye odaklandığınızı göremiyor musunuz? Lütfen, onların bize dikkat etmediğini düşünme hatasına düşmeyin."

"Bize dikkat ettiklerinden bu kadar emin olmanı sağlayan şey nedir?" diye sordu Sör Ivor kaşlarını çatarak.

"Çünkü Albany adamlarını itaatkâr ve zalim olmaları konusunda eğitiyor. Hiç şüphe yok ki, o Stirling'e varır varmaz adamlarından haberleri toplamaya başlamıştır. Eğer biri Turnberry'den çıkıp İskoçya'nın büyük bir bölümünün çevresinde deniz yoluyla dolaşmadığı müddetçe, St. Andrews'a varmak için Stirlingshire veya Menteith'den —ve Fife'tan— geçmek zorunda kalacaktır. Albany'nin sizin oraya doğrudan ve mümkün olduğunca hızlı bir biçimde ulaşmak isteyeceğinizi tahmin edeceğini zannediyorum."

Ivor hâlâ kaşlarını çatıyordu. Yine de konuşmasını bitirdiğinde, Marsi'yi şaşırtan bir biçimde Ivor başını onaylar bir şekilde salladı ve cevap verdi. "Dunblane'den başka bir rota aramamız gerektiği konusunda haklısın, küçük hanım. Şuradaki ağaçlığın arasında gizlenirken bununla ilgili daha detaylı konuşacağız. Kurt da St. Andrews'a varmak için farklı alternatifleri düşünmemi önermişti."

"Kaptan Kurt mu?"

"Evet, fakat daha fazla konuşmadan önce görünüşümüzü değiştirmemiz gerekiyor."

***

Yarım saat sonra ormanlık alandan çıktıklarında bu topluluk on yerine dokuz kişiden oluşuyormuş gibi görünüyordu. Ivor ve Aodán önden gidiyorlar, Hetty ve Marsi de onları takip ediyordu. Hetty üzerindeki gri elbiseyi kırmızı renkli bir elbiseyle değiştirmişti ve her zamanki düz beyaz örtüsü yerine daha uygun olan file başlığını takmıştı.

Marsi kızıl kahverengi bol bir elbise giymiş, saçlarını örerek ensesinde toplamış ve onları Hetty'nin örtüsünün altına gizlemişti. Alnından geçen mavi bir şerit, örtünün sağlam bir biçimde başında durmasını sağlıyor, saçlarını gizleyip ona genç bir bakire görünümü kazandırıyordu.

Her iki kadın da kukuletalı, kenarları kürklü pelerinlerini ve eldivenlerini giymişlerdi ama Marsi kendi eldivenini kürk astarlı kısmı dışarı, gri yün kısmı da içeri gelecek şekilde takmıştı.

Erkekler pantolanlarını ve at sürerken kürklü çizmelerini değiştirmemelerine rağmen mavi-yeşil İskoç eteklerinin ya da ekoseli kumaşlarının üzerine gömleklerini giymişlerdi. Bu oldukça hacimli ve kullanışlı İskoç kıyafetleri plili ve kuşaklı uzun yün kumaştan bir etekten ve geri kalan uzun kumaş da arkada dalgalanması için omzun birinden aşağıya doğru sarkıtılan ekoseden oluşuyordu.

Kuzey İskoçya'da pek az erkek at binerdi çünkü en dayanıklı, en temkinli İskoç midillisi için bile arazi oldukça kayalık ve sarptı. O yüzden de erkekler orada her gün ekoseli kumaşlarını giyerler ve geceyi dışarıda geçirmeleri gerektiğinde bu kıyafetlerini etraflarına battaniye gibi sarıp yatarak uyurlardı.

Şu anda Ivor'ın epey uzun olan ekoseli kumaşı at binerken arkasında balon gibi şişmişti çünkü görünüşe göre atına binerken kumaşın ucuna oturmuştu.

Diğer erkekler kadınların arkasında atlarını sürüyorlardı, Sean Dubh, Ivor'ın kılıcını arkasına takmış olarak en öndeydi, kendi silahlarını da yük beygirine yüklemişti. Dört asker arkalarında ikişer ikişer at sürüyorlardı, ikinci çift iple bağlanmış üç yük beygirinin başındaydı.

Ivor'ın arkasında kısık bir ses mırıldanırken, dokuz atlı ağaçlıklardan köprüye kadar olan mesafenin yarısını almışlardı. "Şikâyet etmek istemem ama bütün bu yün kumaşların altında olmanın korkunç derecede terlettiğini bilmelisin."

"Kılıcımı arkama takmadığıma şükretmelisin," dedi Ivor sertçe.

"Şey, bunu yapsaydın, oldukça tuhaf bir görünürdü," dedi James. "Atını sürüp ekoseli kumaş arkanda dalga dalga şişip kabarırken kılıcın beni delip geçseydi pek de göze batmıyor olmazdım."

"Sus şimdi, atlılar bize yaklaşıyor. Kafanı iyice aşağıya eğ ve ayaklarını iyice topla evlat. Şu an bir ayağının dışarıda sallanması pek işimize yaramaz."

"Evet, elbette, onlar senin fazladan bir ayağın ve belki fazladan başka birkaç parçan daha olduğunu düşünebilirler. Daha ne kadar bu şekilde gitmemiz gerekiyor?"

"Ne kadar fazla gidebilirsek," dedi Ivor. "Şu andaki rahatsızlığını daha önce dikkatleri üzerine fazlaca çektiğin için aldığın bir ceza olarak düşün. Şimdi sus. Neredeyse geldiler."

Ivor son birkaç kelimesini söyledikten sonra ikisinin konuşulduğu zannedilsin diye Aodán'a baktı. Aodán onun bakışlarına mavi gözleri parıldayarak karşılık verdi.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu Ivor asık suratlı bir şekilde Keltçe.

Aodán sırıttı ve aynı lisanda karşılık verdi. "Çocuğu ekose kumaşlarınızın arasına sarmanın işe yarayacağından şüphe etmiştim fakat uyumlu bir çocukmuş."

"Geleceği söz konusu ve bunun farkında. Fakat gülümsemeye devam et Aodán. Bu yolcular açısından oldukça yoğun bir gün gibi görünüyor. O yüzden gözlerini dört aç ve fark edildiğimize dair uygunsuz bir durum görürsen hemen haberdar et."

"Şu kız... Yani, hanımefendinin Kincardine Kalesi'ne gitmemizi önerdiğini duydum. Onun Auchterarder yakınlarındaki Perth Yolu'nun ilerisinde olduğunu biliyorum. Dunblane'den ne kadar uzaklıkta?"

"Bir sorun olmazsa, Strathallan'ın içerisinden bir günlük at sürüşü mesafesinde. Fakat Sör Malcolm Drummond'ı tanımıyorum, hanımefendileri de çok az tanıyor. Ayrıca Kurt'un yardımına ihtiyacımız olup olmadığına da karar vermeliyim. Kurt, Lindores Başrahibi vasıtasıyla ona mesaj yollayabileceğimi söylemişti."

"Sör Fin ve hanımı belki şimdiye dek Perth'e ulaşmışlardır," dedi Aodán, Ivor durduğunda.

"Bu iş bitmeden ona ihtiyacım olabilir. Şimdi biraz düşüneyim."

***

Marsi, Hetty'ye baktı ve onun da kendisi gibi, şimdiye dek karşılaştığı herhangi bir İskoç asiline benzer şekilde başı dik durmasına rağmen aynı zamanda oldukça gergin göründüğünü de fark etti.

Sör Ivor'm Aodán'la konuştuklarını duymuşlardı ve Mar-

si, Ivor'ı, kendisinin ya da Hetty'nin Keltçe konuşmadığını zannedip zannetmediğini merak etti. Mackintosh Klanı kadar kuzeyde olmasa da, Drummondlar da bir Kuzey İskoçya klanıydı sonuçta.

Marsi, Chattan Klanı'nın boyları hakkında pek az bir bilgiye sahipti, tek bildiği onların yüksekteki bir taşra olan Strathspey'ten, Strathdearn'dan dağıldıkları ve İskoç Kralı ile Lordlar Kamarası'ndan ziyade Kuzey'in Lordu'nu önemsedikleriydi. Oldukça azılı bir klandı. Şu anda dalgalanan sancaklarında, pençesini öne doğru uzatmış, arka bacakları üzerinde duran bir Kuzey İskoçya yabankedisi vardı. Armalarındaki sloganları "*Eldivensiz kediye dokunma,*" idi.

Sör Ivor'ı herhangi bir tür kedi gibi aklında canlandırmaya çalışmak Marsi'nin hayal gücünü zorlamıştı. Fakat siniri tepesinde olduğunda adamlarının ona gösterdiği derin hürmetten Marsi kolaylıkla Ivor'ın kızgınken bir yabankedisi gibi hırlama yeteneğine sahip olduğuna inanıyordu.

Drummondlar daha kibarlardı ya da en azından ona öyle anlatılmıştı ve İskoçya'ya iki kraliçe vermiş oldukları için çok daha önemliydiler. Yine de erkekler sloganları —aynı zamanda diğerleri için bir uyarı da olan— "Adımına dikkat et" olan Drummondların öfkelerine saygı gösterirlerdi.

Marsi, Sör Ivor'ın onun huzurunda "adımlarına dikkat ettiği" komik görüntü gözünün önüne gelince gülümsedi. Kızın tanıdığı diğer erkeklere hiç benzemiyordu. O kesinlikle yüksek tabakadan olanların önünde eğilecek tipte biri değildi. Fakat Marsi onun herhangi bir Drummond'dan daha az önemli ya da daha az kibar olduğuna inanmıyordu. Hem de hiç!

Ivor ona yanlarından birileri geçerken kasabaya ya da Doune Kalesi'ne karşı hiçbir ilgisi yokmuş gibi doğrudan önüne

bakmasını tavsiye etmişti. Ona, yanlarından geçen birine gülümsemek bir yana, bakmasının bile uygun olmayacağını söylemişti. Gerçek Kuzey İskoçyalıların dağlık alanda da aşağı bölümlerdeki vadilerde de kimseyle ilgilenmediklerini belirtmişti Ivor.

Marsi elinden geldiğince Ivor'a itaat etmeye çalışsa da insanların onlara gözlerini diktiklerini fark etmekten de kendini alıkoyamadı ve içlerinden herhangi birinin onları tanıyıp tanımadığını merak etti. Kuzey İskoçya renkli bir yerdi ve Marsi insanlar onlara böyle şaşkınlıkla baksalar da onu ya da Hetty'yi hatırlamalarının zor olduğunu biliyordu. Yine de dikkat çekmeye çalışmamak için uğraştıktan sonra bu kadar açıkta olmak Marsi'yi biraz germişti.

Olaysız bir şekilde Doune kasabasından geçtiler ve ilerlemeye devam ettiler.

Dunblane'e ulaşmadan önce güneş batmıştı. Alacakaranlıkta, Hetty ve Marsi'ye sadece şöylece göz atan Ivor, kasabanın dar yolları boyunca kuzeye doğru çevirdi yönünü.

Allan Nehri'ne tepeden bakan yüksek, kare biçimli kulesiyle Dunblane Katedrali'ni geçerlerken Marsi rahat bir nefes aldı ve sessizce Hetty'ye fısıldadı. "Sanırım Ivor doğrudan Fife'a yönelmek yerine Strathallan'dan geçmek niyetinde, ne dersin?"

"Evet, belki de," diye mırıldandı Hetty. Sonra daha da sessiz bir şekilde ekledi. "Leydim, Sör Malcolm'dan çok fazla bir şey beklememelisiniz. Canı isterse yardım edecektir fakat başkalarından ziyade kendi çıkarlarını düşünen biridir. Sevgili Annabella'mızın erkek kardeşi olmasına rağmen Albany'ye karşı koymaya gönülsüz olabilir."

"Ama Albany'ye karşı koyması gerekmeyecek ki, Hetty.

Sadece ekselanslarıyla konuşup ona Annabella'nın evlilikle ilgili neye söz verdiğini hatırlatması..." Kelimeler boğazında düğümlenmişti. Marsi ekselanslarına, Kral'a, Annabella'nın ne için söz verdiğini anlatmış ve Kral da şefkatli bir biçimde bunu yanıtlamıştı. Yine de Kral, tek önemli olan buymuş gibi Albany'nin kararlı olduğunu söylemişti.

Marsi aklından bu kötü düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak Marsi sert bir şekilde ekledi. "Malcolm Dayı bunu anlayacaktır, Hetty. Cargill'in ailesinden çıkmasını istemezdi."

Sör Ivor ve Aodán kasabanın kuzey ucundaki bir hanın avlusuna doğru dönmüşlerdi ve uşaklar atları almak için koşuyorlardı. Marsi Aodán'ın atından inmesini ve Sör Ivor ona aşağıya inmesi için yardım ederken James'i almaya gitmesini izledi.

Onlara yardım etmek için koşanlar oğlanın Ivor'ın arkasında, kumaşların altında saklandığını fark etseler de hiçbiri böyle bir şeyin tuhaf olduğunu düşünmüş gibi görünmüyordu. Belki de Kuzey İskoçyalıların çocukları hep böyle taşıdıklarını ya da alçalan bulutların ve soğuyan havanın yüzünden çocuğu böyle sıcak tutmanın gerektiğini düşünmüşlerdi.

Sör Ivor ona dönüp konuşmaya başladığında, Marsi aklındaki bu düşünceyle gülümsüyordu. "Yoruldun mu, küçük hanım?"

"Uzun bir gün oldu," dedi Marsi. "Ama yorgunluktan ziyade açım."

Ivor gülümsedi ve Marsi becerikli bir şekilde ayağını atın diğer tarafından çekip öbür ayağının yanına getirirken, Ivor sırtına elini koyup dengesini kurmasına yardımcı olarak Marsi'yi tutup aşağıya indirdi. "Hepimiz acıktık," dedi Ivor. "Bakalım bizim için yiyebilecek ne çıkarabiliyorlar çabuk bir şekilde."

Aodán oranın sahibine ihtiyaçlarını bildirdi. Böylece adamlar onların eşyalarını yukarıya taşırken, Hetty, Jamie ve Marsi kişisel ihtiyaçlarını giderdiler ve onlara tahsis edilmiş iki odaya yerleştiler. Marsi'nin aklına Hetty'yle paylaşacağı yatağa hafifçe vurup şişirdiği yastığı koyarken hanlarda ve meyhanelerde kalmaya alışmaya başladığı geldi. Cargill, Turnberry'de ya da Annabella'yla seyahat ederken gittiği yerlerde alışkın olduğu rahatlık yoktu. Fakat bu hanlar da amaçlarına hizmet ediyordu ve çoğunlukla Marsi halinden memnundu.

Bir kez daha yemek salonunda akşam yemeklerini yiyorlardı.

Birlikte seyahat eden arkadaşlar gibi görünen üç tane adam da orada yemek yiyordu. Fakat Marsi, Ivor onları gördüğü an kendisiyle Hetty'nin yemeği odalarında yemelerini tercih edeceğini düşündüğünü söylediğinde hiç şaşırmadı.

Marsi mantıklı bir şekilde buna karşılık verdi. "Odadaki alanın büyük bir kısmını kaplayan yatak dışında başka oturacak bir şey yok, efendim."

Hetty de ona katılarak başını salladı. "Yatak ikimizin yatacağı kadar büyük ama odamız çok küçük, efendim."

"Pekâlâ, akşam yemeğinizi burada, aşağıda yiyebilirsiniz. Fakat yemekte oyalanmayacağız. James her an uykuya dalacakmış gibi görünüyor."

"Hayır, ben iyiyim," dedi Jamie, doğrularak. Fakat Marsi daha aradan bir dakika geçmeden çocuğun esnediğini gördü ve onun da herkes gibi yorgun olduğunu anladı.

Marsi, Sör Ivor'a baktığında onun da bu esnemeyi fark ettiğini gördü. Ivor ona bakıp gülümseyince Marsi bu gülümsemenin içine sıcacık bir his verdiğini ve bu hisle beraber daha az aşina olduğu duygular da yaşadığını fark etti.

***

Ivor, Marsi'nin bakışlarına karşılık verirken, asıl sorunu James olduğu halde bu kızda sürekli dikkatini çekenin ne olduğunu merak etti. Oğlan ne olduğunu merak ediyormuş gibi önündeki yemeğe gözlerini dikmişti. Fakat Ivor, James'in sadece yorgun olduğunu biliyordu. Uzun bir süredir yolaydılar ve hayatı boyunca şımartılmış bir çocuk için tamamen alışılmadık şartlar altında bir seyahat yapmışlardı.

Kasabalıyla yaşanan olay da çocuğun keyfini kaçırmıştı. James, Ivor'ın kıyafetinin altında ata binmeyi reddetmiş olsa da çok geçmeden sessizliğe gömülmüş ve yolun en azından bir bölümünde uyumuştu. Bir keresinde Ivor onun kaydığını hissetmiş ve James daha fazla kaymasın diye beline sarılı olan iki minik elin üzerine kendininkini koymuştu. Fakat James duruşunu düzeltmiş ve tekrar uykuya daldıysa bile Ivor bunu fark etmemişti.

James konuşana kadar az sohbet etmişlerdi. "Sanırım kar yağacak."

Güneş batıdaki Ben Lomond Dağı'nın arkasına düşmeden kısa bir süre önce hava tehditkâr bir hal almaya başlamıştı. Dağın üzerinde bütün gün toplanan bulutlar renkli bir günbatımı sunmuştu. Fakat ışıklar gökyüzünü terk etmeden önce bulutlar iyice alçalmış ve kararmıştı. Hava da kesinlikle daha soğuktu.

"Haklı olabilirsin, evlat," dedi Ivor. "Şimdiye kadar sadece rüzgâr ve hafif yağmur dışında hiçbir şeyle karşılaşmadığımız için şanslıyız."

"Yarın kar yağsa bile yola çıkıp at sürmek zorunda kalacak mıyız?" diye sordu James.

"Bakalım," dedi Ivor, böyle bir karar vermek zorunda kalmayacağını umarak. Kötü hava onları burada günlerce hapse-

debilir ve Albany'nin adamlarına onları bulmaları için daha fazla vakit kazandırabilirdi. Aslında şu ana kadar İskoçya'nın ikliminin sunabileceğinin en kötüsünden kaçınabilmeyi başardıkları için sıradışı bir şekilde şanslıydılar. Neredeyse martın biri olmasına rağmen kış alçaktaki vadilerde bile daha sekiz hafta kadar varlığını sürdürebilirdi.

Ivor bu huysuz, yoğun bulutların görünüşünden hiç hoşlanmamıştı.

***

Sör Ivor'ı izlemekte olan Marsi neredeyse onun aklından geçen düşünceleri duyabiliyor ve kar yağma ihtimalinden dolayı endişelendiğini biliyordu. Fakat Strathallan'dan molasız yolculuk yapıp Kincardine'e doğru gitselerdi, güneydoğu yönündeki Ochil tepelerinden ve onlardan daha da yüksek olan Strathallan'm kuzeyindeki tepelerden kaçınmış olacaklardı.

Hava kötüleşirse bu tepelerin yer aldığı rota buzlu, karlı olacaktı ve oraları iyi bilmeyenler için yol, iz bulmak güçleşecekti. O yüzden bu rotalar Allan Nehri boyunca devam eden düzlüklerden daha tehlikeli olacaktı.

Akşam yemeklerini bitirdikten sonra, Marsi, Jamie ve Hetty odalarına çekildiklerinde, Ivor adamlarının odalarına yerleştiğinden emin olmak için onlara bakmaya gitti. Marsi penceresinden gökyüzünde tek bir yıldız bile göremiyordu. Hava öyle soğuktu ki, Marsi içinden odada bir şömine olmasını diledi.

Marsi o akşamın el yüz temizliğini hızlıca halletti. Fakat daha elbisesinin bağlarını çözmeye başlamıştı ki, yan odadan çabucak bastırılmaya çalışılan bir çocuğunkine benzer bir kahkaha duydu. Başını çevirdiğinde Hetty'nin de bu kahkahayı duyarak kafasını o yana çevirdiğini gördü.

"Sanırım bu Jamie. Ama kapının önünden kimsenin geçtiğini duymadım, ya sen?" dedi Marsi.

Hetty de kafasını iki yana salladı ve genelde onunla uyuduğu, üzerindeki iç gömleği hariç her şeyi çıkardığı için, "Sanırım Jamie'ye neyin bu kadar komik olduğunu sormam gerekiyor," dedi Marsi.

"Fazla gecikme," diye uyardı Hetty. "Sör Ivor her an geri dönebilir."

Marsi bunu biliyordu ve Hetty'nin yanına dönmeden önce Ivor'un yukarı çıkmasını umut ettiğinin de farkındaydı. Marsi, Jamie'nin kapısını üstünkörü bir şekilde tıklatıp açarak içeriye baktığında aklından geçen bu düşünce anında yok olup gitti.

Bakışları önce odadaki tek, dar yatakta gülümseyerek oturmakta olan Jamie'ye takıldı. Fakat Jamie'nin gülüşü Marsi'yi görünce yüzünden silindi ve bakışları aniden Marsi'nin bakışlarını da o yöne çekerek yerdeki ot şilteye kaydı.

Jamie'nin yanındaki ot şiltede o öfkeli kasabalının elinden kurtarmaya çalıştığı çocuk dizlerini kollarıyla sarmış oturuyordu.

11. Bölüm

Marsi bir oğlana bir Jamie'ye bakarak konuştu. "Bu da nedir böyle?"

"Will beraber gittiği adamı sevmedi, bu yüzden de yanımıza geldi," dedi Jamie.

"Geldi, öyle mi? Peki bu konuda Atmaca'nın ne diyeceğini düşünüyorsun?" diye sordu Marsi. Mackintosh sancağı taşıyor olmalarına rağmen Ivor'ın Will'in onun gerçek adım bilmesini tercih etmeyeceğini düşünmüştü Marsi ve Jamie'nin çoktan bunu Will'e söylememiş olduğunu ummuştu.

"Sanırım Atmaca da onu iyi karşılayacaktır," dedi Jamie, Marsi'nin gerçek olduğundan şüphelendiği bir özgüvenle. "Atmaca grubun görünüşünü değiştirmemiz gerektiğini söylemişti ve bunu yapmanın gruba akranım bir çocuk katmaktan daha iyi bir yolu olduğunu düşünemiyorum."

Marsi diğer oğlana döndü. "İsmin Will mi?"

"Evet, leydim. Bana Okçu Nat'in Will'i diyorlardı. Ama geçen yaz babam efendi için elma toplarken ağaçtan düştü ve öldü. Efendi Lucken bana ondan sonra bir süre için Ölü Nat'in Will'i dedi ama ben bu isme dayak yerken bile alışıp cevap vermeyi hatırlayamadım. O yüzden şimdi bana sadece Will diyor ki bu da bana oldukça uyuyor."

Jamie sesinde sabırsız bir tonla konuştu. "Yanımızda kalabilir mi?"

"Bu kararı benim veremeyeceğimi biliyorsun," dedi Marsi. "Atmaca'ya sormalısın."

"O zaman şimdi gidip ona soracağım."

"Hayır, onu ben bulup sana göndereceğim," dedi Marsi. Sör Ivor, Will'i sabah olmadan önce o kasabalıya geri gönderemeyeceğine göre, Marsi, Ivor'ın Will'i Aodán ve diğer adamlarla beraber uyuması için ahırın üzerindeki çatı katına yollayabileceğini düşünmüştü. "İkiniz de Atmaca gelip size ne yapmaya karar verdiğini söyleyene kadar burada kalın."

Oğlanlar başlarını salladılar ve Marsi kapıyı kapatırken yine gülüştüklerini duydu. Daha önce başka hiçbir çocukla Jamie'nin böyle karşılıklı güldüğünü duyduğunu anımsamıyordu. Jamie'nin kuzenleri ona Will'in davrandığından çok daha resmi bir biçimde davranırlardı.

Marsi, Hetty'ye Will'in Jamie'nin yanında olduğunu ve uşaklardan birini Sör Ivor'ı ahırdan çağırtmak için göndereceğini söylemek için uğrayıp ahşap merdivenlere yönelmiş ve yarısına kadar inmişti ki aşağıdan Sör Ivor belirdi. Ivor ona düşünceli bir bakış attı.

"Ben de birini sizi çağırması için göndermek üzereydim, efendim," dedi Marsi hemen. "Jamie grubumuzu saklamak

için yeni bir yol buldu ama bunu onunla tartışmak isteyeceğinizi düşündüm."

"İsterim, evet," dedi Ivor bakışlarını Marsi'den ayırmadan merdivenlerden yukarı, ona doğru çıkarken. "Bulduğu bu yeni yol neymiş?"

"Bundan Jamie kadar hoşnut olacağınızı zannetmiyorum ama o çocuk buraya gelmiş."

"Şu... Şu efendisinden dayak yiyen çocuktan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Belli ki kaçmış ve bizi takip etmeyi başarmış. Ve öyle görünüyor ki bunu İskoç kıyafetlerinize rağmen büyük bir kolaylıkla yapmış."

"Öyle mi?" Ivor sesini alçaltmıştı ve Marsi bunun tıpkı bir kedi mırıltısına benzediğini düşündü. Sanki bu ses Marsi'nin sinirinde titreşimler yaratmıştı. Ivor onun tam bir basamak altındaki merdivende durdu. Öylesine yakındı ki Marsi gerilememek için kendini zor tuttu.

"Hetty'nin yanında olmalıydın küçük hanım," dedi Ivor.

"Evet, belki. Ama odadan iki kişinin güldüğünü işittim ve hâlâ dışarıda ya da aşağıda olduğunuzu biliyordum. O yüzden de neyin bu kadar komik olduğuna bakmaya gittim."

"Ve Jamie'yi yeni arkadaşıyla buldun."

"Evet," dedi, Marsi. "Jamie, Will'i iyi karşılayacağınızı düşünüyor. Bana gruba bir kişiyi eklemenin işe yarar bir değişiklik olacağını söyledi."

"Sen bu mantığa ne diyorsun?" diye sordu Ivor, aynı kedi mırıltısı sesiyle.

"Ben... Ben Jamie'nin Will'in bizimle kalmasını istediğini düşünüyorum. Bana onun yanımızda kalıp kalamayacağını sordu."

"O lanet olası kasabalının çocuğun öyle kolayca kaçmasına izin vermesinin pek mümkün olmadığını fark etmişsindir." Ivor Marsi'yle aynı basamağa çıkmıştı şimdi. "Büyük ihtimalle onu arayacaktır."

"Belki ama Jamie ona o kasabalıdan daha fazla değer veriyor," dedi Marsi. Bedeni karıncalanıyordu. Ivor o kadar yakın duruyordu ki göğüsleri ona değiyor ve kendi başlarına Ivor'a karşı bir çekim hissediyormuş gibi ona doğru geriliyorlardı.

"Çocuklarla konuşacağım," dedi Ivor. Ama hâlâ Marsi'ye bakıyor ve yanından geçip gitmek için hiç çaba sarf etmiyordu. Marsi'ye Hetty'nin yanına dönmesi tavsiyesini de yinelemiyordu.

Sanki gözleri Marsi'ninkileri yakıyor, onun içinde, çok daha derinlerde daha fazla bir şeyleri harekete geçiriyordu. Marsi'nin dudakları kurumuştu ama içgüdüleri onları yalarsa Ivor'ın onu bir daha öpeceğini söylüyordu.

Marsi kendi kendine bu dürtüye karşı mücadele etmesini söyleyerek, elini Ivor'ın göğüskafesine böyle bir hareketle onu tutabilirmiş gibi koydu.

Ivor onun elini kendi sıcacık elinin içine aldı.

Marsi nefesini tuttu. Dudakları aralanmıştı.

"Ah, kızım," dedi Ivor, boşta kalan elini Marsi'nin başının arkasındaki örtünün üzerinde nazikçe hareket ettirerek. "Şimdiye kadar senin kadar baştan çıkarıcı bir kadınla tanışmadım. Sanırım Aziz Columba'yı[2] bile baştan çıkarabilirdin ve Tanrı biliyor ya ben o kadar erdemli bir adam da değilim."

Ivor bunu diyerek parmaklarını Marsi'nin saçlarında gezdirip onu kendine çekti ve dudaklarına dokunmaya yetecek

2 **Aziz Columba**: 521-597 yılları arasında yaşamış ve İskoçya'da Hıristiyanlığın yayılması için mücadele vermiş İrlandalı rahip. –ç.n.

kadar eğildi. İlk başta Marsi, Ivor'ın onların tadına bakacağını ve daha önce yaptığı gibi onları çekiştireceğini sandı ama Ivor bunun yerine dudaklarını bir karşılık bekleyerek onunkilerin üzerine sertçe bastırdı ve Marsi'nin kaçıp gitmesinden korkuyormuş gibi başını elinin arkasında tutarak geri çekilmesini önledi.

Marsi geri çekilmeye çalışmadı. Bedenindeki her bir nokta Ivor'a istekli bir şekilde karşılık veriyordu. İsteseydi bile kendini geri çekemezdi.

Ivor'ın dili onun ağzının içini istila ettiğinde, verdiği hislik ve yumuşaktı ve akşam yemeğinden ötürü baharatlı bir tatı vardı. Marsi'nin bedeni hissettiği arzuyla şakımaya başladı ve yumuşak bir inilti duydu.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki bu iniltinin ondan geldiğini fark etmeden önce bir-iki saniye geçti. Başında gezinen el sırtının ortalarına doğru kaymıştı ve vücudunu Ivor'ınkine doğru bastırıyordu. Onları nasıl kıpırdattığını hatırlamasa da kolları Ivor'a dolanmıştı.

Merdivenin köşe rafında duran kandilden gelen ışık Ivor'ın yüzünü aydınlattı. Ivor gözlerini açtığında Marsi onun devam etmesini isteyip handa kalan hiç kimsenin onları bölmemesini umarak gözlerini kapattı.

Marsi diğer üç misafirin odalarına mı çekildiklerini yoksa aşağıda mı kaldıklarını bilmiyordu. Fakat bu geç vakitte mutfaktan gelen olağan ayak sesleri ve alçak sesli konuşmalar dışında han sessizdi.

"Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?"

Jamie'nin yukarıdan ve Marsi'nin arkasından gelen sert sesi kızı korkutmuştu. Kendini Ivor'dan kurtarmaya çalışırken ayağı arkadaki basamağa takıldı. Ivor kolayca tutup dengesi-

ni sağladı. Marsi omzunun üzerinden baktığında, Jamie'nin merdivenlerin en tepesinde durmuş onlara bakmakta olduğunu gördü.

"Neden Marsi'yi öpüyorsun?" diye sordu. "Onunla evlenecek misin?"

"Hayır, evlenmeyecek," dedi Marsi. Ivor onun kendisinin tutuşundan kurtulmaya çalıştığının farkında değilmiş gibi görünürken Marsi zorlukla da olsa kendini çekmeyi başardı. "Sana odanda beklemeni söylemiştim, Jamie," diye ekledi sertçe.

"Evet, ama o kadar uzun süre geçti ki avluda düşmüş olabileceğinden korktuk. Onu bulmaya gitmiş olabilirdin ve dışarıda epeyce kar toplanmış. Göz açıp kapayana kadar içine gömülebilirdin. Marsi'yle evlenmeyeceksen," diye ekledi Jamie, bakışlarını Ivor'dan ayırmayarak, "neden onu öpüyordun ki? Bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum."

Ivor sakin bir sesle konuştu. "Sözlerine dikkat et ve odana geri git. Birazdan yanında olacağım. Sanırım seninle konuşmak istediğimi biliyorsun."

Jamie suratını asarak arkasını döndü ve başka tek bir kelime bile etmeden odasına gitti.

Ivor ve Marsi kapının kapatıldığını duyana kadar beklediler. Sonra Marsi, "Ne yapacaksın?" dedi.

"Henüz bilmiyorum," diye itiraf etti Ivor. "O kasabalı bu havada bile adamlarını çocuğu aramaları için göndermiş olabilir ve çocuk bu gece için burada daha güvende olacaktır. Aslında şimdi kaçtığına göre onu tekrar o adamın pençeleri arasında ben de görmeyi arzu etmiyorum. Ama aralarındaki ilişkiyi öğrenmem lazım. Oğlan yasal olarak ona bağlıysa..."

Ivor durdu ama Marsi'nin daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Will'in efendisinin yasal gözetimi altındaysa Ivor so-

rumluluğunun oğlanı geri göndermeyi gerektirdiğini düşünecekti.

Ivor ona odasına gitmesini söylememişti ve Marsi yeterli vakti olursa onu Will'in yanlarında kalmasına ikna edebileceğini hissetti.

Bu düşünce Marsi'nin aklından geçerken Ivor onu tekrar öpmek için eğildi.

Marsi hızlı bir şekilde konuşmaya başladı. "Onun adı Will, efendim. Ve onları gülerken buldum. Sadece bakakaldım çünkü daha önce hiç Jamie'yi bir arkadaşıyla birlikte böyle serbestçe ve mutlu bir şekilde gülerken görmemiştim. Birbirlerini hemen hemen hiç tanımadıklarını biliyorum..."

Marsi, Ivor onun dudaklarının üzerine parmağını koyunca sustu.

"Onlarla konuşacağım. Söz verebileceğim tek şey bu." Sonra Ivor onu tekrar tatlı bir şekilde öptü ve konuşmasına devam ederken ellerini Marsi'nin omuzlarına koydu. "Seninle benim de konuşmamız gerektiğini biliyorsun. Burada böyle durmaya hakkım yok, şu an yaptığımızı yapmaya. Fakat..."

Bu kez Marsi onun dudaklarına parmağını bastırıp mırıldandı. "Biliyorum. Aslında, efendim, biz dayımla konuşmalıyız. O bana yardım edecektir. Ve sonra, belki..."

Henüz daha yarı yarıya biçimlenmiş düşüncelerini kelimelere dökmek için isteksiz olan Marsi cümlesini tamamlayamadı. Fakat Ivor onu tekrar öptü ve nazik bir şekilde merdivenlerde arkasını döndürdü.

"Git şimdi," dedi Ivor. "Tam zamanında geldiğim için minnettar olmalısın. Seni dışarıda karın altında bulsaydım karşılaşmamız bu kadar hoş bir şekilde devam etmeyecekti."

"Dışarıya çıkmayacaktım," dedi Marsi, arkasına bakarak.

Ivor'ın buna cevabı arkasından bir şaplak atacakmış gibi bir hareket yapmak oldu, o yüzden de Marsi onun önünden aceleyle çıktı merdivenleri.

Kafasını çevirip arkasına bir göz attığında, Ivor tam arkasındaydı.

Ivor gülümsedi, gözleri kandilin ışığında altın rengini almıştı.

Marsi gülümsemesinin sıcaklığının tadını çıkarıp onun gibi biriyle evlenecek kadar şanslı bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederek odasına girdi.

***

Ivor onun odasının kapısının kapanmasını izledi ve kendi pervasızlığına şaştı. Odasına yöneldi, sonra duraksayıp derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

Oğlanlar karanlıkta James'in şiltesinin üzerinde oturuyorlardı. O yüzden de Ivor bir mum buldu ve dışarıdaki kandilden yaktı. Sonra kapıyı kapattı ve odadaki diğer mumları yakmak için elindeki mumu kullandı. Ne James ne de Will tek kelime etmişlerdi.

Ivor yatağın üzerine oturdu ve onlara baktı.

"Bizi nasıl buldun, Will?"

Alnına düşmüş olan siyah, asi bir bukleyi çekerek cevap verdi Will. "Sizi takip ettim, efendim. İlk önce benim yaşlarımda bir oğlan ve iki tane kadının olduğu bir topluluğu sordum. Bir tanesi genç ve güzel, diğeri biraz yaşlı fakat yine de alımlı, dedim. Birkaç kişi Kuzey İskoçyalı bir grubun içinde böyle iki kadın olduğunu söylediğinde onların izini takip ettim. Böyle renkli bir grubu takip etmek epeyce kolay oldu. Buradaki adamlar bana yanınızda bir oğlan olduğunu söylediklerinde doğru yere geldiğimi anladım."

Kılık değiştirmelerinin buraya kadar olduğunu aklından geçiren Ivor, "Bizi bularak ne elde etmeyi umuyordun?" diye sordu.

"Beni hizmetinize alabileceğinizi düşünmüştüm, efendim. Buradaki çocuk, Jamie, iyiliksever biri ve sizin de öyle olduğunuzu umuyordum. Efendi Lucken kabadır ve bir çocukla nazikçe konuşmak yerine eline kayışını almak ya da ellerini yumruk yapmak için hazır bekleyen birisidir."

"Nasıl onun hizmetine girdin?"

Will omzunu silkti. "Babam onun için ok yapardı ve annem kardeşimi doğururken öldüğü için bana bakıyordu. Küçük kardeşim de annemle birlikte öldü. O yüzden de babam bana kendisiyle birlikte kalmam ve o ok yaparken talaşları temizlemesine yardım etmem gerektiğini söyledi. Ancak babam öldükten sonra Efendi Lucken onun dediklerini yapmamı söyledi. Yapmaya çalıştım ama nasıl yapacağımı her bilmeyişimde eline kayışını aldı. Bana kayışın işlerin nasıl yapılacağını öğreteceğini söylüyordu ama bunun yerine sizin için neler yapabileceğimi görmeyi istedim."

"Baban ok imalatçısıydı yani, öyle mi?"

Will başını salladı.

"Efendi Lucken de mi öyle?"

"Hayır, o deri eşya ticareti yapıyor, tabaklama, satma vs. Babam Doune'da iş arıyorken, Efendi Lucken ona ok yapması için para vereceğini söylemişti ama biz de çalışma yeri ve diğer masraflar için paranın bir kısmını ona geri verecektik. O geçimimizi sağlamak için bana diğer bütün işleri de yaptırdı. Ta ki babam elma ağacından düşüp ölene kadar... O zamandan beri efendi bana yiyecek ve dayak dışında hiçbir şey vermiyor."

James alçak sesle söze girdi. "Bence Efendi Lucken kötü

biri ve Will'e de çok kötü davranmış. Lütfen, efendim, Will yanımızda kalabilir mi?"

Ivor'ın içinden ilk geçen hayır demekti. Doune'ın tabakçısının sahibi olduğunu düşündüğü bir oğlanın sorumluluğunu yüklenmek bu şartlar altında delilikti. Üstelik sabaha kadar bu berbat hava sihirli bir şekilde açılmazsa bu, en azından bir gün daha Dunblane'de kalacakları anlamına gelecekti. Diğer taraftan Jake Maxwell'e mesaj göndermesi gerekiyordu ve Dunblane'de bir katedral vardı.

Bu nedenle Ivor, "Will bu gecelik burada kalabilir. Tabii onunla şilteni paylaşmaya razıysan," dedi.

"Evet, elbette. Ben hiç..."

Jamie sıkılgan bir ifadeyle sözünü yarım bıraktı. Daha önce hiç yatağını paylaşmadığını söyleyerek kendini çok fazla ele vereceğinden korkmuş gibiydi.

Ivor gülümsedi. "Gidip biraz daha battaniye bulacağım. Dün gece üşüdüm."

"Efendim?"

Ivor, Jamie'nin sesindeki alışılmadık çocuksu tondan etkilenerek arkasını döndü. "Ne oldu Jamie?"

"Will'in bizimle olması konusunda bir şey söylemediniz. Sadece bu geceyi dediniz."

Ivor bakışlarını Will'e çevirerek konuştu. "Bir okçunun arkasını temizlemek ve atların koşum takımlarıyla ilgilenmek dışında başka ne yapabilirsin, evlat?"

"Biri bana ne istendiğini gösterirse her şeyi yapabilirim efendim. Atları severim ve koşum takımlarıyla ilgilenmek benim için sorun değildir. Sadece hiçbir şey Efendi Lucken'i memnun edemiyordu, o kadar. Onun için dövmesi en kolay oğlandım."

"O halde bana yarın ahırda yardım edebilirsin," dedi Ivor.

"Will'in bana Sean Dubh, sana yaptığı gibi hizmet edebileceğini düşünmüştüm," dedi Jamie.

"İlk önce ahırda neler yapabileceğini göreceğiz," dedi Ivor. James bu konuda tartışacakmış gibi göründüğünde Ivor sakince ekledi. "Seni ödüllendirmeye niyetim yok."

Jamie'nin yanakları kıpkırmızı oldu ama Ivor'a karşılık vermedi. Ve Sean Dubh çoktan yatmaya çekildiğinden Ivor başka battaniye bulmaya kendisi gitti.

Ivor, yatağında Marsi olduğuna dair uygunsuz rüyalar görerek keyifli bir şekilde uyudu. Uyandığında Jamie'nin yolculukları sürecindeki diğer gecelerden çok daha doğru düzgün bir uyku çektiğini fark etti, ne kâbus görmüş ne de uykusunda konuşmuştu.

Oğlanların ikisi de güzel bir şekilde uyumuşlardı.

Pencereden dışarı hâlâ yağmakta olan kara bakmasıyla Ivor o sabah da hiçbir yere gidemeyeceklerini ve muhtemelen handa bir gece daha kalacaklarını anladı. Çabucak giyindi ve adamlarının ne yaptıklarına bakmaya gitti.

Aşağıdaki ortak salonda hanın diğer üç misafiri neşeli bir şekilde kahvaltılarını ediyorlardı. Dışarıda kar hâlâ iri taneler halinde yağıyordu ama adamları ahıra doğru bir yol açabilmek için ileri geri yürüyorlardı.

Ivor, Aodán'ı bularak, adamlarının kahvaltılarını ettiklerini ve olağan işlerini yapmaya başladıklarını öğrendi. Ahır sıcak ve düzenliydi.

"Gökyüzünün batıda dün sabahkinden daha açık olacağını ve karın da çok yoğun olmayacağını düşünüyorum, efendim," dedi Aodán. "Hava düzelirse, güvenli bir şekilde yola çıkmadan önce muhtemelen hâlâ biraz vaktimiz olacaktır ve bizim

oğlanlar da biraz pratik yapabilirler. Bahse girerim ki şuradaki hancı biraz taze ete hayır demez."

"Bana onları dışarı çıkarmaya hazır olduğunda haber ver," dedi Ivor. "Burada her şey yolunda giderse ben de sizinle geleceğim."

"Uzağa gitmemize gerek kalmayacak," dedi Aodán. "Hancı derenin ilerisindeki, şuradaki ormanlıkta epeyce av hayvanı olduğunu söyledi."

Ivor başını salladı ve yemek salonuna döndü, o sırada üç yabancı da gitmeye hazırlanıyorlardı.

"Umarım bu havada çok uzağa gitmek zorunda değilsinizdir," dedi Ivor.

"Sadece Stirling'e kadar, efendim," dedi biri. "Yaklaşık beş mil uzaklıkta. Perth'den dün geldik ve havanın nasıl olacağını görene kadar daha ileriye gitme riskini göze almamayı kararlaştırdık. Burada mola verdiğimize oldukça memnunuz."

Çok geçmeden adamlar oradan ayrıldılar, böylece Ivor grubun geri kalanını aşağıya kahvaltı etmeye çağırdı. James yanında Will'i de getirmişti. "Ahırın tavan arasındakiler saatler önce kahvaltılarını etmiş olmalılar. O yüzden Will de bizimle birlikte yemeli," dedi.

Ivor itiraz etmedi ve Will, James'in yanına oturdu. Ivor iki oğlan kendi aralarında sessizce konuşurlarken, Will'in James'in davranışlarını ve tavırlarını taklit ettiğini görerek eğlendi.

Marsi'ye baktığında, onun da oğlanları izlediğini gördü. Marsi onaylarcasına gülümsediğinde Ivor da kızın Jamie'nin bir arkadaşa ihtiyacı olduğu konusunda söylediklerini anımsayarak gülümsedi. Sonra Marsi'nin Hetty'den başka birini arkadaşı olarak görüp görmediğini merak etti. Marsi kendi çocukluğunun da az çok Jamie'ninki gibi geçtiğini belirtmişti.

Ivor, ikisini de bütün ailesi oradayken Rothiemurchus'u ziyaret etmek için götürememesinin çok yazık olduğunu düşündü. Onlardan daha gürültülü, şamatacı ya da daha sevecen bir topluluk düşünemiyordu.

***

Marsi, Ivor'ın yüzüne garip bir gülümseme yerleştirecek düşüncenin ne olduğunu merak etti. Marsi, Ivor'ın Will'in onlara katılmasına izin vermesine memnun olmuştu. Çünkü Ivor'ın, Jamie'yle yemek yemek için Will'in fazla sıradan olduğunu düşünmesinden korkmuştu.

Diğer taraftan zaten Ivor'ın bir yandan Jamie'ye kraliyete ait tavırları bırakmasını tembihleyip diğer yandan sıradan insanlarla birlikte olmasını reddetmesi düşünülemezdi. Genç prens de Will'e emri altındaki bir kulu gibi değil, arkadaşı gibi davranıyordu zaten.

Kahvaltıdan sonra oğlanlar Sör Ivor'la birlikte ahıra gittiler. Kar ufacık taneler halinde düşmeye başladığında, adamlar toplanıp ok kılıfları oklarla doldurulmuş vaziyette Allan Nehri'nin yakınlarındaki ormanlık alana gittiler.

Marsi onlarla gidebilmiş olmayı istedi. Hetty örgü örerken onunla birlikte otururak Jamie'nin pantolonlarından birini onarmak erkeklerle beraber karlı ormanda gezinmekten daha eğlenceli sayılmazdı.

Handa başka hiçbir müşteri olmadığı için en azından ortak yemek salonundaki ateşin yanında rahatça oturabiliyorlardı. Yine de Hetty yeni gelecek kişilere karşı tetikte olmak için kulak kesilmeleri konusunda ısrar etti.

"Hiçbirimiz Albany'nin bize bir sürpriz yapmasını istemeyiz," dedi.

Marsi bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu.

Erkekler öğle yemeği servis edilmeye hazır olmadan önce geri döndüler.

Sör Ivor yalnız başına içeri girdi. "Jamie ve Will'i aşçının yamaklarının yanına tavşanların derisini yüzmeye yardım etmeleri için bıraktım," dedi.

Hetty'nin kaşları havaya kalktı ve Marsi şaşkınlık içerisinde konuştu. "Jamie'yi tavşanların derisini yüzmekte aşçıya yardım etmesi için mi bıraktınız?"

"Evet, elbette. Will ile beraber bunu çok nadir bir ödül olarak göreceklerdir, emin ol."

Marsi eğlenerek başını iki yana salladı ve ekselanslarının Jamie'yi böyle bir işle görevlendirdiği için ne tepki vereceğini hayal etmeye çalıştı. Marsi bunun Annabella'yı da gülümseteceğini zannetmiyordu. Fakat Annabella bir daha sevgili oğluna zaten asla gülümseyemeyecekti.

Ani bir keder dalgası Marsi'yi yakalayıverdi. Gözlerine yaşlar doldu ve bir tanesi yanağından aşağıya süzüldü. Çabucak onu sildi ve Hetty'nin bunu fark etmediğini minnettar bir şekilde fark etti. Yaşlı kadın örgüsünü çantasına tıkıştırıyordu.

Marsi, Ivor'a bakmıyordu.

Hetty doğrularak konuştu. "Öğle yemeğinden önce siz de biraz dinlenmek istersiniz sanırım, efendim. Marsi sen de benimle yukarıya gel, lütfen."

Marsi, Ivor'ın bakışlarını üzerinde hissederek kendini topladı ve Hetty'ye cevap verdi, "Evet, elbette, hemen, Hetty. Sadece şunları bir katlamam gerekiyor..."

"Siz gidin, Bayan Hetty," dedi Ivor. "Ben onu beklerim."

Marsi'nin boğazındaki ağrı büyük bir şiddetle geri döndü. Yutkunmasını zorlaştıracak kadar güçlüydü. Marsi dikkatli bir şekilde, özenle Jamie'nin pantolonunu katlarken Ivor'ın hemen yanı başında dikildiğinin bütün varlığıyla bilincindeydi.

"Hadi artık," dedi Ivor. "Bundan daha fazla katlanamazlar."

Marsi ayakta durursa kendini Inchmahone'da yaptığı gibi onun kollarına atıp hiç gözyaşı kalmayana kadar ağlayacağından korkarak oturdu.

Hâlâ akmak için mücadele eden yaşlarını bastırarak Marsi kendini normal biçimde nefes alıp vermeye zorladı.

Ivor onu tutup ayağa kaldırdı ve sessizce fısıldadı. "Ne oldu, Marsi? Jamie'ye tavşan derisi yüzdürdüğüm için üzgün olamazsın."

"Hayır," dedi zorlukla gülümseyerek. "Ben sadece bunun... Bunun Annabella'yı nasıl gülümseteceğini düşünmüştüm."

"Bana bak," dedi Ivor, nazikçe elini Marsi'nin çenesinin altına koyup başını kaldırdı. "Hâlâ gözyaşlarını kurulayacak bir şeyin yok sanırım ve burada başlığını da kullanamazsın. O yüzden de biri içeriye girmeden önce kendini topla."

Ivor'ın ses tonu şefkatliydi ve sözleri bir emirdi. Yine de tuhaf bir şekilde bu Marsi'yi yatıştırdı ve ağlama isteğini bastırdı.

"Affedersiniz," dedi. "Gördüklerinize rağmen, aslında böyle kolayca ve beklenmedik bir şekilde duygularıma yenilmek benim için çok nadir olan şeylerdir."

"Hissettiklerinde yanlış hiçbir şey yok."

"Ama bu tür duyguları başkalarına yansıtmamalıyım," diye mırıldandı Marsi. "Bana ne oluyor da bunları size yansıtıyorum bilemiyorum."

"Sana ne olduğunu söyleyeyim," dedi Ivor aynı kesin ses tonuyla. "Acı çekiyorsun ve bunda ters bir taraf yok. Sevdiklerini kaybeden insanların kalplerinde keder uzun süre yaşar ve sen çok fazlasını kaybettin. Tanrım, majesteleri, Kraliçe öldüğünde daha kendi anne-baban için tuttuğun yası bitirmemiş-

tin bile. Onu da kaybetmek oldukça zor gelmiş olmalı. Böyle bir kalp ağrısının geçmesi çok zaman alır."

"Fakat bu Jamie için daha da kötü," diye mırıldandı Marsi. "O Jamie'nin annesiydi."

***

Ivor'ın elleri Marsi'yi kendine doğru sımsıkı çekmek için yanıyordu ve Ivor bir kez daha bu kadar kısa zamandır tanıdığı biri için bu kadar kuvvetli duygular hissediyor oluşuna şaştı.

Öfkesi her zaman gelip geçici olmuştu fakat ilişkileri öyle değildi. Adamları onun öfkesinden çekinirlerdi ama yine de hepsi ona sadıktı. Eskiden içli dışlı olduğu kadınlar hâlâ ona karşı cana yakınlardı fakat öfkesine maruz kaldıklarında içlerinde ondan korkmayan yoktu.

Gerçek şu ki —eğer Piskopos Traill'i, ekselanslarını, komutanlarını ve kendini bir şey sanan Doune'dan gelen o tabakçıyı saymazsak— Marsi hayatına girene kadar, Ivor'ın öfkesi karşısında titremeyenler sadece kendi ailesinden birkaç kişi olmuştu. Bir tek Marsi karşısındaki korkusuz ruhtu ve tek bir bakışla ya da kelimeyle o öfkenin yönünü değiştirebiliyordu. Aslında Marsi neredeyse onu öfkelendirebildiği kadar muktedir olduğu bütün duyguları da harekete geçirebiliyor gibiydi.

Ivor yavaşça merdivene döndüğünde kıza bir an için öfke duyarken bir sonraki an ona karşı derin bir sempati besleyebildiğini düşündü. Üzerinde böyle etkisi olan başka birini daha önce tanımamıştı.

Marsi sadece gözündeki bir parıltıyla Ivor'ın mizah duygusunu harekete geçirebiliyordu. Çoğunlukla aynı düşünceleri paylaşıp aynı tepkileri veriyormuş gibi görünüyorlardı. Ivor'ın anne-babası da birbirlerinin cümlelerini tamamlarlardı. Fakat annesi bir keresinde bunu ilk baştan beri yapmadıklarını ve artık on yıllardır babasıyla evli olduklarını söylemişti.

Ivor sık sık onun yüzünden çabucak geçip giden bir ifadeden Marsi'nin aklından geçen bir düşünceyi okuyabildiğini hissediyordu. Yine de başka zamanlarda kız tam bir muammaydı. Ivor birçok kere onun, kardeşi Catriona gibi inatçı, gururlu ve her şeyle ilgili kendi usulünce kararlı biri olduğunu düşünmüştü.

Marsi bunların hepsiydi. Fakat Cat gibi de değildi.

Şu anda, sadece merdivenlerden hemen önünde yukarı çıkarken salınan bedenine bakmak bile Ivor'ın aklına başka düşünceler getiriyordu. Ve bunlar Albany'nin bu kadar kararlı biçimde ilgilendiği bir kıza karşı beslenmemesi gereken düşüncelerdi. Ivor, Marsi'yi ne kadar çabuk Albany'nin politik hilelerinden koruyabilecek güçlü ellere bırakabilirse ikisi için o kadar iyi olacaktı. Ivor'ın bağlı olduğu Kuzey'in Lordu da Albany'nin öfkesini üzerine çektiği için ona teşekkür etmezdi muhakkak.

Merdivenlerin en üst basamağına geldiklerinde Ivor sessizce, "Duygularınla ilgili Bayan Hetty'yle hiç konuştun mu?" dedi.

"Hayır, çünkü çocukken bana baktığı zamanlarda, Hetty sıklıkla başkalarına duygularımı çok fazla belli etmemem gerektiğini söylerdi. O yüzden de bu konuda neler hissettiğini iyi biliyorum. Ayrıca annem ve babam öldükten sonra Turnberry'ye gidip tekrar onunla birlikte olduğumda devamlı aynı şeyleri anlatıp durmuştum. O yüzden her zaman nazik davranmasına rağmen bunları duymaktan bıkmış olmalı. Annabella Teyzem de nazik biriydi. Fakat çok sık, hiç belli olmayan zamanlarda, bana bir şeyler anne-babamı anımsatırdı ve yaşlar gözlerimden süzülüverirdi. Çok geçmeden Annabella'nın diğer leydilerinin de kederimi kendime saklamam gerektiğini düşündüklerini öğrendim."

"Yani şimdi de aynı şeyi düşünüyorsun."

"Evet," dedi Marsi, görünür bir şekilde nefesini içeri çekerek. Marsi kapının önüne geldiğinde döndü ve birdenbire "Aşağıya indiğini duymak için bekleyecek miyiz yoksa zil çaldığında gidecek miyiz?" diye sordu.

"Cevabını biliyorsun," dedi Ivor. "Gidip Jamie'yi getireceğim ve Bayan Hetty onu görmeden önce insan içine çıkabilir durumda olup olmadığına bakacağım. Fakat hepimiz birlikte aşağıya ineceğiz." Sonra elini Marsi'nin yanağına koydu ve orada durmakta olan bir gözyaşını parmağıyla sildi.

Marsi'nin dudakları davetkâr bir şekilde aralandı ama Ivor'ın onu öperken tekrar Jamie'ye yakalanmaya niyeti yoktu. Oğlan haklıydı. Bunu yapmamalıydı. Marsi'yi zaten şimdiye kadar fazlasıyla öpmüştü ve bu arzuya teslim olmak sadece bela anlamına gelirdi.

"İçeriye gir," dedi Ivor, kapıyı onun için açıp kızı hafifçe içeri itti.

***

Marsi, Ivor'ın arzusunu sezmişti ve kendisininkinin de farkındaydı. Fakat Albany ve Redmyre'ın olmadığı bir dünyada tanışmış olmalarını dilemek ve onun için ağlamak dışında mantıklı davranmayı genellikle başarabilmişti.

Hetty, o içeriye girdiğinde bir havlu uzattı ve başlığını değiştirip kırışmış olan eteğini silkelemesini önerdi.

Kısa bir zaman sonra Marsi, Ivor'ın ve her iki oğlanın yukarıya geldiğini duydu ve Jamie'nin Ivor'ı Will'in onlarla birlikte yemek yemesine izin vermesi konusunda ikna ettiğini düşünerek gülümsedi.

Birkaç dakika sonra Ivor kapıyı tıklattığında Hetty onlara önden gitmelerini rica etti. "Elbisemde bir leke olduğunu fark ettim. Size katılmadan önce üstümü değiştirmeliyim."

Aşağıda Jamie, Will ile her şeyi birlikte yapacaklarına karar verdiğini üzerinde çalışılmış bir kayıtsızlıkla ilan edene kadar ortama bir uyum hâkimdi. "Hem, şimdiye kadar etrafımda hiç refakatçi olarak benim gibi bir çocuk olmamıştı."

"Bunu daha sonra tartışacağız," dedi Ivor. Masanın ucunda oturuyordu, oğlanlar yüzleri şömineye dönük vaziyette, onun sağ tarafındaydılar. Marsi onun solunda, yüzü dış kapıya dönük durumdaydı.

James, Ivor'ın verdiği karşılıktan gözü korkmamış bir şekilde devam etti, "Ama ben istiyorum ki..."

Ivor onun sözünü bir bakışı ve kaldırdığı parmağıyla keserek konuştu. "Bu meseleyi benimle özel olarak konuşursan daha iyi edersin. Will'in varlığının ricanı yerine getirmem konusunda beni ikna edeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun."

Ortak yemek salonunun dış kapısı açıldı ve içeriye soğuk havayla beraber üzerlerindeki karı silkelemekte olan dört adam girdi. Geniş kenarlı şapkalarından çizmelerine kadar bütün kıyafetleri baştan ayağa simsiyahtı ve her birinin pelerinlerinin ve ceketlerinin üzerinde Marsi'nin endişesini anında körükleyen o bildik arma vardı.

12. Bölüm

Ivor, Marsi'nin endişesini fark ederek, sağına baktı. Dört adamın dinlenme odasına girdiğini gördü ve Albany'nin adamları olduğunu Marsi gibi hemen anladı.

Will omzunun üzerinden kaçamak bir bakışla ayağa kalktı, ekmek tahtasını ve bir hizmetçinin daha yeni masanın ortasına yerleştirdiği pide sepetini alarak yabancılarla zerre kadar ilgilenmiyormuş gibi rahat bir şekilde mutfağa girip gözden kayboldu.

Will ve Ivor'ın arasında oturan James'in sırtı yabancılara dönüktü. Aklında istediği şey ve bakışları Ivor'a sabitlenmiş bir şekilde ne adamlara ne de Will'in gözden kaybolmasına aldırış etti, sadece kısa ve öz bir biçimde konuştu. "Fakat niçin Will'i yanımda..."

Sözünü tamamlamadan Ivor ona yaklaşıp James'in yeni gelenlere yüzünü dönmemesine dikkat ederek James'i omuzlarından tuttu.

Ivor onu sarsarak sertçe konuştu. "Sana tek bir kelime bile duymak istemediğimi söyledim, evlat. Belki bu bana itaat etmeyi öğrenmene yardımcı olur." James'i kendine doğru biraz daha çekerek onun poposuna gürültü bir şaplak indirdi, hemen arkasından da bir ikincisini...

James bağırırken onların karşısında oturmakta olan Marsi ayağa fırladı. "Bırakın onu, efendim!" diye karşı çıktı. "Böyle bir gaddarlığı hak edecek bir şey yapmadı."

Marsi'nin bakışlarına sert bir ifadeyle karşılık veren Ivor aynı sertlikte konuştu, "Sen de dilini tutacaksın. Özellikle de diğerlerinin önünde."

Marsi'nin yüzünü buruşturduğunu görerek onun da kendisi gibi adamları tanıdığını ve "gaddarlığına" karşı sadece düşünmeden tepki verdiğini anladı. Ivor'ın sert buyruğu süratle Marsi'ye içinde bulundukları tehlikeyi hatırlatmıştı.

Buna rağmen Marsi, Ivor gibi tersçe konuştu. "Tutmayacağım. Aklımdan geçeni söylemek her türlü hakkım var çünkü ona karşı zalimce davranıyorsunuz, herkes de bunu benim gibi görebilir." Marsi eşikte durmakta olan dört adama doğru dönerek Ivor ve James'i gösterdi. "Bakın şu zavallı oğlana nasıl davranıyor!"

Marsi aynı şekilde konuşmaya devam ederken, Ivor, James'e eğildi ve kızgın yüz ifadesini bozmadan ona fısıldadı. "Seni buradan uzaklaştıracağım, evlat. O adamların yüzünü görmelerine izin verme. Şimdi popona vurduğumda acıyormuş gibi bağır."

Ivor ona birkaç şaplak daha attı ve James de büyük bir zevkle bağırdı.

Ivor bu darbelerin gerçeğinden daha sert görünüyor olmasını umdu, özellikle de Marsi o bütün Hıristiyanlık dünyasındaki en zalim adammış gibi şamata yapmaya devam ediyorken... Ivor James'e son bir şaplak daha attı. Sonra bir eliyle omzundan iterek onu merdivenlere doğru yöneltip konuştu. "Şimdi yukarı çık. Ve uslu bir şekilde dilini tutmayı öğrenene kadar ne yüzünü göreyim ne de sesini duyayım."

James ayaklarını merdivenden çıkarken yere vurup poposunu çok acıyormuş gibi ovalayarak ona itaat etti.

Marsi, elleri belinde, konuşmaya başladı, "Umarım yaptığını beğenmişsindir. Şüphesiz o zavallıcık bu hafta atın üzerine bile oturamayacaktır!"

"Sana sessiz olmanı söyledim," dedi Ivor neredeyse kükreyerek. "Dediklerime kulak versen iyi olur kızım. Tabii az önce çocuğa verdiğim dersten sen de payını almak istemiyorsan."

Marsi çenesini öne doğru uzattı fakat tam cevap vermeye başlayacakken, dört adamın lideri konuştu. "Bu küstah kıza haddini bildirmeden efendim, belki kıyafetlerimizden kraliyete, Albany Dükü ve onun oğlu Fife Kontu'na hizmet ettiğimizi anlamışsınızdır. Mackintosh sancağı taşıdığınızı öğrendiğimizden adınızı ve kaldığınız yeri öğrenmek istiyoruz. O yüzden, cevaplayacak kadar nazik olursanız..."

"Nazik olmak mı?" diye bağırdı Marsi şaşırmış bir edayla. "Tanrım, o atalarıyla öyle gurur duyuyor ki, dünyanın geri kalanının üzerine basılmak için ayaklarının altına serili olduğunu zannediyor. Benim kocam ve benden önceki çekişmeli bir evlilikten doğan az önceki zavallının babası olmak dışında kim olabilir ki? Hem öyle bir anneye sahip olduğu düşünülürse çocuğun böyle davranmak için haklı sebepleri var! Niye mi, o cadalozun sizi altüst edecek hikâyesini anlatabilirdim.

Bu adam benimle evlenmeyi seçmekle çok daha akıllıca bir iş yaptı çünkü ben, benden önceki o can sıkıcı sinsiden çok daha asil ve daha saygın bir aileden geliyorum."

"Ona ne oldu?" diye sordu lider, ciddi ifadesini korumakta zorlanan Ivor'a soru soran gözlerle bakarak.

"Ona ne mi oldu?" Marsi'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Öyle kadınların başına gelmesi gereken şey oldu. Kötü bir son! Öyle kötü ki dudaklarımı detayları anlatarak kirletmeyeceğim bir son. Üstelik anlatsam kocamın bana kızacağına iddiaya girerim," diye ekledi, Ivor'a neredeyse makaraları koyvermesine neden olabilecek dramatiklikte bir ifadeyle bakarak.

Marsi adamlara dönerek sesini alçaltı. "Bu adamın en ufak bir itaatsizliğe nasıl tepki verdiğini gördünüz. O kadına şu zavallı çocuğa davrandığı gibi davranmamış olması ne yazık! Fakat bu onun gibi adamların tarzı olan şey zaten."

Ivor'ın sözde önceki eşi hakkında atıp tutan Marsi'ye odaklanmış olan dört adamın lideri bakışlarını Ivor'a çevirdi. Yüz ifadesi dikkatli bir şekilde kontrollü olarak konuştu. "İsminizi öğrenmek istiyorum bayım."

"İsmi mi?" Marsi'nin kaşları yukarı kalktı. "Tanrım, onu tanımadınız mı? Kendini beğenmiş, önemli havası ve soyluluğunu hoyratça kullanan eski karısıyla, güçlü klanıyla ve silahlar konusundaki engin hüneriyle, İskoçya'daki her askerin onu bir görüşte tanıyacağını zannederdim. O..."

"Yeter!" diye kükredi Ivor. "Elimi suratında hissetmeden önce yukarıya çık."

"Hayır, bırakın konuşsun," dedi diğer adam. "Kimdir bu adam?"

Ivor ve Marsi merdivenleri çıkmaya başlamış olan Hetty'ye döndüler. Her zaman olduğu gibi saygıdeğer görünümüyle,

şaşırmış bir ifadeyle adamların birinden diğerine tek tek baktı.

Ivor, Albany'nin adamlarına bakarak Marsi'ye döndü. "Tanrım, bayım, onun kim olduğunu zannediyorsunuz? Kraliyet lordlarına hizmet ettiğinizi iddia ettiğinize göre düşünebilecek kadar zeki olduğunuzu zannederdim. O benim kayınvalidem elbette —benim dışımda— kocamın saygıdeğer bir şekilde davrandığını gördüğüm tek kişi. Siz ve adamlarınız da ona aynı şekilde davranırsanız akıllılık etmiş olursunuz."

Adamların lideri başını eğerek Hetty'ye selam verdi ve konuştu. "Size sıkıntı vermediğimizi umuyorum, hanımefendi. Sadece şu an burada kalan konukların kim olduğunu öğrenmek istiyoruz."

Hetty, bu açıklamanın onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi nazikçe kaşlarını kaldırdı. Bu da şu ana kadar doğru olan tek şey diye düşündü Ivor içinden. Marsi tekrar söze karıştı. "Bu adamlara oğlunuzun ilk eşinden bahsediyordum, madam. Benimle evlenerek çok daha iyi yaptığı konusunda sizin de hemfikir olduğunuzu biliyorum."

"Ah, evet, kesinlikle," diye mırıldandı Hetty. "Aslında o kadının adını yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor."

"Bu son derece anlaşılır bir şey," dedi Ivor, ifadesiz bir şekilde, zaten Hetty'nin var olmayan o kadının adını bilmesinin beklenemeyeceğini düşünüyordu. Grubun liderine dönerek açıklama yaptı Ivor. "Sorunuzu cevaplayacak olursam, şu an burada kalan tek grup olduğumuzu söyleyebilirim. Başka üç adam gece burada kaldı ama bu sabah Stirling'e doğru yola çıktılar."

"Onlarla karşılaştık, evet, bu yüzden sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz," dedi adam. "Hancı bize biraz bira verir vermez buradan gideceğiz zaten."

Marsi sanki onların bir an önce yola koyulmasını sağlayacak bir şey söyleyecekmiş gibi ağzım açtı ama sonra Ivor'ı rahatlatacak bir şekilde, tekrar ağzını kapayıp sessiz kaldı.

Dört adam biralarını kafalarına dikip oradan ayrılarak kapıyı arkalarından kapattıktan sonra, Marsi temkinli bir şekilde Ivor'a baktı. Ancak Ivor'ın sırıtıp hâlâ onun söyledikleri aklına geldikçe gülümseyerek başını ona doğru salladığını görünce Marsi rahatladı.

James, Ivor'ın üzerinden, merdivenin tepesinden seslendi. "Adamlara böyle şeyler söyleyerek ne halt ediyordun Marsi? Böyle bir dizi yalan söylememeliydin."

"Bu sadece büründüğümüz başka bir roldü," dedi Marsi. "Üstelik Albany'nin adamlarıydı."

"Sör Ivor bunu bana aktarmıştı ama onlara Hetty'nin kayınveliden olduğunu söyledin. Ya amcam onu tanırsa? Adamlar Hetty'yi çok iyi tarif ederler ve o da bu tariften kim olduğunu çıkarırsa? Tanrım eğer onu tanırsa ikimizi de göz açıp kapayana kadar yakalar. Will de aceleyle nereye gitti öyle?"

"Mutfağa," dedi Marsi. "Ama endişelenme, Sör Ivor'ın adını vermedik, gerçi onun için güzel bir isim bulmuştum ama. Hem Hetty'nin görünüşüne dair verecekleri tarif onun yaşında, tipinde ve tavrında yüzlerce başka kadına da uyabilir."

"Sizin bu İskoç'un karısı olduğunuzu bilmiyordum, leydim," dedi hancı mutfaktan telaşla çıkıp hepsini şaşırtırken. "Dün akşam bu kadar çok şey anlatmamıştınız, bayım. İkinizi aynı odaya yerleştirmemiz gerekirdi."

"Tanrım," dedi Marsi ona bakarak, "bütün söylediklerimizi duydunuz mu?"

"Hepsini değil, leydim. Ama onların avludan içeri atlarını sürdüklerini görünce mutfağa girip onların şeytanlık peşinde

olup olmadığını görmek istedim. Burada bela istemeyiz. Onlara o hanımı tanıtıp kim olduğumuzu söylerken karım sizi duymuş. O yüzden de karım içeri girer girmez bunu bana söylemek için acele etti. Sonra yüzlerce kadın hakkında dediklerinizi duydum..."

"Rahat olabilirsin," dedi Ivor. "Odalarımız tam istediğimiz gibi. Buradaki oğlan çoğu çocuk gibi kâbuslardan şikâyetçi." Ivor onu yalanlayacakmış gibi görünen James'e tehditkâr bir bakış savurarak devam etti. "Bu yüzden seyahat ederken onu yanımda tutuyorum. Ve adamlarım sancağımı taşıyor olmalarına rağmen..." Ivor, Marsi'ye sert bir bakış attı. "Sizin de takdir edebileceğiniz sebepler yüzünden genellikle seyahat ettiğimizde kimliğimi açığa vurmuyorum."

"Evet, efendim," dedi hancı, neredeyse Ivor'ın, adamın bu sebeplerin ne olabileceğine dair hiçbir fikri olmadığından emin olmasına ters düşecek bir şekilde. "Buradaki varlığınızı herkese anlatıp böbürlenecek değilim. Karımın da kimseye bir şey anlatmamasını sağlayacağım. Şimdi artık akşam yemeğinizi yemeye istekli olduğunuza göre ben de derhal sofraya yiyecekleri getireyim."

Adam tekrar mutfağa döndüğünde, Hetty, Ivor'a döndü. "Biliyor musunuz, efendim, en büyük sorunumuzun Albany'nin beni tanıma ihtimali olduğundan şüpheliyim."

"Yine de tanıma ihtimali var," dedi James. "Oldukça zeki biri."

"Bunun için endişelenmemiz gerektiğini zannetmiyorum," dedi Ivor, Hetty'nin daha önce oturmakta olduğu tabureye tekrar oturması için işaret ederek.

Hetty onun istediğini yapıp Marsi'nin yanındaki yere otururken, tekrar konuştu. "Endişem Marsi'nin evli olduğunu

söylemesi. Sizinle evli olduğunu, efendim ve fark ettiğinden daha fazla tanığın önünde bunu yapması... O dört adamın sancağınızı bilmesi yetmezmiş gibi bir de bu..."

Marsi lafa karıştı. "Ama Hetty, ben..."

Ivor hiç pişmanlık hissetmeden onun lafını böldü. "Artık dikkat et, küçük hanım. Söylemen gerekenleri söyle ama tedbirli ol. Hancının döndüğünü duyuyorum."

Marsi dudağını ısırarak boş mutfağın kapı aralığına doğru baktıktan sonra konuşmaya başladı. "Bu kadar abartacak ne var anlamıyorum. O hikâye bizi rahat bırakmalarını sağladı."

Ivor, Marsi'nin belli ki pek kavrayamadığı, Hetty'nin endişesini anlayarak hancı ve hizmetçinin aceleyle içeri girip birinin ateşi karıştırmasını, diğerinin de masadaki mumları yakmasını bekledi. İkisi de, Ivor konuşmaya başlamadan önce mutfağa geri dönmüşlerdi. "Bu şartlar altında sözlerinin bir önemi olduğundan şüpheliyim, Bayan Henrietta. Elbette, varlığınız..."

"Varlığımın Marsi'nin açıklamasıyla hiçbir ilgisi yok, efendim ve bunun sonucu..." Hetty, hizmetçi elinde iki tane sürahiyle aceleyle geri geldiğinde cümlesini yarıda kesti. Will de onun peşinden sessizce içeriye girmiş ve James'in yanındaki yerine oturuvermişti.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" diye sordu Marsi, hizmetçi tekrar odadan çıkar çıkmaz.

"Evet, bunu ben de bilmek istiyorum," dedi James, önce Ivor'a, sonra Hetty'ye dönerek.

Ivor Marsi'ye bakarak konuştu. "Evlilik açıklamanla ilgili konuşuyorduk. Fark etmemiş olabilirsin ama İskoçya'da tek tarafın yaptığı böyle bir açıklamayı diğer taraf hemen reddetmiyorsa bu o iki kişinin yasal olarak evli olduğu anlamına gelebilir."

***

Marsi'nin çenesi şaşkınlıktan açık kalmıştı ama bunu fark etmesi bir an sürdü ve sonra hemen kapattı.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedi sonra. "Böyle evlilikler duymuştum ama elbette ki, asilzadeler bu şekilde evlenmezler. Üstelik bunu açıklaması gereken erkektir normalde değil mi? Ve onun bu açıklamasına mutabık kalması gereken de kadındır sanırım?"

"Tam olarak yasanın işleyişi bu değil," dedi Ivor. "Hem Piskopos Traill St. Andrews'da bu konuda bizi uyarmıştı. 'Evlenme niyetinde olmayan erkekleri evliliğe kandırmak için böyle hileler yapılıyor' demişti."

Marsi yüz ifadesi son derece ciddi olan Hetty'ye baktı. Jamie'nin gözleri parladı. "Ama bence bu mükemmel!" diye bağırdı.

Marsi mutfaktan gelen sesleri duydu, Jamie Ivor'a dönüp ekledi. "Onun için oldukça iyi bir koca ol..."

Tam içeri hancı, karısı ve hizmetçi girip masanın üzerine pide sepetiyle beraber tahta tabakları yerleştirdikleri sırada oğlanın dizindeki eli onu susturmaya yetmişti.

"Bu konuşmanın geri kalanını daha sonraya erteleyeceğiz," dedi Ivor sert bir biçimde.

Marsi başını salladı ama hayal gücü bütün bunların ne anlama gelebileceği düşüncesiyle doluydu. Ivor ile evlenme fikri kesinlikle Albany'nin emriyle Redmyre'yla evlenme zorunluluğu gibi kendisine onur kırıcı gelmiyordu.

Marsi, Redmyre'la hiç karşılaşmamıştı ama hakkında Annabella'dan ve yanında çalışan diğer kadınlardan duydukları ondan hoşlanmamasına yetmişti. Oysa Ivor'ı da sadece günlerdir tanıyordu. Fakat onunla evlenme fikrini ilgi çekici hatta tahrik edici bulmuştu... Ivor muhtemelen böyle düşünmüyordu.

Ivor kestirip atan biri olmasına rağmen ona karşı şu an hissettikleri ayrı bir sorundu. Tam o anda Ivor'ın o ilk gece onu yatağında okşamasının anısı aklına geldi ve bütün bedenine ılık bir his yayıldı.

Aklına, kendini tekrar aynı pozisyonda bulsa ona isteyerek karşı koymayabileceği geldi. Ivor'a bu defa olsa kesinlikle vurmazdı.

Adamın yanağındaki çürük neredeyse geçmişti ama Marsi'nin bakışları artık sararmış olan çürüğün üzerine odaklandığında içinde hem bir suçluluk hissi hem de başka bir şey beliriyordu. Marsi bundan bir kez paçasını sıyırmıştı ama böyle bir şeyi tekrar yapmaya cüret etse Ivor'ın da aynı şekilde ona karşılık vereceğini düşünüyordu. Bu düşünce Marsi'yi gülümsetti. Aynı zamanda böyle bir durumda onu gülümsetecek bir yan bulmasına şaşırdı.

Marsi kesinlikle Ivor'ın onu cezalandırmasını istemezdi, asla, o halde neden bu düşüncenin en az onun yatağında olmak kadar tahrik edici olduğunu açıklayamıyordu. Şüphesiz böyle tuhaf düşüncelere sahip olmakta ters bir şeyler vardı.

Yine de bugün Ivor'dan gelen kısa emir onun hiçbir şeyin yapamayacak kadar durulmasına yetmişti. Ve bunu düşünmekte hiç tuhaf bir yan yoktu.

Marsi, Ivor'a baktığında onun da kendisini izlemekte olduğunu gördü ve bir şekilde aklından geçenleri anlayıp anlamadığını merak etti. Aniden bütün bedeninin yandığını hissederek mantıklı olan şeyin bakışlarını onun üzerinden çekmek olduğunu söyledi kendine...

Tam o anda, onu şaşırtan bir şekilde Ivor'ın yüzünün giderek daha da kızardığını fark etti.

O sırada Jamie konuştu, çünkü Marsi onun sesini duyu-

yordu ama çocuğun ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ivor içinde kızarmış bifteklerin bulunduğu tabağa uzanmak için başını çevirdi ve onu kendine biraz daha et alan Jamie'ye uzattı. Daha sonra içindekilerden alması için tabağı Will'e uzattıktan sonra Ivor dikkatini kendi tabağına verdi.

Marsi de dikkatini önündeki yemeğe vermişti. Fakat ona düşünmesi için yeni görüntüler sunan aklı hâlâ Sör Ivor'la meşguldü.

İlk önce çocuk odasına girdiği zaman onun yüzüne bakan Ivor geldi aklına.

Marsi'nin onlarla gelmesini istememişti. Marsi ona sadece kaçamak bakışlarla baksa da bunu anlamıştı. Dikkatli bir şekilde baksa onun yatağındaki kız olduğunu tahmin edeceğinden korkmuştu.

Ivor'ın onu tanıyamamasından dolayı nasıl rahatsız olduğunu hatırladığında neredeyse gülümseyecekti ama dudaklarının daha ilk kıvrılışında kendine engel olmayı başardı. Kimsenin ona neyi bu kadar komik bulduğunu sormasını istemiyordu.

***

Ivor, Marsi'nin neyi bu kadar eğlenceli bulduğunu merak etti. Hepsi birden konuşmayı bıraktığından Marsi başım tabağından kaldırmıyordu. Hetty'ye göz attığında onun da kendisini izlemekte olduğunu gördü. Tam o anda Hetty bakışlarını şüpheli bir ifadeyle Ivor'a çevirdi.

Ivor, Hetty'nin bir sonraki aşamada neler olacağını merak ettiğini biliyordu. Hetty kesinlikle, en az onun bildiği kadar bu açıklamanın sonuçlarının ne olabileceğinin farkındaydı.

Albany kesinlikle köpürecekti. Marsi'yi emrindeki adamlardan biriyle evlendirmeyi planladığına göre, Dük belli ki bunu yapmaya hakkı olduğuna inanıyordu. Annabella'nın ve-

fatından sonra Marsi'nin evine ya da bir aile üyesinin yanına gitmek yerine Turnberry'ye dönmüş olduğu gerçeği de vardı tabii ve bunu muhtemelen Kral'ın emri ya da onun isteği üzerine yapmıştı. Bu da ekselanslarının kendini Marsi'den sorumlu hissettiğini gösteriyordu.

Sonra Marsi, klanının en güçlü üyesi olan Sör Malcolm Drummond'ın, onun Redmyre'la evlenmesine engel olmak için Kral'la konuşacağını umuyordu. Ivor, Marsi'nin bu durumda kraliyetin yasal vesayeti altındaki biri olabileceğinden şüphelendiğinden, Sör Malcolm'ın ne rol oynayacağından emin değildi. Fakat Ivor, ekselanslarının Marsi'nin yasal koruyucusu olması gerektiğinden emindi. Marsi öyle olduğunu kabul etmemişti ama bu, Albany'nin, kızın sadece kiminle evleneceğini kontrol edebileceğine değil, ayrıca Marsi'nin topraklarını o adama vermeye hükmedebileceğine olan inancını açıklıyordu. Dük'ün Kral üzerindeki etkisi çok uzun süredir biliniyordu.

Elbette ki Albany ve ekselansları buna itiraz edeceklerdi ve Marsi'nin düşüncesizce yaptığı açıklaması boşa çıkacaktı. Fakat Ivor'ın bundan emin olması gerekiyordu.

Marsi'nin sadece tabağına bakıp bir şey yemediğini fark edince James ve Will'e baktı. Onlar yemeklerini bitirmişlerdi.

"Daha sonra tekrar konuşacağız," dedi Ivor. "Şimdilik, bence James ve Marsi sizinle birlikte yukarıya çıksalar iyi olur, Bayan Hetty. Öğleden sonra Aodán ahırda Will'in yardımından faydalanabilir ve ben de bir süre için dışarıya çıkmalıyım."

"Nereye gideceksin?" diye sordu James.

"Şuradaki katedrale daha yakından bakabileceğimi düşündüm."

"Ben de gelebilir miyim? Artık o adamlar gittiğine göre dışarısı yeterince güvenlidir."

Ivor başını iki yana sallayıp enerjik bir şekilde lafa karışan Hetty'ye baktı. "Marsi'yle yukarıda zar atabilir ya da buna benzer başka bir şey yapabilirsiniz, James. İnsanların Sör Atmaca'nın sana bugün odanda," dedi Hetty ve Will'e bakışlarını çevirdi, "kalmayı emrettiğini duyduğunu unutma."

"Sadece o adamlar bunu duydu. Hem öyle bile olsa..."

"Gel hadi, Jamie," dedi Marsi. "Bugün bizimle yeterince uğraştı. Bakalım şansın hâlâ devam ediyor mu, yoksa zarlar bu kez bana karşı nazik olmaya mı karar verecekler."

James, Ivor kendisine merdivenleri işaret edene kadar ona bakmaya devam etti. Sonra iç çekerek, kadınları takip etti.

Ivor hemen arkasında Will ile avluya çıktı ve sevinerek kar yağışının neredeyse durduğunu gördü. "Gelen adamları tanıdın mı, Will?" diye sordu çocuğa ahıra yaklaşırlarken.

"Evet, efendim elbette. En önde kapıda duranı Doune Kalesi'nde Lord Fife'a hizmet ediyor ve beni tanıyor olabilir. Onu gördüğümde, hemen kendimi mutfağa atıp gizlendim."

"Çok akıllıca davranmışsın," dedi Ivor.

"Evet, efendim, sanırım öyle," dedi Will, ona yüzünde bir sırıtışla bakarak. Aodán onları ahırda karşıladığında Ivor, "Burada en azından bir gece daha kalacağız, o yüzden de Will'in sana ahırda yardım edebileceğini düşündüm," dedi.

Aodán çocuğa gülümseyerek konuştu. "Sean Dubh'a ona neler yapabileceğini göstermen gerektiğini söylediğimi anlat."

Will başını sallayarak Ivor'ın yardımcısı Sean Dubh'a doğru koştu.

Ivor, çocuğun uzaklaşmasını izlerken Keltçe konuştu. "Doğrudan St. Andrews'a mı gitsek yoksa daha tedbirli bir rota mı izlesek henüz karar vermedim."

"Daha önce bu dört adamı konuşurken duymuştum," diye

yanıtladı Aodán. "Onlara göre, Albany'nin Fife'daki her yolda adamları varmış. Onlardan biri kızıl saçlı genç bir kadın aradıklarından bahsetmişti."

Ivor, Marsi'nin saçlarının tamamen örtülü olduğunu dolayısıyla o adamların onun sadece koyu renk kaşlarını gördüklerini rahatlıkla hatırlayarak "Perth yolundan bahsettiler mi?" diye sordu.

"Hayır, bahsetmediler. Liderlerinin aradıklarının o kadar uzağa gitmiş olamayacaklarını söylediklerini işittim. Ayrıca Dük'ün dün Stirling'e vardığını da belirtti."

"Evet, pekâlâ, Albany her zaman ağın ortasındaki örümcektir ve diğerlerini de pis işlerini yapmaya gönderir. Ama ondan veya adamlarından sakınmak için yanlış yöne doğru koşmak istemiyorum. Şimdi biraz yürümek niyetindeyim," diye ekledi. "Bütün bunları bir düşüneceğim."

"Belki de ben de sizinle birlikte gelmeliyim, efendim."

"Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Aodán yüzünü buruşturdu ama geri adım atmadı. "Bir kişi yerine iki kişinin daha güvenli olacağını düşündüğümü iyi bilirsiniz, Sör Ivor. Eminim babanız olsa bana katılırdı. Atınızı da almanız gerektiğini söylerdi hatta."

"Fakat sen benim emrimdesin, öyle değil mi?" dedi Ivor yumuşak bir tonda.

"Öyle."

"O halde adamlarımızdan hangilerinin alıştırma yapmaya hevesli olduğunu ve karda bata çıka yürümeyi dert etmeyenlerin kimler olduğunu sor. Şuradaki katedrale bir göz atacağım. Ne demek istediğini anlıyorum, Aodán ama buranın başında olmanı istiyorum."

Aodán başını sallayarak ahıra döndü. Kısa bir süre sonra, dört askerden en genç olanı, Gib Maclean, hızlı adımlarla Ivor'a doğru ilerledi. Dizden büzgülü pantolonunun ve gömleğinin üzerine ekoseli kumaşını almıştı, kılıcı arkasına asılıydı ve kaması da kemerindeydi.

Ivor da aşağı yukarı aynı şekilde giyindiği halde üzerinde sadece kaması vardı.

Katedrale giden dik yoldan kısa bir yürüyüş yaptılar. Oraya vardıklarında, Ivor Gib'e etrafta gördüğü kişilere dikkat etmesini söyledi.

"Ben zangoçu bulacağım," dedi. "Burada korunmaya ihtiyacım yok. Dunblade Piskoposu bizim dostumuz."

***

Marsi'nin aklı zar atmakta değildi. Aklında katedrale giden Ivor vardı. Onun neden Jamie'yi yanına almadığını anlıyordu. Sadece kilise piskoposunun büyük olasılıkla Kral'ın küçük oğlunu tanıyabileceği için değildi bu, aynı zamanda Ivor, Marsi ya da Jamie orada olduğunda piskoposla açık bir konuşma yapamayacaktı.

Ivor Dunblade Piskoposu'na ne kadar güveniyor olursa olsun oğlanın gözünün önünden kaybolmasına müsaade etmek istemiyordu.

İki adam konuşmaya başlamışlar mıydı acaba? Piskopos kendisinin yaptığı şey hakkında ne söyleyecekti? Adını hatırlayacak mıydı? Belki. Dunblade Kincardine'den on-on beş mil daha uzakta olmamalıydı ve şüphesiz Marsi'nin daha az aşina olduğu Drummond arazilerine daha yakındı. Piskoposun pek çok Drummond'ı ismiyle biliyor olması doğaldı, Kral ve Kraliçe'ye hizmet edenler de dahil. Onu tanıyorsa Tanrı bilir başka neler söyleyecekti?

Marsi yüzünü buruşturarak Jamie'nin attığı zara odaklanmaya çalıştı ama James onları toplayıp konuşmaya başladı. "Bu oyun çok sıkıcı. Kimin kazandığı da umurumda değil ne de..."

Kapıda hafifçe bir tıklama sesi duyunca cümlesi yarım kaldı ve Hetty'nin kapıyı açmaya gittiğini, Will'in içeriye girdiğini gördü.

"Aodán yukarı gelebileceğimi söyledi," dedi Will. "Ama beni istemezseniz..."

"Hayır, isteriz," dedi Jamie. "Oyun oynamaktan sıkılmıştım."

"Benimle dışarı gelmeliydin," dedi Will. "Aodán'a yardım etmekten hoşlanıyorum."

"Şimdi dışarı çıkmak istiyorum." Jamie, Hetty'ye bakarak ekledi, "Will'le birlikte sadece biraz ahıra gitsem, Sör Ivor bunu bir şey demez çünkü Aodán orada ve akşam yemeğinden önce işleriyle ilgilenmek için yukarı gelmeyeceğine göre Sean Dubh da öyle...

Hetty kabul edince oğlanlar fırlayıp gittiler.

Marsi onların arkasından kafasını salladı ama Hetty, "Will, Jamie'nin akranı olup sadece arkadaşı olarak gördüğü ilk çocuk. Will'in onun için iyi olduğunu düşünüyorum," dedi.

Marsi de ona katıldı ve Sör Ivor kapıyı çalana kadar bir süre havadan sudan sohbet ettiler. Hetty ona içeriye girmesini söylediğinde Ivor kapıyı her zaman yaptığı gibi aralık bırakmak yerine arkasından kapatarak içeri girdi.

"James sizinle değil mi?" dedi Ivor, Hetty tekrar yerine otururken.

"Dışarıda, Will ile birlikte ahırda," dedi Marsi. "Ne öğrendiniz, efendim?"

Ivor gülümsedi. "Demek niyetimi tahmin ettin, öyle mi? Pekâlâ basitçe özetleyecek olursak, bir taraf tanıkların önünde diğer tarafla evli olduğunu beyan ederse ve diğer taraf da bunu duyup itiraz etmezse —ve her iki taraf da reşit ise— Kilise ve İskoç tahtı bu evliliği meşru olarak tanıyor."

Şaşırtıcı bir şekilde kendini sakin hisseden Marsi, "Piskopos bir çözüm önerdi mi?" diye sordu.

"İki taraf da bu evliliği geçersiz kılmaya çalışırsa iptalin en uygun yol olduğunu söyledi. Ayrıca bu, taraflar birlikteliği tamamına erdirmedilerse nispeten daha kolaymış. Aynı zamanda piskopos mülk işin içine girmişse ve iki kişi evli kalmak istiyorlarsa evlilik kaydını mümkün olduğunca çabuk sağlama almak için kilisede evlenmeleri gerektiğini söyledi."

"O halde en olası olan şey evliliğin feshi."

"Albany'nin neler olduğunu öğrenir öğrenmez bunu talep edeceğini zannediyorum. Yine de böyle bir talepte bulunmak için kanun kapsamında açık bir noktaya ihtiyacı olacak."

Marsi iç çekti. "Davy Stewart'ı Yönetici olarak koltuğundan ederse o noktaya sahip olacak. Ve hatta koltuğu ele geçirmeden bile bunu isteyecektir. Albany ekselanslarını kontrol edebiliyor, efendim, Yönetici olsun ya da olmasın bunu yapmayı kafasına koyacak."

"O halde Kral'ın vesayeti altındasın," dedi Ivor.

13. Bölüm

Ivor bunun Marsi'yi şaşırttığını gördü ama kız sadece başını sallamakla yetindi.

Ivor, Hetty'yle karşılıklı bakışırken Marsi konuştu. "Sanırım kraliyetin vesayetinde olduğumu piskopos söyledi. Size ben anlatmalıydım."

"Söylemeliydin yavrum. Dediğin şeylerden az çok tahmin etmiştim gerçi. Dinle, ben bugün sadece James'in fark edilmesini önlemek için Albany'nin adamlarının dikkatini dağıtmak niyetinde olduğunu iyi biliyorum. Ve bunu da oldukça akıllıca bir şekilde yaptın."

"Ama zararı size oldu," dedi Marsi. Nefesini içine çekerek ekledi. "Şüphesiz buradaki herkes şimdiye kadar bu hikâyeyi öğrenmiştir."

"Evet, Albany'nin adamlarının, hayali eşlerimden biriyle evli olmadıklarından ötürü şükredip aralarında gülüştüklerine eminim."

Ivor, Marsi'nin gülümsemesini beklemişti fakat kız dudağını dişlerinin arasına aldı, sonra da pişmanlık dolu bir sesle konuştu. "Sizi öyle bir duruma soktuğum için üzgünüm, efendim."

"Olmalısın da zaten," dedi Hetty.

Ivor elini onun özrü karşısında önemli değil anlamında salladı. "Ben oradaydım yavrum. Ve daha önce de dediğim gibi, Piskopos Traill bizi İskoçya'nın alışılmadık evlilik yasaları hakkında uyarmıştı," dedi.

"Fakat bana yalancı yaftası vurmadan konuşamazdınız," dedi Marsi. "O zaman neler olabileceğini Tanrı bilirdi. Öncelikli göreviniz Albany'nin Jamie'yi yakalamasını önlemek. Yalanımı onun adamlarının önünde ifşa etmek hepimizi tehlikeye atabilirdi."

"Doğru," dedi Ivor. "Ama itiraf etmeliyim ki, Jamie ya da tehlike falan aklıma gelmedi. Benim korkunç ilk eşime dair betimlemene gülmemek için kendimi o kadar zor tutuyordum ki başka hiçbir şey düşünemedim. Sadece tarif ettiğin gibi öyle bir cadalozla, bir şekilde evlenebileceğim düşüncesi bile sessiz kalmam için yeterliydi."

"O yüzden de bunun yerine, şu anda —görünüşe göre— benimle evlisiniz," dedi Marsi alçak ama ağırbaşlı bir tonda. "Bu sizin için iyi olmayacak, efendim. Üstelik Albany onun rızası olmadan evlendiğimize inanırsa bu ölümünüz anlamına gelebilir."

"Tanrım, o beni öldürmeyecektir," dedi Ivor.

"Öyle mi?" Marsi kaşlarını çattı. "Birisi onun dediklerini

yapmazsa, çoğunlukla ölümcül bir kazaya kurban gider. Bunun sizin başınıza gelmesini de istemem."

"Başımın çaresine bakabilirim."

"O halde hayır, onu hiç tanımıyorsunuz demektir. Annabella'nın neden Davy ve Jamie'yi ondan uzak tutmaya bu kadar kararlı olduğunu zannediyorsunuz? Anlat ona, Hetty."

Fakat Ivor'ı rahatlatan bir şekilde, Hetty ellerini kucağında kavuşturmuş vaziyette sessizliğini korudu.

"Marsi," dedi Ivor, "Kraliçe'nin onlar için korktuğunu biliyorum fakat kendisi onların annesiydi. Aslında James'e zarar vermeye kalkmış olsaydı, İskoç halkı ona karşı ayaklanırdı. Sonra da Davy, Albany'nin tutuklanmasını emreder ve parlamento da onu yargılardı."

"Belki öyle yaparlardı. Ama Albany de bir çıkış yolu bulurdu. Neredeyse her zaman bulur. Kral, Davy'nin yöneticiliği devralmasına müsaade ettiğinde Albany'yi şok etmişti." Marsi soluklanmak için durdu ama Ivor onun daha söyleyecekleri olduğunu hissederek sessiz kalmaya devam etti.

Marsi iç çekerek ekledi. "Albany'nin bir keresinde İskoç şefleri hâlâ kralı seçiyor olsalardı uzun zaman önce kendisini seçeceklerini söylediğini duymuştum."

"Belki de seçerlerdi," dedi Ivor. "Çoğu İskoç güçlü bir kralı tercih eder."

"Ama işler bu durumdayken," dedi Marsi, "kendi önündeki yolu temizlemezse Albany kral olamaz."

"Ben de o adamın düzenbaz ve güvenilmez olduğunu biliyorum ama..."

"Tahtı ele geçirmesinin bir yolu varsa, o bu yolu muhakkak deneyecektir," diye ısrarcı oldu görüşünde Marsi. "Tanrım, üç yıl öncesine kadar, neredeyse on yıl boyunca İskoçya'yı yönet-

ti. Hem de kral bile olmadan! Albany tamamen merhametsiz biri olabilir, efendim. Jamie'yi ele geçirecek olursa onun ölümü için ayarlamalar yapacak ya da onu her dediğini yerine getirmesi için korkutacaktır."

Ivor, Marsi'yle tartışmak istemiyordu, özellikle de Albany hakkında. Sesine sakin bir ton vermeye çalışarak konuştu. "James'i korkutmakta senin düşündüğünden daha fazla zorlanacaktır. Oğlanın çocuk bedeninin içinde bir yetişkinin ruhu var ve zamanı geldiğinde ruhunu Albany gibi adamlara karşı dik tutmak için kullanacaktır. Fakat sana ve majestelerine, Albany'ye James'in fiziksel gözetimine ilişkin güvenmemiz gerektiği konusunda katılıyorum. Bunu önlemek için gücümün yettiği her şeyi yapacağım."

"O halde Albany'nin benim açıklamamı öğrenmesine izin veremeyiz, efendim."

"Bundan kaçınmak için çok geç," dedi Ivor. "Tecrübelerime göre, bir kişi ne kadar dikkatli bir şekilde çukurları gözlerse gözlesin, her zaman en beterlerinden kaçması mümkün olmaz. Sen Albany'nin adamlarına anlatılacak iyi bir hikâye verdin. Onlar bunu anlatıp tekrar edeceklerdir, tıpkı Will'in efendisinin Jamie hakkında konuşacağı gibi. Aslında o suratsız adamın çok geçmeden yanımızda biteceğini zannediyorum."

Marsi'nin düşünceli yüzü hayal kırıklığını da gözler önüne seriyordu. "O halde ne yapacağız?"

"En azından iki seçeneği biliyoruz ve St. Andrews'a vardığımızda daha fazlasını önerebilir mi diye Piskopos Traill'den tavsiye isteyebiliriz. Yine de muhtemelen bize Piskopos Dunblade'in söylediğini söyleyecektir."

"Peki, o zaman sizce ne yapabiliriz?"

"Seçimi sen yapmalısın yavrum. Nasıl istersen öyle yapacağım."

"Yapacak mısın?"

"Evet, elbette," dedi Ivor. "İnkâr etmediğim bir beyanı feshedersem insanlar beni bir ahmak veya belki de senden faydalandığım için bir alçak olarak görebilirler. Sonra seni de daha beter isimlerle çağıracaklardır. Böyle şeyler, erkek daha fazla suçlu olsa bile, her zaman kadınların aleyhine sonuçlanır. Sense bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın. Albany'nin evliliğin feshini istemesi senin için yeterince kötü olacaktır ama bunu ben yaparsam daha da kötü olur."

"Ama neden?"

Ivor yüzünü buruşturdu. Marsi'yi en kötü detayları duymaktan alıkoymak istiyordu. Ama Marsi onları şimdi öğrenmek istediğini biliyordu. Ve aslında, bilmeye hakkı da vardı.

Marsi sabırsızlığının yüzünden okunmasına izin verdiğinde, Ivor açıklamaya çalıştı, "Basitçe ifade edersek yavrum, evlendiğimizi beyan ederek, çoğu kişinin bizim çoktan bu birlikteliği tamamına erdirdiğimizi varsayacakları bir durum oluşturdun."

Marsi'nin ağzı açık kalmıştı, Ivor devam etti. "Böyle yapmadığımızı kanıtlamanın yolları var ama bunlar da pek hoş olmayan yöntemler ve itibarın için pek de iyi olmaz."

"Tanrım, ben ne yaptım? Hiçbir fikrim yoktu! İnsanların kendilerini evli olarak ilan edebileceklerini ve istedikleri buysa evli sayılacaklarını biliyordum. Ama sadece birinin evli olduğunu söylemenin insanı böylesi bir çamura sürükleyeceğini bilmiyordum."

Hetty olduğu yerde kımıldayarak Marsi'ye onu defalarca dilini tutması konusunda uyardığını hatırlatmak üzereymiş gibi baktı.

Ivor onu bakışıyla susturdu.

Fakat Ivor, ikisi arasındaki bakışı ve Marsi konuşmaya baş-

ladığında Hetty'nin ciddi bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdığını gördüğünü fark etti. "Beni Hetty'den korumanız gerekmiyor, efendim. Ne diyeceğini çok iyi biliyorum. Ve her zaman olduğu gibi, söylediğinde haklı da olacak. Hareket etmeden önce düşünmem gerekirdi. Bunu yapmayı başaramadım ve şimdi bunu düzeltebilmek için çok geç. Öyle değil mi?"

"Evet, öyle yavrum," dedi Ivor.

Marsi tekrar iç çekti, tam konuşmaya başlayacaktı ki, neredeyse Hetty'nin Ivor'ın bakışını gördükten sonra yaptığı şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ne oldu, Marsi?" diye sordu Ivor. "Söyleyeceğin herhangi bir şey için korkmana gerek yok. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Marsi'nin kızarmış yanakları, Ivor'a onun düşüncelerinin yalnızken söylenmesi gerektiğini anlatıyordu. Ivor, Hetty'ye dönüp yavaşça konuştu. "Belki James artık içeriye gelse iyi olur. İsterse Will'i de getirebilir. Dışarıda, herhangi birinin onları tanıyabileceği yerde olacaklarına senin ya da gözetimim altında olsalar içim daha rahat ederdi."

Hetty başını sallayarak, gitmeye davrandı ama kapıyı kapatırken şüpheli bir ifadeyle duraksadı. Marsi'nin kendisinin de itibarı artık yanlarında biri olmadan aynı odada kalmaktan dolayı zarar görmeyeceğinden Ivor işaret edince Hetty kapıyı sertçe arkasından kapattı.

Ivor, Marsi'ye düşüncelerini toplaması için biraz vakit verdikten sonra "Her ne düşünüyorsan, yardım edebileceğim her şeyi yapacağım," dedi.

"Benimle evlenmek istemiyorsunuz," dedi Marsi. "Bunu anlıyorum. İşleri çok karmaşık bir hale getirdim, efendim. Ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"O halde belki ben birkaç şeyi açıklığa kavuşturabilirim senin için," dedi Ivor.

Marsi gözle görünür bir şekilde kendini hazırladı ama Ivor onu kendine yaklaştırmak için çekti ve yanağına elini koydu, sonra da onun yüz ifadesini görebilmek için Marsi'nin başını yukarı kaldırdı.

Gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "Ne istediğim ya da istemediğim konusunda yargıç olmana izin vermeyeceğim, Marsi. Senin deyişinle bu çamura biz, birlikte battık fakat seçeneklerimiz var. Bu noktada sadece oturup tartışmalı ve ne yapılacağına karar vermeliyiz."

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsunuz, efendim. Ama değil!"

"Bunu deneyene kadar bilemeyiz. Şunu düşün, bütün her şeyi görmezden gelebilir ve kimsenin buna aldırış etmemiş olmasına dua edebiliriz. Bence bu kötü bir seçenek çünkü daima bir düşmanın bu bilgiyi bize karşı kullanıp kullanmayacağından endişelenip dururuz."

"Albany."

"Meseleyi muhakkak duyacaktır. Karılarının hikâyesiyle adamlarını kandıranın sen olduğunu tahmin edemezse bile, ihtiyacı olan tek şey seni gören birinin bunu ona anlatması olacaktır. Bizi eninde sonunda ne olursa olsun yakalayacaktır."

"Adamları belki hatırlamayabilirler," dedi Marsi. "Başka bir sürü kişiyle de konuşmuşlardır."

"O adamların seni ve bugün onlara anlattığın her şeyi anımsayacaklarına emin ol."

Marsi yüzünü buruşturduğunda Ivor onu kollarının arasına alıp koruyacağına dair söz verebilmeyi diledi. Fakat Ivor kızın kendisinin etkisi olmadan bir karar vermesini istiyordu. Marsi'nin ona karşı bir ilgi duyduğunu biliyordu ama tanıştığı

neredeyse her erkekle cilveleşme eğilimi, Ivor'ın Marsi'nin ona olan ilgisinin de önemsiz olabileceğini düşündürüyordu.

Ivor ona söylediği her şeyde samimiydi. Marsi'nin cazibesi inkâr edilemez ve güçlüydü. Marsi'yi Turnberry'deki koridorda kaçarken gördüğü o geceden beri bu cazibe on misli katlanarak artmıştı. Bu evliliği tartışmaya dair oluşan ani gereksinimle ilgili Ivor'ın taşıdığı kuşkular başka sebeplerden ileri geliyordu. Özellikle Ivor'ın anne-babası ve büyükanne ve büyükbabasından. Fakat bu sebepler Ivor için Marsi'yi ve kendi hareketlerinin sonuçlarından koruma arzusundan daha az önemliydi.

Ivor Marsi'nin kimlik değiştirmesini, kendisi de James'i korumak için benzer bir suç işlemiş olmasına rağmen kınadığını anımsadığında, hatalı hareketlerinin ikisini de şu an bulundukları noktaya getirdiği gerçeği hem ironik hem de onlara uygun görünüyordu.

Ivor'ın Marsi'de en sevdiği özelliklerden biri kolayca onu güldürüp eğlendirebilmesiydi. Zaten onların felaketini getiren tam da bu yetenekti. Ivor'ın onun anlattıklarıyla eğlenirken aldığı zevk Marsi'nin söylediği şeyin anlamına karşı kör olmasına yol açmıştı.

Yine de Ivor, Marsi'yi onu güldürebildiği için asla ayıplamıyordu.

Sadece onunla olmak bile ruh durumunu daha iyi hale getiriyordu. Marsi ona kızgın ya da öfkeli olduğunda dahi Ivor onunla arasında güçlü bir bağ olduğunu hissediyor ve kendi ailesi dışında tanıdığı herkesten daha kolay bir şekilde onu anlayabiliyordu.

Aslında şimdi Marsi'nin hayatından çıkıp gitmesine izin vermeye direnmesi gerekirdi. Dük olsun olmasın Ivor, Al-

bany'nin, Marsi'yi kendi siyasi piyonu olarak kullanmasını engellemek için her şeyi yapacaktı.

***

Marsi, onun ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışarak Ivor'ı izliyordu. Dışarının gri ışıkları panjurlardan içeriye sızıyor, odayı loş bir hale getirip aynı zamanda da dünyada sadece onlar varmış ve güvendelermiş gibi bir his veriyordu.

Ne var ki Marsi böyle olmadığını biliyordu. Albany ister Marsi istesin, ister kızgın bir biçimde bunu yapmayı reddetsin muhakkak bu evliliğin feshini isteyecekti. Dük yasal olarak beyan edilmiş bir evlilik gibi küçük bir şeyin onu Redmyre'la evlendirme kararlılığından caydırmasına izin vermezdi. Ne de Marsi'nin korktuğu gibi Redmyre böyle bir evliliği önünde engel olarak görecekti.

O sadece Cargill'i istiyordu.

Marsi kendini toplayarak konuştu. "Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum, efendim. Sanki bizim evli olduğumuzu kabul etmemi ister gibi konuşuyorsunuz. Bunu öyle kolayca yapamam."

"Bu fikir çok mu itici?"

"Hayır, değil. Öyle olsaydı bile asla Redmyre'la evlenmek kadar kötü olmazdı. Sadece o adamla yaşama fikri bile tiksindirici. Sırf topraklarımı istiyor ve beni zerre kadar düşünmüyorken bu korkunç olurdu. Tanrım, bu herkes için korkunç bir kader olurdu."

"Sana katılıyorum," dedi Ivor.

"Katıldığınızı biliyorum. Ancak Redmyre'la evlenmek kadar kötüsü Albany'nin sizin ölüm emrinizi vermesi olurdu. Üstelik sadece benim saçmalamam sizi benimle evlenmeye kandırdı, hatta zorladı diye... Buna dayanamam."

"Albany beni ya da Jamie'yi St. Andrews'e götürdüm diye öldürmek isteyebilir ama bunu yapmayacaktır. Üstelik korktuğun şekilde değil. Beni seninle evlendiğim için tutuklayamaz. Yapabileceği en kötü şey, topraklarının kontrolünü ele geçirmenin bir yolunu bulması olabilir sadece."

"Yanılıyorsunuz, o sizi tutuklayabilir, çünkü Annabella bana tam da böyle bir olaydan bahsetmişti," dedi Marsi. "Siz onun topraklarını ele geçirmesinden bahsedene kadar bunu ben de unutmuştum. Daha önce benzeri bir şey olduğunda, Albany buna 'kraliyet varlıkları hırsızlığı' demişti. Ve bunu yapan adamı astırmıştı! Detayları tam olarak hatırlamıyorum ama o kız da aynı zamanda kraliyetin vesayeti altındaydı."

"Albany olmayı ne kadar istiyorsa da henüz kral değil."

"Yine de Albany diğer kızın topraklarını tahtın koruması altına aldı ki bu da aslında onu kendi kontrol ettiği anlamına geliyor. Kraliyetin saymanı olarak bütün Kraliyet varlıklarını kontrol ediyor sonuçta." Marsi içini çekti. "Onu alt edebileceğimizi zannetmiyorum."

"İstersen ben denemeye gönüllüyüm," dedi Ivor. "Kilisenin ve Kraliyetin gözünde evliyiz. Topraklarına gelince bir şey diyemem. Ama onlarsız da açlıktan ölecek değiliz."

"Cargill'i kaybetmek istemiyorum," dedi Marsi. "Buna inanmalısınız."

Ivor başını salladı. "Tersini söyleseydin sana inanmazdım. Fakat yalnızca bizimle ilgili karar vermen gerekiyor. Dunblane Piskoposu evliliğimizin seni Albany ve Redmyre'dan derhal koruyacağını ve bu birlikteliği tamamına erdirirsek bunun kesinlikleişe yarayacağını söylemişti. Ayrıca Albany Cargill'i ele geçirmekle tehdit etse bile Redmyre onu seninle evlenmeden elde edemez."

Marsi gerginliğinin bir nebze olsun yatıştığını hissederek derin bir nefes aldı. Yine de Ivor'ın dediklerine, ona karşı güçlenen güvenine inanması gerektiğinden emin değildi.

"Buradan St. Andrews'a gitmemiz ne kadar sürecek?" diye sordu Marsi.

"Hava muhalefeti bizi daha fazla geciktirmezse üç ya da dört gün," dedi Ivor. "Kurt'un buralarda gemileri olan arkadaşları var. Bana onlardan birinin bizi Tay Körfezi'nin Fife sahilinde karşılaması için sadece Newburgh'daki Lindores Başrahibi'ne bir mesaj ulaştırmamın yeterli olacağını söylemişti."

"Körfezin kuzey sahili Albany'ye karşı daha güvende olmamızı sağlayacaktır," dedi Marsi. "Oradan ayrıca Jamie'nin korunması talebiyle dayıma da bir mesaj yollayabiliriz."

"Tanrım, Stobhall bizim yolumuzdan millerce ötede kaldı!"

"Strathallan'dan doğrudan geçmemizi kastediyorsunuz, öyle değil mi?"

Ivor başını salladı. "Allan Nehri'ni takip ederek vadilerden kaçınmamız gerekecek ve sonra da Strathearn boyunca Tay Körfezi'nin Fife sahiline kadar Earn Nehri'ni takip edeceğiz."

"Ama Lindores Manastırı'ndan uzun süre önce Kincardine'e ulaşmış olacağız," dedi Marsi. "Aslında, Kincardine gece durmak için mükemmel bir yer olacaktır."

"O kalenin ve etrafındaki bütün toprakların Drummond bölgesi olduğunu biliyorum ama bunu Albany de biliyor," dedi Ivor. "Civar kasabalar onun adamlarıyla dolu olacaktır."

"Fakat görmüyor musunuz, bu bizim neden Kincardine'e gitmemiz gerektiğini açıklıyor. Kincardine Vadisi'ne atlarımızı sürerek doğrudan kalenin kapısına vararak civar kasabalara uğramaktan kaçınabiliriz."

"Bu kadar şiddetli bir kar yağışından sonra o yol ne kadar güvenlidir?" diye sordu Ivor.

"Ama kar saatler önce durdu. Yarın biz vadiye ulaşana kadar güneş çıkarsa..." Marsi duraksadı.

"Ne oldu?"

"Kenarları oldukça sarp," diye kabul etti Marsi üzüntüyle. "Ve Ruthven Çayı boyunca giden yol da epey dar. Ama atlarımız ayağı sağlam basan, temkinli hayvanlar."

Ivor kaşlarını çattı. "Yapabilirsek alçaktaki vadilerden kaçınmayı tercih ederim çünkü onlardan herhangi birinde şiddetli bir kar yağışıyla karşılaşacağımız muhakkak."

"Ama Albany'nin adamlarının bizi onlardan birinde aramaları daha düşük bir ihtimal," dedi Marsi.

***

"Bu göz önüne alınması gereken bir nokta," dedi Ivor. Yine de Albany'nin yeterli zamanı olursa onları kolayca bulabileceğini biliyordu. "O vadi kaleye ne kadar uzaklıkta?"

"Sanırım, yaklaşık iki mil."

Perth yolundan on ya da on bir mil uzaklıktaydılar ve Ivor on üç milin bir günlük yolculuk için çok kötü olmadığını biliyordu.

"Bununla ilgili düşüneceğim yavrum. Ama Albany izimizi sürmeden önce Jamie'yi St. Andrews'a ulaştırmayı tercih ederim."

Bu iyi niyetli dileğe rağmen Ivor onlar için zamanın tükenmekte olduğunu biliyordu.

***

Stirling Kalesi'ndeki büyük kabul salonunda Albany Dükü önünde durmakta olan sinirli kasabalıyı ölçüp biçerek birkaç dakika geçirdi. Sonra kısa bir mesafe ötedeki, onları izlerken

kestanerengi yeleğinin tüylerini yolmakta olan Redmyre'a baktı ve haşin bakışlarını kendi oğlunun üzerine çevirdi.

Kırk yaşında, şimdi Fife Kontu olan Murdoch Stewart, babası gibi esmerdi ama ondan daha kısaydı ve daha tıknaz bir bedene sahipti. Babasının huzurunda olağan olan görünüşündeki temkinlilik hali nadiren Dük'ü rahatsız etmezdi.

Albany yorum yapmadan kasabalıya döndü ve yumuşak bir tonda konuştu. "Lord Fife bana iletecek haberleriniz olduğunu söylüyor, bayım."

"Lord Hazretleri sizin ilgileneceğinizi söylemişti, efendim. Ama ben bundan emin değilim. Sadece kayıp olan oğlanı haber vermeye gelmiştim, hepsi bu."

"Oğlanı cezalandırırken araya girmeye çalışan diğer çocuğu anlat," dedi Fife sabırsızca. "Asıl o çocukla ilgileniyor Dük."

"Evet, elbette," dedi kasabalı. "Doune'dan tabakçı Lucken'im, lordum. Dizginleri bıraktığı için oğlanı kayışla dövmeye hazırlanıyordum ki o diğer serseri çocuk atından inerek bana karışmaya çalıştı."

"Bu genç serseri kaç yaşındaydı? Ve neden Fife'a ondan bahsettin?"

"Tanrım, sekiz yaşından daha büyük olamazdı... Taş çatlasın dokuz, lordum. Ama o ne laflardı öyle! Kızgın bir rahip gibi gevezeydi."

"İlgimi çektin," dedi Albany, ses tonu hâlâ yumuşaktı ama şimdi her zamankinden daha bir soğuktu. "Bana şu küstah oğlanı bir tarif et bakalım."

"Evet, küstahtı. Bu çok doğru bir kelime, size katılıyorum. Neden mi? Çünkü bana geri çekilmemi emrettiğinde..." Adam belli ki Dük'ün yüzündeki sabırsız ifadeyi görerek durdu. "Evet, tabii," dedi tabakçı. "Çocuk koyu kestane saçlara

sahipti ve geniş yapılı bir oğlandı, tıpkı Fife lordum gibi. Beni şaşırtan onun davranışları oldu. Bu kadar genç bir oğlan için alışılmadık bir tavırdı. Onun yaşındaki pek çok çocuktan daha kararlı bir çenesi ve koyu renk gözleri vardı."

"Yanındaki toplulukta yer alan diğer kişilere dikkat ettin mi?"

"Evet, elbette, yetişkin bir adam vardı, yirmi beşinden fazla değildi, en az çocuğunki kadar hükmeden bir tavrı vardı. Babası olduğunu düşündüm ve çocuğun da babasının tavrını taklit ettiğini... Ayrıca iki kadın gördüm ama başka bir şey hatırlamıyorum."

"Kadınların saçları ne renkti?"

Lucken omzunu silkti. "İkisi de koyu renk saçlı, bembeyaz açık tenli kadınlardı. Ama aslında kukuleta takmış olan bir tanesinin saçını görmek mümkün değildi, lordum."

"Ya yanındaki başka kişiler?"

"Yarım düzine asker vardı sanırım. Sancaklarında atmaca vardı ama bunların hiçbirinin benim kaybolan oğlanla ilgisi yok, lordum."

"İlgisi olabilir. Şu hayta velet onları takip etmişse tabii," dedi Albany. "Sence böyle bir şey yapmış olabilir mi?"

"Yapmamıştır diyemem. İnatçı bir çocuktur, Will yani. Tanrım ama onu geri istediğimden emin değilim. Her halükârda sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Ama onu bulacak olursam..."

"Ben gördüğün diğer kişilerle daha fazla ilgiliyim." Albany'nin bakışları tekrar oğluna yöneldi. "Onların nereye gittiğini öğrenebildin mi?"

"Hayır, lordum," dedi Fife, kızararak. "Adamlarım Dunblane'deki her bir meyhaneyi ve hanı didik didik ettiler. Çocuk-

lar ve kadınlar hakkında zaman zaman bir şeyler duymuşlar ama hiçbiri ne bizim oğlanın ne de tabakçının yanındaki oğlanın tarifine uygundu. Dunblane'in kuzeyindeki bir handa poposuna şaplak indirilen bir İskoç delikanlı görmüşler ama o olamaz bizim Ja..."

"İsim yok," diye her zamankinden daha sert bir sesle onun sözünü kesti Albany.

"Affedersiniz, efendim," dedi Fife. Sonra belli belirsiz gülümseyerek ekledi. "Adamlarım İskoçlar hakkında güzel bir hikâye anlattılar. Oğlunu döven o adam bu yüzden karısından iyi bir azar işitmiş. Kadın adamın ikinci karısıymış ve ilki ondan da cadalozmuş. Sonra adamın annesi merdivenlerden aşağıya inmiş ve... Ama ben hikâyeyi pek iyi aktaramıyorum, efendim. Adamlarım daha güzel anlatmışlardı."

"Bu kadınların görünüşü nasılmış?" diye sordu Albany. "Sana bunu söylediler mi?"

"Evet, efendim. Karısı yaklaşık yirmilerindeymiş, annesi de ellilerine yakınmış. Orada ikinci bir oğlan varsa da," dedi kasabalıya dönüp, "adamlarım ondan bahsetmediler."

"Will istediği zaman kendini gizlemeyi bilir."

Albany onları duymazdan gelerek öne doğru gelen Redmyre'a işaret etti.

"Bu kadarı bize yeter," dedi Albany. "Bu anlatılanları önemsemek niyetindeyim. Dunblane pek çok rotanın merkezinde yer alıyor, üstelik orası Drummond bölgesi ve biz bu bölgedeki belli kişilerle ve yerlerle senin görüşmeni tartışmıştık. Burada seni ilgilendiren insanlarla meşgul olmaktan memnuniyet duyacaksınızdır ve belki aradığımız topluluğu tanıma ihtimaline karşı bu adamı da yanına almak isteyeceksindir."

Redmyre kaşlarını çattı. "Bütün saygımla, efendim, ancak

onun bu geziden keyif alacağından şüpheliyim çünkü bu bilgiyi Stirling'e getirmek için tabakhanesini boş bırakıp gelmiş. Kendi adamlarımı alacağım ve bir şey öğrendiğimde size haber gönderceğim."

"Güzel," dedi Albany. "Yola koyul o halde. Fife Efendi Lucken'e teşekkürlerimizi iletip bize sağladığı bilgi için onu ödüllendirecektir."

Redmyre, görünüşe göre şaşkınlık içerisinde olan tabakçıya kısa bir hareketle selam verdi ve Albany'nin bulunduğu yöne doğru daha resmi bir şekilde eğilip saygılarını sunduktan sonra tek bir söz daha etmeden odadan çıkıp adamlarına seslendi.

14. Bölüm

Ivor henüz Kincardine Vadisi'ni takip etmeye dair evet ya da hayır demediğinden Marsi tam olarak bu ihtimal reddedilmediği için umutluydu.

Marsi dayısının askerlerinin yabancıları vadiden uzak tutacağını da eklemek istiyordu. Fakat Ivor'ı hazır olmadan önce bir karar vermeye zorlarsa, tıpkı kendisinin yapacağı gibi ayak direyeceğini bilecek kadar Sör Ivor Mackintosh'ı tanımıştı.

Bu yüzden, Marsi ona şunu söyledi: "Piskopos Traill ile konuşabilmemizden önce günler geçmesi gerekecekse, bence yapabilirken yola devam etmeliyiz, öyle değil mi?"

"İstediğin şey buysa," dedi Ivor. "Ne var ki Albany bizi yakalayıp da evliliği tamamına erdirip erdirmediğimizi sorarsa ona nasıl cevap vereceğini düşünmen gerekiyor. Ona bunu

yapmadığımızı söylersen, muhtemelen seni derhal gözaltına alacaktır. Yaptığımızı söylersen de benim Albany'nin seni gözaltına almasını önleyebilmem gerekir."

"Ama Albany'nin Jamie'yi almasının önüne geçemezsin," dedi Marsi. "O yüzden de Albany bizi yakalamayacak ve bu konuyla ilgili tek söylememiz gereken bu." Aklına başka bir fikir geldi. "Kincardine'de dayımın yanına sığınma talep etmeyeceksek..."

"Tabii Sör Malcolm oradaysa."

"Bazen kışın orada kalır. Ama oraya gitmeyeceksek, sence Piskopos Traill Albany'nin beni gözaltına almasına engel olabilir mi?"

"Buna cevap veremem ama bundan şüpheliyim. St. Andrews Kalesi'nde hiç kadın yaşamıyor. O yüzden de Piskopos senin oraya sığınmanı teklif edemez. O, senin yerine Albany'nin üzerinde sadece kendi taraftarlarının üyeleri üzerinde kullanabildiği kadar nüfuzunu kullanabilecektir."

"Albany'yi Scone'da Annabella'nın yatak odasından uzaklaştıracak kadar nüfuzu vardı," dedi Marsi, yüzüğüne dokunarak.

"Evet, saygıdeğer Traill onun dilinden anladığı için... Ancak Scone Manastırı'nın aynı zamanda, Lindores gibi, onun bölgesinde olduğunu unutma ve otoritesinin her zaman Kilise topraklarında daha fazla olması gerekir. Üstelik Albany kendi tarzında dini bütün bir adamdır, o yüzden şüphesiz Traill'i kızdırırsa kendi ölümsüz ruhu için korkar. Fakat Albany o zaman Traill'e boyun eğmiş olsa bile Piskopos senin koruyucun değil, yavrum. Albany'den korunmaya dair tek umudun ekselansları veya kendi kocan olmak zorunda."

"Gerçekten kocam olmaya istekli misiniz, efendim?"

"Her geçen gün biraz daha fazla," dedi Ivor, Marsi'nin bedenine ılık bir his yayılmasına yetecek kadar sıcak bir bakışla.

Marsi eldeki önemli meseleye odaklanmaya çalışarak konuştu. "Beni ya da davranışlarımı her zaman onaylamıyorsunuz."

"Doğru, ama başka birisi hareketlerine karışırsa araya girerim," dedi Ivor. Sesindeki hırçın ton, Marsi'nin içinde daha önce hiç hissetmediği sıcaklıktan daha kuvvetli hisler yayılmasına neden oluyordu. "Güzel boynunu sıkmak istediğim zamanlarda bile kendimi sıradışı bir şekilde sana karşı koruyucu hissederken buluyorum," diye ekledi ifadesizce Ivor.

Marsi endişesinin yoğunluğuna rağmen buna gülümsemekten kendini alamadı.

***

Ivor da onun gülümsemesine karşılık verdi ama bu Ivor'da onunla daha fazla yalnız kalmaması gerektiğini söyleyen duygulara yol açtı. Ivor'ın ona olan arzusu zaten güçlüydü ve Marsi'nin yasal olarak kendisine ait olduğu gerçeği, onu daha da arzulanır bir hale getiriyordu. Fakat şu an Marsi'yi bir cevap için sıkıştırmanın akıllıca olmayacağını biliyordu, buna Marsi'nin karar vermesi gerekiyordu.

Kapının vurulmasını, Hetty'nin oğlanların aç olduğu ve akşam yemeğinin kısa bir süre sonra hazır olacağını söyleyen sesi izledi. Bu kesinti onların arasındaki büyüyü bozdu, bu bir büyüyse tabii. "Ellerini ve yüzünü yıka yavrum," dedi Ivor, Hetty'yi içeri almak için kapıya ilerlerken. "Ben de gidip aynını yapacağım. Sonra yemeğimizi yiyip erkenden uyuyacağız. Havalar iyi giderse, yolun güvenli olduğunu öğrenir öğrenmez yola çıkmak istiyorum."

Ivor, onu Hetty'nin hünerli ellerine bırakarak odasına gitti

ve oğlanların yemek için sabırsızlanarak kendisini beklediğini gördü.

Ivor akşam yemeğinden sonra Aodán'la görüşmek için dışarı çıktığında, sevinerek karanlık gökyüzünün yıldızlarla kaplı olduğunu fark etti. Çoğunlukla havanın daha da soğuması anlamına gelen, bulutların kaybolmuş olmasına rağmen hava daha ılık gibiydi.

Doğrusu hava tanrılarının kışın tüm şiddetiyle sürmesi ya da baharın yakın olduğunu müjdeleme konusunda kafaları karışık herhalde, diye düşündü Ivor.

"Bu kar yolları tutmuyor, efendim," dedi Aodán, Ivor ahıra girince. Aodán'ın düşünceleri Ivor'ınkiyle aynı rotayı takip ediyordu sanki.

"Kahvaltımızı ettikten sonra yola çıkmak istiyorum," dedi Ivor. "Onlar içeride bir şeyler yerken, çocuklar yük beygirlerine eşyaları yükleyebilirler. Eşyaların yola çıkmaya hazır olup olmadıklarına ben bakacağım."

Aodán gülümsedi. "Genç Will iyi bir işçi, efendim. Her zaman etrafımda olmasını isterim. Ama bizim oğlan onu kendi yanında tutmaya niyetli gibi görünüyor. Tanrım, Bayan Hetty gelip onları götürmeden önce onun Will'in yanında ahırı nasıl temizlediğini bir görmeliydiniz."

"İlişkilerinin şimdiki gibi devam etmesine müsaade edeceğiz," dedi Ivor, Marsi'nin bu konudaki sözlerini hatırlayarak. "Kısacık hayatında James'in kendi yaşında arkadaşı neredeyse hiç olmamış."

"Hem Will de iyi bir çocuk," dedi Aodán. "Dahası ikisi de annelerini kaybetmişler üstelik ve Will hemen hemen bütün ailesini kaybetmiş. Sizce o kasabalı, oğlanı aramaya gelecek mi?"

"Onu şimdiye kadar görmeyi umuyordum," dedi Ivor. "Adamlarımıza yarın ne isterlerse giymelerini söyle. İskoç kılığımız kısa bir süre için iyi bir fikirdi ama böylesine renkli bir topluluğu Will'in yaptığı gibi kolayca herhangi biri de takip edebilir."

Aodán başını salladı ve Ivor odasına gitmek üzere oradan ayrıldı. Fakat avluya adımını atar atmaz yükselmiş olan ay gözlerini kamaştırdı.

Bu huzurlu gece çok güzeldi. Hiç rüzgâr esmiyordu. Ahırdaki atlardan biri kişneyene kadar duyulan tek ses yakındaki akarsuyun sesiydi. Güzel bir kadınla beraber ayın doğuşunu izlemek için mükemmel bir geceydi.

Ivor, Marsi'nin ne düşündüğünü merak etti ve sonra aslında bunu zaten bildiğine karar verdi. Onun ne karar vereceğini doğru tahmin ettiği konusunda da kendine güveni tamdı ama bu düşünce aklından geçtiği anda gökyüzüne doğru başını kaldırıp baktı ve kendine aptal olmamasını söyledi. Hayat asla insanın isteklerine göre akmazdı ve çok nadiren birinin planlarına uygun devam ederdi.

Şüphelerini bastırarak, kendi kendine ne yaşanacaksa yaşanacağını söyledi Ivor ve bir an kendini, durumu, kendisi gibi sağı solu belli olmayan babasına ve büyükbabasına açıklamaya çalışırken hayal etti.

Açıklamayı tercih etmeyeceği koşullar nedeniyle kendini tahtın vesayeti altındaki biriyle evli bulduğunu onlara anlatması çok zordu. Bu pek de iyi karşılanmayacaktı. Tabii ne de bu evlilik yüzünden kuşkusuz Albany Dükü'nün hayat boyu düşmanlığını kazandığını söylemesi de işleri kolaylaştırmayacaktı.

"Of, evet," diye mırıldandı. "Bu çok hoş bir konuşma olacak, çok hoş." Sonra iç çekerek, sessizce ekledi. *Yani eğer*

Marsi'yle bu iş gideceğini umduğum gibi devam ederse... Ivor en azından, kardeşiyle Fin'in onun Perth'e yaklaştıklarını bilmelerinin ve muhtemelen onların yardımına ihtiyacı duyabileceği konusunda kendilerini uyarmasının daha iyi olacağına karar verdi.

Ivor odaya girdiğinde oğlanlar ot şiltenin üzerine oturmuş konuşuyorlardı ve o yatağa girene kadar sohbet etmelerine müsaade etti. Sonra onları tek bir kelimeyle susturdu ve şafak sökene kadar kımıldamadığı derin bir uykuya daldı.

Bir saat sonra yola çıkmışlar ve öğle vaktine doğru Allan Nehri'nin güney kıyısındaki Blackford Köyü'ne yaklaşmışlardı. Uzaktaki binaları görebilmelerine rağmen hâlâ oraya yarım saatlik mesafedeydiler. Ivor durmalarını söyledi ve handaki hizmetçinin paketlediği yiyecekleri yiyebilecekleri, suyun yakınlarındaki düz kayalıklara doğru onları yönlendirdi.

Ivor atından inerek Aodán'a seslendi ve İskoç lehçesinde konuştu. "Blackford'm şimdiden Albany'nin adamlarıyla dolu olup olmadığına bakmanı istiyorum. Will'i de yanına al ama tabakçının adamlarından birinin onu arıyor olma ihtimaline karşı kılığını değiştir."

"Will'e ihtiyacım olmayacak, efendim. Ben de sizin kadar Albany'nin adamlarının nasıl göründüklerini biliyorum."

"Evet, elbette," dedi Ivor. "Ama tabakçının adamları nasıl ki Will için tehlikeyse ve Albany'nin adamları yerine Doune'dan Murdoch Stewart'ın adamları oradaysa, oğlanın onları tanıması, siyah kıyafetler giymemişlerse eğer, senin tanımandan daha muhtemel."

"Evet, çünkü oğlanın kendisi de Doune'dan," diye kabul etti Aodán. "Olağan kıyafetini çıkarsa ben Albany Dükü'nü tanıyamam."

"Elinden geldiği kadar sessiz bir şekilde yap bunu," dedi Ivor. "Leydi Marsaili hâlâ buradan Kincardine'a gitmek istiyor. Bu yolun sadece iki mil uzaklıktaki Stirling-Perth yoluyla kesiştiği yerin yakınında uzanan Kincardine Vadisi'ne doğru gitmemizi öneriyor."

"Siz bu fikir hakkında ne düşünüyorsunuz, efendim?"

"Bu konuda, bizi Blackford'da neyin beklediğini öğrendikten sonra konuşacağız," dedi Ivor. "Ayrıca, Aodán, Blackford'daki erkeklerden oluşan herhangi bir kalabalık grupla ilgili de ne varsa bilmek istiyorum. Albany'nin bir sürü müttefiki var."

Aodán başını sallayıp atlara yardım etmesi için Will'e seslenmek üzere başını çevirdiğinde ve daha ağzını açmadan Will'in alçak bir sesle konuştuğunu duydu. "Buradayım efendim. Beni isteyebileceğinizi düşünmüştüm."

İkisi de çocuğun yaklaştığını duymamışlardı. Aodán sırıtıp oğlanın omzuna vurdu ve yardımından memnun olacağını söyledi.

Ivor, Marsi'nin atından inip onları izlediğini fark edince dizginleri Will'e uzattı ve akarsunun yanında ona eşlik etmeye gitti.

***

Marsi, Ivor'ın ona yaklaşmasını izliyor, onun Aodán'la ne konuşmuş olabileceğini de merak ediyordu. İki adamın ayrılmadan önce Ivor'ın ona bakışı ilk başta kendisi hakkında konuşuyor olabileceklerini düşündürtmüştü. Bununla beraber, Ivor ona doğru yaklaşırken bir sorun çıkmasını bekliyormuş gibi alışılmadık bir şekilde ihtiyatlı görünüyordu.

Hetty'nin Jamie'yi Will'i takip etmekten alıkoyduğunu ve elleriyle yüzünü akşam yemeği için yıkarken ona baktığı-

nı gördüğünde, Marsi dikkatini Ivor'a verdi ve açıkça sordu. "Hangi yoldan gideceğimize karar verdiniz mi, efendim?"

Ivor onun ses tonu karşısında gözlerini kıstı ama sakince karşılık verdi. "Aodán ve Will kasabaya bir gidip bakana kadar burada bekleyeceğiz. Albany'nin ya da tabakçının adamlarının orada olup olmadığını bilmek istiyorum. Kimse arkasında bir oğlanla bir atlıdan şüphelenmeyecektir."

"Tabakçının adamları oradaysa..."

"Aodán'a Will'i biraz gizlemesini söyledim. Gerçi başlarının belaya gireceğini zannetmiyorum."

Ivor'ı tekrar gidecekleri güzergâh konusuna çekmek isteyen Marsi konuştu. "Albany'nin ya da tabakçının adamlarının orada olduğunu öğrenirsek ne yapacağız?"

"O kasabadan kaçınacağız," dedi Ivor. "Allan Nehri'ni geçmek ve kuzeydoğu yönüne devam etmek için Blackford'a girmek zorunda olduğumuza göre güneydoğumuzdaki şu tepelerin kenarından atımızı sürüp devam etmemiz daha iyi olacaktır, gerçi orada gidebileceğimiz uygun bir yer bilmiyorum."

"Hetty biliyor olabilir," dedi Marsi. "Ona sorarız. Ben hâlâ Kincardine'e ulaşabilirsek orada güvende olacağımızı düşünüyorum. Vadinin kendisi zaten korunaklı, efendim ve o insanlar beni iyi tanırlar. Bize zarar gelmesine izin vermeyeceklerdir."

Ivor cevap vermedi ve konuşurken Marsi'nin kaçamak gözlerle baktığı Hetty, çabucak onlara katılması için yapılan harekete karşılık verdi. "Ne oldu, leydim?"

"Sör Ivor, Albany'nin adamları ya da Will'i arayan diğerleri orada olabilir diye Blackford'dan kaçınmak istiyor. Allan Nehri'nin kasabaya uğramadan kuzeye gitmemizi engellediğine göre, mecbur kalırsak şuradaki tepelerde konaklayabileceğimiz bir yer biliyor olabileceğini ummuştuk."

Hetty düşünceli bir biçimde kaşlarını çatarak konuştu. "Öyle bir yer biliyorum, şüphesiz. Stirling'den Perth'e giden yolun bu tarafından pek de uzak olmayan bir köydeki oldukça küçük bir meyhane. Kincardine'e gitmeye karar verirsek, yolun çoğunda o köyde yaşayan bir balıkçının izini takip edebiliriz."

Ivor kaşlarını çatarak konuştu. "Şu Redmyre denen adamın Tay Körfezi'nin her iki kenarında da topraklara sahip olduğunu söylediğini şimdi hatırladım. Fife sahiline doğru yönelirsek onun güney yönündeki topraklarına girmiş olabilir miyiz? Topraklarının nerede uzandığını biliyor musun?"

"Annabella sadece körfezin ve Earn Nehri'nin buluştuğu yere bakan, yüksek kuleli, değerli bir arazi olduğunu söylemişti."

"O halde nehrin batısında uzanıyor olmalı o topraklar," dedi Ivor. "Nehrin doğusuna ve güneye yönelmek niyetindeyim, böylece onunla sorun yaşamaktan kaçınmış olacağız. Körfez ile Earn'ün kesişme noktasının yakınında geçilecek herhangi bir yer hatırlamıyorum. Orası oldukça rüzgârlı ve derindir."

"Size tavsiyede bulunmaya hakkım yok, efendim" dedi Hetty. "Fakat..."

Ivor tek kaşını kaldırarak konuştu. "Sanırım bunu yapmak için kazanılmış haktan fazlasına sahipsiniz, bayan. Ne tavsiye edeceksiniz?"

"Leydimin Kincardine'e gitmeyi önermekte haklı olduğunu, efendim. Orası sadece yakın değil, aynı zamanda oldukça iyi korunuyor ve korumalar bizi tanıyacaklardır ya da bizi tanıyacak birilerini çağırmaya razı olacaklardır. Ayrıca yanımızda iki oğlan olmasına önem vermeyeceklerdir."

"Ya Sör Malcolm da şans eseri orada olursa? Albany'nin leydiniz hakkındaki geleceğe dönük planlarını engellemek için Sör Malcolm'ın yardım edeceğine dair leydinizle aynı inanca sahip misiniz?"

"Bunu söyleyemem, efendim," dedi Hetty. "Ama Sör Malcolm'ın onun evlilik beyanına saygı göstereceğine inanıyorum. Kardeşlerinden biri de böyle evlenmişti, babalarının öfkesine rağmen. Yaşlı babaları doğru düzgün bir şekilde kilisede evlenmelerini söylemek dışında bir şeye karışamadı. İnanıyorum ki Sör Malcolm da aynını yapacaktır, özellikle de..."

Hetty, onun söyleyemeyip lafını yarım bıraktığı şeyin ne olduğunu bilerek yüzünü buruşturan Marsi'ye baktı.

Ivor'a döndüğünde Marsi onun kendisine meraklı bir şekilde baktığını gördü. Ivor'ın da kendisi gibi Hetty'nin düşüncelerinin nereye varacağını kolayca tahmin ettiğini biliyordu.

Marsi açık bir şekilde konuştu. "Özellikle de benim icat etmeyi becerdiğim bu çılgınca evliliği tamamına erdirirsek... Demek istediğin şey buydu, öyle değil mi, Hetty?"

***

Ivor, Marsi'nin sözlerinden Hetty'den daha fazla etkilenmişti. İlişkiyi tamamına erdirme düşüncesi bu konu ortaya çıktığından beri aklını kurcalayıp duruyordu. Marsi'nin bu sözleri dile getirmesi de bunun gerçekleşmesini çok daha kuvvetli bir ihtimal haline getiriyordu. Yine de Ivor onların tartışmalarına burnunu sokmamasının daha iyi olacağını biliyordu.

Hetty, Marsi'nin gözlerinin içine bakarak elinden geldiğince açık bir biçimde konuştu. "Evet, tavsiye ettiğim şey buydu, leydim. Dayınızın, ona evli olduğunuzu söyleyip gözlerinin içine bakarak bunu tamamına erdirdiğinizi belirtemezseniz bunun ne anlama geldiğini fark edecek kadar akıllı olduğunu

bilmelisiniz. Sizi büyük ihtimalle bir odaya kapatacak ve ne yapacaksa harekete geçirmesi için Albany'ye haber gönderecektir. Neticede, Kincardine, Albany'nin Fife'taki hâkimiyet alanlarından bir tanesi, Cargill ya da Stobhall gibi Perthshire'dan millerce uzakta değil."

"Doğru," dedi Marsi iç çekerek.

"Evet, öyle," dedi Hetty. "Ve Albany'nin otoritesi Perthshire'da güçlü olduğu gibi burada ondan misliyle daha güçlü. Dayının evliliğin için yardım ederek onun öfkesini üzerine çekmeye gönüllü olacağından şüpheliyim. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama dayının böyle davranacağına inanıyorum."

"Ve ben de hâlâ onun Annabella'nın isteklerine saygı gösterip yerine getireceğini düşünüyorum," dedi Marsi. "Dayım, neden Annabella'nın Albany'nin beni ve Cargill'i Redmyre'a vermeyi teklif etmesine karşı çıktığını çok iyi anlayacaktır. Benim babam da bu toprakları sonuçta kendi adına değil, annemin adıyla elinde tuttu. Ve onlar bana annemden geçti. Fakat Albany onları Redmyre'a verecek, sırf yöneticilik adına onun oyunu elde edebilmek için."

Ivor, Marsi'nin giderek öfkelendiğini fark ederek iki kadının arasındaki gerilimi düşürmek için söze girmeye hazırlandı fakat Hetty bu çıkışa gerek bırakmadı.

"Belki de sen haklısındır," dedi sakince. "Şimdi yemek yemeyi bekleyen James'i düşünmeliyiz. Gidip hancının çalışanlarının bizim için ne hazırladığına bir bakalım mı?"

Ivor'ın, Marsi'nin suratındaki afallamış ifadeyi fark ettiğinde yapabildiği tek şey Hetty'nin taktikleri karşısında sırıtmamak için kendini tutmak oldu. Ivor bu taktikleri hatırlıyordu.

Umutlu bir beklenti içerisinde, Hetty'nin ektiği tohumların yeşermesi için yeterli vakti tanımaya karar verdi.

***

Marsi'nin bu tartışmada söyleyeceği başka şeyler de vardı ama Hetty'nin sakin yanıtı onun yelkenlilerindeki rüzgârı alıp götürmüştü. Marsi, Ivor'a baktığında o da bu bakışlara gözlerini kaçırmadan karşılık verdi... Ta ki dudakları yukarıya doğru kıvrılana kadar.

"Ne oldu?" diye sordu Marsi.

Ivor'ın kaşları, Marsi'ye onun da diğer her erkek gibi kendine ait değilse, sertlikten hoşlanmadığını hatırlatan bir şekilde yukarı kalktı. Marsi kendi ses tonunu yumuşatarak konuştu. "Sanırım hâlâ yanıldığımı düşünüyorsun."

"Sör Malcolm'ı tanımıyorum," dedi Ivor. "Ama kimseden onun Albany'ye karşı gelecek bir adam olduğunu duymadım. Senin çıkarını gözeteceğini bilemeyiz. Gereksiz bir riski göze alacağımızı düşünüyorum. Ama seninle tartışmayacağım, yavrum," diye ekledi. "Blackford'a güvenli bir şekilde ulaşabilirsek gideceğiz."

Ivor'm cevabı onu memnun etmemişti ama Marsi tartışmayı sürdürmedi. Ve Aodán'la Will geri geldiklerinde Albany'nin armasını taşıyan siyah giymiş pek çok adam gördüklerini haber verdiler. Diğerleri de Will'in söylediğine göre Doune'daki Murdoch Stewart'ın emri altındaki kimselerdi.

"Onlar bir şeyi bekliyormuş gibi görünüyorlardı," dedi Aodán. "Atlarını ahıra koymuşlardı ama sadece bugünlük... Stirling yolunda da gözcülere rastladık."

"Eski efendinin adamlarından birini gördün mü peki, Will?" diye sordu Jamie, Aodán soluklanmak için durduğunda.

"Birini bile görmedim," diye yanıtladı Will. "Belki de artık beni geri istemiyordur."

"Bu muhteşem bir şey olurdu," dedi Jamie.

"Aodán, diğerlerine tepedeki meyhanesi olan köye gidece-

ğimizi söyle," dedi Ivor. "Ve Sean Dubh'ı bana gönder. Ona verilecek bir görevim var."

Aodán, Marsi, Jamie ve Will'e bakarak duraksadı. Sonra Keltçe cevap verdi. "Affedersiniz, efendim. Niyetiniz onu Perth'deki Sör Fin'e yollamaksa, sizce sadece bir kişiyi göndermek akıllıca olur mu?

"Sean başının çaresine bakabilir," diye yanıtladı Ivor aynı lisanda. "Diğer iki adamı da Newburgh'daki Lindores Manastırı'na göndermek istiyorum. Böylece gerekli olursa, onlar bizi orada ya da o civarda karşılayacak bir gemi ayarlayabilirler."

"Yanımızda oldukça az adam kalacak ama," dedi Aodán. "Babanız..."

"Küçük bir topluluk olduğumuz doğru Aodán. Ama bu sonuçta işimize yarayabilir. Çünkü kimse bu kadar az adamın böylesine önemli bir sorumluluğu taşıdığını tahmin etmez. Hatta ben bile bir ordunun içinde olsam daha güvenli hissedeceğime inanmıyorum."

"Aslında böyle düşünürsek kalabalık olduğumuzda daha fazla dikkat çekeceğimiz doğru," dedi Aodán. "Üstelik" diye ekledi iç çekerek, "Albany zaten bizimkinden daha büyük bir ordu toplayacaktır."

"Sean Dubh'ı nereye göndereceksiniz?" diye sordu Marsi, Ivor'a İskoç lisanında.

"Sana daha sonra anlatacağım," dedi Ivor diğer iki oğlana bakarak.

Jamie ve Will biraz yanlarından uzaklaştılar ama Marsi onların duyabildikleri ve anlayabildikleri her şeyi büyük bir isteklilikle dinleyebileceklerini biliyordu. Muhakkak ki kendisi de o yaşlardayken bu şartlar altında aynısını yapardı. Aslında, Aodán ve Ivor'a onları anladığını söylemeyerek kendisi de şu

anda aynı şeyi yapıyordu fakat bunu hak ediyorlardı. Başkalarının anlamadığını düşündükleri bir dilde konuşmaları çok kaba bir davranıştı.

"Hetty'nin küçük köyüne doğru gideceğimiz gerçeği Kincardine'a gitme konusundaki fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Marsi.

"Henüz değil," dedi Ivor. "Geceyi güvenli bir şekilde oradaki meyhanede geçirirsek, sabah kasabaya Albany'nin adamlarının ve tabakçının yola devam edip etmediklerine bakması için Aodán ve diğerlerinden birini geri göndereceğim. Kincardine Vadisi'nden gitmek, dediğin gibi, sarp ve dar olan bir yerden, aşağı vadilerden gitmekten daha uzun sürecektir."

Marsi'nin bu konuda tartışacak bir şeyi yoktu. Tek bildiği, o vadinin karla dolu olacağıydı. Şu an bulundukları yerde son yağan kardan neredeyse hiç kalmamıştı. Ancak civardaki tepeler hâlâ dantel gibi kardan başlıklara sahipti. Kincardine Vadisi ne kadar korunaklı olursa olsun yağan bütün kar hâlâ erimemiş olabilir ve yollarını tıkayabilirdi.

***

Ivor, Sean Dubh'a planlarını Fin Cameron'a haber vermesi ve onların St. Andrews günlerinden bildikleri büyük köprünün yanında, Earn Nehri'nin güney tarafında üç gün içinde Ivor'la buluşmasını ayarlaması için Perth'deki MacGillivray'e gitmesini söyledi.

"Fin'e getirebildiği kadar çok adam getirmesini söyle," diye ekledi Ivor. "Perth kasabasındaki evine her zamanki altı kişilik grubundan fazlasıyla seyahat etmeyecektir. Ama orada elinden geldiği kadar fazla kişi toplamalı."

Ivor ayrıca dört askerinden ikisini, Jake Maxwell'e iletmesi için başrahibe mesaj götürmeleri amacıyla Lindores Manas-

tırı'na gönderdi. Ondan sonra yapmaları gereken tek şey, yemeklerinden artakalanları sarıp yanlarına almak ve Hetty'nin hatırladığı o tepe yolunu bulmaktı.

Orası sık ormanlık tepelere doğru yükselerek çıkan bir geyik yolundan pek de farklı değildi ve Ivor geçişlerinin o yolu daha dikkat çekici hale getireceğinin farkındaydı. O yüzden de Aodán'a geri kalan iki askerinden birinin arkada kalmasını ve geçişlerinin kanıtlarını en aza indirmesini sağlamasını söyledi.

Onlar varış noktalarına ulaşana kadar akşam karanlığı çökmüştü. Köy çatısı samandan yapılmış dört kulübeden ve sık ormanın diğer tarafındaki dağınık ağaçların ortasında yer alan bir ahırdan oluşuyordu. Kulübelerin en büyüğü meyhaneydi.

Ivor, Blackford'dan ya da herhangi bir işlek yoldan bu kadar uzakta olan böyle bir yerin, nasıl ayakta kalabildiğine dair merakını yüksek sesle dile getirdiğinde Hetty ona meyhane sahibinin geçimini temel olarak ilkbaharın bitişinden sonbaharın ilk başlarına kadar kazandıklarıyla sağladığını açıkladı.

"Balıkçılar civardaki nehirlerde daha kolay avlanmak için onunla düzenli olarak kalırlar," dedi Hetty. "Hatırladığım kadarıyla evin üst katında üç küçük yatak odası var. O yüzden kalan herhangi biri varsa, kendimizi bir odanın içinde dip dibe bulacağız."

Meyhane sahibinin eşi onlar atlarıyla içeri girdiklerinde küçük avluya çıktı ve Hetty'yle Marsi'yi görünce sevinçle bağırdı. Marsi'yi gördüğüne şaşırdığını itiraf ederek, o iki oğlanın Marsi'nin çocukları olmasının imkânsızlığını da ekledi.

***

Marsi, Kincardine'da bir zamanlar hizmetçi olan bu tıknaz, orta yaşlı kadını tanıyarak konuşmaya başladı. "Hayır, Martha, bu çocuklar Sör Ivor'ın sorumluluğunda. Fakat seni

tekrar görmek ne kadar güzel! Umarım sen ve buradaki herkes iyidir."

"Evet, leydim. Sör Ivor kocanız olmalı," dedi Martha.

Marsi, Hetty'nin alaycı gülümseyişini fark ederek, bütün seçenekleri açık bırakmak için tek bir yol düşünebildi. Sör Ivor'ın söyleyeceklerinden istifade etmeyeceğine güvenebilmesi konusunda dua ederek, dikkatli bir şekilde ortaparmağındaki yüzüğü diğerine geçirdi ve kadını yanıtladı. "Evet, Martha. O bir Kuzey İskoçyalı ve yeni evlendik. Ama misafirler için bu kadar az odan olduğuna göre Hetty ve beni bir odaya, oğlanlarla Sör Ivor'ı da diğerine yerleştirmelisin. Böylece gelebilecek herhangi bir misafirine vermek için üçüncü odanı da boş tutmuş olursun."

"Tanrı aşkına leydim, bunu yapamam!" dedi Martha gülerek. "Burada bizim dışımızda kimse olmaz. Sör Ivor'ın adamlarını üç adamımızla ahırın çatı katına ve oğlanları da kendi başlarına bir odaya yerleştiririz. Hetty onların kendi kendilerine kalabileceklerini düşünürse tabii. Siz de olması gerektiği gibi kocanız yanınızdayken kendi odanızda uyuyabilirsiniz."

Marsi böyle bir şeye gerek olmadığı konusunda itiraz etmek istedi. Ancak bu neşeli kadına bunu söylemenin geçerli bir yolunu bulmadan önce, Ivor kolunu onun omzuna koydu ve nazik bir şekilde söze girdi. "Teşekkür ederiz, Bayan Martha."

"Rica ederim, efendim," dedi Martha, Ivor'a ışıltı bir bakışla. "Buradakiler beni Bayan Muir diye çağırırlar. Kocam bana Calum Muir der."

"O halde biz de size öyle demeliyiz," dedi Ivor Marsi'yi kendisi gibi ileriye doğru yürümeye teşvik ederek. "Şimdi bizi odalarımıza götürürseniz iyi olacak, leydimle baş başa kalmalıyım."

Martha, Jem adında birine seslenerek onları çok geçmeden yemek salonuna bakan ahşap, parmaklıklı bir balkondan ge-

çilerek girilen odalarına yerleştirdi. Odalar küçüktü ama Marsi'nin beklediğinden daha rahat görünüyorlardı.

Ivor kapıyı arkalarından kapatıp yüzünü ona döndükten sonra Marsi'ye tek rahat görünmeyen oda kendisininkiydi. Ivor iki elini de, onu tutup sarsmaktan korkuyormuş gibi arkasında tutmuştu.

Marsi bu ikinci evlilik beyanının üzerine Ivor'dan ne beklemesi gerektiğini bilemeyerek ama tepkisinin sert bir eleştiriyle keskin bir hiddet arasında olacağından emin bir şekilde —ikincisinin yaşanma olasılığı birincisinden çok daha fazlaydı— Ivor'm hiçbir tepki vermemesine şaşırdı.

Sonra kapının sürgüsünün çekilme sesini duydu.

Marsi ya korkudan ya heyecandan, tam olarak bilemiyordu, titremeye başladı. Bedenindeki her bir sinir sanki güçlü bir şekilde tepki vermeye hazırlanmış gibi uğulduyordu. Sonra sıcak tutan, kürklü pelerinine rağmen baştan ayağa, iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

"Ben... belki de hiç dememeliydim..." Aniden kuruyan dudaklarını yalamak için duraksadı.

"Neyi dememeliydin?" diye sordu Ivor, ona doğru kararlı bir adım atarak.

Marsi'nin gerilemesi gerekiyordu... Marsi geriye doğru gitmek istediğinden emindi. Ama ayakları sanki yere bağlıydı.

Tüyleri diken diken oldu. Çok hızlı nefes alıp veriyordu ve kalbinin göğüskafesinin içindeki atışını hissedebiliyordu. Tanrım, kalp atışlarını duyabiliyordu!

Ivor onu sol omzundan tuttu ve Marsi yerinden sıçradığını hissetti. Sanki bedeninin dışında duruyor Ivor'ın ona dokunmasını, kendisinin bu temasa verdiği tepkiyi izliyordu.

Kalbi bu kez bütün vücuduna ateşli bir sıcaklık göndererek daha da hızlı çarpmaya başladı. Fakat yüzü uyuşmuştu sanki.

15. Bölüm

Ivor, Marsi'nin gerginliğini hissediyordu. Dışarıdaki ağaçların dallarından ve batıya bakan küçük pencerelerden içeriye sızan güneş ışınları Marsi'nin ani solgunluğunu görmeye yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Marsi'nin nefes alıp verişleri de anormal derecede hızlıydı. Ivor bu belirtileri savaş meydanlarında, özellikle de tecrübesiz genç askerlerde görmüştü.

Ivor boşta kalan elini onun yanağına koyarak ve olağandışı soğukluğunu fark ederek konuştu. "Sakin ol yavrum. Şimdiye kadar biliyor olman gerektiği üzere, sana zarar vermek niyetinde değilim."

"Beni endişelendiren sen değilsin," dedi Marsi. "Benim."

"O halde gel buraya," dedi, kollarını ona doğru uzatarak. "Bakalım seni biraz ısıtabiliyor muyuz? Tenin tuhaf bir şekilde buz gibi."

"Sadece yüzüm, seni temin ederim," dedi Marsi vurgulayarak ve Ivor'ın kendine biraz daha yaklaşmasına izin verdi. Marsi belli ki kendi sesindeki bu vurgulu tonu duyarak, solgunlaştığı hızla kızardı.

Gülümseyerek, Ivor onu kollarının arasına aldı ve Marsi sadece buna izin vermekle kalmayıp bir de bedenine yaslandığında içini zafer hissi kapladı. Ivor, Marsi'nin derin derin nefes alıp verdiğini duyabiliyor ve bunu yaparken gitgide gevşediğini hissediyordu.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı Ivor onun fırfırlı başlığının üzerinden. O zaman başlığın varlığının farkına vararak onu Inchmahone'daki gibi çıkarıp bir kenara attı. "Bu saçma şeyi giymeyi bırakabilirsin artık. Güzel saçlarını görmeyi tercih ederim."

Dans ederek içeri giren güneş ışığı, o gece yatağına geldiğinden beri Ivor'ın aklını ve düşlerini meşgul eden Marsi'nin saçının bakır tonlarını yansıttı.

Marsi saçlarını alnından arkaya doğru itip örmüş ve bu örgüleri ensesinden kıvırıp toplamıştı. Ivor onun ipeksi pürüzsüzlüğüne dokunduğunda Marsi fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ivor tam konuşarak bu rahatlık hissini bozup bozmayacağını düşünüyordu ki Marsi mırıldandı. "Düşündüm ki, Martha'ya evli olduğumuzu söylersem, bunun yardımı olabilir... Kincardine'e gidersek. Burada haberler çabuk yayılır."

Ivor'ın bundan hiç kuşkusu yoktu. Haberler bütün İskoçya'da çabuk yayılırdı. "Dayının ilk olarak başka birinden duysa evliliğimize daha kolay inanacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet. Ya da en azından, daha kolay kabullenebileceğini."

"Belki kabullenecektir; belki de kabullenmeyecektir," dedi

Ivor. "Dahası, dayın biz yapmış olsak bile evliliği tamamına erdirdiğimize inanmayabilir. Ama hâlâ düşünüyorum..."

Ivor Marsi'nin parmağını dudağının üzerine koymasıyla sustu.

"Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum," dedi. "Hetty'yle aynı şeyleri düşünüyorsun ve haklı olabilirsiniz. Ben de uzun süredir bununla ilgili düşünüyordum. Ama az önce kapıyı sürgülediğini duyunca..."

"Bizi içeri kilitlemiyordum yavrum. Rahatça konuşabilmemiz için diğerlerini dışarıda bırakıyordum."

"Belki niyetin buydu," dedi Marsi çekici bir gülümsemeyle. "Ama onu yaparak sanki zihnimdeki bir kapının kilidini açmış oldun."

"Nasıl oluyor o?"

Marsi başını kaldırıp ona, tam gözlerinin içine, derinliklerine, onun en gizli düşüncelerini bile görebilecekmiş gibi baktı. Sonra nefesini içine çekip dimdik durarak ama hâlâ ona öylesine yakınken ve Ivor onun bedeninin kendisininkine değdiğini hissediyorken konuşmaya başladı. "Dinle, o geceden sonra sık sık hayal kurdum... Ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Ivor başını sallayınca Marsi devam etti. "Tek düşünebildiğim... Tanrım, tek düşünebildiğim ellerini tekrar bacaklarımın üzerinde hissedebilmekti."

Ivor, Marsi "o gece" dedikten sonra söylediklerini hemen hemen hiç duymamıştı. O gece ve saten yumuşaklığındaki bacakları aklından hiç çıkmamıştı.

Ivor'm aleti, hayallerinden gelen görüntüler tüm gücüyle geri dönerken kabardı.

"Bunu hissettim," dedi Marsi.

Ivor gülümsedi. "Hissettiğine eminim. Bedenim sana çok kolayca tepki veriyor yavrum ve bu *o geceden* beri böyle."

"Evet, benim de öyle. Yani ben... O sürgüyü yerine taktığından beri hep ellerini tekrar üzerimde hissetmek istediğimi fark ettim. Bu çok tuhaf değil mi? Böyle bir şeyle ilgili bu kadar çok düşünmek?"

"Sanmıyorum," dedi Ivor. "Aslında, o olay hakkında bu kadar sık düşünmesen bunun tuhaf bulurdum. Düşüncelerinin de olumlu olmasına memnunum. O gece," diye ekledi Ivor pişmanlıkla, "seni korkutmuş olmalıyım."

Marsi'nin yanaklarına kan hücum etmişti. "Hayır. Şaşırmış, afallamıştım, hatta biraz kızmıştım, sanırım. Fakat..."

"Biraz mı? Görmüş olacağın gibi ondan sonra günlerce yanağımda o çürüğü taşıdım."

Marsi'nin gözleri parıldadı. "O afalladığım kısımdı sanırım."

Ivor kaşlarını kaldırdı.

Marsi'nin dudaklarına Ivor'm daha önceden anımsadığı bir gülümseme yerleşti. "Evet, tabii, o ayrıca kızgın olan kısımdı. Seni o zaman tanımıyordum ve sen o yataktaki yanlış kişiydin ve bir erkektin. Ama gerçek şu ki, koridorda koşarken benden sonra ne yaptığını ve kaçmasaydım neler olacağını düşünmeden edemedim."

"Öyle mi? O halde benim de o geceyi hep hatırladığımı ve o zamandan beri her gece onu hayal ettiğimi söylememde bir sakınca yok. Beni tahammül sınırlarımın ötesinde kışkırtıyorsun yavrum. Ekselanslarının beni görevlendirdiği bu işi riske atmadan hislerime uygun davranamayacağını bilmeme rağmen az kalsın birçok kez bu tahriklere yenilecektim."

"O halde sadece sizinle gelerek ben bu görevi riske atmış oldum. Demek istediğin bu mu?"

Ivor ona sarıldı. "Hayır, değil ama neden bunu demek iste-

mediğimi başka bir zaman tartışabiliriz. Şu anda bilmek istediğim şey, senin benim olup olmadığın yavrum."

"Sanırım olmalıyım," dedi Marsi. "Bu evliliğin feshini istemediğimi biliyorum, özellikle de bunu Albany'nin yapmasını. Ne de başka biriyle evlenmek istiyorum. O yüzden eminsen..."

"Eminim," dedi Ivor, sesi onu korkunç derecede istediğini belli eder bir tondaydı.

Biraz duraksamadan sonra Marsi konuştu. "Şimdi ne yapılacağını bilmiyorum."

"Bunun için endişelenme," dedi Ivor. "Ben biliyorum."

"Bildiğini tahmin etmiştim."

Ivor güldü ve Marsi'nin pelerinin bağlarına uzandı.

***

Marsi nefesini tuttu, ona karşı bedeninin farkındalığı her zamankinden daha fazlaydı. Ivor pelerinini çözerken onun parmak uçlarından yayılan enerjiyi hissedebiliyordu.

Ivor bunu becerikli bir şekilde yapıp pelerini çıkardı ve onu başlığın yanına, yere attı.

Ivor'ın elleri elbisesini çıkarmak için yöneldiğinde Marsi onun parmaklarındaki sıcaklık kumaşı geçip doğrudan tenine akıyormuş gibi hissetti. Göğüs uçları elbisesinin kumaşına değiyordu. Ivor'ın eli bir tanesine sürtündüğünde Marsi nefesini tuttu. Marsi ona baktı ama Ivor'ın gözleri uğraşmakta olduğu şeyin üzerindeydi.

Tam o sırada Ivor başını kaldırıp gülümsedi. "Korkma," dedi.

"Korkmuyorum," diye yanıtladı Marsi dürüstçe. "Merak ediyorum sadece. Bir erkeğin sadece dokunarak bir kadında böyle hisler yaratabileceğini bilmezdim."

"Bu son derece adil," dedi Ivor. "Sadece bir bakışın ya da gülümsemenle bende ne heyecanlar yarattığını bilemezsin."

"Anlat bana," dedi Marsi. ""Bunun senin için nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Açlıktan kıvranan bir adam gibi," dedi Ivor. "Şimdi dikkatimi dağıtma yavrum. Bunu nazik bir şekilde yapmak istiyorum. Beni ne kadar tahrik edersen bu senin zevk alman için o kadar fazla hızlı ilerlemiş olacak."

"Zevkli olacak, yani."

"Evet, öyle olacak. Sevişmekle ilgili hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Oldukça az," diye kabul etti Marsi. Genellikle aklına geleni söylüyordu ama sevişmenin hayvanların yaptığı şeye benzeyip benzemediğini sormak epey patavatsızca olacaktı.

"Hayvanların çiftleşmesini gördüysen, bu onunla az çok aynı," dedi Ivor, Marsi'nin onun aklından ne geçtiğini çoğunlukla bildiği inancını kuvvetlendirerek. "Bu bir erkek ve kadın için, atlar ya da kızıştıklarında bir dişi geyikle erkek geyiğin yaşadığı kadar kadar sert değil elbette," diye ekledi Ivor. "Erkekler bazen kadınlarına nazik olmaya çalışırlar."

"Sadece bazen mi?"

"Bazen kadınlar biraz daha güçlü olmasını tercih ederler hatta daha sert."

"Bununla ilgili çok şey biliyorsun, değil mi?" dedi Marsi, sesindeki kızgınlığı fark edip ses tonunun Ivor'ı öfkelendirip öfkelendirmediğini görmek için onu süzerek. Gerçi öfkelenmesi umurunda değildi. Onun ne kadar tecrübeli olduğunu bilmek istiyordu.

Ivor sırıttı. "Bildiklerimi kendime saklayacağım. Tabii seninle sevişirken tecrübelerimi kullandığım zamanlar dışında..."

"Evet, belki ama benimle sevişmeden önce bir sorumun cevabını istiyorum. Jamie bana bir keresinde pratik yapmanın en iyi öğretmen olduğunu söylediğini anlatmıştı. Benimle olduğu gibi, diğerleriyle de pratik yapmaya devam edecek misin?"

"Hayır yavrum, o kadar ahmak değilim. Ne de o kadar zalim! Evliliğin sonsuza dek olduğuna ve iyi bir kocanın bu birlikteliğe saygı duyması gerektiğine inanıyorum." Boşta kalan eli tekrar Marsi'nin sağ göğsüne değdi ve bedenini alevler içinde bıraktı.

Bağları çözüldü ve Marsi'nin elbisesi yere kaydı. Ivor onun iç gömleğinin bağlarını çözüp göğüslerini açığa çıkardı. Marsi onun nefesini hızla içine çektiğini duydu ve sonra da Ivor onu kaldırıp yatağa taşıdı.

"Çizmelerim!"

Ivor onu yatağa yatırarak çabucak çizmelerini ve sonra da kendi yeleğini ve gömleğini çıkardı. Pantolonunun bağlarını gevşetirken bir an için durup Marsi'ye baktı.

Marsi de onun bu bakışlarına karşılık verdi. Ivor'ın geniş, çıplak göğüskafesinin kasları hareket ettiğinde hafifçe dalgalanıyordu. Karnı oldukça sert görünüyordu, kabartma yapılarak biçimlendirilmiş gibiydi. Kış mevsiminde olmalarına rağmen bedeni de yüzü gibi oldukça yanık tenliydi.

Omuzları ve kolları da kaslıydı, biri bu vücutla onun şövalye olmasını bekleyebilirdi. Beli ve kalçası dardı, pantolonunun sıkıca sardığı alt bacağının üzerindeki güçlü baldırları vücudunun geri kalanı gibi bronz ve kaslı görünüyordu.

Ivor pantolonunu çıkardığında, Marsi aniden kendini ufacık ve savunmasız hissetti. Ivor Marsi'yi izleyerek duraksadı. Sonra da eğilip çizmelerini çıkarmaya başladı.

"Sanırım, seni yakınımda olmaya biraz daha alıştırabilmek için biraz yanına uzanacağım yavrum."

Marsi'nin endişesi yatışmıştı. Ona yer açmak için yana kayarak, Ivor'ın yatağa gelmesini ve yanına uzanmasını izledi. Ivor kolunu ona doladı ve Marsi'nin başı omzuna yaslanana kadar onu biraz daha kendine yaklaştırdı.

Sanki o boşluk Marsi'nin başını koyması için vardı. Marsi gergin olacağını zannettiği halde, değildi. Daha önce de dediği gibi merak içerisindeydi.

Marsi söyleyecek akıllıca bir şey bulmayı ümit etti. Fakat zihni Ivor'ın aldığı her nefesin ve ondan yayılan enerjinin farkındalığını haykıran sesler dışında bomboştu sanki. Daha fazlası da vardı, Ivor'ın ona, onun da Ivor için hissettiği arzudan daha derin bir şeyler.

Sabırsızlığı büyüdü. Bu elbette ki olmazdı... Sonra Marsi'nin aklından geçen her düşünce Ivor'ın hafifçe dirseğinin üzerinde doğrulup gözleri parıldayarak ona bakmasıyla donup kaldı.

"Seni öpmek istiyorum," dedi Ivor.

"Böyle bir istek duyduğun her seferinde bana sormak niyetinde misin?"

"Hayır, sadece bu seferlik," dedi Ivor, dudakları onunkine sadece milimler kalana kadar eğilirken. Marsi, Ivor'ın nefesini hissediyor, hatta tadını alabiliyordu.

Ivor yavaşça hareket etti, kışkırtıcı bir şekilde yaklaştı ve Marsi içgüdüsel olarak Ivor'ın onun duyularını tahrik ettiğinde kendininkileri de tahrik ettiğini fark etti.

Beklenti duygusu neredeyse dayanılmaz bir boyuta ulaşmıştı ama sonunda Ivor'ın dudakları onunkilere hafifçe değdi, sonra onları tümüyle ele geçirmeden önce bir kez daha değdi.

Marsi'nin daha önce hissettiği sıcaklık şu an aralarında

patlayan şeye kıyasla hiçbir şeydi. Marsi'nin bedeni onunkiyle bütünleşmek için can atıyor, Ivor'ın yanan elleri Marsi'nin her yerine aynı anda dokunmaya çalışıyor gibiydi. Ivor'ın dudakları onunkileri yalayıp yutarken, dili de ağzının içine dalmıştı.

Marsi'nin iç gömleği ve Ivor'ın pantolonu her nasılsa yokoluvermişti, Marsi daha sonra detayları hatırlamaya çalışsa da bunu başaramadı. Ivor'ın parmakları daha önce Marsi'nin kendi parmaklarının dokunduğunu hiç hatırlamadığı yerlere temas etti ve sonra bir tanesi, daha önce girilmemiş bir yerin içine kayıverdi.

Marsi nefesini tutup kaskatı kesildi ama Ivır ona fısıldadı. "Derin bir nefes al, sevgilim ve kendini bırak. Rahatlamaya çalış. Canını yakmak istemiyorum."

Bu tatlı sözler, Ivor onun aşağısına dokunmaya devam ederken zihninin içinde yankılanıp durarak Marsi'yi gafil avladı. Ivor dudaklarını ve dilini kullanıp göğüs uçlarını tahrik ederek onu okşamaya ve öpmeye devam etti. Ta ki Marsi bir an rahatlama hissi için çıldırırken, bir sonraki an bu yoğun hissin daha ne kadar artabileceğini merak edene kadar arzusunun derecesini arttırmaya devam etti.

Ivor, Marsi'nin üzerine bedenini getirip erkekliğiyle onun girişine değdiğinde, Marsi tekrar kaskatı kesildi. Fakat Ivor önce ona mırıldayarak, duyularını kışkırttı. Sonra anlık bir acı oldu, ardından da sönük bir ağrı ve Ivor'ın onun içinde olduğunu söyleyen bir doluluk hissi geldi. Marsi bu acı karşısında istemsiz bir çığlık attı ama Ivor onun kulağına fısıldadı. "Artık bir kadınsın, sevgilim. Bir dahaki sefer hiç acımayacak ve sadece şimdi biraz daha..."

Ivor sonra Marsi'nin bedeninin onunkine alışmasını bekleyerek bir süre hareketsiz kaldı. Fakat Marsi ondaki gerili-

mi fark ediyor ve bunun kısa süreceğini biliyordu. Marsi'nin bedeni onu kasılıp kavrayarak hareketlendi. Ivor da buna ilk başta hafifçe, neredeyse nazikçe hatta gıdıklarcasına hareket ederek karşılık verdi.

Sonra bu ritm değişti ve daha da güçlenerek, en sonunda Ivor, Marsi'nin içinde gidip gelmeye başlayana kadar giderek hızlandı. Tam bu hisler Marsi'yi içine çekmeye ve bir sonraki adımda neler olacağını merak ettirmeye başladığında Ivor onun üzerine yığıldı.

Ivor nefes nefese ama belli ki vücudunun Marsi üzerindeki ağırlığının da farkında olarak kendini kenara attı.

Marsi onun kendisini ezmediğine memnundu. Fakat hâlâ merak ediyordu.

"Ah yavrum," diye mırıldandı Ivor. "Beni kesinlikle mahvettin."

Marsi bu sözler üzerine gülümsedi ama aşağısındaki nemliliğin farkında olarak sırt üstü yatmaya devam etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Marsi.

"Temizlenip aşağıya ineceğiz ve bize akşam yemeği olarak ne kalmış ona bakacağız."

Marsi içinde onu tokatlamak için anormal bir istek duyarak Ivor'ın yüzüne bakmak üzere yana döndü. "Zevkli olan kısım bu muydu?"

Ivor gözlerini kapatmıştı ama bu sözleri duyunca açtı. Gözlerinin ela derinliklerinde bir şeyler parıldıyordu ve dudakları neredeyse bir gülümsemeye doğru kıvrılmıştı. "Kabul ediyorum yavrum sana zevk vermekten ziyade nazik olmayı düşündüm. Bana kadınların ilk sevişmelerinde nadiren zevk aldıkları ve hatta büyük bir acı hissettikleri söylenmişti. Yine de bazı tepkiler anımsıyor gibiyim..."

"Evet," diye sözünü kesti Marsi. "Ama her haz dalgası hissettiğimde ulaşabileceğimin de ötesinde daha fazlası varmış gibi görünüyordu, etrafımdaki havada daha büyük bir zevk geziniyormuş da yakalayamıyormuşum gibi... Tanrım, bunun bir anlamı olmadığını biliyorum..."

"Ama anlamı var," dedi Ivor. "Evliliğin bu kısmından hoşlandıysan ve akşam yemeğinden sonra daha fazlasını öğrenmek istiyorsan sana öğretirim. Ama şimdi açlıktan ölüyorum."

"Daha önce de açlıktan öldüğünü söylemiştin," diye az önceki sözünü hatırlattı Marsi.

"Evet, söyledim," dedi Ivor. "Ve öyleydim de... Ama bir iştahı doyurmak kolayca diğerini tetikleyebiliyor. Bir erkek gücünü muhafaza etmeli sonuçta."

Marsi başını iki yana sallayıp daha fazla itiraz etmeden yataktan çıktı ve temizlenmek için lavaboya gitti. Ivor'ın onun arkasından geldiğini belli belirsiz fark etti ve aniden bacaklarının arasında kan olduğunu görerek şaşırdı.

"Bu normal mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Ivor. "Sonuçta, umduğum kadar nazik değildim belki ama beklenenden daha az kanadın. Çok acı oldu mu?"

"Hayır, sadece... Sızıdan biraz daha fazlasıydı."

"O da çok sürmemiş olmalı."

"Bana daha fazlasını öğretirken daha çok acıyacak mı?"

"Göreceğiz ama dikkatli olacağız. Evliliğin bu yönünden keyif almanı istiyorum."

"Sanırım alacağım," dedi Marsi. "Almazsam sana bunu söyleyeceğim."

"Söyleyeceğine eminim," dedi Ivor sırıtarak.

***

Ivor o zaman onunla doğru rotayı izlediğini anladı. Kendinden hoşnuttu ve Marsi'den büyülenmişti. Marsi'nin bedeni tamamen olmasını beklediği gibiydi, bacakları anımsadığı üzere ipek gibi pürüzsüzdü. Tepkileri ise onun hayal ettiğinden bile daha heyecan verici ve tahrik ediciydi. Ona asla doyamayacaktı.

Üzerlerini giyerek aşağıya indiler ve orada akşam yemeklerini bitirmek üzere olan diğerlerini buldular. Meyhanenin sahibi ve karısı çabucak onlar için biraz daha yiyecek getirdi ve Ivor, Marsi'nin de en az kendisi kadar aç olduğunu fark etti.

Hetty halinden memnun görünüyordu ve oğlanlar da olağandışı bir şekilde sessizdiler.

Jamie, Ivor konuşana kadar bakışlarını onun üzerine sabitlemişti. "Bu gece oldukça sessizsin, evlat."

"Evet, öyle, çünkü Hetty bizden kesinlikle neden geciktiğinizi sormamamızı istedi. Ama bunu söylemen gerektiğini düşünüyorum. Biz yapsaydık sen bilmek isterdin."

Hetty, Jamie'ye kaşlarını çatarak baktı ama oğlan bu bakışları görmezden geldi ve sert bir şekilde Ivor'a bakmayı sürdürdü.

Ivor da onun gözlerine bakarak karşılık verdi. "Leydi Marsi'yle evlendik ve evli insanların baş başa zaman geçirmeye ihtiyaçları vardır. Sadece yukarıdaydık, James, başka bir yerde değil."

"Burada ne kadar kalacağız?"

"Yalnızca sabaha kadar, umarım. Adamlarım şimdi yolu gözlüyorlar ve sabah onlardan bir ya da ikisini Albany'nin adamları gitmiş mi diye bakmaları için kasabaya göndereceğim."

"Sonra ne olacak?"

"Sonra Tay Körfezi'nde, Newburgh'daki Lindores Manastırı'na doğru yola çıkacağız."

"Bunu oraya gideceğimizi sen dediğin için mi yoksa yapılacak en iyi şey olduğu için mi yapacağız?"

"Her ikisi de," dedi Ivor, tartışmayı sonlandıracağını umduğu bir ses tonuyla.

"Marsi ve Hetty, Kincardine Kalesi'ne gitmenin daha güvenli olacağını düşünüyorlar."

Sinirinin tepesine çıktığını fark eden Ivor bunu bastırmak için cevap vermeyi denedi. "Kincardine'e gitmek bizim için belki de daha güvenli ama risk alacağız. Dayın bu bölgeyi kontrol ediyor ve bu yüzden de buralarda nüfuzunu kullanıyor. Ama Fife'ın doğu sahilinde yer alan St. Andrews'a gidiyoruz. Oraya ulaşmak için Fife'ın bir bölümünden geçmek zorundayız."

"Fakat burada dayımın adamları bütün yolları gözlüyorlar. Onlar iyi korunmakta olan bir vadiden ve dayımın kalesinden daha büyük bir risk teşkil etmiyorlar mı?"

Ivor'ın hiddeti James'e çenesini kapayıp dediğini yapmasını emretmesi konusunda zorluyordu. Fakat o pek çok genç eşlikçi askeri yetiştirmişti ve James, bu hassas yaşlarına rağmen ileride bir gün İskoç Kralı olabilirdi. Öyleyse, Ivor'ın bundan daha önemli bir karar vermesi gerekiyordu. Sorular sorarken onu susturmak pek az işe yarayacak ve belki de Jamie'nin yaşından büyük durmasını sağlayan kendine olan güvenini sarsacaktı. Bu uygun olmazdı, özellikle de yanı başında Will oturuyorken.

Bu yüzden de Ivor şöyle cevap verdi. "Her karar bir risk taşır, evlat. Olaylar nadiren insanların planlarına göre işler."

"Ama hiçbir değişikliğe meydan vermeyen plan kötü bir plan değil midir?"

Ivor kendini gülümsemekten alamadı. "Yine Publius Syrus ha, evlat? Şuna ne dersin? 'Her girişimde neye ulaşmak istediğini bir düşün.' Benim planımı izleyip düzlüğe inerek, her yönü gözlemeyi sürdürebiliriz ama bir kez Kincardine Vadisi'ne girdiğimizde kendimizi onun sınırlarına teslim etmiş olacağız."

"Ama vadi güvenli," diye Jamie'yi destekledi Marsi. "Sör Malcolm benim olduğu kadar Jamie'nin de dayısı. Bu yüzden de ona güvenmek için geçerli bir sebebimiz var. Değil mi, Jamie?"

Ivor, James'in tereddüt ettiğini fark etti ama Marsi'nin bunu gördüğünü sanmıyordu. Oğlan oldukça hızlı bir şekilde yanıtladı. "Evet, elbette, insan kendi kanından olanlara güvenmeli."

"Güvenebilmeli, evet," dedi Ivor bakışlarını Jamie'den ayırmadan.

***

Marsi, Ivor'ın Jamie'nin zihnine düşünceler göndermeye çalışıyormuş gibi göründüğünü düşünerek ikisini izledi.

Jamie bakışlarını Marsi'ye çevirip konuştu. "Aslında Marsi, akrabalar güvenilir olmalıdır. Ama biz öyle olmayan birini çok iyi tanıyoruz."

Yanında duran Will ciddi bir biçimde başını salladı.

"Malcolm Dayım, Albany gibi değil Jamie," dedi Marsi. "O Annabella'nın öz kardeşi ve tahtta hak talep ettiği yok. Ama Albany'nin var. Tahta oturmak için üçüncü sırada geliyor ve onu yaptığı pek çok şeyi yapmaya iten de bu."

"Ama Kincardine, Fife'ta," dedi Jamie. "O yüzden de Albany, Malcolm Dayı'nın feodal lordu. Dayım, Albany'nin emirlerine sonuçlarına katlanmadan karşı gelemez. Auchte-

rarder Kalesi ve Kincardine için yapılan anlaşmaları düşün. Tanrım, Kraliyet Saymanı olarak Albany Stobhall'la olan anlaşmayı iptal edebilir. Ülke Yöneticisi olarak, o..."

"Albany Ülke Yöneticisi değil, Yönetici Davy," dedi Marsi gergin bir şekilde. Ivor'ın elini dizinde hissedince derin bir nefes aldı Marsi ama ona bakmadı. Yavaşça nefesini dışarıya vererek ve Hetty'yle göz göze gelmekten kaçınarak konuşmasına devam etti. "Herkes Sör Malcolm'ın Albany'den daha güvenilir olduğuna hemfikirdir, Jamie. O kendi kardeşinin oğluna zarar vermez."

James'in bakışları tekrar Ivor'a çevrildi ama o becerikli bir şekilde konuyu değiştirdi.

Birkaç dakika sonra Jamie, Will'le beraber ahırdakilere yardım edeceğini söyledi. "Sean ve diğer iki adam gittiği için Aodán'ın bize ihtiyacı var," dedi Jamie. "Ama biz uyku vaktinde geri geleceğiz. Hetty'nin gerçekten bu gece kendine ait bir odası olacak mı?"

"Evet," dedi Ivor. "Ama fazla gürültü yaptığınızı duyarsam sorun yaşarız."

Jamie bunun üzerine Ivor'a sırıttı ve Will'i çekiştirip dışarı çıkardı.

Masanın altında Ivor'ın eli Marsi'nin bacağında ilerledi, üst bacağından yukarıya ve daha da yukarıya çıktı.

Ivor'ın dokunuşu her zamanki gibi onu etkilemişti ve Marsi ona bakmaya cesaret edemiyordu. Marsi artık Ivor'ın Jamie'nin söylediği hiçbir şey hakkında düşünmediğini biliyordu. Ivor kendi planının mantıklı olduğuna Marsi'yi ikna etmeye de çalışmıyordu.

Marsi onun artık kararını verdiğini ve ne Jamie'nin de kendisinin söyleyeceği hiçbir şeyin bu kararı değiştirmeyeceğini

biliyordu. Değiştirmemeli de, diye düşündü Marsi. Böylece Hetty daha sonra gidip oğlanları içeri getirmeye çıktığında Marsi istekli bir şekilde Ivor'ın odalarına geri dönme davetini kabul etti.

"O halde, şimdi," dedi Ivor kapıyı kapatıp yine arkadan sürgülerken. "Hatırladığım kadarıyla, ulaştığın zevkten daha da fazlası olduğunu hissettiğini söylemiştin."

"Söylemiştim," dedi Marsi.

Ivor onu kollarının arasına çektiğinde Sör Malcolm'la Kincardine hakkındaki bütün düşünceler yok olup gitti. James, Hetty, Will ve dünyada geri kalan herkesle ilgili düşünceler de öyle. Onu sarmalayan ve içindeki tutkuyu alevlendiren adam dışında...

Çok az bir eğitim, Marsi'yi sadece Ivor'la sevişmenin onun hayal edebileceğinden daha zevkli olduğuna değil, aynı zamanda Marsi'nin de karşılığında Ivor'a zevk vermek için kendine ait yöntemler icat edebileceğine ikna etmek için yeterliydi.

Sonunda bitkin düşüp uykuya daldılar ve Marsi uyandığında solgun bir gün ışığı odanın zemininde titreşen yollar oluşturmuştu. Ivor hâlâ yanında uyuyordu.

Marsi onun uyuyabildiği kadar uzun uyumasını isteyerek dikkatli bir şekilde kalktı ve hızlı hareketlerle giyinip kapıyı açarak ortak yemek salonuna bakan balkona çıktı. Hetty'nin hemen bitişikteki odada ve oğlanların da onun yanındakinde olduğunu bildiğinden önce Hetty'nin odasına gitti. Orayı boş buldu ve yandaki odanın da kilitli olmadığını görünce itip açtı. Onu şaşırtacak bir şekilde orada Hetty'yi tek başına ve yarı giyinik bir halde buldu

"Tanrım!" diye bağırdı Hetty. "Senin sonunda dönen bizim oğlanlar olduğunu sandım."

"Nereye gittiler ki?"

"Jamie bana, Will'in Blackford'a yolumuzu gözlemeleri için Aodán'ın gönderdiği adamların dönüp dönmediğine bakmak için erkenden çıktığını belirtti. Will çok geçmeden geri geldi ve bu yöne doğru gelen atlılar gördüğünü söyledi."

"Tanrım! Neden bizi uyandırmamış? Kimmiş onlar? Kaç kişiler?"

"Bilmiyorum," dedi Hetty. "Bu bir süre önceydi gerçi ve hiçbir atlı falan da gelmedi. Aslında ben oğlanların hemen geri dönmesini bekliyordum. Sadece aşağıya Sör Ivor'a bunu anlatmaya gideceklerini söylemişlerdi."

"Fakat Ivor uyuyor," dedi Marsi. "Will geri döndüğünde onu aşağıda göremeyince Ivor'ı, Aodán'la birlikte ahırda bulacaklarını zannetmişlerdir."

Hetty kaşlarını çattı. "Sadece Sör Ivor'a anlatmaya gideceklerini söylemişlerdi. Adamlar geliyorsa onların asla dışarı çıkacaklarını düşünmemiştim. Jamie onların Albany'nin adamları olmasından korktuğunu belirtmişti, Will de onların pekâlâ tabakçının adamları olabileceğini vurgulamıştı. Sence bana yalan mı söylediler?"

"Jamie yalan söylemez," dedi Marsi ama belkemiğinden yukarıya doğru bir soğukluk yayılmaya başlamıştı.

"Tanrım, Hetty, yoksa o atlıları kendileri savuşturmaya mı gittiler?"

"Bilmiyorum ama hemen giyinmemi bitiriyorum," dedi Hetty.

"Sör Ivor'ı uyandıracağım," dedi Marsi. "Büyük ihtimalle oğlanlar Aodán'ın yanındalardır ama..."

"Bir şey daha hatırlıyorum," dedi Hetty. "Jamie senin haklı olduğunu umduğunu söyledi."

"Ne hakkında?"

"Onu da bilmiyorum. Az öncesine kadar bunu dediğini bile anımsamıyordum."

Marsi'nin, Jamie'nin onun haklı olabileceğini söylerken kastedebileceği tek bir şey aklına geliyordu.

"Tanrım, bahse girerim Malcolm Dayı'nın bize yardım etmeye gönüllü olacağıyla ilgili haklı olduğumu umuyordur. Ancak yemin ederim Hetty, tek başlarına Kincardine'e gitmeye kalkıştılarsa onları kendim döveceğim."

Hetty'yi odada bırakıp bir yandan da kaplayan suçluluk hissiyle mücadele ederek Marsi aceleyle kendi odasına koştu ve Ivor'ın uyanmış olduğunu gördü.

Çabucak konuşmaya başladı. "Jamie ve Will odalarında değiller ve kendi başlarına Kincardine'e doğru yola çıkmış olmalarından korkuyorum. Hetty'ye, aşağıya senin yanına inip Will'in atlıların geldiğini gördüğünü haber vereceklerini söylemişler. Ama Will zaten salondan geçmek zorunda, bu yüzden de orada olmadığını biliyor olmalıydı."

"Sadece balkondan bile bakıp bunu görebileceklerini söylemeye bile gerek yok," dedi Ivor sert bir şekilde. Daha Marsi konuşmasını bitirmeden kalkıp çabucak giyinmeye başlamıştı. "Atlılar geliyorsa ahıra gittiğimi düşünmüş olsalar bile seni uyandırmaları gerekirdi. Zaten eşyalarımız toplu. Hemen gidip atlar için Aodán'a yardım edeceğim ve sen de Hetty'ye gidip kendi eşyalarını ve oğlanlarınkini toplamasını ve bizimle ahırda buluşmasını tembihleyeceksin."

"Hemen söyleyeceğim," dedi Marsi pelerinini kapıp üzerine giyerken. "Ayrıca yiyeceğe ihtiyacımız olacak ve belki Martha da oğlanların nereye gittiklerini biliyordur."

"Evet, olabilir," diye ona katıldı Ivor, çizmelerini giymek için eğilirken.

"Ayrıca," dedi Marsi, "görünüşe göre eğer Will biliyorsa bile, bu adamların ne kadar uzaklıkta olduklarını söylememiş. O adamlar gerçekten geliyorlarsa şimdi buraya iyice yaklaşmış olmalılar."

"Her halükârda onları beklemeyeceğiz zaten," dedi Ivor, kılıcını, kamasını ve yayını alırken. "Diğer iki adamıma mesaj götürmesi için Calum Muir'e güvenebilir miyiz?"

"Martha'ya güvenebiliriz," dedi Marsi. "O asla Hetty'ye ya da bana ihanet etmez."

"Güzel, o halde Martha'ya Kincardine'e gideceğimizi ama bunu döndüklerinde iki adamım dışında kimseye anlatmamasını söyle. Onlar bizi sonradan takip edebilirler."

Marsi başını sallayarak ve içinden dua ederek aceleyle aşağıya koştu.

16. Bölüm

Ivor kendisinin ve Marsi'nin eşyalarını ahırın önüne taşıdığında Aodán'ı atlardan birini fırçalarken buldu. Çabucak ona durumu açıkladı ve atlıların yaklaşmakta olduğunun bildirilmemesi bir yana, gözcülük yapan diğer iki adamlarının henüz ortaya çıkmadıklarını öğrendi. Ivor yük beygirlerine yüklemesi için bohçaları Aodán'a verdi ve Marsi'nin atına dizgin takmaya başladı.

"Will atlıların geldiğini görmüş olsaydı," dedi, "muhakkak onları bizim adamlarımız da görürlerdi."

"Evet, elbette," diye cevap verdi Aodán, diğer atları hazır etmeleri için diğerlerine seslenirken. "Belki biri onları oyuna getirmiştir. Göz atması için birini göndereyim mi?"

"Muir'in çocuklarından birini gönder," dedi Ivor. "Belanın gelme ihtimaline karşı onları uyarmamız gerekiyor. Marsi ve

Bayan Hetty bizimle gelecek, bu yüzden senden Hetty, eşyalar ve diğer atlarla ilgilenmeni isteyeceğim. Ben de Marsi'yi yanıma alıp önden yola çıkacağım."

Aodán soğuk bir tonda konuştu, "Ya atlılar geliyorsa... Albany'nin adamları..."

"O halde diğer atları bırakırsın ama Bayan Hetty'yi değil," dedi Ivor da soğuk bir sesle.

Ancak Ivor sözlerini adamın sırtına söyleyebilmişt çünkü Aodan çoktan Ivor'ın atını eğerliyor ve ahırda çalışan üç adama emirler veriyordu.

Ivor, Marsi'nin elinde bir bohçayla hızla geldiğini gördüğünde onun atıyla işini bitirmiş, dizginleri Aodán'dan almış ve kılıcını düzelterek bekliyordu. Yayı eğerine kayışla bağlanmıştı, kaması yanında asılıydı.

"Ne öğrendin?" diye sordu Ivor, Marsi ona nefis yulaf ekmeği kokan bohçayı uzatırken.

"Bunlar yeni pişmiş ekmekler," dedi Marsi. "Oğlanlar Martha'ya hiçbir şey söylememişler ama aceleyle aşağıya geldiklerini, birkaç ekmek alıp dışarıya koştuklarını belirtti."

"Ne kadar zaman önce?" diye sordu Ivor, çuvalın boşta kalan ucunu kemerinin altına sokarak.

"Martha, on ya da on beş dakika önce olduğunu söyledi. Ona adamlarına söylemesi gereken şeyi de ilettim ve ayrıca oğlanların bizden önce yola çıkmış olabileceğinden korktuğumuzu da..." Marsi orada durdu ve sonra ekledi. "Martha ormanlık alanın bataklık ve çok tehlikeli olduğunu söyledi. Ve... Ve balıkçıların yolunu takip edecek kadar akıllı olacaklarını umduğunu..."

"O yol neredeymiş?" diye sordu Ivor, Marsi için elleriyle bir üzengi oluşturarak.

"Ahırın yanındaki patika bizi oraya götürecek," dedi Marsi, Ivor onun ata binmesine yardım ederken. "Fakat acele etmeliyiz. Martha ayrıca kar bu kadar hızlı erirken ormanlığın neredeyse tümüyle bataklık olacağını da ekledi. Korkarım kötü bir şeyler olabilir ve..."

"İkisini de bulacağız," dedi Ivor atma binerken. "Ve onlara *bir şeyler* olacak, küçük hanım. Bunun icabına bakacağım."

***

Onlar avludan çıkarken Hetty meyhaneden dışarıya doğru yürüyordu ve Marsi onu gördüğüne memnun olmuştu. Marsi, Aodán'ın —fazladan atlar, Hetty ve geri kalan her şeyle birlikte çok geçmeden hemen arkalarında olacağına emindi.

Ivor çuvalı açıp Marsi'ye bir parça ekmek uzattı ve bir başkasını da kendisi için aldı.

Ellerinden geldiği kadar hızla atlarını sürüyorlardı ama ormanlığa giden yol temiz olsa da önlerindeki orman sıklaştığında daha dikkatli davranmaları gerekti. Marsi, ekmeğini dişleyip oğlanları düşünerek Ivor'ı takip etti.

Dar yolun her yerinde kar öbekleri vardı. Onlar meyhanenin avlusundan ayrıldıktan sonra doğudaki tepelerin derinlerine sızan güneşe rağmen hava hâlâ tam aydınlık değildi. Daha önce olmadıkları kadar yüksekteydiler ama Marsi güneş ışığını hiç görmüyordu.

Sol taraflarında tepeden aşağıya doğru dere çağıldıyordu ama onlar Martha'nın uyarısını dikkate alıp çamurlu patikadan ilerlemeyi tercih ettiler. Etraflarındaki bataklıkların parıltısı, o patikadan ayrılan insanlar ya da atlar için var olan tehlikeye dair yeterli bir uyarıydı.

Atlar yolun üzerine yayılmış buzlu, yarı yarıya erimiş karın üzerinde giderken Marsi, atların çamurda yürürken çıkardığı

şapırtılı sesler yüzünden oğlanları duymasının olası olmadığını bilse de, hareketlilik ya da konuşma seslerini işitmek için kulak kabarttı. Ayrıca karın ve çamurun içindeki ayak izlerini de görmeye çabalıyordu ama her yer sulu çamurdu. Atların toynaklarının izi bile neredeyse onlar basar basmaz, daha Marsi arkasına baktığında kayboluyordu.

Biraz sonra sağ taraflarında patikadan yukarı doğru kıvrılan ve düşmüş bir kütüğün yanından aşağıya doğru meyleden karlı bir alana geldiler. Ivor dizginleri çekerek başıyla kütüğü işaret etti.

Kütüğü küçük ayak izleri takip ediyordu ve Marsi bunların Jamie ile Will'in ayak izleri olduğuna emindi, bu izleri gördüğü için çok rahatlamıştı.

Ivor atını hızlandırdı ve Marsi de atlarının bataklıktan kaçınacağını umarak onu takip etti. Yukarı doğru ilerledikçe bataklık daha da azalıyordu.

Tepeye ulaştıklarında, zorluk çıkartan çalılıklara rağmen patika aşağı doğru inişte Marsi'nin atını Ivor'ın yanında sürmesine izin verecek kadar genişlemişti.

Ivor, Marsi'nin bakışlarına karşılık verirken güven verici bir biçimde gülümsedi.

Marsi de ona gülümsedi ve kıvrımı döndüklerinde neredeyse görmeden önce oğlanlara çarpacaklardı. İkisinin sırtı onlara dönüktü ve patikanın bir tarafındaki uzun çalılıkların arkasında yere çömelmişlerdi. Ötelerinde bir açık uzanıyordu.

Çalılıklar yüksek ve sıktı, yer daha kuruydu ve ileriden sağdan yaklaşan at toynaklarının sesi Stirling Yolu'na vardıklarını biriktiriyordu.

Ivor, Marsi'ye durmasını işaret etti ve hızla giden bir çift atlı gördüler. İki adam da onların bulunduğu yöne bakmadı bile.

Atların sesi uzaklaştığında oğlanlar hızla yoldan geçmek için hazırlanarak çömeldikleri yerden kalktıkları anda Ivor seslendi. "Olduğunuz yerde durun!" İki ürkmüş çocuk arkalarına bakmak için döndüklerinde ekledi. "Burada ne halt ettiğinizi zannediyorsunuz siz?"

Doğrulup Ivor'ın bakışlarına karşılık veren Jamie cevapladı. "Kincardine'e gidiyoruz, efendim. Handa bekleyemezdik gelenler her kim ikimizden birini isteyecekti ve biz onlarla gitmek istemedik. O yüzden de bunun yerine Kincardine'de dayıma doğru hızlıca yol alabileceğimizi düşündük. Şimdi de muhtemelen hep beraber oraya gidebiliriz."

Oğlanların planlarının ne olduğunu tahmin ettiğinden beri Marsi'yi kaplayan suçluluk hissi misliyle artmış ama bir yandan da çocuklara öfkelenmişti. İki duygusunu da bastırmak için çabalayarak, dikkatli bir şekilde sakin çıkmasına çalıştığı bir tonda konuştu. "Jamie, sen ve Will bunu Kincardine'e gitmek istiyorum diye mi yaptınız?"

Jamie ona temkinli bir şekilde bakıp konuştu. "Planına uyduk Marsi ama bir yere gitmemiz gerekiyordu ve başka nereye gidebileceğimizi bilmiyorduk. Zaten biri bir şeyi isterse ve diğerleri ona katılmazsa o kişinin kendi işinin icabına bakması gerektiğini sen dememiş miydin? Hepimizin yapması gerektiğini söylediğinden daha fazlasını yapmadık sonuçta. "

Marsi kısa bir an için gözlerini kapattı sonra kendini Ivor'a bakmaya zorladı. Ivor da onu izliyordu ama bakışları karşılaştığında Ivor bir sesi dinleyerek hafifçe kafasını yana eğdi.

"Atlılar," dedi aniden. "Üzerimizde, patikada."

"O halde hemen yolun karşısına geçmeliyiz," dedi Jamie. "Güvende olmaya çok yakınız ve yolun karşısındaki şu vadide kendimizi gizlememiz çok daha kolay olacak."

***

Ivor, Jamie'ye bakıp "Bekle, evlat," dedi. Sonra arkasını dönerek Aodán'la sık sık kullandıkları ıslığı çaldı. Aynı ses tekrar geri döndüğünde ekledi. "Aodán ve Hetty atlarıyla buraya doğru geliyorlar sadece. Onları bekleyeceğiz."

"Ya diğer atlılar da tam arkalarındaysa?" diye sordu Marsi.

"Aodán o tepenin üzerinden yeni geldi. Onları görmüş ya da duymuş olsaydı bana farklı bir işaret yollardı. Şu an için güvendeyiz. Yine de..." Ivor, Will'e baktı. "Bize gördüğün şu adamları anlat, evlat,"

Will'in mavi gözleri Ivor'ın bu sert tonu üzerine irileşti ve yanakları kızardı. Jamie'ye yan gözlerle baktı ama Jamie, Ivor'ı izliyordu.

"Will?" dedi Ivor. "Birini gördün mü?"

Will daha da kızararak cevapladı. "Evet, efendim ve iki adamımıza bakmaya gittim ama onları hiç görmedim." Nefes aldı ve kararlı bir şekilde devam etti. "Diğerleri de Bayan Hetty'ye söylediğim gibi hızla gelmiyorlardı. Durmuşlardı ya da belki orada gece için kamp kurmuşlardı ve kahvaltılarını ediyorlardı. Bulunduğum tepeden onların tam olarak ne yaptıklarını anlayamamıştım."

"Konu bu değil ve ne yaptıklarına dair tahminlerde bulunup durmayacağız," dedi Ivor. "Kaç kişilerdi?"

"Hemen hemen bir düzine. O yüzden de hemen Jamie'ye haber vermek için geri döndüm." Sonra durdu ve açıkça sordu. "Böyle kaçıp gittiğimiz için bizi kayışla dövecek misiniz?"

"Ne yapacağıma karar vermedim," dedi Ivor, bir Will'e, bir Jamie'ye bakarak. "İkiniz de oradan ayrılmamanız gerektiğini bilecek kadar akıllı olmalıydınız. Ve kaldığımız meyhaneye bir tehlikenin yaklaşmakta olduğuna inandıysanız, bizleri de uyarmalıydınız."

Jamie hemen atıldı. "Efendi Lucken'in Will için ya da Albany'nin benim için geldiğinden emindik. O yüzden de orada olmazsak sizlerin aradıkları kişiler olmadığınıza daha onları kolay inandırabileceğinizi düşündük."

"Anlıyorum," dedi Ivor ve daha sert bir şekilde de ekledi. "Gerçekten bize faydanız dokunsun diye kaçtığınıza eminim. Yoksa Kincardine'e gitmek istemenizle hiçbir alakası yok, öyle değil mi?"

Jamie kızardı. "Kelimeleri insanın ağzına tıkıyorsunuz."

"Başka ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Ivor.

Bu kez Jamie başını önüne eğmişti. Ivor hiçbir şey söylemeden bekleyince Jamie çok geçmeden başını kaldırıp konuştu. "Haklısınız, efendim. Size söylememiz gerekirdi."

"Davranışların sonuçları vardır, evlat. Bu sonuçlardan bir şeyler öğrenirsen, o zaman o davranışlar boşuna olmayacaktır."

"Bunun ardından gelecek olan şeyden hoşlanmadım," diye mırıldandı Jamie.

"Hoşlandığını sanmam," dedi Marsi. "Artık geriye dönemeyiz. O adamların kim olduğunu bilmeden olmaz."

"Katılıyorum. Perth yolundan da gidemeyiz. Ama kulaklarım beni yanıltmıyorsa, Aodán, Hetty ve diğer atlar bize katılmak üzere."

Kısa bir süre sonra onları görebiliyorlardı. Hetty önde, Aodán da arkasında, oğlanların atları ve yük beygirlerini bağlı oldukları iple çekerek getiriyordu. Başka kimse yoktu.

Ivor'ın iki adamının başına uğursuz bir şeyler geldiği şüphesi kesinliğe dönüşmüştü. Onlar hakkında bu aşamada yapılacak bir şey olmadığından Ivor yolun iki tarafını da kimsenin kendilerini görmediğinden emin olacak şekilde kontrol etti ve herkesin hızlı bir biçimde karşıya geçmesini sağladı.

***

Marsi yolu geçtikten hemen sonra Sör Malcolm'ın muhafızlarını görmeyi umsa da hiç kimseyi görmediler. Ne de Kincardine Vadisi'nin sarp kenarlı derinliklerindeki çamurlu yollarında ilerlerken herhangi biri onları durdurmaya kalktı!

Yol tehlikeli bir biçimde Ruthven Çayı'na yanaşmıştı, belli ki tepeden dar bir kaynak olarak çıkan bu çayı aşağıya, yola doğru uzanmıştı ve şimdi eriyen karlarla birlikte süratli bir şekilde buzlu kayalıklardan ve taşların üzerinden akıyordu. Aberuthven Köyü'nün tamamen aşağısına kadar inip Earn Nehri'nin ötesine uzanıyordu.

Ağaçlar ve çalılıklar vadinin sarp duvarlarına rağmen oldukça yoğundular o yüzden de muhafızlar heryerde olabilirlerdi. Sonunda bir dönemeci aldıklarında, Marsi nihayet yoldan görünmediklerini düşünüp rahatlayarak arkasına baktı.

Ivor ve Marsi oğlanları arkalarından gelmeleri için bırakmışlardı, onları takiben de Hetty ve Aodán vardı.

Dar patika onları ikili olarak gitmekten alıkoyuyor, suyun akışının gürültüsü konuşmayı engelliyordu. Fakat Marsi kendini Ivor'ın bir şeyler söylemesini arzu ederken buldu. Ancak Ivor bunun yerine dik kayalıkları ve çayın iki yanını gözlüyordu.

Patika bir zaman sonra düzleşip iki kişinin yan yana gidebileceği kadar genişleyince Marsi, "Gerçekten akrabalarıma bu kadar az mı güveniyorsunuz da giderken etrafı bu denli dikkatli bir şekilde gözlüyorsunuz?" diye sordu.

"Güvenmediğim senin akrabaların değil yavrum, sadece rahmetli Kraliçe, majestelerinin erkek kardeşi olma şerefine nail olanı... Hem Sör Malcolm bu kadar güvenilirse ve Albany'ye karşı majestelerinin oğlunu koruyacağı bu kadar kesinse neden ekselansları Jamie'yi korumak için Sör Malcolm'ı ya da bir Drummond ordusunu çağırtmadı da beni çağırttı?"

"Buna cevap veremem," dedi Marsi, içinden verebiliyor olmayı dileyerek.

"Hiç kimse veremez," diye yanıtladı Ivor, patika yine daralırken atını ileri sürerek.

***

Ivor gözlerini dağın eteklerinden ayırmıyordu ama onların ki kadar sayıca az olan bir grubun orada gizlenmiş kimselerden gelecek bir kötülüğe karşı koyamayacağını da biliyordu.

Ivor'ın içgüdüleri harekete geçmiş, bütün bedeni tehlikelere karşı gerilmişti. Arkasında kılıcı ve belinde kaması vardı. Ok kılıfı ve yayı eyerine bağlıydı ama hiçbiri sürpriz bir saldırı anında işe yaramazdı.

Görünürde herhangi bir muhafızdan iz olmadan vadiden içeriye girmişlerdi ve artık geriye dönmek gibi bir seçenekleri yoktu. Ivor, Sör Malcolm'ın James'e ya da Marsi'ye bir zarar gelmesine müsaade etmesinin pek olası olmadığını hatırlattı kendine, özellikle de Drummond toprakları üzerinde... O yüzden saldırı pek muhtemel değildi.

Patika tekrar iki kişinin geçebileceği kadar genişlemişti, Ivor arkasına doğru göz atıp Marsi'ye baktı. Kız olağandışı bir şekilde sessizdi ve Ivor onun bir şeyleri kara kara düşünmekte olduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu, ileri gelmesi için işaret ederek.

Marsi atını onunkinin yanma yaklaştırarak konuşmaya başladı. "Kincardine'e gelmek benim fikrimdi. Jamie ve Will bu yüzden kalkıştılar ve başkaları hayır dediğinde işleri kendi başlarına halletmelerini söylediğim için bunu yaptılar. Hetty'ye de yalan söylediler. Jamie'nin yalan söyleyebileceğini asla düşünmezdim."

Ivor, Marsi'nin daha önce hizmetçi olduğu konusunda *ya-*

lan söylemediğine ilişkin ısrarını hatırlayıp alaycı bir gülümsemeyi zorlukla bastırırken nazik bir ses tonuyla konuştu. "Onları doğru anladıysam yalan söyleyen Will, Jamie değil. Bu ince farkı anlaman gerekir."

Marsi önce ona baktı, sonra cevapladı. "Belki öyle ama bu sadece bana kendimi daha da kötü hissettiriyor. Ya Albany'nin adamlarına rastlasalardı? Ya o Blackford'dan gelenler her kimse Perth yolundan geleceklerle birleşmek için anlaşsaydı? Jamie ve Will yolda onlara rastlayacaklardı. Kincardine konusunda haklı olduğuma karar verdikleri için onların başına bir şey gelseydi bu benim hatam olacaktı. Bunu görebiliyorum."

Ivor yumuşak bir tonda konuştu. "Oğlanların bu yöne gelmesi senin hatan değil. Tartıştığımız o konuda ikimizden birinin öne sürdüğü yönü seçebilirlerdi, hatalı olan çocuklar yavrum. Korkmuşlar, kendilerini ve birbirlerini korumaya çalışmışlar. Ayrıca Jamie'nin ona ne olacağı konusunda biraz da ipleri eline almak istediğini zannediyorum."

Marsi ona baktı. "Ama onlara oldukça kızgındın."

"Hayır, inan bana oldukça kibardım, üstelik onların bizi uyandırmış olmaları gerekirdi."

"Evet, elbette ama uyandırmış olsalardı bile, Blackford ile arkamızdaki adamlar arasında, üstelik adamların bizi uyarmamışlarken, yine şu an gittiğimiz yol üzerinde olmaz mıydık?"

"Muhtemelen olurduk," diye kabul etti Ivor. "Fakat..."

Ivor sözünü yarıda kesti çünkü bir sonraki kıvrımı döner dönmez önlerindeki yolu tıkayan silahlı atlıları karşılarında buldular. Diğer atlılar da çabucak etraflarını sardı.

"Sör Malcolm Drummond selamlarını yolluyor, efendim," dedi liderleri Ivor'a. "Bizi takip ederseniz, sizi ona götüreceğiz."

***

Marsi hiçbirini tanımamıştı, herhangi biri ondan bahsetmemişti ama adamların onlara kendilerine dayılarının yanına giderken eşlik etmek dışında bir niyetleri olmadığı konusunda kendisini rahatlatmaya çalıştı. Öyle olmasa Ivor'ın ve Aodán'ın silahlarını isterlerdi.

Bundan sonra daha hızlı bir biçimde yola devam ettiler ve çok geçmeden eski günlerde Ruthven Çayı'na doğru çıkıntı yapan burnu taçlandıran heybetli bir dörtgen yapı olan Kincardine Kalesi'ne vardılar. Çay şimdilerde dereye doğru iyice genişliyordu. Kalenin üzerinde devasa bir tepe görünüyordu.

Zamanla adamlar kaleyi uçurum ve vadi boyunca uzanan yoldan ayırmak için bir hendek kazmışlardı. Böylece Ruthven Çayı hızlı bir akışla bu hendeğin içinden de geçerek çatallanıp ikiye ayrılmıştı. Marsi yoldan asma köprünün indirildiğini görebiliyordu.

Köprüden geçtiler, atlarının toynak sesleri suyun gürültülü akışıyla bastırılmıştı, sonra kalenin avlusuna çıkan kemerli bir tünelden geçtiler.

Ivor, Marsi'nin attan inmesine yardım ederken onun elini tuttu ve onları karşılayan adamı girişe doğru takip etmeye başladılar. Jamie ve Hetty de onları takip ediyordu, Aodán ve Will'i ise atlarla ilgilenmeleri için bırakmışlardı. Marsi kapıdaki yaşlıca adamı anımsadı.

"Beni izleyin, lütfen, leydim," dedi adam ve onları dar, kıvrımlı, taş bir mardivene yönlendirdi. "Sör Malcolm sizi büyük salonda bekliyor. Benden sizi —süratli bir şekilde Sör Ivor, Hetty ve ona doğru kaş çatan James'e baktı— ve yanınızdakileri burada ağırlamaktan çok memnun olduğunu söylememi istedi."

Ivor ile bakışan Marsi yaşlı adamı izlemeye devam etti, sa-

dece adam onun salona girmesi için eşikte durup kenara çekildiğinde duraksadı. Dayısı sağındaki duvarın ortasında yer alan kocaman bir şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu. Sör Malcolm ellili yaşlarda orta boylu ve ince bir adamdı. Kahverengi saçları şakaklarında hafiften ağarmıştı ve alnında oldukça seyrekleşmişti. Marsi'yi gördüğünde yerinden doğrulmadı.

Odadaki diğer kişiyse Sör Malcolm'ın koltuğunun yanında ayakta duruyordu. Koyu renk, kıvırcık saçlı, sert bakışlı biriydi ve dayısıyla aşağı yukarı aynı yaşlardaydı. Üzerinde kırmızı yeleği ve pantolonuyla gösterişli bir biçimde giyinmişti. Ne adam konuşmuş ne de Sör Malcolm onu tanıtmıştı ama yabancının bakışlarındaki küstahça ifadede bir şeyler Marsi'nin duraksamasına yol açmıştı.

Marsi kendini toplayarak, reveransta bulundu ve nazik bir şekilde konuşmaya başladı. "Günaydın, dayı. Umarım böyle habersiz bir şekilde gelerek huzurunuzu bozmamışızdır."

"Her zamanki gibi buraya gelmene çok memnun oldum, canım. Ama bu kadar az sayıda kişiyle geldiğini duyduğuma inanamadığımı söylemem lazım. Turnberry'den onca yolu nasıl gelebildiniz, hem de bu mevsimde?"

"İyi bir nedenimiz vardı, efendim," dedi Marsi hafifçe dayısına doğru yaklaşıp sıklıkla hayatındaki erkeklerin beğenisini kazanan bir şekilde gülümseyerek... Ivor'dan önce. "Hem, efendim," diye ekledi Marsi, "ekselanslarının Annabella Teyzeme ölüm döşeğinde vermiş olduğu sözü yerine getirmek üzere yola çıktık. Buraya kadar ekselanslarının emriyle geldik."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Sör Malcolm. "Tanrım, fakat bu, yanındaki James değil mi? Ve de Henrietta Childs?"

"Jamie, Annabella Teyzemin arzusu ve ekselanslarının em-

riyle yanımızda," dedi Marsi. Ivor'ın onun yanında durmak için geldiğini fark ederek ekledi. "Ekselansları bu adamdan Jamie'yi güvenli bir yere götürmesini istedi ve yol boyunca korunmamız gerekiyordu. Kincardine'in güvenli bir yer olduğu konusunda onu temin ettim çünkü Annabella'nın kardeşi olarak onun küçük oğlunu korumak için elimizden gelen her şeyi yapacağınızı biliyordum."

"Evet, elbette yapacağım," dedi Sör Malcolm, en sonunda ayağa kalkarak. "Aslında, geldiğim için memnunum, gerçi buraya sadece ekselansları parlamentoyu mümkün olduğunca kısa bir süre içinde toplamak istediği için gelmiştim. Bununla birlikte, Kral'ın, lordların Davy Stewart'ın geçici yöneticilik süresini uzatmayı isteyip istemediklerini görmeye niyeti olduğunu duymadığınızı sanıyorum. Yeteneğini kanıtlaması için bahşedilen üç yıllık süre iki ay önce doldu."

"Fakat Davy onlar onu yerinden edene kadar Ülke Yöneticisi olarak kalacak," dedi Marsi. "Üstelik bunu yapamayabilirler de... Ayrıca onları toplayan Davy değil mi?"

"Ekselansları hâlâ Kral, Marsaili. Tabii, Davy onun yerine yönetiyor. Ancak Davy parlamentoyu toplamayı reddediyor. Lordların Ülke Yöneticiliği'ni Albany'ye geri vermelerinden korkuyor. Ta ki Davy tahtı babasından devralana kadar... Neyse ben seni politika konularıyla sıkmayayım." Yanındaki adama baktı ve gülümseyerek ekledi. "Sanırım konuğumu tanımadın, Marsaili."

Sesindeki tonlama Marsi'nin yanında duran adama dikkat kesilmesine neden oldu. "Daha önce tanıştığımızı zannetmiyorum, efendim."

"O halde tatlım, sana müstakbel kocanı tanıştırma şerefine nail olacağım. Bu Martin Lindsay, Redmyre Lordu."

Marsi'nin gerilimi bütün vücudunu sarmıştı ama endişesini gizlemeye çalışarak, Annabella'nın herkese yapmak zorunda olduğu gibi o da Redmyre'ı hafifçe başıyla selamladı. Fakat reveransta bulunmamıştı.

Redmyre da hafifçe başını eğdi ve "O şeref bana ait, leydim," dedi.

Marsi zorlukla yutkundu. O adamla ilgili düşündüğü hiçbir şey yüksek sesle söylemeye uygun olmadığından dilini tutmayı tercih etti. Ivor genç kadının yanına biraz daha yaklaştı ve söze girdi. "Yanlış bilgilendirilmişsiniz Sör Malcolm. Lord Redmyre ile leydi hazretleri arasında bir nişanlılık söz konusu değil ve olamaz da. Çünkü Leydi Marsaili benim eşim."

***

Redmyre kızgın bir şekilde lafa karıştı. "Bu da nedir böyle! Albany bana söz verdi..."

Sör Malcolm adamın omzuna teskin edici bir şekilde elini koydu ve Ivor'a hitaben konuştu. "Hata içerisinde olan sizsiniz, bayım. Ancak yeğenim görevini ihmal ediyor, sizi bana takdim etmedi."

"Ben Ivor Mackintosh," dedi Ivor. "Kuzeyin Lordu'nun hizmetindeki bölgede bir şövalyeyim. Annemin babası Chattan Klanı'nın lideridir. Babam konfederasyonumuzun savaş lideri, Shaw MacGillivray Mackintosh'tur."

"Yani büyükbabanızın kendisi de Mackintosh," dedi Sör Malcolm, başını sallayarak. "Kincardine'e hoşgeldiniz, Sör Ivor. Yine de niçin Marsaili'nin kocası gibi görünmek istediğinizi anlayamadım. Şövalyelik onurunuza böyle bir şey yakışmıyor."

"Bir şövalye olarak söylüyorum ki, efendim, biz *her* yönden karı kocayız."

"Korkarım, öyle değil. Bildiğiniz gibi, Marsaili Kraliyetin vesayetinde ve onun evlenmek için Kral'ın iznini almadığını biliyorum o yüzden de bu evlilik kolaylıkla feshedilebilir."

"Bunu deneyebilirsiniz," diye yanıtladı Ivor. "Bununla beraber, kanuna göre, her İskoç kadını on iki yaşında erişkinlik çağına ulaştığında seçtiği bir erkekle evlenebilir. Ve bunu anne-babasının ya da vasisinin rızası olmadan da yapabilir."

"Evet, elbette fakat yeğenim önemli bir varsi. Şüphesiz bu maskaralığı sürdürmenizin sebebi de bu. Fakat parlamentodaki lordlar Albany'yi tekrar Ülke Yöneticisi yaptıklarında, Marsi'nin evlilik anlaşmasını düzenleyecektir. Aslında şimdi bile evliliğinizi tersine çevirmeye yetecek kadar gücü var."

"Belki öyledir. Ama yine de leydi hazretlerini arzusu dışında evlenmeye zorlayamaz. İskoç yasaları bunu açıkça yasaklıyor."

"Leydi hazretleri Albany'nin dediğini yapacak," dedi Redmyre sertçe. "Ve Kilise bu evliliği bozmama hatasına düşerse, Albany sizin Cargill arazilerinden bir peni bile elde etmenize izin vermeyecektir. Aksini düşünüyorsanız aklınızı kaçırmışsınız demektir."

"Mirası benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Ivor. "Yine de leydi hazretleri için bir şeyler ifade ediyor, bu yüzden de bunu uygun bir şekilde halledebilmek için ne gerekiyorsa yapacağız. Bu arada, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz Sör Malcolm. Burada hoş karşılanmadığımızı gayet açık bir şekilde belli ettiniz."

"Hayır," dedi Sör Malcolm sakince. "Gitme konusunda hiçbir şey demedim, ne de benim misafirperver olmadığımı düşünmenizi isterim. Marsaili benim yeğenim ve kardeşim onu kızı gibi severdi. Ayrıca James de yeğenim ve bu toprakların prensi."

"Yine de, efendim..."

"Sizin düşmanınız değilim, Sör Ivor. Karakterinizi yanlış anladıysam özür dileyeceğim. Aslında ailemin Chattan Klanı'na teşekkür etmek için birden fazla kez sebebi olmuştur, o yüzden de sizinle düşman olmak en istemeyeceğim şeydir. Bunu Redmyre'ın da isteyeceğinden şüpheliyim."

Redmyre yüzünü buruşturdu ve Marsi, Ivor'a fısıldadı, "Kalmamalıyız."

Sör Malcolm, belli ki onu duyarak konuştu. "Adamlarıma çoktan eşyalarınızı nereye koyacakları söylendi, tatlım." Sonra James'e dönerek konuştu. "Umarım kaçmaya niyetin yoktur, evlat. Seni son görmemin üzerinden çok uzun zaman geçti."

Ne James cevap verdi ne de dayısı onu konuşması için sıkıştırdı. Adam bunun yerine Ivor'a dönerek konuştu. "Akşam yemeğine daha bir saat var ama belki diğerlerinden on beş dakika önce bir yudum içki içmek için bana katılarak beni şereflendirirsiniz."

"Elbette sizinle bir şeyler içmeye seve seve gelirim, efendim," diye yanıtladı Ivor.

17. Bölüm

Marsi uşağı takip ederek yukarı doğru çıkan Hetty ve James'in arkasından ilerlerken Ivor'a tıslayarak "Bunu yapmamalısın," dedi.

"Jamie'den ders al yavrum," dedi Ivor. "O akıllı bir şekilde sessiz kaldı."

"Evet," diye mırıldandı Jamie. "Publius Syrus'ı hatırladım."

"Kimi?" diye sordu Marsi.

Ivor onu yanıtladı, "Publius Syrus, çoğunlukla konuştuklarından pişman olduğunu ama sessiz kaldıklarından hiçbir zaman pişman olmadığı da dâhil daha pek çok şeyi söylemiş olan eski bir Roma filozofu."

Marsi iç çekerek konuştu. "Onun, birinin konuştuklarından önceden pişman olup olmayacağını nasıl bileceğini söylememiş olması çok yazık. O zaman belki insan sessiz kalma

erdemini kazanabilirdi. Ayrıca Malcolm Dayı Jamie'nin kaba davrandığını düşünmüş olmalı."

"Onunla ilgili ne düşündüğümü söylemeyeceğim," dedi Jamie. "Davy'den o şekilde bahseden biri—"

"Bu kadar yeter artık," diye onların sözünü kesti Ivor, "Bu gece kendi başına kalmanı istemiyorum, evlat. Bu gece Bayan Hetty'nin odasında onunla uyuyacaksın."

"Evet, elbette," dedi Jamie. Will ve Aodán ile dışarıda uyumayı tercih ederdim gerçi."

Bir sonraki merdiven sahanlığına geldiklerinde uşak bir kapıyı açtı ve kenara çekildi. "Buyrun, efendim. Eğer çağırmak isterseniz seslenmeniz yeterli."

"Teşekkür ederiz," dedi Ivor, Marsi'ye doğru ilerleyip Hetty ve Jamie'nin yanından geçerek. "Leydlimle burada çok rahat edeceğimize eminim."

"Afedersiniz efendim. Sör Malcolm hanımları aynı odaya koymamı ve..."

"Leydi hazretleri benim karım olur. Benimle uyuyacak. Oğlan da Bayan Childs'la kalacak. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylersiniz," diye ekledi Ivor.

"Peki, efendim," dedi Hetty. "Ben James'in —yani, Lord Carrick'in— ve benim yemeği odamızda yememizin daha iyi olacağını düşünüyordum, eğer biri bunu ayarlayabilirse..."

"Sör Malcolm Lord Carrick'in kendi odasında yemek yemesini söylemişti," dedi uşak.

James çenesini ileri doğru uzatarak uşağa doğru döndü ve sertçe konuştu. "Kendi karar verdiğim yerde uyuyacağım, bayım ve bu da Hetty'nin yanı oluyor."

"Evet, efendim," dedi uşak ve çabucak başını eğdi. "Yemek işiyle de ilgileneceğim, bayan."

Uşak Hetty ve Jamie'yi onların odasına götürmek üzere önden yol göstermek üzere döndüğünde Jamie, Ivor'a haylaz bir bakış attı ve sonunda az önceki kraliyete özgü tavrı karşılığında onaylama anlamında bir baş sallama aldı.

Marsi neredeyse gülümseyecekti ama Ivor'la odalarında baş başa kaldıklarında ona dönüp konuştu. "Bundan hoşlanmadım. Ona güvenmemekte haklıydın. Ama biz öz dayımızın bize ihanet edebileceğini nereden bilebilirdik ki? Bana daha önce neden böyle düşündüğünü anlatmamıştın."

"Gereksiz olduğunu düşünmüştüm, çünkü zaten buraya gelmeye niyetim yoktu," dedi Ivor. "Ailenden çok az kişi kalmıştı. Dayına olan güvenini gereksiz yere yıkmak istememiştim."

Marsi boğazında bir yumru oturmuş gibi hissetti ama bunu görmezden gelip konuşmaya devam etti. "Dayımın dediklerinden Albany'nin onu avucunun içine aldığını tahmin ediyorum. Buradan derhal ayrılmamız gerekiyor."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu. "Bahse girerim asma köprüyü çoktan kaldırmışlardır. Kaldırmadılarsa bile bizi tekrar amcanın ve Redmyre'in adamlarıyla mücadeleye sokabilir misin?"

"Ama bir şeyler yapmalıyız! Malcolm Dayı bizi misafir etme konusunda fazla hızlıydı. Üstelik evliliğimizi öğrenince de çok kızdı. Bunun tamamen meşru olduğundan emin misin?"

"Eminim," dedi Ivor sakince.

"Keşke ona Davy'nin zaten bu evlilik anlaşmasını düzenlediğini söylemeyi akıl etseydim diyorum," dedi Marsi. "Sonuçta o hâlâ Yönetici. Ama şu ana kadar bunu demek aklıma bile gelmedi."

"Bunu yapmamış olman daha iyi," dedi Ivor. "En iyi yalan-

cı bile kendi yalanlarıyla yakalanabilir ve sen yavrum hiç iyi bir yalancı değilsin. Üstelik..."

Marsi onun duymak istemeyeceği şeyler söyleyeceğini bilerek sözünü kesti aceleyle, "Bence onlar haince bir şeylerin peşindeler."

"Öyleyse, bunu yakında öğreniriz," dedi Ivor. "Ben yine de Drummondlar ve Chattan Klanı arasında bir gerginlik olmasını istemediğini söylediğinde Sör Malcolm'ın samimi olduğuna inandım. Fakat o şimdi kontrol altında ve bize karşı olan gücün dengesine göre en iyisi gerçeğin farkında değilmiş gibi davranıp her şey yolundaymış gibi görünmek en iyisi."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi Marsi dürüstçe. "Redmyre buradayken mümkün değil."

"Onu aklından çıkar," dedi Ivor. "Tam burada, tam şu anda şimdilik en az yarım saat burada başbaşayız." Biraz duraksadıktan sonra çok daha farklı bir ses tonuyla ileve etti. "Gel buraya, sevgilim. Daha fazlasını öğrenene kadar değiştiremeyeceğimiz şeyler hakkında konuşup durmaktan yapacak daha eğlenceli bir şeyler bulup bulamayacağımıza bir bakalım."

Sesindeki baştan çıkarıcı ton Marsi'nin en hassas yerlerine dokunuyor gibiydi ve Ivor çekerken çıkan sürgünün sesi onu daha da heyecanlandırmıştı. Ivor'ın elleri onun elbisesinin bağlarını çözmeye yöneldi, Marsi'yi elbisesi için endişelenmeye sevkeden bir hızla bağları çözen becerikli parmaklarının her hareketi Marsi'nin hislerini tutuşturuyordu.

"Dikkatli ol," dedi Marsi dayısı ve Redmyre hakkındaki düşünceleri silikleşip kendini Ivor'a odaklamaya başladığında. "Yanımda pek az elbise olduğunu unutma."

"Bunu biliyorum ve üzerindeki bu yosun rengi olanı seviyorum. O yüzden dayınla aşağıya yemek yemeye inmeden önce belki de bu elbiseyi kırışmasın diye asabilirsin."

"Tanrım, bu elbise ne yaparsam yapayım onu memnun etmeyecektir."

"Ama beni memnun edebilirsin," dedi Ivor, elbisenin Marsi'nin omuzlarından aşağı inip ayaklarının dibine yere düşmesine izin vererek. Elbise Marsi'nin kalçalarından aşağıya inerken, Ivor çoktan gömleğini çıkarmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra Marsi yatakta onun altındaydı ve Ivor'ın da bütün kıyafetleri çıkmıştı. Ivor Marsi'nin her yerini öpmeye başladı.

Ivor, Marsi'nin göğüs uçlarına diliyle dokunurken, elleri ve parmakları Marsi'nin karnını ve daha aşağısını okşamakla meşguldü. Her temasıyla Marsi'nin bedeni daha fazla yanıyordu. Ivor biraz aşağıya çekti kendini ve dudaklarıyla dilini az önce parmaklarıyla okşadığı yere indirdi. Bunu Marsi artık ona sahip olması için neredeyse çığlık atana kadar sürdürdü. Ivor bu isteği seve seve yerine getirdi.

Sonra nefes nefese birbirlerinin kollarının içinde yatarken Ivor sesinde mutlu bir tınıyla sordu. "Şimdi de gerçekten kocan olduğumdan şüphe ediyor musun, küçük hanım?"

"Etmiyorum." Marsi onu öpmek için dirseğinin üzerinde kalktı. "Ama karın akşam yemeği için uygun bir şekilde çıkacaksa şimdiden hazırlanmaya başlasa iyi olur."

"Onunla önceden viski içmem gerektiğini unutma, o yüzden önce ben temizleneyim. Çok hızlı olacağım. Ve senin de dayını kendin gibi düşünmeye ikna etmeye çalışmamak için söz vermeni istiyorum. Önce benim ne yapabileceğime bir bakalım."

***

Ivor Turnberry'de Kral'ın karşısına çıkarken giydiği mavi kadife yeleği ve pantolonunu giyerek Marsi'yi giyinmesi için bıraktı ve aşağıya indi.

Ivor, Sör Malcolm ve Redmyre'ı yine şöminenin yanında buldu. Sör Malcolm onu bir viski kadehiyle karşıladı. "Bu İskoçya'nın en iyi viskisi bence," dedi. "Stobhall'da damıtıyoruz. Bana ne düşündüğünüzü söylemelisiniz."

"Eviniz buraya yakın mı, Redmyre?" diye sordu Ivor, viskiyi kabul ederek.

"Tay Körfezi'nin bu tarafında bir tane var," dedi Redmyre. "Diğeri de körfezin kuzey kısmına uzanıyor. Babam biz Lindsaylerin, bu kara parçasını buzullar bir dilim turta gibi yarmadan önce tek bir parça halindeyken sahip olduğumuzu söyler hep."

"Lindsayler İskoçya'daki epeyce toprağı kontrol ediyorlar," dedi Ivor.

"Tıpkı Chattan Klanı gibi," dedi Redmyre. "Büyük Perth Savaşı sizin ve Cameronların arasında toprak yüzünden çıkmamış mıydı?"

"Evet, ama artık ateşkes yaptık. Bu iyi bir viski, Sör Malcolm. Fakat beni evliliğimi feshetmek için ikna edemezsiniz, efendim. Yeğeninizi seviyorum. O reşit ve kendi kocasını seçebilir. Beni seçmiş olduğu için şanslıyım."

"Klanındakiler buna katılmayacaklardır," dedi ters bir şekilde, Redmyre. "Özellikle de o tamahkâr ellerini kızın mirasına süremeyeceklerini öğrendiklerinde."

"Kendi başıma hareket ederim, Redmyre," dedi Ivor. "Kendi kararlarımı veririm ve kendi toprağım var. Aç kalmayız."

"Bu meseleye Albany karar verecek," dedi Sör Malcolm. "Redmyre bana Dük'ün sizi aradığını söyledi. Onu kızdırmaktan korkulur elbette. O yüzden adamlarımın sizi bulduğunu duyduğumda ona bir mesaj yolladım. Yarın burada bize katılacağını sanıyorum."

Ivor yarısı boşalmış kadehi masaya koymak için ilerledi. O bunu yaparken masa sanki şişmiş gibi göründü gözüne. Elini tam masanın üzerinde durdurarak sersemlemiş bir şekilde masanın viskiyi ona geri fırlatma ihtimalini göze alması gerektiğini düşündü.

Bu düşünce tuhaf bir düşünceydi. Fakat bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, dizlerinin bağı çözüldü ve içinde bulunduğu salon karanlığa gömüldü.

***

Marsi, Ivor'm odadan çıkmasından beri kendini huzursuz hissediyordu ve Ivor'ın ne yaptığını merak ediyordu. Ivor'ın onun tek başına merdivenlerden aşağı inmesini beklemediğini biliyordu. Hetty'yle birlikte de gidemezdi çünkü Jamie'yle akşam yemeklerini kendi odalarında yiyeceklerdi.

Onlara eşlik etmek için uygun bir şekilde giyinmemişti ama buna engel olamazdı. Her halükârda Redmyre'ı önemli biri addetmeyi reddediyordu. Redmyre, dayısıyla beraber onun evliliğini feshetmek için başvurursa ne olacaktı? Kiliseyi bunu kabul etmeleri için ikna edebilirler miydi?

Onu almaya geldiklerinde Marsi hâlâ bunları düşünüyordu.

Öyle becerikli ve hızlı bir şekilde onu yakaladılar ki Marsi şaşkınlıktan hafif bir çığlık atabildiğinde sesi dışarıdaki kimsenin duyabileceği kadar yüksek değildi.

***

Ivor ertesi sabah konforlu bir yatakta uyandı ama Marsi'ye doğru uzandığında bir ağrı dalgası bütün başını sardı.

Uzanan eli sadece boş çarşafa ve örtüye dokundu.

Tamamen uyanarak, zonklayan başını görmezden gelip dirseğinin üzerine döndü ve çoktan anlamış olduğu şeyi gördü. Yanı boştu.

Yine de içinde bulunduğu oda onlara dün uşağın gösterdiği odaydı. Fakat Marsi içinde değildi.

Uyuduğunda genellikle olduğu gibi Ivor çıplaktı. Kıyafetleri odanın her yerine saçılmıştı. Üzerindekileri çabucak çıkarıp nereye düşerlerse rastgele oraya atmış gibiydi.

Böylesi bir dağınıklık onun için hiç olağan değildi. Çoğu savaşçı gibi, hızlı hareket etmesi ihtimaline karşı giysilerini hep yakında tutmaya alışmıştı. Ve asla böyle kendinden geçip normal alışkanlıklarını unutturacak kadar içmezdi.

Başını döndürecek kadar hızlı ayağa kalkarak Marsi'nin sadece onu uyandırmadan aşağıya indiği konusunda kendini rahatlatmaya çalıştı.

Ivor ibrikten lavobodaki leğene su döktü ve yüzünü yıkadı. Midesi çalkalandığında havluya uzanıyordu. Aniden zihni her zamanki keskinliğine kavuştu. Aklındaki son şeyi hatırlıyordu. Sör Malcolm ve Redmyre ile akşam yemeğinden önce viski içiyorlardı.

Belli ki kadehin içinde viskiden başka bir şey de vardı.

Herhangi bir şekilde birinin konuğuna yanlış davranmasını katı bir biçimde yasaklayan kurallara sahip olan Kuzey İskoçya misafirliğini ancak bu kadar umursuyordu Sör Malcom demek. Ayrıca Chattan Klanı'yla sorun yaşamamayı da o kadar önemsemiyordu herhalde.

Ivor havluyu elinden fırlatarak pantolonunu, çizmelerini, gömleğini ve zırhını giydi.

Kamasını ve kınını kemerine yerleştirirken Aodán'ın kılıcını, yayını ve ok kılıfını yanına aldığını anımsadı. Hâlâ bunlara sahip olduğunu ve ona ya da Will'e kendisine davranıldığı gibi davranılmadığını umarak sakinleşmek için derin bir nefes aldı.

Uşağın Hetty ve James'i nereye yerleştirdiğine dair hiçbir

fikri olmadığından aşağıya büyük salona indi ve orada Sör Malcolm'ı tek başına masada otururken buldu.

İçeri ters giden hiçbir şey yokmuş gibi girdi ve yemeye ihtiyacı olduğunun farkında olarak gelen uşağa yiyecek getirmesini söyledi.

"Demek en son siz uyandınız," dedi Sör Malcolm keyifle. "Dün gece iyi viskimden epeyce içtiniz evlat. Sizi yatağınıza yatırmak için iki uşağım ve karınız çok uğraştı."

Adam sanki bir şeyi söylemek gerçekten öyle olmasını sağlayacakmış gibi kendinden emin bir şekilde konuşuyordu.

Ivor bu maskaralığın daha ne kadar devam edeceğini merak ederek konuştu. "Bu arada karımın da yeri değişmiş gibi görünüyor. Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?"

"Tanrım, sizinle olduğunu zannediyordum. Ama bana daha önce de kaçtığı söylendi. O yüzden de belki yine aynı şeyi yapmıştır. Başına buyruktur, bizim Marsaili'miz biraz."

Ivor kendisi ve ev sahibi arasında bir uzaklık bırakarak oturdu ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Size böyle bir hikâyeyi kimin anlattığını merak ediyorum."

"Ben anlattım."

Uşağın çıktığı girişin doğrudan karşısındaki, Ivor'ın arkasındaki kemerli kapıdan gelen yumuşak bir erkek sesiydi bu. Ivor konuşanın kim olduğunu görmek için arkasını döndü. Albany Dükü'nü sadece birkaç kez uzaktan görmüştü. Yine de bu siyahlar giymiş uzun, sırık gibi gövde ayırt edilebilir bir figürdü.

Ivor, Albany'nin aslında bu yaşın iki katı olmasına rağmen otuz yaşında gibi hareket ettiğini fark etti. İnsanlar Dük'ün hiç yaşlanmıyor gibi göründüğünü söylüyorlardı. Fakat yaklaştıkça Ivor onun yüzündeki çizgileri görebiliyordu. Ve bir

zamanlar parlak, simsiyah olan saçlarında şimdi gümüş rengi çizgiler vardı.

Sessizliğini koruyan Albany sabırla hatta umutlu bir beklenti içinde bekliyor gibi görünüyordu.

Sör Malcolm'a attığı bakış ikisinin de onun Albany'yi tanıyıp ayağa fırlamasını beklediklerini belli ediyordu. Fakat Kuzey İskoçyalılar sebepsiz saygı göstermezlerdi.

Ivor, Dük'e dönüp konuştu. "Gerçekten efendim, şaşırmış durumdayım. Benim karımla ilgili böyle bir bilgiyi nereden çıkardınız?"

"Beni tanıyor musunuz, Sör Ivor?" diye sordu Albany gözlerini kısarak. "Ben sizi hatırlıyorum. Chattan Klanı Perth'de Cameronları yendikten sonra hâlâ ayakta kalanlardandınız. O zaman kılıç kullanmaktaki ustalığınız beni oldukça etkilemişti. Ve sonra yayda daha da hünerli olduğunuzu öğrenmiştim."

"Teşekkür ederim, lordum," dedi Ivor. Sonra ayağa kalktı ve başını eğerek Albany'yi selamladı. "Resmiyete ve konumunuza uygun olmadan giriş yapmanız beni şaşırttı," diye ekledi Ivor. "Sizin gerçekten o dediğiniz kişi olduğunuzu anlayamazdım."

"Beni öfkelendirmeyi başarmış olduğunuz için formalitelere uymamayı tercih edeceğinizi düşünmüştüm," dedi Albany. "Niyetinizin bu olmadığına inanıyorum. O yüzden telafi etmek için bir sonraki adımınızın ne olacağına dikkatli etmenizi öneririm,."

Albany'nin konuşurken sesi yüksek değildi ama zaten Ivor Piskopos Traill'den bu özellik hakkında çok şey duymuştu. Ivor bu yumuşak tonun Dük'ün insanların söylediği şeyi dikkatle dinlemelerini sağlamasının bir yolu olduğunu biliyordu... Ve de onların sinirini bozmak için.

Ivor'ın işitmesi görüş gücü kadar keskin olduğundan çaba harcamasına gerek kalmamıştı. Albany'nin kendini sindirdiğine dair bir tatmin yaşamasına da izin verecek de değildi. Yine de Kincardine'den tek parça halinde ve mümkünse karısıyla birlikte çıkmak istiyordu.

Aksi yönden gelen çanak çömlek gürültüsü Ivor'ın dikkatini içeri bir tepsi dolusu yiyecekle giren uşağa çevirmesini sağladı. Ivor tekrar yerine oturdu ve Albany'ye hitaben konuştu. "Konuşurken yemek yememin sakıncası yoktur umarım. Açlıktan ölüyorum. Ev sahibimiz bana dün gece çok fazla içtiğimi söyledi. Ama korkarım o sırada yemek yemeyi de unutmuşum. Dün öğleden beri hiçbir şey yemedim."

O zaman Sör Malcolm lafa karıştı. "Umarım masada bize katılırsınız lordum," Bir işaretiyle ikinci bir uşak koşarak bir bira sürahisi ve iki kupa getirdi.

"Eşim Leydi Marsaili'nin kaçtığını biliyor musunuz, Sör Malcolm? Yoksa sadece böyle bir ihtimalin var olabileceğini mi ortaya atıyorsunuz?" dedi Ivor,

"Bu anlamsız gevezeliği keselim, bayım," dedi Albany. "Adlandırdığınız gibi söyleyecek olursak, *karınız* tamamen güvende, tıpkı yeğenim James gibi. İkisi de benim onları güvenli bir şekilde tuttuğum yerdeler."

Soğuk bir öfke Ivor'ın bütün vücudunu dolaştı. Fakat tıpkı Albany'nin konuştuğu gibi yumuşak bir tonda konuştu. "Bana bu sığınağın yerini söylemek niyetinde misiniz?"

"Değilim. Genelde katlanabileceğimden daha fazla sorun yaratmış biri olarak tek parça halinde ve yanınızda emir erinizle buradan gidebileceğiniz için müteşekkir olmalısınız."

Ivor bir emir eri edinmiş olduğu haberine olan şaşkınlığını gizledi.

Sadece Aodán ve Will onunla birlikte Kincardine'e gelmişlerdi. O yüzden bu "emir erinin" Aodán olması gerektiğini sanıyor ve Will'e ne olduğunu merak ediyordu. Bu düşünce aklından geçerken, Ivor, Aodán'a bir şey olduysa Will'in onun emir eri olduğunu söylemeye yetecek kadar cesaretli biri olduğunu da biliyordu.

Ivor, elinde dilimlenmiş et tabağını tutmakta olan uşağa işaret ederek adam yanaştığında kendine biraz et alıp sessizce bir-iki saniye Albany'ye baktı.

"Bizi Blackford'dan takip edenler Redmyre'ın adamları mıydı?" diye sordu Ivor.

Albany soğuk bir sesle cevapladı. "Evet ama fazla rahatsınız, bayım. Ekselansları tekrar beni Ülke Yöneticisi yapmak için parlamentoyu toplamasaydı müsaade almadan kraliyetin vesayetindeki biriyle evlendiğiniz için sizi zincire vurdururdum. Yine de lordlar bu yöneticilikle ilgili meseleyi lehime sonuçlandırana kadar Kuzey İskoçya lordlarından herhangi birini kızdırmaktan kaçınmayı tercih ediyorum. Bu yüzden herhangi bir engellemeyle karşılaşmadan buradan ayrılabilirsiniz. Yine de bir an önce evinize dönecek kadar akıllı olmayı unutmayın."

"Pekâlâ, o halde, yemeğim bittiğinde gideceğim," dedi Ivor ve Sör Malcolm'a dönerek konuştu. "Ya Bayan Childs, efendim? O hâlâ Kincardine'de mi?"

Ivor'ı şaşırtan bir biçimde ev sahibinin yüzü kıpkırmızı oldu ve sadece "Evet, o burada," diyebildi.

Hetty'nin uzun yıllar Drummondlara hizmet ettiğini hatırlayarak Ivor, Hetty'nin duygularını Sör Malcolm'a sözlerle ifade ettiğini mi yoksa sadece onları gösterdiğini mi merak etti. En azından birinden birini yaptığı kesindi.

Ivor bu düşünce karşısında içinden yükselen gülme isteğini bastırarak Albany'ye döndü. "Sizce, lordum, James'i ekselanslarının dışında güvendiği tek insandan ayırmak akıllıca mı? Bayan Childs ona kraliyet emri üzerine eşlik ediyordu ve ekselansları bu kararı kesinlikle onaylamayacaktır."

"Ben ekselanslarıyla ilgileneceğim," dedi Albany sertçe. "Bayan Childs'a gelince o da bu hareketin taraflarından biri olduğuna göre, görevden alınmasına şaşırmayacaktır."

"Ekselanslarına söyleyecek daha iyi bir mazaret bulmalısınız," dedi Ivor. "Bunu kabul etmeyecektir. Adlandırdığınız şekilde söylersek, bu hareket Kral'ın bana ve Bayan Childs'a verdiği emir üzerine gerçekleşti. Aslında Parlamentodaki lordların da —ve İskoç halkının da— Kral'ın James'i gönüllü olarak gözetiminiz altına bıraktığına inanmaları pek olası değil."

"James için herkesin olabileceğinden çok daha uygun bir koruyucuyum," dedi Albany ters bir şekilde. "Yine de burada kalıp bu meseleyi tartışmak isterseniz..."

"Böyle bir niyetim yok," dedi Ivor, o an için bu meselede ısrar etmenin sonuçlarını göze alamayacağını bilerek ve Albany'nin, kendisinin onun gücüne boyun eğdiğine inandığını umarak. Sör Malcolm'a dönüp tatlı bir sesle konuştu. "Bayan Childs'ı burada tutmak niyetinde misiniz, efendim?"

Yaşlı adamın yanakları daha da kızardı. "Ona misafirperverliğimizi sunmak zorundayım elbette. Onun kalmak isteyip istememesine göre de..."

"Rızanız olursa, onu gitmek istediği yere bırakabilirim," dedi Ivor, artık yapacak daha önemli bir işi yokmuş gibi.

"Mükemmel bir teklif," dedi Albany. "Bayan Childs'ın akrabaları Stobhall'ın kuzeyinde yaşıyorlar, değil mi? Cargill'in yakınlarında? Şüphesiz Sör Ivor evine gittiğine göre her hâlükârda o yöne doğru gidecektir."

"Evet, elbette," dedi Sör Malcolm. "Sizinle yola çıkmak için derhal hazırlanmasını söylemek üzere hemen bir uşak yolluyorum. Ayrıca adamınıza da buradan ayrılacağınızı haber vermesi için ahıra haber yollayacağım."

Ivor başını sallayarak kahvaltısına devam etti. Aklı yİyeceklerdeymiş gibi görünmeye çalışmasına rağmen sadece Marsi'yi düşünebiliyordu. Hetty'yi Kincardine'den ve Albany'nin yolunun üzerinden çekip alacaktı. Fakat eve falan dönmüyordu.

Marsi ve Jamie'yi bulacaktı. Ve Albany'nin adamları onlardan birine zarar verirse Albany'nin o kıymetli düklüğü de çok yakında onun değersiz oğluna geçecekti.

***

Marsi korkmuştu ve öfkeliydi. İlk başta ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Sadece adamların gelip Ivor'la paylaştığı odasına daldığını ve kendisini etkisiz hale getirip dışarı taşıdıklarını biliyordu.

Karşı koymaya ve çığlık atmaya çalışmıştı ama onu öyle kolay çabuk hâkimiyetleri altına almışlardı ki Marsi dışarıdaki ya da odadaki hiç kimsenin onun bu mücadelesini fark ettiğini zannetmiyordu.

Adamlardan biri Marsi'nin ellerini arkasından bağlamış, sonra da ağzını tıkayıp gözünü bir kumaşla kapatmıştı. Marsi'nin karşı koyma çabasını umursamayarak iki adam onu aşağı kata, sonra da dışarıya çıkarmıştı. Dışarıda onu eğersiz bir ata yerleştirmişler ve kenarı kürklü pelerinini ona vererek bacaklarını iki yana açıp ata biner şekilde oturmasını istemişlerdi.

Bir tanesi yılışık bir şekilde eteklerini onun yerine düzeltmeyi önermişti. Marsi kendini sert bir şekilde o adamdan uzaklaştırmış ve diğer adam sertçe o adama çıkışmıştı. Bir daha da o adam aynı şeyi yapmaya kalkmamıştı.

Marsi onların ahırın bulunduğu alanda olmadıklarını biliyordu ve kaleden biraz uzaktaydılar büyük ihtimalle. Sol tarafında kayalardan akan suyun sesini duyabiliyordu ve rotaları aşağıya doğru meyilli gibi görünüyordu. Marsi Aberuthven'e doğru kuzeye yöneldiklerini tahmin etti. Fakat bundan bile tam olarak emin değildi.

Yanında çok sayıda adam ve at olduğunu düşünüyordu. En az iki düzine.

Giderken elleri bağlı kaldı. Birisi onun atını yönlendiriyordu.

Marsi başından beri Sör Malcolm'ın adamlarından birinin bunlardan sorumlu olduğunu ve onu Stobhall'a götürdüğünü zannediyordu. Dayısı evliliğini onaylamadığı için, Marsi, Albany veya Sör Malcolm'm bir feshetme ayarlanana kadar onu ve Ivor'ı ayırmak niyetinde olduğunu düşünmüştü.

Çok geçmeden kesinlikle tepeden aşağıya inmekte olduklarını fark ederek kalenin kuzey tarafında Kincardine Vadisi'nin bölümlerini kafasında canlandırabiliyordu. Marsi, Aberuthven yakınlarındaki tepelerle çok daha geniş bir nehir olan Earn'le Ruthven Çayı'nın kesişimine kadar aşağıya indiklerini kolaylıkla anımsıyordu.

Marsi, Stobhall'a gidiyorlarsa Perth'in güneybatısında Earn'ün sığ yerinden geçmeleri gerektiğini biliyordu. Çünkü nehir Tay Körfezi'nin doğusuna doğru akarken genişleyip derinleşirdi. Her bir mille beraber nehrin akışı daha hareketli ve hızlı bir hal alırdı.

Marsi atının üzerinde giderken onu yakalayanların konuşmalarından daha fazla bilgi edinebileceğini ummuştu ama adamlar sessizdi. Marsi ata iyi binen bir kadındı ama gözleri ve elleri bağlı olduğundan belirgin bir şekilde dezavantajlı durumdaydı. Gitgide daha fazla yoruldukça düşebileceğinden korkmaya başlamıştı.

O yüzden öyle dikkatli bir şekilde dengesini korumaya odaklanmıştı ki, adamlardan birinin onun yanında atını sürmek için pozisyonunu değiştirdiğini, güçlü bir el onu dirseğinden tutup atın üzerinde sallanmasını durdurana kadar fark etmedi. Ayrıca etrafı kürklü kukuletasını da onun başına geçirmişti. Buna minnettardı. Gece oldukça soğuktu.

Çok geçmeden mırıltı halinde bir emir yavaşlayıp sonra durmaları ve birilerinin onun elini çözerek sonra da önden bağlamasıyla neticelendi.

Şimdi Marsi atın yelelerini kavrayabiliyordu ama iki elini de kaldırmadan gözbağını çözmesi konusunda hiçbir şey yapamıyordu. Bunu yapmayı denedi fakat ona dokunmamasını belirten sert bir komut geldi ve Marsi hemen ellerini indirmek zorunda kaldı. Ellerini tekrar arkadan bağlayacaklarından korkmasa düşme riskini bile göze alarak bunu bir daha deneyebilirdi.

Fakat Marsi bunun yerine etrafındaki sesleri dinleyerek rotaları hakkında daha fazla fikir sahibi olmaya çalıştı.

Marsi sadece süratle akan Earn Nehri'nin sesi olabilecek suyun kükrercesine akma sesini duyduğunda şüphesiz birilerinin gözü bağlı tutsak hakkında soru sorması ihtimaline karşı onların Aberuthven'i dolambaçlı bir yoldan giderek geçtiklerini anladı. Çok geçmeden sol tarafta nehrin gürültülü bir şekilde aktığını duyarak nehrin güney kıyısı boyunca doğuya doğru ilerlemekte olduklarını tahmin etti. Bu yüzden Dalreoch Köyü'nün yakınlarında üzerinde köprü bulunan Earn Nehri'nin dar kısmı ve nehirle daha uzak batıda kesişen Perth yolundan sapmışlardı.

Marsi bir başka, daha uzun ve daha meşhur bir köprünün var olduğunu bilmesine rağmen Earn'ü daha önce başka bir yerden geçmemişti.

Earn Köprüsü, Edinburgh, St. Andrews ya da Falkland'den Perth'e giden birinin için millerce yolu kısaltmasına izin veriyordu. Fakat Marsi, onu kaçıranların Dalreoch'daki köprüyü kullanmak yerine bunu kullanması için bir sebep göremiyordu.

Peki, o halde onu nereye götürüyor olabilirlerdi?

Marsi burnunu kırıştırıp yüzünü epeyce buruşturduktan sonra yanındaki adamlara fark ettirmeden gözbağının kenarından ufak bir boşluk vasıtasıyla karanlığı azaltmayı başardı. Işığı solundan hissederek bunun nehirden geldiğini gördü. Ay ışığı köpüklü suyun üzerinde parıldıyordu.

Marsi akşam yemeğini yememişti. Adamlar da ona yiyecek hiçbir şey vermemişlerdi. Fakat Marsi bitkin düşerek öne doğru eğilip atın boynuna başını yaslayarak tam uyumuyorsa bile kestirene kadar ilerlemeyi sürdürdüler. Ta ki yüksek sesli bir gürültü Marsi'yi ürkütüp uyandırana kadar.

Gözbağı onların geniş bir ırmağın üzerindeki kemerli bir köprünün üzerinde olduklarını görmesine yetecek kadar yukarı kaymıştı. Bu Earn Köprüsü olmalıydı. Köprüyü geçtikten sonra nehirle onun hemen kuzeyinde yükselen tepelerin arasındaki bir patikayı takip etmek üzere tekrar doğuya yöneldiler.

Marsi başını hafifçe arkaya yatırınca atı kendininkinden biraz daha ileride olan sağındaki bir atlının, tamamen pelerine sarılı küçük bir bedeni önünde taşıyan iri yarı bir adam olduğunu fark etti. Marsi ikisinin de yüzünü göremiyordu ama içgüdüleri ve mantığı ona küçük bedenin Jamie olduğunu söylüyordu. Demek dayısı, Albany'yle işbirliği yapıyordu.

Bu düşünce içinin yeniden ihanet hissiyle dolmasına yol açtı.

Biraz zaman sonra patika dikleşmeye başladı. Saatler gibi gelen bir süre sonunda uzun bir dağ silsilesinin en tepesine ulaşmışlardı. Marsi bunun sonundaki bir tepenin doğu sır-

tından, parlak ay ışığında, alçalarak bir yarımada şeklini alan ağaçlık bayıra doğru baktı.

Marsi gözbağını itip kukuletayı da sonunda çıkararak manzaraya daha rahatça baktı. İlerisinde suyun akışının batıdan doğuya doğru oldukça yoğun olduğu bir genişliğe akıp birleşen Earn Nehri sağında uzanıyordu. Marsi bunun Tay Körfezi olması gerektiğini biliyordu.

Daha dikkatli bir bakış aşağıdaki bu alanın alçak tepeler silsilesi halinde alçalıp yükseldiğini ortaya koyuyordu. Körfezin kenarına yakın bir burunda, uzun, kare bir kule on sekiz ya da yirmi metre uzunluğunda yükseliyordu.

Kulenin yanında yayılan taş binayı çevreleyen yarım daire şeklindeki ek binalar bunun soyluya ait bir mesken olduğunu ortaya koyuyordu. Marsi bir ürperme hissiyle etrafına bakındı ve kısa bir mesafe ilerideki iri yarı Redmyre'ı gördü.

Redmyre atının önünde belli ki uyumakta olan Jamie'yi tutuyordu.

Marsi onu kaçıranın kim olduğunu bilmemesine rağmen bunu tahmin etmesi gerektiğini düşündü ve Redmyre'ı gördüğüne hiç şaşırmadığını fark etti.

"Evime hoşgeldiniz, leydim," dedi Redmyre. "Büyükbabam Romalı lejyonerler'in buradan bu manzarayı ilk gördüklerinde Savaş Tanrısı Mars'ın topraklarının ilerisinde uzanan Tiber Nehrini gördüklerine dair yanlış bir izlenime kapılıp çığlıklar attıklarını anlatırdı. Kulemden görünen manzara da tıpkı bunun gibi muhteşemdir. Ama zaten bunu kendiniz göreceksiniz. Çünkü Albany sizin evlilik feshi işlemlerinizi halledene kadar kule sizin kalacağınız yer olacak. Aslında taşıyacağız herhangi bir çocuğun benden olduğuna emin olabilene kadar orada kalacaksınız."

Redmyre'ın ona gülümsemsi Marsi'nin içinden yükselen bir tiksintiyi harekete geçirdi. Marsi'nin içinden ondan olabilecek herhangi bir çocuğu boğacağını söylemek geçti. Fakat ağzına tıktıkları bağ buna engel oluyordu.

Üstelik Marsi, Ivor ve Jamie'yle birlikteki tecrübelerinin ona düşüncelerini ve hislerini ortaya dökmeden önce durup düşünme bilgeliğini öğrettiğini umuyordu.

18. Bölüm

At sürmek için pantolonunu ve ekoseli kumaşını değiştirmiş olan Ivor planını Hetty'ye açıkladığında ilk engeliyle karşılaştı.

"Sizi nereye götüreceğimi söyleyin, Bayan Hetty. Orası buranın yakınlarında ama dostlarınızla birlikte olabileceğiniz bir yer olmalı," dedi Ivor.

"Bütün saygımla, efendim," dedi Hetty, "şimdi leydimi ve Jamie'yi terk edersem vicdanım rahat etmeyecektir. Ben de sizinle geleceğim."

"Aslında bayan, siz olmadan Aodán'la daha hızlı yol alacağız ve karşılaşacağımız güçlüklerle daha rahat başa çıkabileceğiz."

"Ben size yetişirim, efendim," dedi Hetty. "Bir sorunla karşılaşırsak da yolunuzdan çekilmeye çalışırım. Ama beni koru-

maktan ziyade muhtemelen Albany'ye teslim edecek olan olan Sör Malcolm'ın eline bırakmak niyetinde değilseniz kesinlikle sizinle geleceğim."

"Sizi Sör Malcolm'ın eline bırakacak değilim," dedi ters bir şekilde Ivor. "Birileri bu şu Drummond'ı doğduğunda köpek yavrusu gibi boğmalıymış."

"O benim için de büyük bir hayal kırıklığı," dedi Hetty. "Malcolm'la hemen hemen aynı yaştayız ve kuzeniz. O yüzden o şövalyelik için eğitimine başlayana kadar onu sık sık gördüm. Sıradan bir oğlandı ama güç onu değiştirmiş."

"Güç pek çok insanı değiştirir."

"Evet, ama korkarım bu onun için zorunlu hale gelmiş. Biliyorsunuz, Drummondlar engin güçlerinin çoğunu kızları sayesinde elde etmişlerdir, oğulları değil. Sanırım Malcolm da buna içerliyor ve Albany sayesinde kendi gücünü arttıracağını umuyor."

Ivor, Marsi'den başka bir Drummond'ın durumunu tartışmak istemiyordu daha fazla, o yüzden bu bahsi kapatmaya çalıştı. "Benimle gelebilirsin. Ama emir verdiğimde buna itaat edeceğinize dair söz vermeni istiyorum. Eğer ormanlık alanda ya da başka bir yerde saklanmanı söylersem ben seni gelip oradan alana kadar orada kalmanı bekleyeceğim."

Bayan Hetty'nin gözlerindeki ani pırıltı, Ivor'a onun tıpkı kendisi gibi böyle bir emre karşı Marsi'nin muhtemel tepkisinin gözünün önüne geldiğini gösteriyordu. Bu pırıltı kayboldu ve Hetty onu cevapladı. "Emirlere uymaya alışkınımdır, efendim. Çocuklarımı, onları alanlardan kurtarabilmek için size yardım için elimden geleni yapacağım. Böyle bir şeyi yapan adamlar şeytan olmalı."

Ivor, Marsi'nin onu kaçıran adamların elinde acı çekiyor

olabileceği düşüncesini bastırmaya çalışarak etrafta gezinen bir uşaktan hemen Hetty'nin bohçasını onun için aşağıya taşımasını istedi.

Ivor avluya doğru ilerleyerek orada Aodán'ı atlarla tek başına buldu ve Albany'nin savaşçı grubunun lideri durumundaki Aodán'ı sıradan bir eşlikçi mi sandığını, yoksa amacının yalnızca adamı küçük düşürmek mi olduğunu merak etti. Gerçi bir önemi yoktu. Aodán'ı gördüğüne memnundu.

"Leydi Marsi ve James buradan gittiler, Aodán. Sanırım, Albany'nin adamları tarafından götürüldüler," dedi Ivor Keltçe. "Gittiklerini gördün mü?"

"Hayır," dedi Aodán. "Başka bir yoldan gitmiş olmalılar, efendim ama kesinlikle kuzeye yönelmişlerdir. Çünkü atları hazırlamam için emir alana kadar bizim kayıp olan iki adamımız için güney yolunu gözleyip durdum. Ama o yönde hiç kimseyi görmedim."

"Will'in dün sabah gördükleri Redmyre'ın adamlarıymış," dedi Ivor. "Korkarım onlar adamlarımıza pusu kurmuş olmalılar."

Aodán yüzünü buruştursa da Ivor'ın ve Hetty'nin eşyalarını yük beygirine yükleyip onları bağlarken hiçbir şey söylemedi. Atlar hazırdı ve Ivor'ın kılıcı, yayı ve ok kılıfı ondaydı. Ivor silahlarını yerleştirip yola çıkmaya hazırlanırken Aodán da Hetty'ye ata binmesi için yardım etti. Sonra Aodán da kendi atına bindi. Avludan ayrılırken, Ivor "Genç Will'i ne yaptın?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Aodán. "Geceleyin bir anda ortadan kayboldu. Aslında, efendim, bana yük beygirlerinden eşyaları indirmeye yardım ettikten sonra onun tam olarak bir yerde durduğunu da görmedim. Kıpır kıpırdı, hatta onu hay-

vanları huzursuz ettiğini söyleyerek sakin durması için uyardım."

Ivor kaşlarını çattı. Will'in böyle davranması garipti. Neticede onlarla kalenin içine girmek yerine ahıra giderken Aodán'ı izlemeyi kendi seçmişti.

Ve Jamie de onun bu seçiminden memnun görünmüştü.

Ivor oğlanların bozuşup bozuşmadığını merak etti. Fakat bunun üzerinde uzun süre kafa yormak için ne vakti ne de sebebi vardı. Albany, onların gitmesi konusunda fikrini değiştirmeden önce hemen oradan uzaklaşmak istiyordu.

Sarp kenarlı vadi boyunca kuzeye doğru uzanan yolu takip ederken üzerlerinde masmavi bir gökyüzü vardı. Fakat uzakta Aberuthven Köyü'nü görecek kadar vadinin derinliklerinden çıktıklarında batıda gri bulutların toplandığını gördüler.

Serin sabah havasında bulutlar kardan çok yağmurun habercisi gibiydi ama yine de Ivor'a öğlene kadar bir sığınak bulması gerektiğini düşündürdüler. Yine de Albany'nin adamlarının tutsaklarıyla birlikte ne yöne gittiğini öğrenene kadar pek az şeye karar verebilirdi.

***

Marsi, Redmyre Kulesi'nin güneye bakan penceresinden uzaktaki ağaçlıklı tepelere hüzünle bakıyordu. Gün ışıklarıyla beraber ağaçlar görünür derecede yeşilin her tonunda, yeni yapraklanan dallarıyla belirmişlerdi.

Marsi oda serin olduğu için pelerinini giydi. Üç pencerede de cam yoktu ve Marsi hepsinin kepenklerini kapalı tutmaya dayanamıyordu. Onlardan başka ışık kaynağı yoktu.

Strathearn yolunun bu tepeleri Redmyre arazisine götürdüğünü biliyordu çünkü bir gece önce onlar bu yolu takip etmişlerdi. Yine de Marsi bulunduğu yerden, doğuya veya ba-

tıya bakarak hiçbir yol görmüyordu, sadece yoğun bir şekilde bulunan ağaçları görebiliyordu.

İkinci pencereden batıya doğru, engebeli ama aksi olsa sıkıcı olabilecek yeşil ve kar kümeleriyle beneklenmiş çayırlı arazinin üzerinde toplanmış olan fırtına bulutlarına bakarak, içeri giren soğuk rüzgâra karşı birkaç kepengi kapatmaya karar verdi Marsi.

Merdivenlere giden kapı penceresiz olan kuzey duvarmdaydı.

Doğu'ya baktığında körfeze akan Earn Nehri'nin bulunduğu yeri görebiliyordu. Manzara güzeldi ama Marsi bu nehir onu dünyanın geri kalanından ayırmış gibi hissediyordu. Hiçbir yerde herhangi bir yol göremiyordu, sadece birkaç keçi yolu vardı.

Marsi onların dönüp sarp patikaya doğru çıkmadan önce köprüyü geçtikten sonra bir milden daha az gittiklerini zannediyordu. Fakat ondan sonra uyuyakalmıştı ve tepeye ulaşana kadar ne kadar devam ettiklerini bilmiyordu. Benzer bir şekilde kuleye doğru geldikleri zamana ait hafızası da bulanıktı ve Redmyre onu çok hızlı bir şekilde içeri sokmuştu. O zamana kadar Marsi epey yorulmuş ve deli gibi acıkmıştı.

Dar, dönemeçli taş merdivenler sonsuza kadar çıkıyor gibi görünüyordu.

En üste gelip odaya girdiklerinde Marsi kendini son derece güçsüz, sersemlemiş ve yönünü kaybetmiş hissediyordu. Dizleri o kadar tutmuyordu ki Redmyre onun ağzındaki bezi çıkarıp ellerini çözdükten sonra hemen ince bir kuş tüyü şilte ve iki yorganın bulunduğu dar karyolaya oturuvermişti. Ancak o zaman Jamie'nin merdivenlerde onları takip etmediğini fark etmişti.

Tepesinde dikilen Redmyre normalden bile daha uzun ve daha yapılı görünüyordu. Fakat Marsi onun kendisini sindirmesine izin vermemişti.

"James'e ne yaptın?" diye sordu.

"Bu kule ülkenin prensi için uygun bir yer değil," diye yanıtladı Redmyre. "Amcası gelip onu gözetimi altına alana kadar mertebesine uygun olarak malikânede kalacak."

"Beni o zamana kadar açlıktan öldürmek niyetinde misin peki?"

"Bana nazik bir şekilde hitap edeceksin, leydim," dedi Redmyre sertçe. "Zalim bir koca olmak niyetinde değilim. Ama kabalığı ya da küstahlığı da hoş görecek değilim."

"Tanrım, sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum."

"Efendim demen yeterli."

Marsi bunu bir öneri olarak alıp düşünüyormuş gibi sessizdi. Sonra konuşmaya başladı. "Ama bu bir beyefendi için kullanılabilecek bir hitap şekli, öyle değil mi?"

Kule odasının içine vuran parlak ay ışığı Redmyre'ın koyulaşan yanaklarını açığa çıkardı."Yiyecek istiyorsan dilini tutmayı öğreneceksin, sevgilim," dedi ters bir şekilde.

"Öyle mi? Bunu yapmazsam başka ne gibi şeyler yapacaksın mesela? Beni dövecek misin? Öldürecek misin? Beni öldürecek olursan Cargill arazilerini elde edemeyeceğini belirtmem gerek. Chattan Klanı onları kocam adına talep etmezse ki ben edeceklerini tahmin ediyorum, benim bir kuzenime geçecekler. Bu toprakları Cargill'in Drummondlarına bağışlayan Kraliyet sözleşmesi böyle olmasını emrediyor."

"Kraliyetin Saymanı olarak, Albany bütün kraliyet sözleşmelerini kontrol ediyor."

"Sadece parlamentonun rızasıyla," dedi Marsi. "Eminim bunu biliyorsundur."

"Parlamento Albany'nin dediğini yapacaktır."

Marsi yüzünü buruşturdu. "Ben henüz gencim. Fakat parlamentodaki lordların bir adamın onların yapacağını umduğu şeyi çok nadiren yaptıklarına dair sürekli edilen şikâyetleri duymuşumdur."

"Albany nasıl yaptırtacağını bilir."

"Fakat evliliğimi feshettirmeyi başarsa bile, Drummondlar, Drummond toprakları aileden çıkıp giderken elleri kolları bağlı oturmayacaklardır. Malcolm Dayı'nın çoktan bu işten midesi bulandığına ve buna sırf Albany'ye yaranmak için rıza gösterdiğinden kuşkulanıyorum. Ve bu doğru tahmin. Bunu yüzünden okuyabiliyorum."

Redmyre aniden odadan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Marsi onun kapıyı kilitlemeyi unuttuğunu umduysa bile bu sürgünün çekilme sesiyle hayal kırıklığına dönüştü.

***

Ivor, Hetty ve Aodán, tuzağa düşürenler hakkında hiçbir şey öğrenemeden Aberuthven'de kıymetli vakitlerini harcadılar. Kimsenin bir şey bilmemesinden Ivor onların hiç dikkat çekmeden kasabanın kenar yollarını kullanarak ilerledikleri çıkarımını yaptı.

"Bunu yapmak oldukça kolay," dedi Aodán'a. "Sık ağaçlıklı tepeler ana yola uğramadan gidilebilecek pek çok farklı yol sunuyor. Yine de çok geçmeden muhtemelen buraya döneceklerdir."

Aberuthven ilerisinde yolun doğu tarafında Ruthven Çayı'nın geçtiği bir yere vardılar. Ivor dizginleri çekerek konuştu. "Bu patikanın büyük bir bölümünde iz sürmeyi zorlaştıracak derecede çakıl taşı var. Ama yine de kısa bir zaman önce buradan pek çok atlı doğuya doğru yönelmiş gibi görünüyor."

"Yani doğru yoldan gittiğimizi düşünüyorsun," dedi Hetty.

"Evet, çünkü ben..." Ivor gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Şu atlıyı görüyor musun, Aodán?" Aodán, Ivor'ın işaret ettiği yere bakıp kafasını olumsuz anlamda salladı. "Şurada, sağımızda iki sarp tepenin arasındaki alçaklığın oradan, bir atlı geliyor ve sanki Will'e benziyor."

Hetty şaşırarak araya girdi. "Tanrım! Orası buradan bir mil uzaklıkta olmalı. Ben bırakın bir atlıyı yolu bile seçemiyorum."

"Yolu takip etmiyor," dedi Ivor. "Atıyla ağaçların arasından ilerliyor. Doğrudan şu zirvedeki en yüksek ağaca bak. Ağacın üst dallarıyla yolun arasındaki yere."

"Görüyorum şimdi, efendim," dedi Aodán. "Bir atlı evet, ve küçük. Ama onun bizim Will olduğuna gelince bunu söyleyemem."

"Bizi gördü," diye sözünü kesti Ivor. "Hızını arttırıyor."

Bunu söyledikten sonra atını hızlı bir şekilde ileriye doğru sürdü. Ivor, Aodán'ın yük beygirlerinin başında giderek Hetty'nin hızına göre onu arkadan takip edeceğini biliyordu.

İki tepenin arasındaki düzlükte olan Will'e yaklaştıkça Will'in onu tedbirli bir şekilde süzdüğünü gördü.

Ivor onu selamlayarak, "Umarım verecek haberlerin vardır, evlat," dedi.

"Evet, efendim var. Ama o şekilde ortadan kaybolduğum için bana kızmış olmanızdan korkuyorum."

"Neden gittin?"

"Çünkü bizi vadide yakalayan o adamlar bana pek dikkat etmemişlerdi. O yüzden de Kincardine'e vardıktan sonra orada ahırda çalışıyormuşum gibi davrandım ve hiç kimse ara sıra emirler vermek dışında beni önemsemiyordu. Kincardine'de-

kiler benim onlardan olduğumu sandılar sanırım. Ama akşam yemeği vaktiyle birlikte tuhaf bir şeyler olduğunu aşikâr olmuştu. Çünkü o zamana kadar, bizimkilerin ve Kincardine'in sahibine ait olan diğerleri haricinde iki grup adamın daha orada olduğunu gördüm."

"İki grup adamın mı?"

"Evet, efendim. Onlar kısmen birlikte kısmen de araları açık gibi görünüyorlardı. O yüzden gözüm hepsinin üzerindeydi ve dün akşam gruplardan biri atların eyerlenmesini istediğinde onlara yardım teklif ettim. Hiç kimse nereye gidileceği konusunda bir şey söylemiyordu. Onların sekiz ya da on adamı vardı. Ama kendilerininki ve yük beygiri haricinde iki tane de fazladan at hazırlanmasını söylediler. Ayrıca biz atları eyerlerken, adamın bir tanesi her bir atı tek tek götürüyordu. Bütün bunlar beni kuşkulandırmıştı."

"Sağduyulu davranmışsın, Will. Eminim ki Kincardine'den ayrılan o grup Albany'nin adamlarıdır, gerçi kendisi hâlâ..."

"Hayır, efendim," dedi Will, ona kızılmadığı için rahatlayarak. "Onlar diğer gruptu. Liderleri bordo rengi kadifeler içindeki yapılı bir adamdı ve kendisi bir dükmüş gibi kibirli bir havası vardı. Adamları da siyahlar giymişlerdi. Belki gerçekten Dük'ün adamlarıydılar ama Doune'daki Lord Fife'ın adamları da çoğunlukla siyah giyerler. O yüzden tam bilemiyorum. Yine de artık böyle durup konuşmayı bırakmalıyız belki de efendim. Bayan Hetty ve Aodán neredeyse geldiler."

"Onlardan sır saklayacak değiliz," dedi Ivor, yaklaşmakta olan ikisine bakarak. "Hem zaten sen Leydi Marsi ve James'in Kincardine'den götürüldüğünü biliyorsun. Sanırım senin gördüğün o atlılarla gittiler, çünkü Albany yalan söylemediyse, ikisinin de onlar için daha güvenli olacak bir yere götürülmelerini emretmiş."

"Evet, o halde grubun yanındalardır şimdi," dedi Will başını sallayarak. "Yanlarındaki çocuğun James'e benzediğini düşünmüştüm. Ama leydinin gözleri ve ağzı bağlıydı o yüzden yüzünü tam göremedim. Onları nereye götürdüler sizce?"

"Bilmiyorum," dedi Ivor. "Liderlerini tasvir etmenden onun Redmyrelı Lindsay olduğunu çıkarıyorum. Bordo giymiş olmasına rağmen Albany'nin adamıdır ve Fife'ın kuzey sahili civarlarında bir yerde bir arazisi var. Bu yüzden onları yeterince kolay bir şekilde takip edebilmeliyiz. Bizim ne kadar önümüzdeler?"

Will omzunu silkti. "Bilmiyorum. Nereye doğru gittiklerini söyleyebilmek için en iyisinin onları izlemek olduğunu düşünmüştüm. O yüzden de hâlâ kalede olduğunuzu düşünerek onları gecenin büyük bir bölümünde takip ettim. Birkaç saat sonra oradaki büyük köprüden geçtikleri zaman onları takip edersem neyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Ama Kincardine'e geri dönen şuradaki tepelerin hattını takip edebileceğimi biliyordum ben de öyle yaptım."

"O büyük köprü, geniş nehrin üzerinde kurulu olan kemerli taş köprü mü?"

"Evet, ve o nehir de bu vadi boyunca farklı yönlere doğru akan nehir."

"Earn Köprüsü," dedi Ivor. "St. Andrews'den Perth'e ve tam aksi yöne gelip giderken birkaç kez ben de oradan geçmiştim. Ama bu kadar yolu gelip sonra Perth'e yönelmiş olamazlar."

Onlar konuşurken, Aodán ve Hetty de yanlarına gelmişlerdi.

"Aodán, senin de St. Andrews'den Perth'e gidip gelmişliğin var," dedi Ivor. "Earn ve Tay Körfezinin arasında oralardaki alanda bir şey olup olmadığını hatırlıyor musun?"

"Sadece sarp tepeler, kayalıklar, vadinin kuzey kısmı boyunca köprüden batıya doğru da Craigend bölgesi var. Sarp kayalıklar doğuya doğru nehrin kıvrımına kadar da uzanıyorlar."

"Redmyre, Lindsaylerin daha buzullar onu oluşturmadan önce körfezin her iki tarafının da sahibi olmakla övünürdü. Bahse girerim Redmyre'ın güneydeki arazisi Earn ve Firth'ün birleştiği yerde uzanıyordur."

"Evet, belki," dedi Aodán.

"Hatırladığım kadarıyla efendim, manastır... Lindores Manastırı... Earn Nehri'nin doğu kıyılarına kadar olan topraklara sahip."

"Doğru," dedi Ivor. "Earn Köprüsü buradan on mil uzaklıkta olmalı ve Newburgh'den ve manastırından da neredeyse aynı uzaklıkta. O yüzden Redmyre kulesinin yakınlarında bir sandal bulundurmuyorsa, topraklarından manastıra gitmek bizim için pek kolay olmayacaktır. Kurt için oraya gönderdiğim mesajda onu Newburgh'de bulacağımızı söylemiştim."

"Afedersiniz ama efendim grubumuz bir düzine savaşçıya karşılık sadece iki adam ve bir çocuktan ibaret. Onların yanı sıra bir de Redmyre'ın arazisi üzerinde sabit olarak bulunan adamları var. Kesinlikle sayıca üstünler."

"Evet, o yüzden de Newburgh'e gitmeni istiyorum," dedi Ivor. "Kurt bizim Lindores'e karadan yaklaşmamızı bekleyecek ki gerçekte de niyetim buydu. Bizi Earn'ün körfezle birleştiği yerde aramayacaktır."

"Ama ben sizi ve Will'i bırakmamalıyım. Bayan Hetty'yi söylemiyorum bile."

"Benimle birlikte gelebilirler," dedi Ivor. "Hiç kimse yanında orta yaşlı bir kadın ve çocukla seyahat eden bir adamın Redmyre için bir tehlike olabileceğini düşünmez. Topraklarını

görmek istiyorum. Kalesi tam üzerinde değilse muhtemelen suyun yakınındadır."

"Evet, Redmyre yaklaşan herhangi bir gemiyi açık bir şekilde gören bir konumu seçmiştir. Muhtemelen civardaki tepelerde de gözcüler bulunduruyordur."

"Tepelerin zirvesinden etrafa iyice bir bakma şansım olursa onun kaç adamı olduğunu da öğrenebilirim belki. Bu arada Fin'in bizi bulması için zaman gerekli ve Kurt'un nerede olacağımızı bilmesi gerekiyor. O yüzden, Aodán, James'i bulduğumuzda onu elimizden geldiği kadar hızlı bir gemiye bindirmemizi istiyorum. Albany'nin böyle bir olasılığı hesapladığını zannetmiyorum."

"Büyük olasılıkla zekâsıyla bizi alt ettiğini zannediyordur," dedi Aodán. "Akşam karanlığı çökmeden Lindores'e ulaşabilirim, efendim. Başrahip mesajı taşıyacak, değil mi?"

"Kurt sen 'Deniz Kurdu' kelimelerini kullanırsan taşıyacağına dair beni temin etti," dedi Ivor. "Ayrıca Jake'in Mackintosh sancağına dikkat kesilmesi gerektiğinden bahset ve Başrahip'e bunun yaban kedisinin yüzünün dışa dönük olduğu sancak olduğunu söyle. Oraya yaklaştığım zaman ne bulacağımı bilmiyorum. O yüzden de Jack'i sancağın bir ağaçta ya da suyun yakınlarında yüksek bir yerlerde dalgalanıyor olabileceği konusunda uyarması gerekiyor. Sancağı nerede görürse biz oranın yakınlarında olacağız."

"Ya Sör Fin?" diye sordu Aodán. "O muhtemelen Earn Köprüsü yönüne yönelecektir. Ve Perth'den gelecek olduğuna göre..."

"Ona bir mesaj göndermenin de bir yolunu düşüneceğiz," dedi Ivor.

Artık doğru yöne doğru gittiklerinden emin olarak, Ivor atlarını daha hızlı sürebiliyor olmalarını dilerdi. Fakat şu anki

durumda atları çok fazla yormamalıydı. O yüzden de Earn Köprüsü'ne vardıklarında öğle vaktinden epey sonra olacaktı ve akşam karanlığına sadece birkaç saat kalacaktı.

Ivor atını sürerken Redmyre'la karşılaştıklarında başlarına gelebilecek farklı durumlar karşısında ne yapacaklarına dair çözümler düşünmeye her çalıştığında aklı Marsi'ye kayıyordu.

Her seferinde de Marsi'nin Redmyre'ı üzerinden atmaya çalıştığı görüntüsü geliyordu aklına. Bunu aklma getirip iyice hiddetlendiği bir seferinde Piskopos Traill'in sert sesi düşüncelerini yarıda kesti. *Öfkeyle kalkan zararla oturur.*

Piskopos Traill'in bu sözü o anki durumu için hem gayet açık hem de çok uygundu. Ivor mantıksız bir şekilde atını diğerlerinden ileride sürdüğünün farkına vardı ve kendi kendine sakin olmasını söyleyip hızını düşürdü.

Köprüye varmadan önce daha en az iki saatleri vardı. Fin'in aynı yere varmasının ne kadar süreceği düşünülmesi gereken ilk meseleydi.

***

Kapının sürgüsünün kulak tırmalayan sesi Marsi'yi zaman geçirmek için, sürekli olarak Ivor'la geçirdiği her anı hatırlayarak daldığı hülyadan ürküterek ayırdı. Herhangi birinin oraya yaklaştığına dair hiçbir belirti duymamıştı.

Kendi başına saatler geçirmeye alışkın biri olmadığından bir süre için uyumuştu. Fakat uyanana kadar kimse gelmeyince, yapılacak hiçbir şey de olmayınca iyice sıkılmıştı. Çok fazla yalnızlığın onu deli edeceğini düşünmüştü.

Kapı açılıp Redmyre arkasında bir uşakla içeri girdiğinde, hemen ayağa kalktı.

"Beni burada yemeksiz ve susuz daha ne kadar tutmaya niyetin olduğunu merak etmeye başlamıştım," dedi Marsi.

"Kabalık yapmaya devam edersen, bir dahaki sefere de bunu merak etmeye devam edebilirsin, leydim."

Marsi o anın cevap verilmemesi gereken bir an olduğuna karar verip suskun kaldı.

"Güzel," dedi Redmyre Marsi'nin sessizliği yeterli bir özürmüş gibi. "Birazdan yemek ve su getirecekler." Uşağın taşımakta olduğu sepeti işaret ederek ekledi. "Sana başka bir şey getirdim, zaman geçirmen için."

Hissettiği rahatlama hissini gizleyerek cevapladı Marsi. "Şu anda beni yiyecek ve sudan daha fazla ne ilgilendirebilir bilemiyorum."

"Sadece iğne ve iplik konusunda becerikli olduğunu umuyorum," dedi Redmyre, uşağın elindeki sepeti açarak. Uşak özenli bir şekilde ifadesiz durmaya ve Marsi'yle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Marsi'yi şaşırtacak biçimde sepetin içinden gül pembesi katlanmış bir kumaş göründü.

Redmyre'ın onu silkeleyip açmasıyla bunun ince kolları üzerinde dirsekten bileğe kadar küçük altın düğmeleri olan bir elbise olduğu ortaya çıktı.

Marsi dişlerini sıkıp olduğu yerde hareketsiz dururken Redmyre elbiseyi ona tutup konuşmaya başladı. "Dayın senin mevkine daha uygun bir biçimde giyinmeni istedi. Oradaki üç elbise Annabella'nındı. Senden daha uzun olduğu için onların bir elden geçirilmesi gerekiyor. Ama zaten ara sıra kraliçe için bu tür görevleri yerine getiriyordun sanırım."

"Malcolm Dayı'nın onları göndermiş olması çok düşünceli bir davranış," dedi Marsi duygusuz bir sesle.

"Evet, öyle. Onlar Kraliçe'nin Kincardine'de ıskartaya çıkardıklarından olduğu için yeni ya da modaya uygun değiller belki ama üzerindeki şeyden daha iyi duracakları kesin."

"O sepetin içinde iğne ve iplik var mı?" diye sordu Marsi.

"İğne kutusu, pek çok farklı renkte iplik ve bir tane de küçük makas var."

Redmyre bunları akıl ettiği için kendisiyle gurur duyuyor gibiydi fakat Marsi sadece iğne ve makası bir silah olarak kullanıp kullanamayacağını düşünüyordu.

***

Ivor, Aodán, Hetty ve Will akşamüzerine doğru Earn Köprüsü'ne varmışlardı. Kısa bir mesafe uzaklıktaki koruda atlarından inerek Ivor'ın Kincardine'de iyi niyetli bir uşaktan istediği ekmekleri ve etleri yediler.

Will bir yerlerden iki elma bulmuştu ve Ivor onları dördüne kesip paylaştırdı. Elmaları Hetty'yle Will'e verirken konuştu. "Yemeğini yedikten sonra, evlat, senden oka benzeyecek kadar düz görünen dalları toplamanı istiyorum. Yaklaşık şu uzunlukta," diye ekledi, ellerini yaklaşık bir metre uzunluğunda açarak.

"Gerçek ok uzunluğunda yani," dedi Will başını sallayarak. "Kaç tane?"

"Beş. Ama bazılarının işe yaramama ihtimaline karşı fazladan birkaç tane daha bulabilirsin."

"Hemen bulacağım," dedi Will, bir dilim elma daha alıp yürümeye başlayarak.

"Pek rastlanmayan bir şekilde meraklı olmayan bir çocuk," diye mırıldandı Aodán.

Ivor'ın yüzü ciddiydi. "Sanırım kötü niyetli efendisi Lucken ona sadece bir görevi yerine getirmesi için bilgi edinmesi gerekiyorsa yetişkinleri sorgulamasını öğretmiş," dedi. "Ayrıca Will bir süre sonra onlarla ne yapacağımı anlayacak kadar zeki bir çocuk. Senin gibi," diye ekledi, Aodán'a sırıtarak.

Aodán kurnaz bir ifadeyle dönüp başka bir elma parçasına uzandı.

***

Marsi kucağında duran gül pembesi kadife kumaşa bakıp iç çekti.

"Korkunç adam," diye mırıldandı. "Elbiselerin kenarlarını işaretlemeye yardım etmesi için bir kadın getirmeyi akıl etseydi keşke."

Marsi, Redmyre ona su ve yemek getiren uşağa eşlik ettiği sırada bu fikrini ona da söylemişti. Fakat lord hazretleri bunu yapamayacağını, bekâr biri olarak, kadın hizmetkâr bulundurmadığını söylemişti. Marsi onunla evlenene kadar da bulundurmayacaktı.

"Bu arada," demişti Marsi sertçe, "beni burada tutarak itibarımı zedeliyorsun."

"Tanrım, bir Mackintosh'la yolculuğa çıkarak bunu sen kendine yaptın zaten."

Bu sözlerin hatırası Marsi'yi titretti. Hetty ve James o yolculukta yanında olduğuna ve Marsi'nin ismini kimseye ilan etmediğine göre itibarını nasıl zedelemiş olacağını bilemiyordu. Fakat Marsi bu meseleyi Redmyre'la daha fazla tartışacak değildi.

Marsi kararlı bir şekilde düşüncelerini elindeki işine verdi ve boyunu iğnelemesi için ona yardımcı olacak kimse olmadığına göre bunları kısaltamayacağına karar verdi.

"Onları düzgün bir şekilde yapamam," diye mırıldandı.

Ayrıca Redmyre'ın getirdiği iğne kutusunun ve küçük makasın ona karşı kullanmakta işine yaramayacağına da emindi. Marsi hâlâ kucağında duran kadifeyi okşamaya devam ederek gözlerini kapattı. Ivor'ın önceki akşam giydiği mavi kadife yeleği hatırlamıştı.

"Beni bulacaksın," diye mırıldandı, onun düşüncesiyle içinin sıcacık olduğunu hissederek. Yüzük parmağının doğrudan kalbe giden bir siniri olduğu bilgisinin tadını çıkararak yüzüğüne dokundu. "İkimizi de bulacaksın," diye ekledi daha emin bir şekilde. "Ve umarım bizi senden ayıran hainleri öldüreceksin!"

O zaman hiç kimseye, kendine bile güvenemeyeceği ve özellikle de her zaman onunla ilgilenip kollayacaklarına söz verenlere itimat edemeyeceğine dair tecrübeleri düşüncelerinin içinde bütün gücüyle belirdi. Tanıdığı insanlar sadece bunu söylemiş ve sonra ölmüşlerdi.

Fakat Ivor ona güvenebileceğini söylemişti ve Marsi de ona güvenmişti. Ivor onları bulacaktı.

Buz gibi bir his içini kapladı o anda. Acaba Redmyre'ın çatısının altında bir gece geçirdikten sonra da Ivor onu hâlâ istiyor olacak mıydı? Düşman, kaçırıp sonra da geri verdikten sonra ne klanı ne de kocası tarafından artık istenmeyen kadınlar olduğunu duymuştu. Ivor da onu terk edecek miydi?

Ivor ya onu kurtardıktan sonra Marsi'nin bir bebek beklediğini öğrenirse ne olacaktı? Bebeğin kendisinden olduğuna inanır mıydı? Yoksa Redmyre gibi kanıt mı isterdi?

Marsi kafasını sallayarak sarsıp kendini toplamaya çalıştı. Elindeki kadifeyi kenara bıraktı ve sık ağaçlıklı tepelere doğru güney penceresinden dışarı bakmak için ayağa kalktı.

Ivor ne yaparsa yapsın ilk önce onları bulmalıydı. Ondan sonra Marsi Ivor'ın gözlerinin içine baktığında bilmesi gereken her şeyi bilecekti.

Acaba Ivor da onu, Marsi'nin onu ne kadar çok sevdiğini bildiği kadar seviyor muydu?

19. Bölüm

Will dalları bulmak için dolaşıyor, Hetty ırmağın kenarında ellerini ve yüzünü yıkıyor, Ivor'la Aodán da on beş dakikadır atış talimi yapıyorlardı. Aodán bir noktadan sonra "Bir tanesini nehre gönderdim. Siz hiç ıskalamaz mısınız, efendim?" dedi.

Ivor gülümsedi. "Elbette. Sadece ıskaladığım zaman bunu görmesine müsaade etmem."

Will çok geçmeden beş tane mükemmel düzlükteki, bir metre boylarında ince çubukla geri geldi.

"Bunlar işe yarar mı, efendim?" diye sordu onları Ivor'a doğru uzatarak.

"Evet," dedi Ivor. Ok kılıfından kullanılmış bir yay kirişi çıkardı ve kamasıyla onu ikiye kesti. Bir tanesini oğlana vere-

rek konuştu. "Ortalarından bağla. Sonra ki yardım almadan dik olarak durabilmeleri için yay. Nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Ivor'a Aodán'a doğru bir göz atarak onun kaşlarının soru sorar bir tarzda havaya kalktığım gördü.

Bu sessiz soruyu cevaplayarak konuştu. "Birazdan çakıl taşına ihtiyacımız olacak, bir sürü çakıl taşına. Sanırım nehrin kenarında buradakinden daha fazla bulabiliriz. O yüzden de bu iki sopayı birbirine bağlamayı bitirdiysen, gidip Hetty'yi çağırır mısın Will?"

Oğlan hızla uzaklaştı ve Ivor'la Aodán çabucak gidip oklarını attıkları yerlerden geri aldılar.

Hetty ve Will ile birlikte nehrin kuzey tarafına geçerek zengin bir nehir taşı ve her büyüklükte çakıl taşı yatağı buldular. Ivor diğerlerine nasıl bir şey istediğini göstererek başlangıç olarak bir miktar topladı. Sonra köprüden batıya doğru yol boyunca ilerledi ve niyetlendiği şey için yola yeteri kadar yakın olan büyükçe bir kaya bulana kadar yürüdü.

Will'in topladığı sopaları kayanın üzerine yerleştirerek dikkatlice onları dik duracak şekilde dizdi. Rüzgârın onları devireceğini fark ederek içine uygun ebatta bir taş koyup onları destekledi. Sonra daha küçük taşları da dış tarafına yerleştirip sopaları çevreledi. Mesaj ilkeldi ama Ivor bunun işe yarayacağından emindi.

Büyük kaya parçasının arkasındaki sert çamurun düzlüğüne, diğer yönden gelen atlıların kolaylıkla göremeyeceği yere, çakıl taşlarını kullanarak harfler oluşturdu.

Aodán, Hetty ve Will de daha fazla çakıl taşı getirerek çok geçmeden ona katıldılar.

Ivor'ın omzunun üzerinden onu izleyen Hetty sessizce

onun yazımını düzelti ve böylece Keltçe okuyabildiğini de belli etmiş oldu.

"Marsi de Keltçe konuşabiliyor mu?" diye sordu Ivor, o ve Aodán'ın daha önce defalarca Marsi'nin ve şüphesiz Hetty'nin duyabileceği bir şekilde Keltçe konuşmuş olduklarını bilerek.

"Evet, elbette," dedi Hetty. "Biz alçak vadilerde büyümüş olabiliriz ama biz Drummondlar en az sizin ve hısımlarınızın olduğu kadar Kuzey İskoçyalıyız."

"Bana söyleyebilirdiniz," dedi Ivor son kelimeyi de biçimlendirirken.

"Zaten bildiğinizi sanıyordum. Belki Marsi de öyle zannetmiştir."

Ivor hatalı olduğunu suçluluk hissiyle fark edip yine de hafif bir alaycılıkla konuştu. "Sanırım Marsi'ye hak ettiğinden daha fazla itibar ediyorsunuz. Fakat ikinize de konuşup konuşmadığınızı sormamış olduğum için hata benim. Aslında bilmediğinizi sanıyordum. Ve buna dayanarak önünüzde Keltçe konuşmam da yanlıştı."

"Aslında efendim, biz neredeyse her zaman arkanızda at sürüyorduk. Konuşmalarınızı bizden gizlemeye çalıştığınızı düşünmek için bir sebep yok."

"Şimdi de bana hak ettiğimden daha cömert davranıyorsunuz," dedi Ivor.

Yazdığı mesajı tamamlayarak, sonucu görmek için ayağa kalktı. Aodán da onun ne yazdığını görmek için yaklaştı ve Ivor onun ne yazıldığını okumaya çalışırken kaşlarını çattığını gördü. Her ne kadar Keltçe Aodán'ın ana dili olsa da sadece basit kelimeleri okuyabiliyordu ve bunun için de konsantre olması gerekiyordu.

Sonunda mırıldandı. "Buraya gel ve et al mı?"

Ivor onaylayarak başını sallayınca, Aodán gülümsedi.

"Bu işe yarayacak, sence de öyle değil mi?" diye sordu Ivor, İskoçca.

Aodán başını salladı ama Will araya girdi. "Ne işe yarayacak, efendim? Bundan hiçbir şey anlamadım. Akşam yemeği için bir şeyler avlayıp öldürmeyeceksek bizim hiç etimiz yok ki. Elimizde olanın hepsini yedik ve sizle Aodán tavşan yerine fidanlara nişan aldığınız için de hâlâ hiçbir şeyimiz yok."

Hetty çocuğa katıldığını belirtir gibi başını salladı.

Ivor onlara açıklama yapmaktan kaçınmanın bir anlamı olmadığını farkında olarak cevapladı. "Cameron Klam'nın savaş çığlığı 'Etin çocukları, buraya gelin ve et alın.' Ayrıca onların klanlarının arması senin bizim için hazırladıklarına benzer bir ok demetidir, Will."

"Vay canına," dedi Will. "Demek istediğiniz bütün klanın bize yardım etmek için geleceği mi?"

"Hayır, ama bir arkadaşım, Fin adındaki bir Cameron gelecek. Geldiğinde de bizden işaret bulmayı bekliyor olacak. Yanında adamlarını da getirecek elbette."

"Hem, Sör Fin bu 'ok' demetine yakından bakmadan geçip gitmeyecektir zaten," diye ekledi Aodán. "Çakıl taşlarından ne yöne gittiğimizi gösteren bir ok da çizebiliriz."

Ivor başını salladı sonra Will'e dönüp konuştu. "Marsi ve Jamie'nin nereye gittiğini öğrendiğimizde seni Sör Fin'e bakıp onu yanımıza yönlendirmen için geri göndereceğim."

"Evet, elbette, bunu yapabilirim. Böylece şuradaki köprüden yanlışlıkla geçmeyecek. Ama onu nasıl tanıyacağım?"

"Onun sancağında da keskin uçlarıyla aynı ok demeti olacak."

"Geniş uçlu mu ince uçlu mu?" diye sordu ok yapımcısı Nat'in oğlu sırıtarak.

Ivor da ona sırıttı. "Geniş uçlu. Ana senin sopaların da onlar kadar iyi."

"Lindores'e doğru yola koyulmalıyım," dedi Aodán.

"Oğlanla atları takas edin," dedi Ivor. "Şimdi bütün atlar dinlendi ama Will en hafifimiz. Onun atı bizimkiler kadar yorulmamıştır. Ayrıca yanma para da vereceğim," diye ekledi Ivor, kemerinden kesesini çıkararak. "Gerekli olursa başka bir at kirala ya da satın al. Artık kendi atlarımız olduğuna göre ihtiyaç duyarsan bu elindeki atı takas et. Ve geri dönmeden önce manastırdan dinç, yorgun olmayan bir at iste. Elinden geldiği kadar çabuk atını sürüp yanımıza gelmelisin, Aodán. Bizi izlemek için her zamanki işaretimizi kullan, gerçi yine de sabahtan önce herhangi bir şey olacağını zannetmiyorum."

"Peki ya Albany hemen yakınımızdaysa, efendim? Ya o bu işaretleri görürse?"

"Keltçe okuyup yazamıyor," dedi Ivor. "Üstelik köprünün bu yanından ziyade doğuya yönelmesi daha muhtemel. Redmyre'ın nerede olduğunu biliyor."

"Fakat Albany peşimizden gelecektir."

"Aslında bizi düşündüğünden kuşkuluyum. Bayan Hetty'yi evine götürdüğümü zannettiğini hatırlasana. Ayrıca nadiren kendi ellerini kirletir. Jamie'yi başka bir yere nakletmeden önce hiçbir şeyin ters gitmediğinden emin olmak isteyecektir. Bir şeyler ters giderse Redmyre'ı suçlayıp kendisinin hiçbir şey bilmediğini iddia edecektir."

Aodán başını sallayarak konuşmaya başladı. "O halde gidiyorum, efendim. hoşçakalın."

Onlar Aodán'ın nehir boyunca yolu geri dönüp doğuya doğru dönmesini izlediler.

Ivor, Hetty'nin atına binmesine yardımcı olduktan sonra

yük beygirlerinin dizginlerini toplayıp kendi atına bindi. Sonra bu üç atlı da neredeyse Aodán ile aynı tempoyu tutturup Aodán tepenin ardında kaybolup gidene kadar nehrin diğer tarafından doğuya doğru yöneldiler.

Kısa bir süre sonra Ivor, "Şurada bir yan yol var," dedi.

"Ben de gördüm," diye bağırdı Will. "Şu tepelere doğru çıkan bir yol."

"Ben öyle bir şey görmüyorum," dedi Hetty.

Hetty'ye göstermek için uğraştılarsa da onun görüş gücü Ivor ya da Will'inki gibi keskin değildi. O yüzden sonunda başını sallayıp onları onaylaması biraz vakit aldı.

"Bu yolu gözlüyorlardır," dedi Ivor oraya ulaşıp ne kadar dik olduğunu gördüklerinde. "Yoldan uzak duracağız ama yine de yakınlarından geçeceğiz. Çünkü yol boyunca gözcüler olması muhtemel. En tepeye atımızı sürmeden geniş bir görüş sağlayan nokta bulmak istiyorum."

"Çok fazla atımız olduğunu düşünüyorum," dedi Will. "Yanlarında altı atla üç kişi kimseye hissettirmeden yaklaşmayı başaramaz."

Ivor onu yanıtladı. "Ben gözcülerin yanına hissettirmeden yaklaşmak istemiyorum, evlat. Yolumuzdan çok fazla uzaklaşmadan onlardan kaçınmalıyız. Atlarımızın ilerleyemeyeceği bir yere gelirsek su bulacağız ve uzaklaşamasınlar diye bağlayacağız."

"Peki, arkadaşınız Sör Fin'in gözcülerden haberi olacak mı?"

"O gelene kadar, gözcüler tehdit olmaktan çıkacak," dedi Ivor yumuşak bir tonda.

Şüphesiz yeni bir soru sormak için Will'in ağzı yeniden açıldı. Ama cevap aklına gelmiş olacak ki, Hetty'yle göz göze gelince çenesini kapattı.

Gözleri Ivor'ın bakışlarıyla birleştiğinde ardına kadar açıktı.

***

Marsi öğleden sonrayı ve akşamüzerini gemilerin yolunu gözleyerek geçirdi. İlk başta batıya bakan pencereden, penceresiz olan kalenin kuzey duvarının arkasında gözden kaybolana kadar doğuya yönelmiş olan bir gemiyi izledi. Sonra doğu tarafında tekrar görünmesini bekleyerek odanın diğer ucuna geçti ve batıya gidecek bir gemiyi bekledi.

Bu arada bir yandan da Redmyre'ın planlarını bozacak yollar bulmakla meşguldü. Ne yazık ki, aklına birkaç fikir gelmiş olmakla birlikte, bunların çoğunun gerçekleşmesi için perilere veya başka türlü sihirli varlıklara ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kalenin en üst katında kilitli bir haldeyken, yerden neredeyse otuz metre yükseklikte —kesinlikle en az bu kadar yüksekteydi şu an— olan biri ya kanatlarının çıkmasını bekleyecekti ya da muhtemelen sihirli güçleri olan birini onu kurtarması için ikna etmeyi deneyecekti.

Bu mevsimde körfezdeki gemiler oldukça nadirdi. Hiç gemi görünmeden geçen bir yarım saatten sonra sert yatağına uzanıp ısınmak için kukuletasını başına geçirdi.

Kapının sürgüsünün çekilme sesine uyandı aniden.

***

Ivor, tepenin en üstündeki kayalıktan aşağıdaki loş manzarayı doğudan kuzey yönüne doğru gözleriyle taradı ve körfezle birleşimine yakın olan yerde Earn Nehri'nden kaleye giden herhangi bir yolun yokuş yukarıya olmak zorunda olduğunu gördü. Tepelerin çevrelediği denize açılamayan bir nehir boyunca böyle bir yol mümkünse bile oraya girenler derhal Redmyre'ın adamları tarafından görülür ve saldırılara açık hale gelirdi.

Tepelerden buraya kalenin üzerinden yaklaşmak zorunda

kalacaklardı. Yoğun ormanlık alan yapının yaklaşık doksan metre altına kadar yayılıyordu.

Ivor ayrıca körfeze doğru kıvrılan kara parçasının dönemecinin tam kalenin doğusunda olduğunu fark etti. Şimdi orası kumluk alandı ama gelgit yüzünden sular yükseliyordu ve bir dalgakıran vardı. Yakınlarında hiçbir gemi görünmese de suların bıraktığı yüksekte izler en azından oraya yanaşmanın müsait olduğunu gösteriyordu.

Kuzeydeki bulutlar yüksekte kümelenmişti ve yerlerini batıdaki daha kara olanlarla değiştirmeye istekli görünüyorlardı. Batmakta olan güneş kara bulutları pembe, turuncu ve mora boyuyordu.

Ivor, Güney tarafında yaklaşık altı metre aşağıda, yerden çıkan bir su kaynağının fokurdadığı noktada Will onları bağlarken Hetty'nin de atlara mırıldandığını duydu.

Atlardan biri Hetty'ye karşılık olarak burnundan bir homurtu çıkardı ama Ivor bu sesin onları tehlikeye atacak kadar uzaklara gitmeyeceğini biliyordu. Ivor en azından otuz kadar silahlı adam saymış olmasına rağmen, bunun onda birini Redmyre'ın ormanın içerisine gözcüler yerleştirmek için kullanacağını biliyordu ve Ivor gözcülerden çok yağmurdan dolayı endişeliydi.

Fin için bu farklı bir mesele olacaktı. Bir adam, kadın ve çocuk hiç kimse için tehdit gibi görünmezken Ivor'ın Fin'in getireceğini umduğu kadar kuvvetle yaklaşması onları görenlerin derhal Redmyre'ı uyarması anlamına gelecekti.

Aşağıdaki manzarayı ve yapıları inceleyen Ivor herhangi bir planın etkili olabilmesi için ilk önce onun Redmyre'ın tutsaklarını nerede tuttuğunu öğrenmesi gerektiğini biliyordu. İkisinin de kulede olduklarından şüpheleniyordu. Çünkü onun

batısındaki alçaktaki meskenden çok daha kolayca güvenlik altına alınabilirlerdi.

Fakat Redmyre kadar kendinden emin biri James'i an azından onun konumuna daha uygun olabilecek bir konutta tutmayı tercih edebilirdi.

Redmyre'ın Marsi'yi kendine daha yakın bir yerde tuttuğu düşüncesi onda öylesine bir hırs ve öfke yarattı ki, Ivor hem bu düşünceyi hem de aklına gelen görüntüyü hemen bastırmaya çalıştı.

O sırada yanına gelen Will konuşmaya başlamadan önce ciddi bir şekilde durup bir süre aşağıya baktı. "Oradaki yapı gibi birinin araştırılacak pek çok odası olduğunu zannediyorum."

Ivor elini oğlanın omzuna koyarak konuştu. "Bunun için endişelenmemelisin, evlat, çünkü iki şeyi aynı anda yapmak ikisini de yapmamak demektir. Onları kurtaracaksak sadece sana düşen kısmı doğru ve güvenli bir biçimde yapmaya çalışmalısın. Sör Fin'in gelip gelmediğini görebilmek için geri gidip bıraktığımız işaretlerimizin yakınına saklanmalısın."

"Evet, elbette. Ama gece gelirse, hiçbir şey göremeyecektir."

"Bu kara bulutlar üzerimize yağmur yağdırsa bile ara sıra ay gözükecektir," dedi Ivor. "Sabah vaktinden önce gelmesini beklemiyorum zaten ama sen şimdi gitmelisin. Fırtına çıkması ihtimaline karşı mümkün mertebe seni koruyabilecek güvenli bir yer bul."

"Birazcık yağmur bana bir şey yapmaz."

"O halde dikkatli bir şekilde gitsen bile hızlı yol katetmelisin. Kendini bir topluluğun içinde görünmez kılma konusunda ne kadar yetenekli olduğunu gördüm. Bu gece bunu ormanlığın içinde yapmakta ne kadar becerikli olduğunu gö-

receğiz. Yine de tek başına hiç bilmediğin bir ormanda çok rahat olamayacağını düşünüyorum."

Will omzunu silkti. "Ben korkmam, efendim. Nereye gideceğimi ve nasıl döneceğimi iyi bilirim. Yalnız Sör Fin'e benim bir dost olduğumu anlaması için ne söylemeliyim?"

Ivor gülümsemesini bastırdı. "Seni herhangi bir şey sanacağından şüpheliyim, evlat. Ama istersen, ya da seni gönderenin ben olduğumu göstermek istersen, ona kedimize eldivensiz dokunabilen bir adamdan dolayı tanıdığını söyleyebilirsin."

Will sözleri kuşkulu bir şekilde tekrar ettikten sonra sordu. "Bunun ne anlama geldiğini bilecek mi?"

"Evet, bilecek. Daha önce de sloganlarımızdan bahsettiğimizi anımsa. Bizim Chattan Klanı'nın sözü budur. *'Eldivensiz kediye dokunma.'*"

"O zaman ona sloganınızı söyleyebilirim."

"Bunu pek çok kişi bilir, Albany Dükü de dâhil."

"Pekâlâ, o halde. Sadece dediğinizi söyleyeceğim."

Ivor iki elini de onun omuzlarına koyarak konuştu. "Kendini tanıdığına güveniyorum, Will ve yapabileceğinden fazlasına söz vermediğine de. Emin misin, evlat?"

Will, Ivor'ın gözlerinin içine bakmakta hiç zorluk çekmedi. "Evet, eminim efendim. Şuradaki köprüden geçeceğim ve sizi tekrar bulacağım. Sizi o sopalarla yaptığınız demet kadar kolaylıkla bulacağım."

"Pekâlâ, git o halde."

Oğlan gidince Ivor, Hetty'nin bu şartlar altında yeterince rahat olup olmadığını görmek için onu kontrol etti.

"Bir süreliğine sizden ayrılıyorum, Bayan Hetty," dedi. "Yolun Fin Cameron ve adamları için temiz olduğundan emin olmak istiyorum. Fakat Redmyre nöbetçilerini değiştirene kadar bekleyeceğim. Bunu yaptığı zaman buradan görebilirim."

"Evet, efendim, burası birinin bizi araması ihtimalinin pek olmadığı bir yer. Ben de gayet iyiyim. Pelerinim var ve şu taraftaki kayalıkların arasından oldukça düz bir parça buldum. Onun üzerinde biraz kestirebilirim."

"Uyursam ve horlamazsan güvende olursun. Sizden ayrılmadan evvel ben de biraz dinleneceğim."

"O zamana kadar uyanık kalıp sonra seni uyandırayım mı?"

"Hayır, zaman algım iyidir. Ben kendim uyanırım."

Ivor tekrar etrafı rahatça görebildiği yerine döndü. Hava kulenin en tepesindeki güneye bakanla doğuya bakan pencereler hariç hepsinin kepenklerinin kapalı olduğunu görmeye yetecek kadar aydınlıktı.

Ivor doğuya bakan pencereye bakarken, biri yürüyormuş gibi hızlıca geçen bir görüntü gördü. Daha karanlık, güneye bakanı da ihmal etmeden o pencereye odaklanarak bekledi.

***

Marsi yürümeyi bırakıp tekrar kapalı kapıya baktı. Sürgünün sesi onu uyandırmasına rağmen hiç kimse içeri girmemişti. Sürgüyü birinin (ya da bir sihirin) onun için açıp açmadığını düşünerek mandalı kaldırıp onu açmaya çalıştı. Fakat yerinden kıpırdamamıştı.

Aklına ikinci, daha rahatsız edici bir fikir geldi. Ya Redmyre sessizce sürgüsünü çekip o uyurken onu seyretmek için açmasını kolaylaştırdıysa?

Ya bunu başka biri yaptıysa? Marsi'nin kendini koruyabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Odadaki tek eşya yatağın dışında çatlak bir ibrik ve leğenin bulunduğu dayanıksız bir lavobo, köşedeki bir kova ve lavobodan da dayanıksız görünen alçak bir masaydı.

Küçük karyolasını kapının önüne çekebilirdi ama bunun

işe yarayacağından emin değildi. Yeterince sert itse bir çocuk bile o şekilde kapıyı açabilirdi ve Redmyre bir çocuk değildi. Üstelik Marsi onu kızdırmak istemiyordu. O yüzden de odanın içinde yürümeye devam etti.

Bir an kapının diğer yanında duruyormuş biri varmış gibi tuhaf bir his duydu. İzlendiğine dair garip bir his. Fakat daha önceden Redmyre'ın onu gözetlemek için kapıda bir delik açıp açmadığını kontrol etmişti ve onu görmesinin bir yolu olmadığından emindi.

Tekrar doğuya bakan pencereye döndü ve düşüncelerinin saçmalığına gülümsedi. Hayal gücünün onu korkutmasına izin vermek ona bir yarar sağlamayacaktı.

Şüphesiz Jamie de korkuyordu. Fakat o da kendisi gibi kesinlikle Redmyre'ın korkulacak bir tarafı olmadığını biliyordu. Redmyre, Jamie'ye zarar verecek olsa Albany o adamı kendisi öldürürdü. Dük tahta çıkmak için eninde sonunda Jamie'nin yolunun üzerinden çekilmesini istiyor olabilirdi. Fakat o zamana kadar genç prensin başına gelecek herhangi bir şey için ona veya onun karışıp karışmadığını cevaplayabilecek herhangi birine imalı bir soru yöneltilmesinden kaçınmaya çok özen gösterecekti.

O zaman Marsi, Sör Malcolm ve Redmyre'ın, Albany'yi memnun etmeyi umarak mı yoksa Albany bunu emrettiği için mi kaçırma işini düzenlediklerini merak etti. İki şekilde de Albany o ve Jamie'nin nerede olacağını bilecek ve yakında Jamie'yi almak için burada olacaktı.

Batmakta olan güneşin son ışıkları da gözden kayboldu, bulutlardan bütün renklerini alarak. Güney yönündeki karanlık orman dışında her yer griydi.

***

Albany ve adamları Kincardine'den onun otuz seneden fazla bir zamandır Fife'daki mevkisi olan Falkland Kalesi'ne doğru at sürmekteydiler. Albany tek başına Falkland'ın büyük salonunda akşam yemeğini yerken Redmyre Kalesi yerine Falkland'a gelmekle iyi bir seçim yapıp yapmadığını merak etti. Verdiği kararları sorgulamak pek nadir yaptığı bir şeydi. Fakat şu anda aynı anda pek çok planı gerçekleştirmeye çalışırken en zeki stratejist bile hata yapabilirdi.

Albany, Redmyre'a, her ne kadar Marsi yaptığı küstahlık için sırtından kırbaçlanmayı hak ediyorsa da, sinir bozucu kıza zarar vermeyeceği konusunda güveniyordu. Uzun süre önce birileri o kıza üzerinde otorite sahibi olanlara itaat etmeyi öğretmeliydi.

Albany'nin niyeti onun içine Tanrı korkusu yerleştirmekti. Muhakkak ki, şerefinin iki paralık olması ve saraydan uzaklaştırılma korkusuyla hizaya gelip onun dediklerini zaten yapacaktı. Fakat Albany, Marsi için en iyisinin bir süre kalede kalıp için için kaynamasının daha iyi olacağına karar vermişti. Böylece yavaşça Mackintosh'la evliliğinin feshi ve Redmyre'la evliliğinin hazırlığı için Marsi ona fırsat vermiş olacaktı.

Redmyre'ın onu kulede James'i de meskenin içinde tutması daha uygundu.

Her halükârda Albany onun Sör Ivor Mackintosh'la olan evliliğini feshettirecekti. Kızın sadece evli olduklarını beyan ettiğini ve bu yüzden evliliğin yasal sayıldığını öğrenecek kadar bilgi edinmişti. Falkland'a vardıktan sonra ilk işi rahibi çağırtıp bu soruyu ona da yöneltmek olmuştu.

Yaşlı adam gri kaşlarını havaya kaldırmıştı. "Evli olduğunu beyan eden bir kadın mı, lordum? Bu oldukça tuhaf, elbette! Fakat gerçek bir evlilik, kız erginlik çağındaysa şayet, evli ol-

duğunu beyan ettiği kocanın o sırada orada bulunması ve bu ifadeyi yalanlamamasıyla olur."

"Kız tahtın gözetimi altında olsa bile mi?"

"Evet, elbette, lordum," diye yanıtlamıştı rahip. "Bildiğiniz gibi, daha önce böyle bir örnek yaşandığında adam tahtın mülkünü çalma girişimiyle suçlanmıştı. Fakat o zaman o hanımefendinin topraklarını kraliyet saymanı olarak siz yönetiyordunuz. Ayrıca o zaman beyan eden kişi adamdı. Kraliyet hanımefendinin anlaşmalarını kontrol edebilir ama ilk önce evliliğin feshi gerçekleşmeden kadının varlıklarını zaptedemez. Eğer hanım o toprakları miras almışsa ve beyan eden taraf oysa parlamentodaki lordlar kadının tarafını tutabilirler..."

"Teşekkür ederim, bu kadarı yeterli," demişti Albany her zamanki yumuşak ses tonuyla.

Rahip kızararak başını eğip selam vermiş ve odadan çıkmıştı. Şüphesiz adam suistimal edildiğini hissetmişti ve yaralarını kimse görmeden saracaktı. Fakat sükûnetini korumuştu.

Sinir bozucu derecede açık olan bir şey vardı. evliliğin feshini sağlayabilmek için Albany'nin kiliseye yaklaşması gerekecekti. Ve bu da, İskoçya Başpiskoposu, ezeli düşmanı, Piskopos Traill ile görüşmesi anlamına geliyordu. Traill'in kuşkusuz söyleyecek çok şeyi olacaktı. Ve diğerleri de dinleyeceklerdi.

Papaz efendinin onun isteklerine boyun eğmesini sağlamak için Albany onu daha sonra ziyaret etmeye karar verdi. Sadece James'in mutluluğuna istinaden taleplerini göstermeyecek ayrıca Marsaili anlatmadan önce Kincardine'de ne olduğuna dair kendi yorumunun piskoposun kulağına ulaşmasını da sağlayacaktı.

Sabah ayrılırsa, öğlen St. Andrews'te olurdu.

***

Ivor, oradan ona bakan bir figürü seçebileceğini düşünerek birkaç dakika boyunca giderek kararan kuleyi gözledi. Ivor, Marsi'nin varlığını hissedebiliyordu ama aydınlık neredeyse tamamen yok olmuştu ve güney penceresi onu görebilmek için fazlasıyla loştu.

Sırf doğu penceresinin yüzü kuzey yönündeki bulutlardan yansıyan günbatımının azalmakta olan ışıklarına dönük diye daha önce orada bir hareket görür gibi olmuştu.

Yine de Ivor, Marsi'yi yürürken gördüğüne inanıyordu ve ruh durumunu hayal etmeye çalıştı. Redmyre'a olan öfkesi had safhada olmalı, diye düşündü Ivor. Marsi'nin Albany'nin bu meseledeki parmağını bildiğini düşünüyordu. Yine de eğer Jamie'nin de götürülüp orada bir yerlerde tutulduğunu biliyorsa, Marsi kendini düşünemeyecek kadar Jamie'nin durumu için endişeli olmalıydı.

Fakat James, Redmyre'la yeterince güvendeydi. Ivor bundan neredeyse emindi.

Ivor takviye güçler gelene ve o daha fazlasını öğrenene kadar hiçbir şey yapamayacağının farkında olarak ekose kumaşına sarındı ve uyumasına yetecek kadar kuru bir yer bulup uykuya daldı.

Geceyarısı civarında uyandığında üzerindeki ağacın çıplak dalları arasından yıldızları gördü. Her ne kadar bulutlar hâlâ pek çok yıldızı örtüyor ve ara sıra ayı gölgeliyorsa da patlamak üzere olan fırtına geçmişti.

Ivor ayağa kalktığında aşağıda, ay ışığında ormanlığın açık alanından kuleye doğru ilerleyen dört adamı gördü. Redmyre nöbetçileri değiştiriyordu. Ekoseli kumaşı sıcak tutması için üzerinde bırakarak yukarıya çekti ve kemeriyle sabitledi. Sonra yayını okunu ve kılıcını arkada bırakarak sessizce ormana doğru ilerlemeye başladı.

Ivor sadece dört adam görmüştü ve bu da muhtemelen Redmyre'ın nöbetçilerinin yol boyunca geniş aralıklarla dizildikleri anlamına geliyordu. Ayrıca tabii ki yayanlardı. Atlarını yoldan epey uzakta bırakmasalar hayvanların sesleri nöbetçilerin oraya yaklaştığını herkese haber vermiş olacaktı.

Ivor, Fin'in beklediğinden daha erken gelmesi ihtimaline karşılık yolu güneyden kuzeye temizlemeye karar vererek yönünü sessiz ama süratli bir biçimde güney yönüne çevirdi ve bu sefer, patikanın Hetty ve Will'le beraber olduğundan daha yakınında kaldı.

Giderken her bir nöbetçinin yerinden emin olmak isteyerek, ay bir bulutun arkasına gizlendiyse o an ona söverek, yolunu aydınlatıp önündeki engeli görünür kıldıysa bir sonrakinde aya şükrederek ilerledi.

Redmyre'ın nöbetçileri kendilerini gizlemek için pek bir şey yapmıyorlardı. Muhtemelen bu saatte gelen birinin onları uyarmaya yetecek kadar gürültü yapacağını düşünüyorlardı.

Üçünün yerini tespit ederek ve dördüncü nöbetçinin de Strathearn'den yaklaşan atlılar olsaydı onları görmesine yetecek yükseklikte bir noktada olduğunu fark ederek Ivor ilk önce dördüncünün icabına bakmaya karar verdi.

Sonra da süratli bir şekilde ikinciyle ilgilenmeye gitti. Bundan kısa bir süre sonra hemen önünde bir sonrakinin sesini duydu. Yavaşça yaklaşarak, üşüyormuş gibi ellerini kollarına ve göğüs kafesine sürterek patika boyunca ilerleyen adamı gördü. Ivor adımlarını önündeki adamın adımlarına göre ayarlayarak arkasından yaklaştı. Arkadan adamın üst gövdesine kolunu dolayarak diğer eliyle de kamasını boğazına dayadı.

"Çıtın çıkmasın," dedi.

Adam ona itaat etmek yerine bağırmaya başladı. "Yardım

edin! Yardım edin bana!" Adam oldukça güçlüydü ve kınından kendi kamasını çıkarmayı başardı. Fakat Ivor adamı öldürüp yavaşça patikadan uzaklaştı.

Adamın çığlıkları hâlâ ormanın içinde yankılanıyordu. Sesler yavaş yavaş azalırken Ivor'ın ensesine soğuk bir çeliğin keskin ucu değdi.

Ivor gerginlikle olduğu yerde dururken, sert bir ses konuştu. "Kıpırdama, yabancı, tabii elindeki bıçağı şu çalılıklara fırlatman dışında. Seni öldürmektense bir tutuklu olarak efendime götürmeyi tercih ederim. Ama dediğimi yapmazsan seni şuracıkta gebertirim."

20. Bölüm

Ivor gerilerek elindeki kamayı daha sıkı bir biçimde tuttu. Ensesindeki soğuk çelik bir kılıç olmak için fazla küçük ve fazla keskindi. Üstelik içinde bulundukları orman etkili bir kılıç karşılaşmasına izin vermeyecek kadar yoğundu.

Redmyre'ın adamı şüphesiz harika bir kılıç taşıyordu. Çünkü diğer üç adamın da sırtında deri bir kayışa asılı bir kılıç vardı.

"Sana söylüyorum, bırak şu bıçağı. Onu hemen bırakmazsan..."

Ormanın içinde ikisini de şaşırtan korkunç tiz bir ses yankılandı. Ivor ensesindeki çeliğin hafifçe kaydığını fark ederek eğilip arkasını döndü ve bunu yaparken de kamasını yukarıya savurdu. Diğer adam da aynı hızla geri çekildi ve bıçağının kenarıyla Ivor'ınkini savuşturdu.

Oldukça solgun bir ay ışığı iki adamın da rakibinin loş figürünü görmesine izin veriyordu. Yine de ormanın zemini oldukça taşlıydı, her ebatta kırılmış dal parçaları, çalılık ve kütüklerle doluydu ve dengeyi korumak epeyce zordu.

Birkaç saniye boyunca ikisi de bıçaklarını savurup saplamaya çalıştılar. Fakat ikisi de çevik, tecrübeli savaşçılardı.

Ivor mücadeleyi çabucak sonlandırması gerektiğini, aksi takdirde yenilgi riskini göze aldığını bilerek rakibini sertçe ittirdi fakat o sırada ayağı bir taşa denk geldi ve taş geriye yuvarlanırken dengesini yitirdi. Ivor sendeleyerek dengesini kurmaya çalışırken diğer adam bıçağı ona doğru salladı.

Yoğun ağaçların arasından Ivor'ın sağından gelen bir taş rakibinin sol omzuna çarptı. Adam dikkati dağılarak taşın kaynağını görmek için sola baktı.

Ivor göz açıp kapayana kadar diğer adamın bıçağını boşta kalan eliyle yakaladı ve sağ dizinin arkasına ayağıyla vurup onu yere düşürerek kavgayı sonlandırdı.

Redmyre'ın adamı nefes nefese yerde yatıyordu, her iki kama da şimdi Ivor'daydı.

Ivor rakibinin sesinden anlaşıldığından daha genç olduğunu fark etti. Fakat oldukça zinde, güçlü ve fevkalade yetenekliydi.

"Başardınız, efendim!" diye bağırdı Will, yakındaki bir çalılığın arkasından fırlayarak. "Sizi ilk önce öldürmezse ona dayanabileceğinizi biliyordum, o yüzden de..."

"Teşekkürler evlat ama şimdi sessiz ol. Etrafta daha fazlası da olabilir."

"Evet, yani varsa bile ben şu anda hiçbirini göremiyorum," dedi Will. "Sadece buraya doğru şuradaki patikadan gelirken gördüğüm iki tane ölü beden dışında. Aodán beni sana haber vermem için gönderdi..."

"Sessiz ol Will ve geride dur." Ivor eski rakibini ayağa kaldırmak için yukarı doğru çekerken onun sözünü kesti. Adamın gözlerinin içine bakarak sordu. "Bana saldıracak kadar nasıl yakınıma yaklaşabildin? Seni önceden nöbetin için durduğun yerde görmüştüm."

Adam yüzünü buruşturdu. "Çünkü ben, o diğerleriyle benden ayrıldığında Kai'nin akşam yemeğimi de yanına almasına müsaade edecek kadar kaçıktım. Yemeği ondan almaya geldim ve bağırdığında şuradaki ağaçlığın içine daha yeni adımımı atmıştım."

"Anlıyorum," dedi Ivor, "Beni hemen öldürebilir miydin bilmiyorum. Çünkü bunu yapmak için daha hızlı olman ve daha sert bir biçimde bıçağını savurman gerekirdi. Ama beni sadece bir tutsak olarak almak istediğine inanıyorum. O yüzden ben de sana benzer bir şans vereceğim. Bana adını söyler, bağlılık yemini edip benim için Redmyre'a hizmeti bırakmayı kabul edersen sözünü kabul edeceğim."

Adam gözlerini kaçırmadan nefes alıp sonra da onu dışarı verdi. Sonra da "Pekâlâ, o halde," dedi. "Bunları yapacağım. Bana Fip Mingus derler efendim. Ve Tanrı şahidim olsun ki size sadakatle ve seve seve hizmet edeceğim."

Will sesinde bir kuşkuyla lafa karıştı. "Fakat diğer seçeneği derhal öldürülmek olan herkes böyle bir yemini edebilir, efendim. Bu haine sözünü tutması için güvenebilir miyiz?"

"İyi bir soru," dedi Ivor ve Fip Mingus'a dönerek konuştu. "Bana niçin sözüne güvenmem gerektiğini söyleyebilir misin?"

"Çünkü çocukları ve kadınları kaçırmayı doğru bulmuyorum, efendim," dedi adam hiç tereddüt etmeden. "Bu toprakların sahibine iki yıl hizmet ettim ama o Albany Dükü'nü memnun etmekten başka hiçbir şey düşünmüyor. Ve Albany'ye hiçbir şey borçlu değilim."

"Redmyre çocuğu ve leydiyi ne yaptı?" diye sordu Ivor.

"Leydi hazretleri kulenin en üstündeki odada hapis tutuluyor," diye yanıtladı Fip. "Oğlan Redmyre'la birlikte evde kalıyor."

Ivor kaşlarını çattı. İlk görevi James'i kurtarmaktı ama Marsi'nin güvenliğinden daha fazla endişe ediyordu. Redmyre'ın James'in onun topraklarında ölmesine izin vereceğini düşünmüyordu. Çünkü pek çok insan oğlanın orada olduğunu bilecek ya da tahmin edecekti.

Muhakkak Sör Malcolm birileri James ve Marsi'nin Kincardine'i ziyaret ettiğini söyler söylemez Albany'yi ve Redmyre'ı suçlayacaktı. Ve şüphesiz biri bunu yapacaktı.

Ivor, Will'in yanıbaşında kıpır kıpır olduğunu fark etti. Solgun ay ışığında bile dudaklarını sessiz kalmak için kendini zorluyormuş gibi sıkıca birbirine bastırdığını görebiliyordu.

"Ne oldu evlat?"

"Aodán size söylememi istedi..."

"Aodán döndü yani..."

"Evet, elbette. Yoksa bana nasıl bir şey söyleyebilir ki?"

Ivor bakışlarını eski rakibine çevirdi ama ses tonundan sinirlendiğinin anlaşılmasına izin verdi. "Bana sadece onun ne söylediğini anlat, Will."

"Şey, pekâlâ... O mesajınızı ilettiğini ve daha önceden malikâneye doğru atlarını süren iki adamı da geri getirdiğini söyledi. Ayrıca gelecek olan diğerlerini karşılayacağını da söyledi. Zaten ben de onların şuradaki yamaçtan yaklaştıklarını gördüm. Yolu temizleyeceğinizi söylemiştiniz, o yüzden de ilk cesedi gördüğümde, anladım..."

"Will, yavaşla. Adamların... Atlıların geldiğini gördüğünü mü söylüyorsun? Bizimkiler olduğundan emin misin?"

"Evet, çünkü geleceklerini söylediğiniz yerden geldiler ve sopaları yerleştirdiğiniz yerde durup mesajı okudular. Yanlarında Aodán'ın olduğunu da görebiliyordum. Tabii diğerlerini tanımıyordum ama Aodán'ın onları tanıdığını anladım. Buraya gelmeleri çok uzun sürmez, efendim."

Ivor tutsağını dikkatlice süzüyordu.

Fip dinlerken Will'e bakıyordu ama şimdi bakışları Ivor'ınkiyle karşılaşmıştı. Sessiz bir şekilde konuştu. "Toprak sahibini uyardılarsa efendim, sizi bekliyor olacaktır."

"Burada başka gözcüler de var mı? Dördünüzün dışında?"

"O sadece bizi patikayı izlememiz için gönderdi. Başkalarından haberim yok fakat sanırım o sadece Dük'ün gelebileceğini düşünüyor. Albany'nin toprak sahibinden habersizce gelmesini önlemek için haber uçurmak üzere her adam bir diğerine doğru elinden geldiği kadar hızlı koşacaktı."

"Demek Albany'ye güvenmiyor. Redmyre'ın burada kaç adamı var?"

"Perthshire'daki kadar fazla değil."

"Kaç tane?"

"Kırk kadar olabilir, silahlı. Başkaları da olabilir ama bu bölge yıllardır barışta olduğu için birçoğu çiftçi. Mecbur kalırsa dövüşürler elbet fakat..."

"Redmyre yaklaşan bir ordu olduğu haberini alırsa ne yapar?"

"Tanrım, kendini kulesine kapatacaktır. O kule temelde iki buçuk metre kalınlığındaki duvarlarıyla masif taştır, efendim. Yeterli zaman verilip iyi de koçbaşı darbesiyle kapıyı yıkabilirsiniz fakat o lanetli merdivenlere tek bir adam pek çok kişiyi durdurabilir ve içeriyi yakmayı denesiniz bile alttaki birkaç kattan başka pek başarılı olamazsınız. Fakat leydi hazretleri en en üstteyken bunu yapmak istemezsiniz."

"Peki ya oğlan?" diye sordu Ivor, düşüncelerini leydi hazretlerinden uzaklaştırmaya çalışarak. "Redmyre bir ordunun yaklaştığını haber alsa onunla ilgili ne yapar?"

Fib bir an düşündü, sonra cevapladı. "Oğlanı fidye ya da buna benzer bir amaçla tutmaya çalışacağına eminim. Muhtemelen onu da kuleye götürecektir."

"O halde gidip onu uyaracaksın," dedi Ivor.

"Ne?" dedi adam ağzı açık ona bakarak. "Ne demek istediğinizi anlayamadım, efendim."

"Sadakatini test edeceğim," dedi Ivor, kamasını kınına yerleştirirken. "Burada ailen var mı, Fip?"

"Karım ya da çocuğum yok. Sahip olduğum diğer akrabalar da Perthshire ya da ötesindeler."

"Yani senin halkın da Kuzey İskoçyalı."

"Evet, tıpkı sizin gibi, bahse girerim. İskoçya'nın düzlük alanlarında yaşayanlar ekose giymezler."

"Peki, o zaman," dedi Ivor. "Birkaç saat içinde şafak sökecek. Senden şunu yapmanı istiyorum. Ölen gözcülerle ilgili bir şey söyleme sadece bir ordunun yaklaşmakta olduğunu..."

Ivor talimatlarını vermeyi bitirdiğinde Fip'in bıçağını geri verdi ve adam gecenin karanlığında gözden kayboldu. Will şüpheli bir şekilde mırıldandı. "Bu adama güveniyor musunuz, efendim? Redmyre'a sizi ve bütün olup biteni anlatmaktan onu ne alıkoyacak?"

"Bunu yapması bir şeyi değiştirmeyecek," dedi Ivor. "Gördüğün atlılar konusunda yanılmıyorsan, Sör Fin ve Aodán yanlarında bir orduyla beraber çok yakında burada olacaklar. Redmyre onun büyüklüğü veya başka şeyi hakkında istediğini düşünebilir. Albany'nin Marsi ve James'i almak için Kincardine'den geldiğini düşünebilir ya da bunun korkması gereken

birileri olduğuna inanabilir. İki durumda da tutsaklarını korumaya yönelik adımlar atacaktır."

"Dükten bile mi? Albany'nin adamı olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Öyle ama yine de onları koruyacaktır. Ve adamımız gelenin Albany olmadığına onu ikna ederse bu tür önlemleri kesinlikle alacaktır."

Ivor sustuğunda, yaklaşmakta olan atlıların gürültülerini duydu.

"İşte onlar," dedi Will. "Şimdi başlıyoruz. Sizce Jamie geleceğimizi tahmin ediyor mu?"

Ivor kendine güvenli bir şekilde başını salladı. Fakat sadece muhtemelen onu şu anda daha fazla tehlikeye attığını bilerek Marsi'yi düşünüyordu.

***

Tek eliyle onun bacaklarına dokunuyordu, diliyle göğüs uçlarını kışkırtırken bir yandan da okşuyordu. Gün ışığında çiçeklerin taç yaprakları, çıplak tenine değip onu gıdıklayarak aşağıya doğru sürükleniyorlardı. Ona bakmak için başını kaldırdığı sırada bir tanesi saçına kondu.

Marsi gülümseyip ona doğru uzandı ama bunu yaptığında eli sadece buz gibi bir kumaşa değdi ve...

Marsi nerede olduğunu ve pelerininin üzerinden kayıp gittiğini fark ederek uyandı. Pelerine uzandı onu kaldırıp aldı ve sonra...

***

Ivor enişteşi, Fin Cameron'ı, Keltçe selamladı ve o atından inerken dostane bir şekilde sırtına vurdu. İkisi neredeyse aynı boy ve yapıdaydılar ama Fin'in saçları daha koyuydu ve deri pantolonuyla ekosesinin altında zırhı vardı. Ayrıca sırtına takılı kayışında kılıcı asılıydı.

Fin İskoçya'nın sadece en iyi kılıç ustalarından biri değildi. Aynı zamanda Ivor'ın en iyi arkadaşıydı ve St. Andrews'teki çocukluğundan beri klanları arasındaki uzun süreli düşmanlığa ve yıllarca süren ayrılığa rağmen öyle de olmaya devam etmişti.

"Seni görmek çok güzel," dedi Ivor.

"Atını nereye sakladın?" diye sordu Fin.

"Redmyre'ın gözcülerinin icabına bakarken onu yukarıda tepede bıraktım."

"Ne kadar daha gitmemiz gerekiyor?"

"Kuş uçuşu iki mil kadar. Fakat bu patika tepelere doğru uzanıyor. Sessiz bir şekilde tepenin en üstüne varmak iki saatten fazla vaktimizi alabilir."

"Fakat atla gideceğiz," dedi Fin.

"Evet, ve yol temiz. O yüzden bir saatten fazla vaktimizi almamalı."

"O halde şafak sökmeden önce uyumak için yeterince zamanımız olacak."

"Evet, elbette ama ben bir at isteyeceğim."

Fin sırıtarak, o ve otuz kişiden oluşan adamlarının arkalarında iple bağlı olarak getirdiği fazla atlardan birini ona verdi.

Ivor, Aodán'a dönerek konuştu. "Hızlı yol almışsın, Aodán. Lindores Başrahibi'nin de mesajımızı Kurt'a ileteceğine itimadım tam."

"Ondan da iyi, efendim," dedi Aodán. "Kaptan Kurt'la bizzat konuştum. Bir gemi ödünç aldığını ve onu Newburgh dalgakıranına yanaştırdığını çünkü ona çok acil bir şekilde ihtiyacınız olabileceğini söyledi. Ben oradan ayrıldıktan kısa bir süre sonra o da Lindores'ten ayrılacaktı ve Redmyre'ın harekete geçip tedbir almasını önlemek için körfezin kuzey kıyı-

ları boyunca açılacağını söyledi. Sürekli ve çok sıkı bir şekilde gözcülük edeceğine söz verdi ve şafakla birlikte deniz suyunun çekileceğini size söylememi istedi. İtiraz etmezseniz, onunla denizde buluşacağım. Böylece ona ihtiyacımız olduğunda bize yardım edebilecek."

"Güzel," dedi Ivor. Tekrar Fin'e dönerek, sessizce konuştu. "Kaptan Kurt, St. Andrews'deki kardeşliğimizden, Deniz Kurdu'dur. Gerçek adı Jake Maxwell."

"O herifi tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum," dedi Fin, bir atın ipini onlara doğru uzatan adamını başıyla işaret ederek.

Ivor ata binerken, Fin'e takıldı. "Cat'i de senin yanında görmeyi bekliyordum, Fin. Onu arkada bırakmayı nasıl başardın?"

Fin güldü. "Bir savaşın yaklaşmakta olduğunu bile bile karımı yanımda getireceğimi mi zannettin?"

"Hatırladığım kadarıyla, sağı solu belli olmayan kardeşim kendi başına buyruktur," dedi Ivor. "Ona boşuna Vahşi Kedi[3] demiyoruz."

"Bir anlaşma yaptık," dedi Fin neşeli bir şekilde. "Kendi işimle ilgilenmek zorunda olduğumda, o itaat ediyor. Ve olduğu yerde kalacağına dair bana söz vermezse geri gelene kadar onu kuzeninin tavan arasına kilitlemekle tehdit ettim."

Ivor sırıttı ama Fin'in sözleri aklına Marsi'yi getirmişti. Derin bir nefes alarak konuştu. "Ben de artık evliyim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kadınım da kilit altında. Redmyre onu kulesine kapattı."

"Aodán bana sadece Redmyre'ın James'i ve sizinle seyahat

3 Burada isimle yapılan bir söz oyunu da var. Caitrona'nın kısaltılmış olan Cat, İngilizce'de kedi anlamına gelmektedir.

eden kadınlardan birini tutsak ettiğini söyledi," dedi Fin. "Bir de Redmyre'ın Albany'nin adamı olduğunu."

"Aodán iş benim hususi meselelerimi konuşmaya gelince tedbirlidir. Dinle, Albany, Davy Stewart'ı yerinden etmek için Redmyre'ın oyuna ihtiyaç duyuyor ama bu meselenin düğüm noktası Albany'nin bunun karşılığında Redmyre'a Leydi Marsaili Drummond'la onu evlendirme sözü vermesi."

"Anlıyorum," dedi Fin. "Çabucak aklını başına toplamazsa Redmyre'ın ömürünün oldukça kısa olacağına dair bir kehanette bulunabilirim."

"Belki toplasa bile sonuç değişmeyebilir," dedi Ivor sertçe.

***

Marsi Ivor'ın dediği bir şeye güldüğü bir başka güzel rüyadan uyandı. Gözünü açtığında tamamen tozla dolu, güneşin incecik ışık huzmelerinin doğu pencerenin kepenklerinin arasından içeriye sızıp kulenin soğuk duvarlarında parladığını gördü.

Bir kez daha nerede olduğunun farkında olarak rüyasındaki neşeli halinden sıyrıldı. İç çekerek kalktı ve bütün pencereleri ardına kadar açtı.

Önceki günün fırtına bulutları, masmavi gökyüzünde sadece bembeyaz süzülen birkaç bulutu arkada bırakarak gitmişlerdi. Marsi batı tarafındaki kepenkleri açtığında içeriyi soğuk bir rüzgâr doldursa da bu kar soğuğu değildi. Marsi daha martın ilk günü olduğunu düşündü ama havadaki baharı yine de hissedebiliyordu.

Ellerini ve yüzünü yıkadı ve tarağı ya da fırçası olmadan yapabildiği kadar saçlarını düzeltti. Dışarıdan bir gürültü duyduğunda yiyecek için daha ne kadar beklemesi gerekeceğini aklından geçiriyordu.

Marsi arkasını dönerken kapı açıldı ve Redmyre içeri kalın, ahşap bir sürgüyü taşıyarak tek başına girdi. "Günaydın," dedi, kapıyı kapatıp Marsi ona hiç aldırış etmezken iki demir kanca arasına sürgüyü yerleştirerek. "Seninle kahvaltı etmeye geldim."

Redmyre'ın gözlerindeki bakışta bir şeyler Marsi'nin gerilmesine neden oldu. Marsi geriye doğru bir adım attı. Redmyre, Marsi'nin sırtı güney penceresine dayanana kadar onun üzerine doğru yürüdü.

Marsi sinirleri bozulmuş bir şekilde sol elini kaldırdı. "Olduğun yerde kal. Sana ekselanslarının vesayetinde ve evli bir kadın olduğumu hatırlatırım."

Redmyre uzattığı elini yakalayarak yüzüğüne baktı. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Marsi onun yüzüğü çekip alacağından korkarak elini ondan kurtardı ve konuşmaya başladı. "Kral'ın ona senin neler yaptığını anlattığımda harekete geçmeyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Yönetici kim olursa olsun bütün gücü elinde tutuyor olacak."

"Bunu göreceğiz," dedi Redmyre bakışları Marsi'nin göğüslerine kayarak. "Yakında kocan olacağımı kabul etsen iyi olur. Kaba bir koca olmayı istemediğimi söylemiştim ama ekselanslarının kulağına hiçbir şey gitmeden önce sana birkaç ders öğreteceğim sanırım. Şimdi yanıma gel. Daha fazlanı görmek ve muhakkak, daha fazlana dokunmak istiyorum."

Redmyre ona doğru uzandı ve Marsi onun elinden kaçmaya çalışsa da bunu başaramadı. Redmyre sertçe onu silkeledi. Marsi onu itmeye çalışırken, Redmyre'ın onun bu debelenmelerinden çok keyif aldığını fark etti. Redmyre gülerek kocaman elini onun sol göğsüne koydu ve sertçe sıktı.

Kuzeni Davy'nin çok uzun zaman önce, yapmak bir yana, bir daha aklına bile getireceğini zannetmediği tavsiyesini anımsayarak sert bir tekmeyi Redmyre'm bacaklarının arasına yerleştirecek kadar büküldü.

Redmyre onun tuttuğu göğsünü sertçe itip niyetlendiği şeyi bertaraf etmek için hafifçe kalçasını çevirmeye çalışması böyle bir hareketi hemen hemen beklediğini gösteriyordu.

Oldukça can yakan bir tokatla Redmyre, Marsi'yi serbest bıraktı ve kendisi de geriye doğru gitti. Yine de yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve gözlerinden alevler çıkıyordu. Marsi içinden makası eline almış olmasını diledi. Her ne kadar küçük olsa da en azından keskin uçları vardı.

Redmyre öfkeyle tekrar ona doğru yaklaştı. "Yemin ederim, bunu ödeyeceksin..."

Kapıdan gelen sert bir vurulma sesi onu durdurdu.

"Ne var?" diye bağırdı, hâlâ Marsi'ye öfkeyle bakarak.

"Efendim, Fip Mingus aşağıda. Ötedeki tepelerden bir ordunun yaklaşmakta olduğunu söylüyor."

"Gelen Albany olmalı," dedi Redmyre sertçe.

"Hayır, lordum. Fip Kuzey İskoçyalılar olduğunu söylüyor, sayıları çok fazlaymış!"

***

Ivor ve Fin, Redmyre'ın mülküne yukarıdan bakan tepenin üzerinde duruyorlardı. Fip Mingus'ın yamaçtan koçmasını ve başka bir adamın onu karşılamak için aceleyle ilerlemesini izlediler.

Biraz konuştuktan sonra Fip ve diğer adam birlikte hızla kuleye koştu.

Kulenin en üstündeki odanın güney penceresineki hareketlilik Ivor'ın dikkatini çekti.

"Bak," dedi Fin'e. "En üst pencere, şu taraf. Onu gördün mü?"

"Gördüm," dedi Fin. "Ayrıca onun yanında birini daha görüyorum ve kulenin anahtarımız olmadan, içeri girmek için bütün gayretlerimize direneceğini de. Üstelik Redmyre'ı Leydi Marsi ve James'i sana teslim etmeye zorlama planın pek detaylı gibi görünmüyor."

"Yeri gün ışığında görmem gerekiyordu," dedi Ivor. "Fakat Redmyre'ın dışarıya çıkmasını istiyorum. Böylece ne yaptığını görebilirim. En çok da Fip'in yapacağını söylediği gibi onun James'i kuleye nakletmesini istiyorum. Bütün bunların arasında oğlana bir şey olma riskini göze alamayız."

"Peki ya Redmyre oradan ayrılmazsak oğlanı öldürmekle tehdit ederse?"

"O zaman Redmyre'ı vururum ve adamların da onunkileri yener," dedi Ivor açık bir şekilde. "Sen adamlarını oraya götürürken, ben de bu yamacın aşağısında gözetlemek için uygun bir yer bulacağım. Zaten Fip'e ona Kuzey İskoçyalıların geldiğini söylemesini istedim. Böylece Redmyre beni görmeyi bekleyecek. Ama siz onun için sürpriz olacaksınız."

"Albany'nin senin planlarına çomak sokmak için buraya gelebileceği olasılığını hatırlatabilir miyim?"

"Gelebilir, elbette. Fakat buraya çabucak ulaşmak için hiçbir sebebi yok. Hatta burada bir şeyler ters giderse başka yerlerde çok işi varmış gibi davranma olasılığı çok yüksek. Parlamento toplandığında en azında ne kadar destek göreceğini öğrenene kadar onun susup bekleyeceğine bahse girerim. "

"Ve yeterince gönülsüz lordu bile bu desteğe dâhil olmaya ikna edene kadar."

"Evet, öyle," dedi Ivor. "Bu arada, iki adamın kıyıya bir sandal çektiğini görüyorum."

"Kurt mu?"

"Evet, Aodán'la kararlaştırdıkları gibi buluşmak için. Redmyre güçlüymüş gibi görünmeye çalışıyor ama bence o beceriksizin teki."

"Güçlü görünen beceriksiz bir adam oldukça tehlikeli olabilir."

"Evet, olabilir," dedi Ivor. "Bu yüzden yayımla tepede kalacağım. Bunun yanı sıra sen böyle bir uzaklıktan isabet ettirebilecek kadar yetenekli okçularını ayarlarsan bu aşağıdakiler için daha büyük bir tehdit unsuru olmamızı sağlar."

"Öyle iki adamım var. Yer değiştirmelerini söylerim ama sen bizimle atla aşağıya geleceksin."

"En azından yarı yola kadar," dedi Ivor. "Orada gözetlemek için uygun bir yer arayacağım. Böylece Bayan Hetty ve Will benimle kalabilecek. Albany'nin adamları gelir ya da başka birini ordusuyla gönderirse onları burada bırakmak uygun olmayacaktır."

"Evet," dedi Fin dalgınlıkla. Kaşlarını çatmış kuleye bakıyordu. "O kulenin yakınındaki biri bu ormandan en azından doksan beş metre kadar uzakta olacaktır. Bu yamacın yarısına kadar gelmek de bir elli beş metre daha ekleyecektir."

Ivor başını salladı, şimdiden farklı taktikleri kafasında evirip çevirmeye başlamıştı.

"Bu uzaklıktan adamlarımdan ne kadar kesinlik bekliyorsun?"

Ivor ona baktı. "Duracakları pozisyonları istedikleri gibi seçebilirler. Yüz elli metreden isabet ettiremeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Neredeyse bunun iki katı uzaklığındaki mesafeden vurduğunu gördüm. Ama aynı zamanda herhangi bir uzaklıkta

ok atmada senin kadar yetenekli pek az adam olacağını da biliyorum."

"Pek az kişi seninle benim yaptığımız kadar idman yapmıştır."

"Evet, peki ya Kurt?" diye sordu Fin.

"Onun adamları gemide kalacaklar. Çünkü Jamie ve Marsi'yi alır almaz buradan uzaklaşmak istiyoruz. Burada etrafa çeki düzen vermek için kalacaksın, o yüzden de atlarımızı Perth'e giderken yanında götürmeyi unutma. Ve Fip Mingus'u da yanına al."

"Ben Perth'e dönüyorum o halde? Sen bizim St. Andrews'e gitmemizi istemiyor musun? Orada daha fazla adama ihtiyacın olabilir."

"İhtiyacım olursa bu Albany'nin çoktan bir orduyla orada olduğu anlamına gelecek. Ve durum buysa Traill bizi uyarmanın bir yolunu bulacaktır. O da bu işin içinde zaten. Traill, Kurt'u bana gönderdi, tıpkı beni ekselanslarına gönderdiği gibi."

"Evet, şey belki saygıdeğer piskopos St. Andrews kardeşiliğimizin geri kalanlarından bir ordu toparlar o zaman," dedi Fin. "O yüzden, hadi harekete geçelim."

Ivor başını salladı ve diğerleriyle atları toparlamaya koyuldular.

Tepenin yarısına geldiklerinde atların dizginlerini çekip durdurdular böylelikle Ivor Hetty ve Will ile geniş görüş açısı sağlayan bir nokta bulmak için patikadan sapmadan önce Fin'in okçularıyla konuşma imkânı oldu. Onların tümü Redmyre'ı bordo renkli pelerini içerisinde James'i alarak evinden kuleye doğru geçerken gördüler.

"Devam et, Fin," dedi Ivor. "Unutma, Redmyre'ı o kulenin dışında istiyorum."

"Elimden geleni yapacağım çünkü ne yaparsa yapsın onu Jamie ve senin leydin oradayken vuramazsın. Hiç kimse böyle bir atışı yapamaz."

Ivor kuşkulu bir biçimde kulenin güney penceresine baktı.

***

Redmyre adamıyla birlikte dışarı çıktığında, Marsi orduyu görmeyi ümit ederek güney penceresine koştu. Gelenler Kuzey İskoçyalılarsa Ivor da muhakkak onların arasında olmalıydı.

Marsi aşağıda ya da ağaçlıklı tepede herhangi bir atlı göremeyerek yaşadığı hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı ve yamacı izlemeye devam etti.

Biraz sonra Ivor'ın daha önce gemileri olan Kurt'un arkadaşlarına mesaj yollamaktan bahsettiğini hatırlayarak, hızla doğu penceresine gitti. Orada kulenin yakınında bir gemi dolusu savaşçı görmek için dua ediyordu. Gelgit yükselmişti ama Marsi limanda gemi falan göremedi. Sahil boyunca uzak bir noktada, belki çeyrek mil kadar vardı, Marsi birinin tek bir tane sandalı kıyıya çekmiş olduğunu gördü. Fakat ne bir gemi ne de adamlar vardı.

Marsi iç çekerek, güney penceresine geri döndü. Yamacın ortalarına doğru ağaçların arasında fark ettiği çok hızlı bir hareketlilik bir ya da iki atlı gördüğünü düşünmesine neden oldu. Sürgünün sesini duydu ve kapıya doğru döndü.

Redmyre içeri girdi, bir elinde ahşap sürgüyü sürükledi. Diğer elinde de görünüşe göre oldukça öfkeli olan Jamie'yi tutuyordu. Redmyre kapıyı tekmeyle kapattı.

"Marsi!" diye bağırdı oğlan, Redmyre sürgüyü kapıya takmak için döndüğünde çırpınıp onun elinden kurtularak. "Senin nerede olduğunu bana söylemiyorlardı!"

"Buradayım, Jamie ve kurtuluşumuz yakın. Sör Ivor bir orduyla beraber buraya geliyor."

"Bunun doğru olmamasını umsan iyi olur," dedi Redmyre. "Çünkü doğruysa Albany'nin onun hemen ensesinde olduğunu ve gün sona ermeden onu asacağını bilmelisin."

"İlk önce Albany'nin bizzat buraya gelmeli..." dedi Jamie. "Üstelik Albany'nin kendisini pek riske atan biri olmadığını çok iyi biliyor olmalısın. Ayrıca onu asmak için önce kazanmak zorunda."

"Şuraya otur ve sus," diye bağırdı Redmyre.

Marsi güney penceresine doğru döndü.

***

Ivor onun pencerede durduğunu gördü ve göğüs kafesindeki ani sıkışma, Ivor'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Yamacın üzerinde, pencerenin doğrudan bir görünüşünü sağlamak için, ilk başta niyetlendiğinden daha yukarıda pozisyon aldı.

Marsi onu görebiliyormuş gibi o tarafa bakıyordu ama Ivor onun kendisini göremediğinden emindi. Ivor onun düşüncelerini okuyabiliyor ve kendi düşüncelerini yollayabiliyor gibi hissetti: *Buradayım, aşkım. Seni öyle ya da böyle oradan çıkaracağım.*

Marsi'nin arkasında tıknaz bir adam göründü. Redmyre. Adam Marsi'yi kenara itti ve yamaca doğru bakmaya başladı. Bordo rengi pelerini açık seçik görülüyordu.

"Orada biraz daha uzun kalacağını bilsem, seni aşağılık sefil, bu işi şimdi bitirirdim," diye mırıldandı Ivor.

"Ne dediniz, efendim?" diye sordu Will.

"Sen burada ne halt ediyorsun? Sana Bayan Hetty'yle kalmanı söyledim."

"Benden size yardım edebileceğim bir şey olup olmadığıma bakmamı istedi. Bayan Hetty şu anda güvende. Hiç kimse

onu patikadan göremez, atlarımızı da. Eğer gerekirse size oklarınızı verebileceğimi düşünmüştüm. Her seferinde ok kılıfından onları tek tek çıkarmaktan sizi kurtarmış olurum. Ayrıca," diye ekledi Will açıksözlülükle, "Neler olacağını da görmek istiyorum."

"Pekâlâ, ben senin orada kalmanı tercih..."

"Tanrım, efendim, bakın! Sör Fin oradaki kuleye tek başına atını sürüyor!"

Ivor, Fin'in, Redmyre ona pencereden eğilip bağırarak karşılık verirken onunla bir şekilde görüşme yapmakta olduğunu gördü.

Ivor sessiz sabah havasının içinde, gözlerini kapatarak, neredeyse onların sözlerini duyabiliyordu. Fin'in konuşması sakindi, Redmyre'ınki değil.

"Bana yayımı ver, evlat," dedi Ivor oğlana bakmadan.

Ivor yayını gererken, bir yandan da hâlâ Redmyre'ı izleyerek, Jamie ve Marsi'nin pencereden uzak durmaları için içinden dua etti.

21. Bölüm

Marsi ve Jamie Redmyre'ın dışarıda aşağıda dizginleri çekmiş olan atlıya seslenip bağırmasını dinlerken bakıştılar.

Jamie sürgülenmiş olan kapıya çevirdi bakışlarını ama Marsi kafasını olumsuz manada salladı. Sürgü kaldırmak için fazlasıyla ağırdı ve hepsi biliyordu ki kapının diğer tarafında bir muhafız bekliyordu. Yalnız başına olsa Marsi bu riski göze alabilirdi ama Jamie'nin güvenliğini riske atamazdı.

Marsi, Ivor'ı görmemişti ama aşağıda duran İskoç yapı ve tavır olarak ona çok benziyordu ve muhtemelen Ivor'ın kardeşinin kocasıydı. O tek başına kuleye doğru ilerlerken Redmyre'ın iki adamı onu karşılamak için koşmuşlardı ama sadece bir-iki kelimeden sonra adamlar gerilemeye başlamıştı. Atlının sırtında çapraz bir şekilde asılı olan büyük bir kılıcı ve

şüphesiz başka silahları da vardı. Fakat ona yaya olarak yaklaşan adamları tehdit etmiş gibi görünmüyordu.

Redmyre onu kenara ittiğinde Marsi ondan uzaklaşıp Jamie'nin yanına geçti. "Canını yaktılar mı?"

"Hayır, ve yakamayacaklar da," diye mırıldandı Jamie. "En azından, şu Redmyre öyle söyledi. Bana bir zarar gelecek olursa amcamın onun canına okuyacağına eminim. Kendi için taht yolunu açmak istiyor ama Davy'yi öldürmeden önce beni öldürürse oraya asla ulaşamaz."

"Doğru," dedi Marsi. "Ekselansları böylesine alçakça bir hareketin cezasını verir. Davy'ye zarar verse de aynını yapar. Albany'nin yüzünden senin başına bir şey gelirse ekselansları onun tutuklanmasını emreder ve Parlamento da onu mahkûm eder."

Redmyre öfkeyle döndü. "Şu adamı duydunuz mu? İkinizi de ekselanslarının emriyle aşağıya yollamam gerektiğini söylüyor. Ona bir cevabım var."

Marsi onun niyetini anlamadan önce, Redmyre onu kolundan yakaladı ve öne doğru çekti. Kılıfından kamasını çıkarıp Marsi'yi döndürüp yüzü pencereden dışarı bakacak şekilde önüne çekti ve bıçağı onun boğazına dayadı.

"İşte cevabın!" diye bağırdı aşağıdaki atlıya. "Bu kuleye girmeyi bir deneyin ve kızı ölmüş bilin. Size yemin ediyorum, arkanızı dönüp bütün adamlarınızı yanınıza alarak bu toprakları terk etmezseniz, onun boğazını hemen şimdi keseceğim."

"Marsi'ye zarar verme!" diye bağırdı James, Redmyre'ın kolundan tutarak.

Redmyre kolayca kolunu ondan kurtardı. Marsi sert bir tonda konuştu. "Jamie, geriye çekil. O bana zarar veremez çünkü Kral neredeyse sana zarar vermesi durumunda öfkele-

neceği kadar buna da öfkelenir. Davy de öyle. Fakat onu kızdırırsan..."

"Tanrım, zaten şimdi de kızgınım," diye kükredi Redmyre onu pencereye doğru biraz daha sıkıştırarak. Pencerenin alt kenarı Marsi'nin belini acıtıyordu.

Redmyre'ın onu oradan kolayca aşağıya fırlatabileceği düşüncesi Marsi'yi ürpertti. Kendi kendine aşağıya bakmamayı tembihleyerek, aşağıdaki atlının hareketlendiğini fark etti.

"O gidiyor," diye mırıldandı Marsi, sakin kalmaya çalışarak.

Marsi'nin, Ivor'ın enişteşi, Fin Cameron olduğunu düşündüğü adam atıyla uzaklaşıyordu ama çok ağır bir şekilde. Redmyre'ın ona saldırılması için emir vermesini bekler ya da hızlı bir hareketin Redmyre'ı gerçekten onun boğazını kesmeye yönelteceğinden korkarmış gibiydi.

Redmyre'ın adamları da onun peşine düşmüşlerdi. Belli ki onun ve onun bütün ordusunun Redmyre'ın topraklarından çıkıp gittiğinden emin olmak istiyorlardı.

Marsi'nin içinden bir ses James'in doğu penceresine gittiğini söylüyordu.

Marsi güney penceresinden dümdüz ileriye bakarken, her ne kadar göremese de Ivor'ın varlığını hissedebiliyordu. Sonra da Redmyre'ın bıçağının boğazındaki baskısını hissetti.

"Canımı acıtıyorsun," dedi. "Beni öldürmeye niyetin yoksa..."

Redmyre bıçağı çekti ve tekrar kılıfına yerleştirdi ama bir yandan da Fin Cameron'ın —eğer gerçekten oysa— yavaşça uzaklaşmasını izlemeye devam etti.

Marsi rengârenk giyinmiş Kuzey İskoçyalıların ağaçların arasından ortaya çıktığını görüyordu şimdi, ikişer ikişer ama sadece ormanın kenarında tek sıra halinde, görünüşe göre Fin'i bekliyorlardı.

Redmyre'ın bıçağı çekmesiyle rahatlamış olarak Marsi onun kendisine hiç dikkat etmediğini fark etti ve yanından uzaklaşsa Redmyre'ın ne yapacağını merak etti. Bundan kaçınabilecekse, onun tekrar kendisine elini sürmesini istemiyordu bu yüzden de yavaşça onun bedeninin kendisine değmediği bir uzaklığa kadar çekildi.

Fin hâlâ atlarına binmiş adamlarından biraz uzaklıktayken atını durdurdu. Redmyre pencereden bağırdı. "Ne halt ediyor bu adam ora..."

Redmyre'ın son kelimesi tuhaf bir sesle yarıda kesildi. Ellerini yukarı kaldırıp sonra ok saplanmış olan boğazına götürdü ve yere yığıldı.

Marsi şaşkınlıkla adama bakakaldı ve sonra da süratle bakışlarını James'e çevirdi.

O da durduğu doğu penceresinden, gözleri adamın yere düşüşünü gördüğünde hayretle açılarak Redmyre'a baktı. Oka ağzı açık bir şekilde bakıyordu.

"Bu da nereden geldi?" diye bağırdı Jamie.

"İddiaya girerim ki, Sör Ivor'dan," dedi Marsi, bir yandan gülmek isteyerek fakat Tanrı'nın böyle bir olay karşısında neşelenmesini onaylamayacağının da farkında olarak. Redmyre boğazındaki oktan ellerini çekmişti ve nefes alışı durmuş gibiydi. Hiç yaşam belirtisi göstermiyordu.

Jamie hissettiği duyguları göstermekte hiç zorluk çekmedi. Sırıtarak konuştu. "Marsi, şuradaki limana doğru dönen bir kadırga gördüm, Kaptan Kurt'unkine çok benziyor. Onun bu kadar çabuk buraya ulaşamayacağını biliyorum ama..."

"Buralarda gemileri olan arkadaşları var," dedi Marsi. "Ivor bana öyle söylemişti. Ivor'ın sadece ona Lindores Manastırı'ndan herhangi bir rahiple arkadaşlarından birini ayarlaması

için mesaj göndermesi gerekiyordu. Dunblane Katedrali'ne uğramasının sebebi de odur. Sebeplerinden biri, en azından," diye ekledi Marsi, Ivor'ın ayrıca Dunblane Piskoposu'na onun evlilik beyanının yasl olup olmadığını sormaya da gittiğini hatırlayarak.

James kapıya döndü. "Hadi şu sürgüyü kaldırıp buradan çıkalım."

"Bekle," dedi Marsi. "Dışarıda hâlâ bir muhafız olabilir ve İskoçyalılar bizim için gelmeden önce Redmyre'ın adamlarına saldırmak zorundalar."

"Fakat onların içeri girmesine izin vermezsek nasıl girebilirler ki? Redmyre dış kapıyı kilitledi."

"O da sürgülü mü?"

"Hayır, o sürgüye gerek olmadığını çünkü kapının çok kalın ve sağlam olduğunu söylemişti."

"Anahtarı ne yaptı?"

James, Redmyre'ın cansız bedenine baktı. "Onu kemerinin altındaki küçük bohçanın içine koydu, önde tarafta, pantolonunun iç tarafında."

Redmyre düştüğü yerde yan tarafa doğru kıvrılmış bir şekilde uzanıyordu. Anahtarı bulmak için onun üzerini karıştırma fikri Marsi'nin midesini bulandırmıştı. Jamie de tereddütlü görünüyordu.

Marsi zorlukla yutkundu. Jamie yaşından büyük gibi davranmasına rağmen daha küçük bir çocuktu. Ve ondan kendisinin bile midesini bulandıran bir şeyi yapmasını isteyemezdi.

***

Yamaçtan Fin'in atının dizgnlerini çekip kuleye doğru geri döndüğünü ve diğer adamların da ormandan çıkıp onu takip ettiklerini gören Ivor ok kılıfını kapıp Will'e seslendi. "Will,

hemen gel. Atımı almam lazım ve senin de Hetty'yle kalmanı istiyorum. Sör Fin size işaret ettiğinde Hetty'yle beraber aşağıya doğru atlarınızı sürersiniz. Ama önce şuradaki limanı ve gemiyi görüyor musun?"

"Evet, elbette, efendim. Ama ben sizinle..."

"Ne istediğini boşver. Bayan Hetty'yle birlikte o gemiye bineceksin. Ve ben gelene kadar onunla kalacaksın. Anladın mı?"

"Evet, anladım ama Jamie... Oku o küçük pencereden nasıl attığınızı bilmiyorum ama oraya uçtuğunu gördüm. Ya yanında Leydi Marsi'yle birlikte James de orada olsaydı?"

"Jamie de muhtemelen orada," dedi Ivor. "Ama öyle bile olsa artık güvende. Şimdi koşmaya başla."

İkisi de koştular. Ve Hetty'yle atların yanma vardıklarında, Ivor atının üzerine atlayarak konuştu. "İkisi de güvende Bayan Hetty. Will ne yapması gerektiğini biliyor ve benim bir an önce oraya gitmem gerekiyor."

"Evet, elbette, efendim," dedi Hetty sakince. "Will benimle gayet güzel ilgilenecektir."

Daha fazlasını duymaya gerek duymayarak Ivor atını patikaya doğru, tepeden aşağıya sürdü. Aşağıya ulaştığında Fin'in durumu kontrol altına aldığını gördü.

Redmyre'm halkı çabucak teslim olmuşlardı. Birçoğu toprak sahibinin düştüğünü görmüştü. Diğerleri sayıca üstün gibi göründüklerini fark etseler de bu hiddetli Kuzeylilerle baş edemeyeceklerini anlayarak, silahlarını indirmişlerdi.

Fin atını sürerek Ivor'ı karşılamaya gitti ve ona, "Bir sorunumuz var," dedi. "Daha önceden kulenin içerisinde olan bir adam bana Redmyre'ın kapıyı içerden kilitleyip sürgülediğini ve onu da diğerlerine katılması için yolladığını söyledi. Redmyre ölmediyse..."

Ivor yüzünü buruşturdu. "Öldüğünden emin olamam. Ama onu vurduğumdan eminim."

"Pelerinin ve yeleğin altında çelik levha varsa..."

"Bu mesafede ok zincirden örülmüş bir zırhı delebilir ama çelik plakayı delemez," diye kabul etti Ivor. Bakışlarını Marsi'yi görmek için tekrar pencereye çevirdiğinde Marsi'nin bir eliyle diğerini işaret ettiğini görüp ekledi. "Redmyre öldü, dostum ve anahtar Marsi'de."

"Atışı görme şansını kaçırdığım için üzgünüm. Ama onu pencerede yeterince uzun tutarsam onu vurmayı deneyeceğini biliyordum. Onu gerçekten öldürdüysen dostum, çoğu kişi imkânsızı başardığın konusunda benimle hemfikir olacaktır," dedi Fin.

"Marsi onun tam arkasındaydı, Fin. "Jamie'nin de o odada bir yerlerde olduğundan emindim. Kaçırmayı göze alamazdım. Fakat Jake bizi bekliyor. Gidip onları alalım, hadi."

***

Ivor onu Jamie'yle birlikte aceleyle gemiye bindirmeden önce Marsi'nin Fin'le doğru dürüst tanışma şansı olmamıştı. Onu şaşırtan bir şekilde Kaptan Kurt onları karşılamak için gemideydi.

"Siz nereden çıktınız?" diye sordu Marsi.

"Ivor size söylemedi mi, leydim?" diye sordu Ivor'a bakarak. "Her ne kadar böyle çabuk geleceğimi beklemese de onunla buranın yakınlarında buluşma işini ayarlamıştım."

"Ivor sadece bana buralarda gemisi olan arkadaşları olduğunu söylemişti," dedi Marsi.

"Evet, bu doğru. Ama ne zaman ihtiyacım olursa o gemilerden birini kullanabilirim. Şimdi kamaranıza geçin, lütfen. Albany'nin casuslarının sizi gözetleyip ikinizin de özgür kal-

dığını ona bildirmenin bir yolunu bulması ihtimaline karşı bugün içeride kalsanız daha iyi olur."

"Gerçek isminizi hiç öğrenemeyecek miyim, efendim?"

Kurt sırıtarak eğildi. "Jake Maxwell leydim, emrinize amadeyim."

"Sör Jacob," diye mırıldandı Ivor.

"Hayır, ben dostlarım için Jack'im."

"Açlıktan ölüyorum, Jack," dedi Marsi. "Gemide hiç yiyecek var mı?"

Jack güldü ama Ivor, "Çabuk ol yavrum, sen de evlat," diye onları acele ettirdi. "Hetty çoktan Will'le birlikte gemiye bindi ve Aodán da atlarımızı bekliyor."

Marsi o zaman tekrar ruh halini anlamak amacıyla Ivor'a bir göz attı. Kuleden beri ona gelmesini, ilerlemesini ve onu takip etmesini söylemek dışında pek bir şey konuşmamıştı.

Marsi anahtarı ona aşağıya attıktan sonra Ivor kapıya koşmuş ve açmıştı. O zamana kadar Marsi de içinde bulundukları odanın kapısının sürgüsünü kaldırmıştı ve açtığında karşısında Ivor'ı görüp kendini onun kollarına atmıştı. Ivor onu sıkıca kavramıştı Jamie onlara ifadesiz bir ses tonuyla yolu tıkadıklarını söyleyince ayrılmışlardı.

Sonra Ivor ikisine de onu takip etmelerini söyleyip taş merdivenlerden dışarıya yönelmişti. Orada Fin yanında atlarla onları bekliyordu.

Gemiye varmak çok kısa bir zamanlarını almıştı ama Fin arkada kalmıştı. Gemi onların Turnberry'den Dumbarton'a geldikleri uzun gövdeli kadırganın bir benzeriydi.

Atlarını Aodán'ın himayesine bırakarak Ivor, Marsi ve Jamie'yi arka taraftaki kamaralarına götürüp onların Hetty ve Will ile karşılıklı selamlaşmalarını beklemişti. Sonra onların

hepsine birden gözden uzak durmalarını söyleyip tekrar dışarı güverteye çıkmıştı.

Jamie neşeli bir şekilde konuştu. "Bu oldukça iyi oldu, Marsi. Will eski efendisinin hâlâ onun için gelebileceğinden korkuyordu. Fakat şimdi yaşlı Efendi Lucken onu bulamayacak."

"Evet, bu çok iyi," dedi Will. "Adamın sevilecek hiçbir yanı yok ve sanırım sonu toprak sahibinin ilk karısınınki gibi olacak."

"Toprak sahibi mi?" dedi Marsi, Jamie'ye suçlayıcı bir ifadeyle bakarak.

Jamie yumuşak bir ifadeyle bu bakışlara karşılık verdi. "Will, Sör Ivor'a çoğunlukla böyle hitap ediyor," dedi Jamie. "Ona Ivor'ın Atmaca olduğunu söylemiştik. Fakat sürekli unutup duruyordum. O yüzden de gerçeği söyledim ve ona yabancıların bizi duyabileceği bir yerdeyken Sör Ivor demememiz gerektiğini açıkladım."

"Bu yüzden de ona hiç öyle hitap etmedim," dedi Will.

"Anlıyorum. Ayrıca James'in de anlatmaması gereken hikâyeler anlattığını da görüyorum. Will o masadan çoktan kalkmıştı, bayım, ben daha o hikâyeyi uydurmadan..." Marsi, Jamie'ye ters ters bakarak durdu.

"Hem, o hikâyeyi ilk anlatan ben değilim," dedi Jamie erdemli bir şekilde. "Sör Ivor daha bir tanesine bile sahip değilken, iki karısı olduğunu söyleyen sendin." Sonra gözleri parıldayarak ekledi. "Artık Will bizimle kalabilir, yine de, değil mi?"

"Bunu bilmiyorum, göreceğiz bakalım," dedi Marsi. "Ayrıca sana Will'in, Sör Ivor'ın eşleri hakkında bilgi sahibi olduğunu —hem Sör Ivor'a hem de diğer herkese— açık etmesini önlemeni tavsiye ederim."

Jamie güldü ve sonra Will'e ona satranç oynamayı öğreteceğini söyledi.

Suların yükselmesiyle beraber çıkmış olmalarına rağmen, rüzgâr nazlı davranıp onlara pek yardım etmediğinden, St. Andrews'e doğru yolculukları günün geri kalanı boyunca sürdü.

St. Andrews Körfezi'ne girmeden bir saat önce karanlık çökmüştü. Fakat orada demirlemiş olan gemileri kamaranın lombozundan görmek mümkündü. Kürekçiler gemiye korunaklı bir noktaya doğru kolayca manevra yaptırıp o noktaya demirlediler.

Ivor o sırada tekrar içeri girdi. "Kıyıya sandalla çıkacağız," dedi. "Sen benimle merdivenlerden aşağıya geleceksin yavrum. Jake, Hetty'ye yardım edecek. Will sen de burada kal."

"Hayır," dedi Jamie. "Will de bizimle birlikte gelmeli. Onu özledim ve şimdiden veda etmeye niyetim yok. Ayrıca hiçbirimizin merdivenden inerken yardıma ihtiyacı falan yok."

Ivor duraksadı, ona karşı çıkacak kelimeler belli ki dilinin ucundaydı. Fakat Ivor bunun yerine başıyla onu onayladığında, Marsi iki oğlanın da rahatlayarak derin bir nefes alması karşısında gülümsedi. Jamie'nin Will'i yanımında tutmaya dair planının başarılı olmasını umdu.

İp merdivenden inerek küçük bir sandala binmek Marsi'ye tehlikeli görünmüştü ama hemen altta onun dengesini sağlamak ve eteklerini yukarı toplamak için yardım eden Ivor'la bunu kolayca becerdi. Marsi yukarıya doğru kasabaya çıkış yolundan hiç hoşlanmamıştı çünkü doğru giden yol oldukça sarptı.

"Bu yer yeterince sessiz gibi görünüyor," dedi Ivor tepede Jake'e.

"Öyle, evet," dedi Jake. "Hem Traill bir tehlike olsaydı işaret bırakırdı. O yaşlı kurnaz adam bizi sahilde karşılaması için birini gönderirdi."

***

Ivor, Traill'in ters giden bir durum olsa onları uyaracağı konusunda hemfikirdi ama içgüdüleri tehlikeye karşı tetikte kalmaya devam ettiler. Albany pratikte onları Kincardine Vadisi boyunca sürükleyip kaleye götürtmüş ve Marsi'yle James'in kaçırılma işini kesinlikle bizzat planlamıştı.

Fakat Redmyre'ın kalesine giderken onları takip etmemişti.

Denize bakan yamacın üzerinde kurulu olan St. Andrews Kalesi'ne çıkarken Ivor'm aklı bu düşüncelerle meşguldü. Ivor, aklı hâlâ Albany'deyken ana girişe yöneldi. Elbette ki Albany risklerden kaçınmak istemişti. Yine de...

Ana kapı açıktı ve kapıda görevli olan peder eşikte onları karşıladı.

"Sör Ivor, Sör Jacob, Lord Carrick," diye mırıldandı başını eğerek, iki adama ve Jamie'ye.

"Kuleden gelişinizi gözlüyorduk. Piskoposumuz sizi hemen, akşam yemeğinden önce görecek."

"Bir sorun yoktur umarım, Peder?" diye sordu Ivor açıkça.

Oldukça geniş olan holdeki mumlardan ve kandillerden gelen turuncu-altın rengi ışık adamın yüzünden geçen kuşku ifadesini açığa çıkardı. "Sorun diyemeyiz oğlum fakat Piskopos Traill, Sör Jacob'ın burada girişteki odada kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Saygıdeğer piskoposa bu konuda güvenmeliyiz," diye ekledi.

Ivor ona daha fazla soru soracaktı ama peder arkasını döndü. Jake'e odayı işaret edip diğerlerini büyük kabul salonuna giden birkaç basamağa yönlendirdi.

Marsi, Hetty, Jamie ve Will sessizce Ivor'ı takip ettiler.

Salon boştu ve peder köşedeki kapıya ulaşmak için bir köşeden diğerine çaprazlama aceleyle ilerledi. Önce bir-iki kez kapıyı tıklattıktan sonra itip açtı ve kenara çekilip Ivor'a ilk önce onun girmesi için işaret etti.

Kapının tam karşısında Piskopos Traill, Ivor'ın onu son kez gördüğünden daha narin ve daha yaşlı görünüyor ve önünde geniş bir masa olan yüksek sırtlı bir sandalyede oturuyordu. Sağ tarafında bir çift dürülmüş ve mühürlenmiş belge duruyordu.

Ivor heybetli Traill'ın bu kadar yaşlanmış göründüğüne öyle şaşırmıştı ki odadaki diğerlerini fark etmesi bir-iki saniyesini aldı.

Traill'in sağında, odanın köşesine yakın bir yerde, daha tıknaz, yaşı daha genç olan bir başka papazın durduğunu gördü. Sonra Ivor ancak odanın içine doğru birkaç adım attıktan sonra Traill'in sol tarafında kalan pencere boşluğunun önünde Albany'nin dikilmekte olduğunu fark etti.

Dük belli ki kendini o ana kadar göstermemek istemişti.

"İyi akşamlar, Mackintosh," dedi. "Gördüğünüz gibi, sizden önce geldim. Size zaten bu yasadışı evliliğinizin feshine ihtiyacım olduğunu açıklamıştım ve eminim saygıdeğer papaz bunun gerekliliği konusunda benimle hemfikirdir."

Ivor yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle Piskopos Traill'e döndü. "Albany Dükü doğrusu bana bir hikâye anlattı, oğlum. Ama devam etmeden önce sana, Papa Hazertleri'nin emriyle St. Andrews'e gelmiş olan Glasgow Piskoposu, Sör Henry Wardlaw'ı tanıştırayım. Sör Ivor Mackintosh eski öğrencilerimden bir tanesidir, Henry."

Albany konuştu o sırada. "Buraya kara yoluyla gelmediniz, Mackintosh. Sizi kim getirdi?"

"Bu soruyu şimdilik bir kenara bıralkacağız, oğlum," dedi Traill nazik bir şekilde. "Sizin de katılacağınıza emin olduğum gibi, leydi hazretleri ve arkadaşı için bir tabure verin, Sör Ivor. James, oğlum, seni tekrar burada görmek ve bir süre seni burada ağırlayacak olduğumuzu bilmek büyük bir zevk."

"Bunu da daha sonra konuşacağız," dedi Albany.

Traill, Albany'ye baktı ve Ivor, bu yaşlı adamın hâlâ asi bir öğrencisini susturmak için bir bakışının yeterli olduğunu görmekten memnun oldu.

"Daha konuşacağız, Robert. Bu arada James, lütfen bize yanındakileri tanıştır," dedi Traill.

"Bu Will, efendim. O... O benim refakatçim."

"O çocuk refakatçi filan olamaz," diye çıkıştı Albany.

"Birinin refakatçi edinmeden önce şövalyeliğini kazanmış olması gerekir," dedi Traill nazik bir şekilde.

"Bu hanım Henrietta Childs, efendim. Kraliyet dadısıdır. Ekselansları onun buraya gelirken James'e eşlik etmesini istemişti," dedi Ivor.

"Bunu yapması büyük nezaket," dedi Hetty'ye başını sallayarak Piskopos Traill. "Fakat burası bildiğiniz gibi erkeklere özel bir kurum." Bakışlarını Will'in onun refakatçisi olamayacağını öğrendiğinde asmış olan James'e çevirerek ekledi. "Ayrıca, oğlum, bu seni memnun edecekse Will için burada başka bir yer bulabiliriz."

Jamie'in yüzü anında parladı. "Buna çok memnun olurum, efendim. Umarım bunu yapabilirsiniz."

Kadınlar Traill'in sağ tarafında duvara yakın bir yerde yerlerini alırken Traill bakışlarını Ivor'a çevirdi. "Albany'nin söylediği gibi evlendin mi sen, evlat?"

"Evet, evlendim efendim, Leydi Marsaili Drummond Cargill'le."

Traill Marsi'ye bakışlarını çevirirken dudaklarını büzmüştü. "Bu doğru mu leydim?"

"Doğru, lordum," dedi Marsi sakince.

Traill gülümsedi. "Seni tekrar görmek de benim için büyük bir zevk ayrıca, kızım."

"Zevk ya da değil," diye araya girdi Albany buz gibi bir sesle. "Eğer Mackintosh onu karısı olarak aldıysa, yasayı çiğnedi demektir."

"Ne yasası, oğlum?" diye sordu Piskopos Wardlaw.

Albany bir an için sessiz kaldı. Kafasını toplamaya çalışıyor, diye düşündü Ivor. Dük Wardlaw'ın araya gireceğini beklememişti.

Sonra Albany her zamanki yumuşak ses tonuyla devam ettiç "Marsaili kraliyetin vesayeti altında. O yüzden de evlenmek için kraliyetten izin alması gerekiyor, bu adam tahtın topraklarını çalma girişiminde bulundu... Yani, Leydi Marsaili'nin topraklarını."

Piskopos Traill, Marsi'yi izliyordu. "Bu doğru mu, leydim? Sör Ivor sizinle izniniz olmadan mı evlendi?"

"Onun izni değil," dedi Albany sabırsızca, "Ekselanslarının izni gerekli."

"Fakat kendi hür iradesiyle evlendikten sonra ekselanslarının bile izni gerekmiyor," dedi Wardlaw.

"Erginlik çağını geçmiş her kız bunu yapabilir."

"Bu arada, leydi hazretleri sorumu yanıtlamadı," dedi Traill. Marsi yüzünde tuhaf bir bakışla cevap verdi. "Eğer izin almadan evlenen biri varsa o da benim, peder, müsaadesi olmadan Sör Ivor'la evlenen bendim. Tanıkların önünde onunla evli olduğumu ben söyledim ve o o kadar şaşırmıştı ki bunu inkâr etmeyi düşünemedi."

"Onunla evli kalmayı istiyor musun, kızım?"

Marsi, Ivor'a baktı, yüzünde şimdi ciddi bir ifade vardı. Ivor onun bu kadar kişinin önünde duygularını ifade etmekten utanacağını ya da kiliseyi ya da Kral'ı kızdırmaktan korkacağını düşünerek gerildi.

Sonra Marsi Ivor'a gülümsedi ve gülüşü bütün odayı ısıtmıştı sanki.

Katı görünen Wardlaw bile onlara bakarken gülümsüyordu.

Albany gülümsemiyordu elbette, ama Ivor onu umursamıyordu.

***

"Onunla kalmak istiyorum, peder," dedi Marsi gözlerini Ivor'dan ayırmadan. "Bunu bütün kalbimle istiyorum. Lütfen kilisenin buna engel olacağını söylemeyin."

"Tersine," dedi Traill. "Kilise buna izin vermek zorunda."

Marsi arkasına baktığında Wardlaw'ın başını sallayarak bunu onayladığını gördü.

Albany son derece barzi bir kızgınlıkla, "Kilise buna izin verebilir ama topraklarıyla ilgili hiçbir şey yapamaz. Onlar tahtın ve dolayısıyla Kraliyet Saymanı olarak benim kontrolümdeler. Ve kesinlikle öyle de kalacaklar."

Ona kalan mirası Ivor'la evlenmek için feda etmek zorunda kalacağı gerçeği kabullenmesi zor bir durumdu. Fakat Marsi sakince Dük'e konuştu. "Öyle olması gerekiyorsa, o zaman öyle olsun. Onu seviyorum ve fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Zaten bunu yapman da gerekmeyecek," dedi Piskopos Traill ciddi bir iafdeyle.

Marsi ona baktı ve sağ elinin yanında masanın üzerinde duran belgeleri gördü.

"Bunu ekselanslarından iki gün önce ulak vasıtasıyla aldım," dedi belgeyi kaldırıp dikkatli bir şekilde onu açarak.

Marsi, Ivor'a baktı ve onun da kendisine şaşkınlıkla baktığını gördü. Marsi tekrar bakışlarını Piskopos Traill'e çavirdi.

"Bu belge," dedi Traill, Marsi'ye, "Sana kimi seçersen onunla evlenmen için Kraliyet iznini sağlıyor ve özellikle de

onu seçmen konusunda Sör Ivor Mackintosh'ı öne çıkarıyor. Bu belge bana kraliyet mührüyle Kral tarafından imzalanmış halde geldi. Gerekirse bunun bizzat Kral tarafından kendi el yazısıyla yazıldığına şahitlik edebilirim. Bunu gayet iyi biliyorum."

Albany öfkeli bir şekilde konuştu. "Korkarım bu evlilik anlaşmasının gerçekleşmesi..."

"Bu belge," diye onun sözünü kesti Traill, Marsi'nin ondan şimdiye kadar hiç duymadığı sertlikte bir tonda ve eliyle diğer belgeye dokundu, "Drummond Cargill topraklarının doğrudan Leydi Marsaili Drummond Cargill'e bahşedildiğini gösteren bir sözleşme. Bu belge de aynı şekilde ekselanslarının kendi el yazısıyla yazılıp imzalandı."

"Yine de Kraliyet Saymanı olarak..."

"Senin de bildiğin gibi oğlum Kraliyet Saymanı bile doğrudan Kral tarafından kabul edilmiş olan sözleşmeleri iptal edemez."

Albany'nin öfkesi yüzünden okunuyordu ama bunu süratle kontrol altına aldı. "Belki öyle olabilir," diye kabullendi. "Ama yakında tekrar Yönetici olacağım..."

"Ne de," Traill araya girdi sakin bir şekilde, "kraliyet naibi olan herhangi biri bunu yapabilir. Ekselansları böyle olmasını doğrudan kendi eliyle emretmiş."

Albany'nin öfkesi şimdi son derece açıktı, Traill'e doğru bir adım attı. "Seni yaşlı..."

Marsi onun müdahale etmesini bekleyerek Ivor'a baktı. O ise olduğu yerde duruyordu rahat bir şekilde.

Traill konuşmadı, Piskopos Wardlaw da öyle. Albany de sözünü yarıda bırakmıştı. Marsi onun adım atmayı da bıraktığını gördü, tıpkı yetersiz bir şekilde öfkeyle bakarak, Anna-

bella'nın ölüm döşeğinde, Traill ona dışarı çıkmasını emrettiğinde olduğu gibi.

Dük, Wardlaw'a baktı fakat orada da bir avuntu bulamadı. Aslında az önce Marsi, Ivor'a kısacık bir bakış atarken Wardlaw Traill'e doğru yaklaşmış gibiydi.

Sessizlik uzamıştı bu yüzden de Hetty boğazını temizlediğinde Marsi yerinden zıpladı.

Bu alçak ses Albany'yi de ürkütmüşe benziyordu. Gözle görünür derecede kendini toplayarak iki piskoposa başını eğerek selam verdi ve başka tek bir kelime etmeden dışarı çıktı. Geçerken Ivor'a kötü bir bakış fırlatmıştı.

Marsi ürperdi. Herkes koridorda ilerlerken Dük'ün ayak seslerini dinliyor gibiydi. Fakat o sesler duyulmaz olduktan sonra bile sessizlik devam etti.

Kapı görevlisi olan Peder, Jake Maxwell yanında içeri gelene kadar sessizlik sürdü.

***

Ivor, Jack'e gülümserken, Traill da Pedere döndü. "Albany gitti mi?"

"Gitti, efendim ve arkasından kapıyı sürgüledim. Adamları daha yeni yemekhanede akşam yemeklerini bitirmişlerdi. Atların hazırlanması emrini vermeyi teklif ettim ama o kaba bir şekilde tersledi, ben de bu işle bizzat kendisinin ilgilenmeyi istediğini düşündüm."

"Mükemmel," dedi Traill ve Wardlaw'a bakarak konuştu. "Bu Sör Jacob Maxwell, Henry. Sanırım sana salonumda klan savaşlarının patlak vermesini önlemek için buraya gelmeleri ve öğrenim görmeleri için davet ettiğim çocuklara hayvanlar âleminden isimler verdiğimden bahsetmiştim. Ivor'la Jake Atmaca ve Deniz Kurdu'ydu. Albany daha önce Jake'le tanış-

mıştı. O yüzden onu şimdi tanıyacağından kuşkulu olsam da konuşmamız süresince girişteki odada beklemesinin daha güvenli olacağını düşündüm. Aynı şekilde Albany'nin Ivor'ı buraya nasıl geldikleri konusunda daha fazla sıkıştırmadan önce Albany'yi durdurdum."

"Anlıyorum," dedi Wardlaw. "O halde belki bu ziyareti kısa kesmeliyiz."

Traill başını sallayarak elindeki iki belgeyi Marsi'ye uzattı. "Bunlar senin saklaman için kızım," Ivor'a dönüp ekledi, "Sanırım, sabahı beklemektense en iyisi sizin bu gece buradan ayrılmanız, evlat. Sadece Albany'nin kasabadan kesin olarak ayrıldığından emin olana kadar bekleyin. Siz akşam yemeğinizi yerken Peder size eşlik edecektir."

Bir saatten daha az bir süre sonra, peder Dük'ün oradan gitmiş olduğunu söylemek için geldi. Ivor'ın grubu buraya tepeye eşyalarını çıkarmamış oldukları için toparlanıp ayrılmaları da kısa sürdü. Ivor aniden Jamie'den ayrılmakta gönülsüz olduğunu hissetti ve oğlana derinden bağlandığını fark etti. Jamie ise Will orada kaldığı sürece St. Andrews'te kalmaktan memnun gibiydi ana Marsi'yi sımsıkı kucakladı ve Ivor'la onun kendisini sık sık ziyaret etmeleri konusunda Marsi'den söz aldı.

Ivor'ı şaşırtan bir şekilde, Traill kapıda görevli plan pederin koluna dayanarak, onlarla beraber girişe kadar geldi ve birkaç basamak indiler.

Kapıda, piskopos bir Ivor'a bir Jake'e bakıp konuştu. "İkinize de gitmeden önce Papa'nın emriyle Sör Henry'nin buraya geldiğini ve yakında İskoçya'nın Başpiskoposu olarak yerimi alacağını söylemem gerekiyor."

"Neden?" Ivor daha aklından konuşmayı geçirmezken bu söz ağzından çıkıvermişti.

Traill ona kederli bir ifadeyle baktı, güçsüzlüğü o kadar barizdi ki cevap aslında açıktı. Ivor gözlerine yaşlar dolarak boğuk bir sesle, "Hiçbir şey aynı olmayacak," dedi.

"Hiçbir zaman aynı olmaz, oğlum. Fakat Henry burada yaptığımız her şeyi ve doğru düzgün bir okul yaratma niyetimizi onaylıyor. Bu seni memnun etmeli."

"Kardeşliğimizi bile onaylıyor mu?" diye sordu Jake.

Traill başını sallayıp enerjik bir şekilde konuştu. "Artık, ikiniz de buradan uzaklaşın ve belgeleri iyi saklayın. Davy Stewart Wardlaw ve James'in burada güven içerisinde olduğunu görmek için gelmek niyetinde olduğu mesajını göndermiş. Bu kalenin zaptedilemez olduğuna onu temin etmeye ve buraya gelecek olursa Albany'nin onu takip edebileceği konusunda onu uyarmaya çalıştım. Fakat... Şey, ikiniz de Davy'yi tanıyorsunuz."

Ivor ve Jack karşılıklı bakıştılar. Fakat Traill'in enerjisinin giderek tükendiği belli oluyordu ve daha fazla konuşmadan oradan ayrıldılar.

Gemiye vardıklarında Jack, Ivor'a haylaz bir sırıtışla baktı. "Senin... Arzunu önceden sezerek biz uzaktayken çocuklara gemi ambarında ikiniz için bir yatak hazırlamalarını istemek cüretinde bulundum. Onu yarın kullanacağınızı düşünüyordum ama şimdiye kadar hazırlanmış olmalı. Ambar oldukça temiz. Sadece orada kendi eşyalarımız var ve biri oraya güverteden girebilir. Yine de karanlıktan korkarsanız ..."

Marsi bu sözler karşısında güldü ve Ivor'ın aleti sertleşti. Ne Ivor ne de Marsi itiraz etmediler. Kol kola odalarına doğru Jake'i takip ettiler.

SONSÖZ

MacGillivray Malikânesi, Perth, iki gece sonra

Ivor'ın çıplak bacağı Marsi'nin okşayan elinin altında sert ve tüylüydü. Marsi elini daha aşağıya indirince, Ivor'ın kasıklarının daha pürüzsüz olduğunu keşfetti. Parmakları hafifçe onun hayalarına sürtünürken Ivor'ın aniden nefesini içine çektiğini duyarak gülümsedi. Aleti sertleşmişti ve onun dokunuşuna hazırdı. Onun ateşini böylesine kolayca körükleyebileceğini bilmek başdöndürücüydü.

Yatak odaları Fin ve karısı Catriona'nınkinin hemen çaprazındaydı. Marsi, Cat'ten hoşlanmıştı. Cat'in onu hemen kardeşi olarak benimsemiş olduğu gerçeğinin tadını çıkardı. Bir bakıma bu gerçek de Ivor'la sevişmek kadar başdöndürücü diye düşündü Marsi.

Cat'in onu bu kadar çabuk kabullenmesi karşısında yaşadığı şaşkınlığın büyüklüğünün, aralarındaki samimiyet arttıkça azalacağını biliyordu. Fakat Ivor'ın şehvetini uyandıran aşkının büyüklüğünün azalacağından şüpheliydi.

Ivor sabırsız bir adamdı ve Marsi onun çok uzun süre böyle sessizce yatmayacağını biliyordu. Zaten şimdiden onun sağ göğüs ucuyla oynamaya başlamıştı. Marsi'nin daha aklından bu düşünceler geçerken Ivor bir dirseğinin üzerinde kalktı ve Marsi'yi nazikçe geriye iterek bedenini onun üzerine yerleştirdi. Marsi onun için bacaklarını açarken bir yandan da Ivor'ın öğrettiği gibi onu okşamaya devam ediyor ve verdiği o şehvetli karşılıklarının tadını çıkarıyordu.

Ivor'ın eli onun bacaklarının arasına doğru ilerledi ve içine bir parmağını soktu. Marsi onun nazik olmak için kendini dizginlediğini biliyordu. Bir keresinde fazla sert olduğunu düşündüğünde ondan özür dilemişti ve Marsi onu susturmuştu. Marsi, Ivor'ın ona dayanamadığını, onun kendisine yatakta hükmetme istediğini bilmekten çok hoşlanıyordu.

Marsi ona güveniyordu ve Ivor'ın onu incitmeyeceğini biliyordu.

Ivor ona hızlı, güçlü bir şekilde sahip oldu ve Marsi'yi kendi zirvesinde nefes nefese bıraktı. Ivor'ın kendi rahatlaması da çabucak bunu takip etti. İkisi de tatmin olmuş bir şekilde sırt üstü uzandıklarında, Marsi içini çekti ve başını onun göğsüne yaslayarak Ivor'a sokuldu.

***

"Şimdi gerçekten evli olduğumuza inanıyor musun?" diye mırıldandı Ivor, Marsi'nin saçını okşayarak.

"İnanıyorum," dedi Marsi. "Buna Jack'in o zifiri karanlık gemi ambarında inanmıştım zaten. Fakat orası idealimdeki yatak odası değildi. Orada sensiz olmak istemezdim."

"Ben de benim olmadığım herhangi bir yerde olmanı tercih etmem, sevgilim." Fakat Ivor, Marsi'yi o karanlık gemi ambarından hoşlanmamış olduğu için suçlayamazdı.

Jake onlar aşağıya inerken ışık tutmuştu fakat gemi hareket ederken yanar halde bir mum bulundurmalarına izin vermemişti. Bunun yerine girişi açık bırakmayı önermişti. Ivor'ın suratındaki bakış Jack'in muzip bir şekilde sırıtmasına neden olmuş fakat bir saniye geçmeden kapı yumuşak bir şekilde kapatılmıştı.

Ivor bunu hatırlayınca ve Jack'in onlarla birlikte MacGillivray Malikânesi'nde birkaç gün daha geçireceğini düşününce gülümsedi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Marsi.

"O gece Piskopos Traill'e de bunu söyledin. Ve aslında bana da."

"Söyledim, evet."

Marsi'nin sesi uykulu gibi geliyordu ama bu Ivor'ı kandırmamıştı. Ivor onun neyi duymak istediğini biliyordu ve Marsi bunları ne kadar çok duymak istiyorsa o kadar çok bu kelimeleri ona söyleyecekti. "Ben de seni seviyorum, sevgilim, her şeyden daha çok. Birini bu kadar çok sevebileceğimi hiç bilmezdim."

Marsi'nin iç çekmesi memnuniyetini belli ediyordu. Sonra Marsi hâlâ uykulu bir tonda ekledi. "Umarım Jake de seveceği birini bulur, değil mi? Sanırım kuzenin Alyson'dan hoşlanıyor."

"Umarım hoşlanmıyordur," dedi Ivor. "Alyson nişanlı ve haziranda evlenecek."

"Sence böylesine ufak bir detay Jake'in geri çekilmesine yeter mi?"

"Postuna kıymet veriyorsa, yetmeli," dedi Ivor, sesine bir sertlik katarak.

"Oldukça ateşlisiniz, bayım, fakat Jake'i öldüreceğinden şüpheliyim. Ayrıca Cargill'i idare etmek için oldukça yoğun olacaksın. Rothiemurchus'u da görmek istiyorum üstelik."

"Fin ve Catriona Eilein Gölü'ne döndüklerinde biz de onlarla birlikte gideceğiz. Ailem belgeler olsun ya da olmasın bir rahip tarafından evlendirildiğimizi görmek isteyecektir."

"Hayat seninle Turnberry'de olduğundan çok daha ilginç olacak."

Ivor, Albany gibi güçlü bir düşman edindiğinin bilincinde olarak geleceklerinin keyifli bir uysallıkta geçmesini umdu.

On beş gün sonra Ivor, Piskopos Wardlaw'dan bir mesaj aldı.

İskoçya Başpiskoposu, Piskopos William Traill'in St. Andrews'de hayatını kaybetmişti ve Albany Dükü, İskoçya tahtının vârisi Davy Stewart'ı tutuklamıştı.